

Giới thiệu Yêu Phải Một Mảnh Tuyệt

Truyện Yêu Phải Một Mảnh Tuyệt kể về một biến cố của cô tiểu thư, từ một gia đình giàu có nhất vùng chỉ sau một đêm mọi thứ đã thay đổi. Cuộc đời của cô ấy phải sống tựa vào người khác!

Từ ngày hôm đó cô phải lưu lạc khắp nơi và rồi rơi vào tay một con sói xám bụng dạ đen tối mơ ước đã lâu mạnh mẽ ôm về, từ từ nuôi lớn, sau đó ăn sạch miếng thịt tươi bé nhỏ mơ tưởng đã lâu.

Một vị tiểu thư trở thành một cô bé không có gì trong tay, thật thú vị để theo dõi những thay đổi của cô và cùng rút ra một bài học quý giá.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tháng tư, trời thanh thản, Tiểu Vũ không nhanh không chậm bước đi trên mặt đất.

Cây cỏ sống lại bao phủ trong làn mưa bụi mông lung, xuyên thấu qua làn mưa bụi có thể nhìn thấy sau cơn mưa chắc chắn là “Cỏ thơm xanh biếc đâm chồi, xuân đến bốn bề khoe áo mới.”

Chỉ là lúc này, mưa còn chưa giảm, đè ép mỗi người trong nghĩa trang có chút hít thở không thông.

Vài hạt mưa trong suốt đánh vào trên mặt của cô gái cùng nước mắt nóng bỏng hòa lại cùng nhau, hai má cô càng thêm trắng bệch. Nhìn hai cái tên khắc song song trên mộ bia lạnh lẽo, Hách Diêu Tuyệt biết, trên đời này, hai người yêu cô nhất đã vĩnh viễn ra đi.

Ở đây, mỗi một tân khách đều đồng tình nhìn đứa con gái duy nhất của nhà họ Hách đã từng oai phong một thời.

Hách Diêu Tuyệt đã từng là thiên kim tiểu thư, bạn cùng lứa bên cạnh có người nào là không hâm mộ cô? Một cô gái 18 tuổi, khuôn mặt còn mang theo chút vẻ ngây thơ, nhưng đã lộ ra dáng vẻ tao nhã cổ điển, đủ làm điên đảo mọi người.

Nếu như không có tai biến ngoài ý muốn này, cô gái xinh đẹp xuất chúng này tức nhiên sẽ cả đời phú quý, những trải nghiệm trăm vị đời người của người bình thường Hách Diêu Tuyệt hoàn toàn không cần trải nghiệm.

Đáng tiếc. Chỉ một buổi sáng đã nhà tan cửa nát, chua xót trong lòng cùng đau khổ đời người này quả thật có thể học theo Tào Mộng Nguyên viết nên một quyển sách thật dày. Thế nào không phải bởi vì cảm xúc bị thương của cô?

Dĩ nhiên, trong đó cũng không thiếu hạng người vui sướng khi người gặp họa.

"Nghe nói không? Khi còn sống, tài khoản công ty của Hách Trị Quốc bị điều tra, nếu không có sự cố ngoài ý muốn rơi xuống dốc núi, kết cục cũng sẽ bị cho vào tù. Ra đi như vậy coi như sạch sẽ, coi như là giữ lại thanh danh tốt cho con gái ông ta.

"Cái ông ta để lại đâu chỉ là thanh danh? Còn có một đồng nợ đầy đầu kia! Hôm nay, khi tôi đến nhà họ Hách, cả biệt thự đều bị niêm phong, nghe nói trong vòng hai ngày sẽ đem đi bán đấu giá, nhưng mà so với cục diện rối rắm Hách Trị Quốc để lại cũng chỉ xem là muối bỏ biển.

Hách Diêu Tuyệt không có xoay người lại.

Cha mẹ lái xe, ngoài ý muốn rơi xuống dốc núi, nhà lại bị niêm phong.....Những chuyện ngoài ý muốn liên tiếp này sớm đã vượt qua cực hạn của một cô gái 18 tuổi có thể chấp nhận, mà sáng hôm nay, cô thậm chí còn chưa kịp thu dọn xong hành lý đã bị ‘mời’ ra khỏi căn biệt thự, nơi đã từng là nhà của cô.

Con đường tương lai mờ mịt không biết đi về đâu.

Cô nhìn ảnh chụp của ba mẹ trên bia mộ, trong lòng yên lặng cầu nguyện: Cho con gái của ba mẹ thêm một chút sức lực! Nhưng mà cô biết, dù lúc này trong lòng có bao nhiêu sợ hãi, tại một giây xoay người kia, cũng muốn thu dọn thỏa đáng, một tia chặt vật cũng không thể biểu hiện ra.

Bởi vì, sau lưng cô không còn người thân.....Còn có kẻ thù của ba, các loại lang sói hổ báo, nếu bọn họ nghĩ muốn nhìn thấy một cô gái suy sụp không thể gượng dậy, làm cho bọn họ càng thêm vui vẻ mà nói, cô sẽ không cho bọn họ được như ý muốn!

Không biết vì sao, tiếng cười khê cùng tiếng bàn tán xôn xao vẫn quanh quẩn bên tai bỗng nhiên ngừng lại, dường như là có thứ gì đó kìm lại cổ họng của những người vui sướng khi người khác gặp họa này.

Không biết lúc nào thì một người đàn ông cao lớn an tĩnh đứng sau lưng cô. Người đàn ông này rõ ràng là con lai, làn da hơi sáng cùng mái tóc đen

tuyền, ngũ quan rõ ràng xinh đẹp, đôi mắt màu hổ phách càng thêm thâm túy yên lặng. Người đàn ông này giống như bá tước Dracula, chứa đựng hơi thở tào nhả mà nguy hiểm.

Thấy rõ người tới, Hách Diêu Tuyết chỉ cảm thấy vốn tưởng rằng toàn bộ đều sụp đổ lại trở nên bình tĩnh, căn bản chống không lại một cái nhìn ý vị thâm trường cùng hơi thở khủng bố tỏa ra từ người đàn ông này.

Trong đám người, một người béo lùn vừa nhìn thấy người đàn ông kia, ánh mắt chen lấn nhìn qua khe hở, hai con ngươi nhất thời sáng lên, vẻ mặt tươi cười chạy đến phía trước bắt tay người đàn ông “Ài ui, tổng giám đốc Nhạc, không nghĩ tôi lại gặp anh ở đây. Lần trước tôi đặt hẹn với thư ký của anh nửa tháng, nhưng mà anh lại bận bịu công việc quá...”

Người đàn ông béo lùn còn đang tiếp tục nói, nhưng người đàn ông kia cũng không thèm liếc mắt nhìn ông ta một cái, đã rút lại tay mình, từ từ cởi bao tay ra, ném cho thư ký bên cạnh, lại nhận lấy khăn ướt lau tay.

Nhất thời, sắc mặt người đàn ông béo lùn biến thành vại dưa muối, tay đưa giữa không trung, xấu hổ không biết làm sao cho phải, nhìn mọi người xung quanh cười trộm mình.

Muốn vượt mộng ngựa* cũng không phải là chuyện dễ làm. Trong giới thương nhân, ai không biết Nhạc Ân Trạch là một người có bệnh sạch sẽ, cực kỳ không thích tiếp xúc thân thể cùng người khác.

Lau tay xong, thư ký bên cạnh lại đưa qua một bó hoa.

Khi Hách Diêu Tuyết nhìn thấy giấy đóng gói tinh xảo bao bọc những bông hoa xinh đẹp, trong lòng không khỏi cả kinh.

Những bông hoa này vừa nhìn liền biết là mới vừa được cắt xuống, có mấy bông hoa còn chưa nở rộ hoàn toàn, có lẽ những người ở đây, chỉ có Hách Diêu Tuyết v chịu sự ảnh hưởng từ sự yêu thích nghề làm vườn của mẹ mà biết: Bó hoa kia, nhìn những bông hoa màu tím được bọc trong giấy gói màu vàng dường như không bắt mắt, là chủng loại bách hợp vừa được lai giống, giá trị thị trường xa xỉ.

Ban đầu trên bảng đấu giá, lần đầu tiên nhìn thấy nó, Hách Diêu Tuyết đã từng động tâm không thôi, ba Hách cười nói nhất định sẽ mang nó về đưa cho con gái.

Nhưng đến cuối cùng, cũng không thấy cây hoa này được đưa lên bàn đấu giá.

Về sau nghe ngóng mới biết được, cây hoa đã bị một người mua thần bí mua lại với giá cao, sau đó bị rút khỏi bảng đấu giá.

Hách Trì Quốc vì bà xã và con gái không tiếc tiền như rác muốn trở thành chủ nhân của cây hoa kia, nhưng lại nghe nói cây bách hợp mới lai đã bị mua bởi một cái giá không thể tưởng tượng được, cũng chỉ còn cách tiếc nuối lắc đầu.

Cũng khó trách hội đấu giá làm trái với quy tắc đưa hàng ra trước.

Cây hoa mặc dù quý nhưng mà cũng không phải linh chi tiên thảo* có thể trị bệnh cứu người, thương thức một loài hoa như vậy, cũng có thể dừng lại ở dạng dùng tim cảm nhận, nếu có thể bán được mấy chục vạn đã là giá trên trời rồi.

*Linh chi tiên thảo: những cây nhân sâm linh chi, hoa cỏ thảo được quý hiếm

Hách Diêu Tuyết biết, ba Hách tuy yêu con gái mà sốt ruột, nhưng ông cũng là người dụng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, biết rõ có được tiền tài không phải dễ, giống như người thần bí không biết tên kia dùng gần năm trăm vạn mua một gốc hoa về trồng trong nhà? Cái này không phù hợp với gia huấn* của nhà họ Hách.

*Gia huấn: lời giáo huấn trong gia đình

Cho nên, lúc ấy cô liền an ủi ngược lại ba Hách, không có cuộc bán đấu giá khi cũng tốt, nếu không thì cũng phá sản vì một gốc cây hoa.

Về sau, thừa dịp Hách Trì Quốc không chú ý, cô xem ảnh chụp của gốc hoa kiều diễm kia trên bảng đấu giá, trong lòng còn rất muốn, ‘chỉ mong đây là người yêu hoa’ Hiện tại xem ra gốc hoa này không biết nhìn người, mặc cho nó có xuất thân cao quý, hương thơm nứt mũi, hiện tại cũng bị người không chút nào thương tiếc dùng kéo cắt xuống.

Không ngờ. Người mua được gốc hoa này lại là anh!

Lúc này, người đàn ông sải bước chân dài đi tới bên người Hách Diêu Tuyết, khom lưng, đặt bó hoa trước mặt, lại tào nhả cúi đầu bái một cái.

Sau đó xoay người nói với cô, “Xin nén bi thương...”

Hách Diêu Tuyết không nói gì, chỉ là gật đầu bày tỏ lòng biết ơn.

Cô có thể nói cái gì? Cái gọi là 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, ai có thể nghĩ đến, người đàn ông tên Nhạc Ân Trạch này đã từng khom lưng khuyu gối bước vào nhà họ Hách cầu xin lợi ích?

Bất quá về sau, tập đoàn nhà họ Hách ngày càng lụn bại, hoàn toàn bị tập đoàn Vĩnh Lạc do người đàn ông này thành lập nghiền nát thành một cái bóng

mở.

Tin tưởng Hách Trị Quốc năm đó cũng sẽ không ngờ tới, thiếu niên năm đó yên lặng đi theo sau lưng ông tặng quà biếu lễ, hiện tại lại thành lập nên một vương quốc buồn bán không lồ đáng sợ của riêng mình.

Sau khi tang lễ kết thúc, mấy vị tân khách cũng nhao nhao ra khỏi nghĩa trang, mỗi người lên xe về nhà.

Nhà họ Hách mặc dù đã sụp đổ, nhưng mấy cô chú giúp việc nhiều năm tro.ng nhà vẫn có người tự nguyện ở lại giúp đỡ

Vú Trương bên người cô, còn có chú Từ lái xe của ba Hách đều đến. Nhìn Hách Điều Tuyết xuống núi, chú Từ vội vàng khởi động xe.

Gara nhà họ Hách cũng bị niêm phong, cho nên hôm nay chú Từ lái chiếc Jetta taxi của con trai mình đến.

Chạy xe mượn đến, sẽ sạch sẽ được đến cỡ nào? Chẳng những thân xe phủ một tầng bụi đất, ngay cả ghế dựa đằng sau cũng rải rác mấy vết bẩn khả nghi. Lúc chú Từ mượn xe cũng không nghĩ quá nhiều, lúc ấy con trai vẫn cực kỳ kkhông vì, nén giận vì chuyện cha già làm mất một ngày tiền công của mình.

Lúc ấy chú Từ giận đến mắng cho thẳng con một trận.

Nhưng bây giờ, khi ông mở xe ra, lại nhìn về phía Hách Điều Tuyết, chỉ muốn xoay người lại hung ác mắng chính mình một phen.

Sáng sớm lấy xe, trở vẫn còn tối nên không thấy rõ ràng lắm, bây giờ mới nhìn thấy. Bộ lễ phục màu đen đơn thuần cao cấp, phối hợp cùng những thứ đồ dầy bản thủ trên xe quả thật là cực kỳ không thích hợp. Ít nhất....bản thân ông nên mượn một chiếc xe tốt hơn một chút....

Sau một hồi tự trách, ông lại không khỏi lo lắng: Aiz, đứa nhỏ này.....liệu có thể thích ứng cuộc sống sinh hoạt về sau sao?

Thật ra thì chú Từ quá lo lắng rồi, hiện tại Hách Điều Tuyết nào để ý những thứ này? Trên thực tế, cô thật sự cảm ơn mấy cô chú không rời bỏ cô lúc này.

Ngay tại lúc cô muốn lên xe, một người đàn ông mặc tây trang màu đen giờ ô đi tới, lễ phép nói: “Hách tiểu thư, tổng giám đốc Nhạc của chúng tôi nói muốn đưa cô về.”

Hách Điều Tuyết lắc đầu nói: “Cảm ơn tổng giám đốc Nhạc, không cần làm phiền anh ấy, tôi có xe đưa rồi.”

Nói xong, cũng không chờ người đàn ông kia nói, Hách Điều Tuyết đã cùng vú Trương vào trong xe của chú Từ.

Nhưng chú Từ lại không có cách nào cho xe chạy, bởi vì xe của Nhạc Ân Trạch cùng với ba chiếc xe khác vừa đúng lúc kẹt xe của chú Từ ở giữa.

Vú Trương ló đầu ra, hét lên về phía mấy chiếc xe chần đằng trước: “Tài xế, làm phiền cho xe chạy, chúng tôi không qua được.”

Nhưng chiếc xe kia lại không nhúc nhích chút nào, lẳng lặng dừng lại ở đằng trước, mà người đàn ông vừa đến truyền lời lúc nãy đã cung kính lễ phép đứng bên cạnh xe cô “Hách tiểu thư, cô vẫn là nên đi một chuyến, tổng giám đốc Nhạc đã chờ cô thật lâu rồi.”

Vú Trương khăn trương nắm chặt tay Hách Điều Tuyết, bà cũng biết Nhạc Ân Trạch.

Theo suy nghĩ của bà, người đàn ông Nhạc Ân Trạch này cực kỳ cổ quái, nhất là thời điểm mỗi lần anh nhìn thấy Tuyết Tuyết, ánh mắt lạnh lùng sẽ trở nên đặc biệt chuyên chú, mà Tuyết Tuyết giống như có phản cảm với anh. Sau vài lần gặp phải trắc trở, người đàn ông này trái lại không lại chủ động đi tìm Tuyết Tuyết nói chuyện nữa, nhưng mà ánh mắt kia tại thời điểm không ai phát hiện càng trở nên sâu thẳm đáng sợ.

Vú Trương ở độ tuổi này rồi, có cái gì nhìn không ra, Nhạc Ân Trạch kia là dùng ánh mắt chiếm giữ nhìn Tuyết Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Suy nghĩ một chút cũng làm cho người ta toát ra mồ hôi lạnh. Lần đầu bọn họ gặp mặt mới bao nhiêu tuổi chứ, Hách Điều Tuyết vừa mới lên trung học, mà khi đó người thanh niên kia đã sắp tốt nghiệp trung học rồi.

Trước kia, nam sinh cuồng nhiệt theo đuổi Hách Điều Tuyết không hề ít, dù sao bà một tay nuôi lớn Tuyết Tuyết từ lúc đi nhà trẻ đến khi lớn lên, trong một đám bé trai nước mũi còn lau chưa sạch, cô liền là tiểu nữ thần.

Bây giờ trẻ con trưởng thành sớm, bà nhớ lúc còn học tiểu học, có một cậu bé đưa một chiếc kẹo que bọc giấy màu rực rỡ, bên ngoài còn dán tờ giấy

ghi “I love you” sau đó lén lút nhét vào trong cặp của Tuyết Tuyết.

Ý tưởng thật lãng mạn, áp dụng lại có hơi sai lầm.

Sau khi Hách Điều Tuyết tan học thì tham gia đội cổ động viên của trường, cặp xách đồ trên ghế dài bên ngoài cầu lạc bộ. Khi về nhà, phát hiện kẹo que thì đã bị một đám kiến đen như mực nhanh chân đến trước. Chúng nhích tới nhích lui, đen thui làm Hách Điều Tuyết sợ tới mức khóc lớn.

Từ nhỏ Hách Điều Tuyết đi học đều là trường tư nhân, mấy nam sinh ái mộ cô không phú cũng quý. Nhưng mà có một người cha cường thế như Hách Trì Quốc, đủ để ngăn cản thể công nhiệt tình của những nam sinh bị hormone chi phối.

Mà Nhạc Ân Trạch lại khác với những người theo đuổi này, chưa từng bày tỏ hay những hành động quá giới hạn với Tuyết Tuyết. Ngay cả khi trong lòng bà có chút không thoải mái lại cũng không có cách nào nói thẳng ra lời chỉ trích.

Tin tưởng trong lòng Tuyết Tuyết cũng có cảm giác như vậy, cho nên đối với người đàn ông này luôn luôn kính trọng nhưng không gần gũi.

Nhưng mà hiện tại hai người thân bảo vệ Tuyết Tuyết đã mất, cái người đàn ông trẻ luôn làm cho người ta cảm thấy có chút nguy hiểm chuẩn bị ra tay với Tuyết Tuyết sao?

Nghĩ vậy, vú Trương có chút đề cao giọng, nói: “Chú của Tuyết Tuyết có việc, không thể tới tham gia tang lễ, nhưng mà hiện tại chắc là đang ở nhà chờ cô ấy, có chuyện gì có thể nói với chú của cô ấy, một cô gái nhỏ như Tuyết Tuyết không thể làm chủ được chuyện gì.”

Người đàn ông mỉm cười, nói: “Tiên sinh Hách Trì Gia đã được tổng giám đốc Nhạc của chúng tôi mời đến trong nhà, hiện tại chỉ chờ Hách tiểu thư thôi.” Nói xong, vươn tay đưa điện thoại đi động qua.

Hách Điều Tuyết nghi ngờ tiếp nhận điện thoại, phát hiện bên kia điện thoại đúng là chú Hách Trì Gia.

“Tuyết Tuyết, con ra khỏi nghĩa trang chưa? Là chú nhờ tiên sinh Nhạc đón con, chú có việc không thể đón con, con cứ đi trước cùng với tiên sinh Nhạc đi.”

Cha mẹ ra đi đột ngột, còn vì ba Hách cố chấp thành kiến, cả nhà chưa từng mua bảo hiểm. Hiện giờ tiền gọi ngân hàng cùng bất động sản đều bị đóng băng, ngoại trừ một số đồ dùng sinh hoạt cần thiết, những thứ đáng giá đều không giữ được. Mẹ Hách là cô gái đến từ nông thôn, theo quân nhập ngũ, quen biết ba Hách ở trong quân đội. Cho nên hơn phân nửa bà con thân thích đều ở vùng núi xa xôi. Trước kia, lúc nào cũng có một vài cô chú chưa từng nghe nói qua đến nhận bà con.

Nhưng về sau, trong nhà gặp chuyện không may, ngoại trừ lúc đầu có mấy người cậu đến cửa, nghe nói nhà họ Hách chẳng những không có một phần tài sản, còn có một đồng nợ lớn, liền không thấy bóng dáng nào nữa.

Cũng khó trách, phía sau con số kia là một chuỗi những số 0, mặc cho ai nhìn thấy đều có chút choáng váng đầu. Từ khi ba mẹ mất, chú liền thành chỗ dựa duy nhất của cô.

Nếu chú đã nói như vậy, cô không còn lý do nào để từ chối.

Hách Điều Tuyết xuống xe, xoa chiếc cảm thon, nói lời cảm ơn cùng chào tạm biệt vú Trương cùng chú Từ.

Thấy Hách Điều Tuyết xuống xe, người đàn ông mặc tây trang màu đen phát tay với những người phía trước, phía trước tránh ra một con đường. Nhìn xe taxi dần dần đi xa, Hách Điều Tuyết biết “Không có bữa tiệc nào không tàn.” Từ nhỏ, những người này đã làm bạn bên người cô, cũng đến lúc đi ra khỏi cuộc sống của cô.

Khi Hách Điều Tuyết ngồi vào xe, đối diện người đàn ông kia. Mặc dù không gian bên trong rất rộng, làm cho người ta thoải mái, nhưng Hách Điều Tuyết lại cảm thấy bản thân giống như tiến vào lãnh địa của dã thú hung mãnh, cả người có cảm giác không được tự nhiên.

Người đàn ông đã cởi áo khoác tây trang bên ngoài vừa mặc lúc này. Bây giờ trên người anh là chiếc áo sơ mi trắng tuyết bị cởi ra vài cúc áo, trên người tỏa ra mùi nước hoa như có như không quanh đi quẩn lại ở chóp mũi của Hách Điều Tuyết.

Anh yên lặng nhìn cô gái nhỏ trước mặt, sau đó duỗi tay ra mở một cái tủ đựng đồ uống đặt ở chỗ tương đối xa, lấy ra một chai nước khoáng nhìn rất đặc biệt đưa cho Hách Điều Tuyết.

Hách Điều Tuyết biết, nhãn hiệu trên chai nước là do thủy tinh cùng vàng tạo thành. Nắp chai có hình vương miện cùng cánh thiên sứ cang làm cho cả thân chai phát sáng rạng rỡ. Nước khoáng Fillico Kobe Nhật Bản, tự nhiên tinh khiết, là nước khoáng xa xỉ nhất trên cả thế giới, mỗi tháng chỉ sản xuất 5000 chai.

Cô không phải là người sẽ khoe khoang sự giàu có, ba mẹ cũng không phải là dạng nhà giàu mới nổi. Lúc ba Hách kiếm được một vạn, tuy công ty rất xa, nhưng bình thường ngoại trừ đi bộ, ông cũng chỉ đi chiếc Santana đã hơn 10 năm.

Vào sinh nhật 14 tuổi của Hách Điều Tuyết, dù tiết kiệm nhưng ba Hách vẫn là nhờ người bên Nhật Bản mang về một thùng Fillico. Bởi vì lúc ấy, người tham gia tiệc sinh nhật ngoại trừ bạn học quý tộc trong trường còn có phụ huynh của bọn họ. Vì con gái, ba Hách phải tiêu tiền.

Thật ra theo ý cô, ngoại trừ cái vỏ bên ngoài cực kỳ đẹp, mùi vị nước hơi ngọt, cũng không có gì hơn người.

Lúc này, Nhạc Ân Trạch đưa cho cô chai nước khoáng, thâm ý bên trong cũng chỉ có anh cùng với trong lòng cô hiểu rõ.

Hách Diêu Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị người nào nắm chặt, bên tai không tự chủ vọng ra tiếng nói từ nhiều năm trước. Một trận âm thanh thủy tinh thanh thúy bị vỡ rơi xuống.....

Người đàn ông này thật sự thích ghi thù. Chuyện hồi hận nhất đời này của cô, chỉ sợ là đã đắc tội người đàn ông trước mắt này.

"Cám ơn, tôi không khát." Hách Diêu Tuyết cũng không có ý tứ vươn tay ra tiếp nhận. Lễ phép mà có hơi chút lạnh lùng từ chối.

Nhạc Ân Trạch chậm rãi thu tay về, mở nắp chai nước ra, sau đó trực tiếp đưa lên miệng uống.

Trong xe, hiệu quả cách âm rất tốt, tiếng uống nước liền trở nên cực kỳ rõ ràng, từng chút từng chút đánh vào trong tai cô. Một dòng nước theo khóe miệng anh chảy xuống, uống lượn chảy đến hầu kết no đủ của anh, sau đó lại một đường trượt xuống chảy vào cổ áo mở rộng.

Hách Diêu Tuyết cố gắng không nhìn tới Nhạc Ân Trạch, lại giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, cảm giác được anh đang mút, hấp nước trong chai. Cặp mắt như ung kia còn đang nhìn chằm chằm cô.

Hách Diêu Tuyết bị ánh mắt kia nhìn chăm chú làm toàn thân không được tự nhiên, lại không thể tránh, nhịn không được ngẩng đầu lên, không cam lòng yếu thế trừng mắt lại.

Vừa vận bát gặp Nhạc Ân Trạch đang vươn đầu lưỡi khẽ liếm khóe miệng ướt át. Ngoài cửa sổ xe, một vài tia sáng thừa thớt bị rừng cây cắt ngang, nhanh chóng biến hóa đường cong chiếu đến trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh. Vốn là đôi mắt thâm thúy, lúc này lại phiếm màu hổ phách, lóe lên tia sáng diêm dúa lằng lơ.

Cũng khó trách ban đầu bạn học nữ của cô, quá nhiều người bị người có xuất thân không đủ phú quý này làm cho thần hồn điên đảo. Bằng vào vẻ ngoài xuất chúng này, anh liền có thể trở thành nhà tư bản hùng hậu trong làng giải trí rồi.

Đáng tiếc, nếu để cho đám học muội thần hồn điên đảo biết cái người học trường có bề ngoài xuất chúng, trong bụng lại tràn đầy đen tối, nhất định sẽ bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, tránh né không kịp.

Trong cảnh sống dầy vò một ngày bằng một năm, rốt cục xe cũng dừng lại.

Hách Diêu Tuyết còn không đợi xe dừng lại ổn định, liền khẩn cấp đứng lên muốn mở cửa ra ngoài. Kết quả thân thể khẽ vấp, có chút hoảng loạn, vòng eo mảnh khảnh vì một bàn tay to lớn vững vàng của người đàn ông nắm lấy, cổ tay như ngọc lộ ra ngoài tay áo cũng bị nắm chặt, khí nóng theo lòng bàn tay xuyên thấu qua vài may mặc, truyền đến trên da thịt của cô.

Hách Diêu Tuyết vội vàng rút lui, thấp giọng nói: "Cám ơn."

Người đàn ông luôn luôn thích sạch sẽ, lần này phản ứng cũng không quá lớn, cũng không vội vã lấy khăn lau tay, thậm chí lúc Hách Diêu Tuyết rút lui cũng không có vội buông ra mà cầm lại hai tay của cô.

Lúc này, tài xế đã ngừng xe xong liền đi đến mở cửa, lúc Hách Diêu Tuyết ra khỏi buồng xe, nhịn không được lén thở ra một hơi.

Cô ngẩng đầu nhìn, quả nhiên xe của chú đang đậu trong sân nhà trang nhã.

Thấy Hách Diêu Tuyết tới, Hách Trì Gia vẫn ngồi ở ghế sofa trong phòng khách vội đứng lên. Cũng không biết vì sao, trên mặt của ông giống như hiện lên vẻ co quắp.

"Chứ" Hách Diêu Tuyết nhu thuận gọi.

Hách Trì Gia là em trai duy nhất của ba Hách, làm trưởng ban nhỏ không có thực quyền tại một công ty hệ thống cung cấp nước.

Ba Hách đối với người em trai này cực kỳ đề tâm. Lúc trước ông nhớ tới đơn vị thiếu người, muốn một chức vụ nhân tài, cầm một số tiền lớn của ba Hách đi Nam Phương lần qua lộn lại đòi làm ăn gì đó. Chưa tới nửa năm liền mất luôn cả tiền vốn.

Ông lại nghĩ đến chức vụ nhân tài của công ty của ba Hách, bị ba Hách cự tuyệt. Bởi vì ông biết rõ Hách Trì Gia sẽ không trụ được lâu. Một khi cho Hách Trì Gia vào thì không thể nói chuyện với ban đồng sự được. Hơn nữa, ông cũng nhìn ra người em trai này không có tài buôn bán, mắt cao tay thấp, ở trong ngành này sớm muộn cũng bị thiệt thòi lớn, tiện thể khuyên Hách Trì Gia về lại đơn vị của mình.

Chỉ là, ba Hách biết chú chỉ dựa vào điểm tiền lương ít ỏi đó nhất định không đủ sinh hoạt, căn nhà xa xỉ ở trung tâm thành phố kia là ba Hách lấy danh nghĩa của Hách Trì Gia trả tiền mua rồi đưa cho ông, mỗi lần năm mới đều cho tiền chú, cho tới bây giờ đều không có ít hơn 6 con số.

Chính là bởi vì như vậy, có chú ở đây, Hách Diêu Tuyết không có quá lo lắng cho sinh hoạt về sau của mình, cô tin tưởng chú lo cho cô học xong đại học là không thành vấn đề. Mà sau khi tốt nghiệp, cô sẽ cố gắng làm việc, không thể dựa vào bất kỳ ai nữa.....

Nhưng mà sau khi Hách Trì Gia gặp Hách Diêu Tuyết, môi gần như phát run, nói: "Tuyết Tuyết, cứu anh con với."

Hách Điều Tuyết khẽ nhăn mày, khó hiểu nhìn Hách Trì Gia.

‘Anh’ trong miệng của chú chính là con trai độc nhất của Hách Trì Gia, tên là Hách Vĩ Ba. Hắn ta lớn hơn Hách Điều Tuyết 7 tuổi, cùng một dạng với Nhạc Ân Trạch.

Lại nói, hai người bọn họ chẳng phải là bạn học cùng trường hay sao? Nhạc Ân Trạch không phải là tuyển Hách Vĩ Ba làm quản lý công ty tài vụ của anh hay sao, anh họ bị làm sao vậy?

Ngày thường tính tình Hách Trì Gia không nóng không lạnh, nói chuyện không nhanh không chậm, mà lúc này có vẻ là vì quá gấp gáp, nói chuyện lại có chút bừa bãi, nhưng mà cuối cùng Hách Điều Tuyết cũng nghe rõ. Thì ra anh họ bị người khác dụ dỗ, nhận làm gián điệp buôn bán, chẳng những đánh cắp cơ mật của công ty, tạo thành tổn thất lớn, còn sửa chữa sổ tài chính, tham ô công quỹ.

Hách Điều Tuyết cũng không phải là người hiểu nhiều về pháp luật, một học sinh lớp 11, khoảng cách về thế giới hiện thực tàn khốc còn quá xa, nhưng trong lòng cũng mơ biết anh họ gây ra họa lớn rồi.

Mặc dù trong lòng sốt ruột thay anh họ, nhưng mà cô vẫn không rõ vì sao chú lại cầu cô mà không phải là Nhạc Ân Trạch?

Lúc này, Nhạc Ân Trạch ngồi trên vị trí chủ nhà trên ghế sofa, vắt chéo chân dài, không chút để ý thờ ơ trên người, lại nhắm mắt dưỡng thần, nói: “Trưởng ban Hách, nói ngắn gọn đi, chút nữa tôi còn có việc.”

Hách Trì Gia lại cảm thấy môi nặng như chì, nghĩ đến lời đề nghị của người đàn ông trước mặt, ông làm sao có thể không rõ ràng tâm tư của tổng giám đốc Nhạc.”

Nếu là đặt trong tình huống bình thường, tuyệt đối sẽ lớn tiếng quát lại, bảo vệ cháu gái chu toàn.....Nhưng mà nghĩ đến tình trạng của con trai, rốt cục mở miệng nói: “Tuyết Tuyết, con..... đi cầu xin tổng giám đốc Nhạc đi, ngài ấy sẽ nể mặt con.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nói xong, khỏe mắt Hách Trì Gia ảm ướt, cũng không đợi Hách Điều Tuyết trả lời đã xoa mắt đứng dậy, bước nhanh chạy ra phòng khách.

Hách Điều Tuyết cũng vội vàng đứng dậy, muốn chạy theo chú ra ngoài. Nhưng mà ngay cả quay đầu chú cũng không quay, chạy đi giống như chạy nạn vậy, chạy đến chỗ quẹo ở cửa liền biến mất. Hách Điều Tuyết định đi theo ra lại bị bảo vệ ở cửa ngăn lại, cũng từ bên ngoài phát ra hai tiếng “rầm rầm”, hai cánh cửa bị đóng lại.

"Chú! Chú!....." Lời nói còn chưa kịp vang xa đã bị hai cánh cửa lớn chặn lại. Cả phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hách Điều Tuyết từ từ xoay người lại, cẩn mật nhìn người đàn ông vẫn như cũ ngồi trên ghế sofa.

Ở nghĩa trang khó đến sưng đỏ mắt, lúc này lại bị tức giận, lại không cách nào mở cửa, cô liền cảm thấy ở đây có điều không thích hợp rồi.

"Tôi.....cần phải ra ngoài, phiền anh kêu những người bên ngoài mở cửa." Rắc rắc vụn vụn thừ vài lần trên cánh cửa cũng không có hiệu quả, cô chỉ có thể cẩn mật nói với Nhạc Ân Trạch.

Người đàn ông kia thật sự là đáng ghét, mấy năm cũng như một ngày, lúc này ngược lại Nhạc Ân Trạch từ từ mở mắt ra, môi mòng bạc tình khẽ mở “Chú của em vừa nói cái gì? Không phải kêu em cầu tôi sao? Thái độ của em như vậy là đang cầu xin người khác?”

Mặc dù thân ở hoàn cảnh xấu, Hách Điều Tuyết cố gắng để cho thân mình đứng thẳng, nhưng vẫn đè nén không được loại cảm giác không khỏe khi nhìn thấy người đàn ông này.

"Anh họ của tôi là bạn học cùng trường của anh, trước kia cũng giúp đỡ không ít việc cho anh..... Cầu anh giúp anh ấy đi."

Người đàn ông bóp bóp khớp xương tay mạnh mẽ, lạnh lùng nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

Đã nhiều ngày không thấy, cô gầy đi rất nhiều. Đôi mắt hồng hồng, nổi bật lên làn da trắng nõn càng lúc càng mềm mại, mấy sợi tóc mai nhẹ rũ xuống khuôn mặt nhỏ làm cho cô càng thêm xinh xắn. Khuôn mặt bình thường làm cho người ta muốn xé nát trái lại không thấy nữa, lại như cũ khó nén được vẻ khinh thường anh nơi khóe mắt.

Anh không tiếng động đánh giá cô, từng câu từng chữ trong miệng chậm rãi tuôn ra “Ngắm tham ô công quỹ công ty 863.25 vạn, tiết lộ bị mật của công ty làm cho công ty tổn thất 1600 vạn Euro, tương đương hơn 130000 nhân dân tệ.....Hách tiểu thư, tôi xuất thân bản hàn, toán học không được tốt, trái lại mời em, một nhân tài trường học quý tộc danh tiếng đến tính toán một chút, tôi cùng hân ta là giao tình như thế nào mới có thể gior cao đánh khẽ đây?”

Hách Điều Tuyết đối với khái niệm tiền bạc là trong thời gian một tháng ngắn ngủn trong cường độ tạo thành.

Đầu tiên là ba Hách mặt co mày cau, đến mẹ Hách cũng ngẫu nhiên bị thương thờ dài, dần dần xa thái mấy người làm trong nhà, đến sau cùng điện thoại trong nhà cũng cắt, ngân hàng gọi điện thoại thúc giục có thể so với tiếng ma gọi lúc nửa khuya.....Một chuỗi con số trong miệng Nhạc Ân Trạch, đối với nhà họ Hách 5 năm trước mà nói, tuy cũng là một khoảng tiền lớn, nhưng cũng không phải là không bồi thường nổi.

Nhưng mà bây giờ..... Hách Điều Tuyết biết rõ ràng, đây có thể là con số đề chết người bình thường.

"Vây. . . . anh họ sẽ bị phán bao lâu?" Hách Điều Tuyết dực lưng vào cửa lớn, nín thở hỏi.

Về mặt Nhạc Ân Trạch vẫn cứng ngắt nhưng lại hơi lộ ra ý cười, liền nhếch miệng lên, thay đổi về mặt sương lạnh, đáng vẻ đẹp trai đến làm cho người ta đui mù.

"Bỏ tù? Chuyện này đối với anh họ của em mà nói không phải quá nhân từ rồi sao?" Đáng tiếc người giống như thiên sứ lại nói ra lời làm cho trong lòng người ra kết băng.

Hách Điều Tuyết hít vào trong miệng một ngụm khí lạnh. Lời đồn về người đàn ông này nhiều lắm. Anh là học trưởng của Hách Điều Tuyết, cũng là tốt nghiệp cùng một trường trung học, không biết vì sao, sau khi cô nhìn thấy người đàn ông này, bên tai thường xuyên trôi nổi đến lời đồn liên quan tới anh. Những lời đồn u ám, thậm chí có phần máu me, làm cho người ta cảm thấy quả thật là một truyện cười hắc ám hoang đường.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này, cô lại cảm thấy những lời đồn về người đàn ông này.... Có lẽ đều là sự thật cũng không chừng...

Anh cảm thấy bỏ tù anh họ là quá nhân từ? Vây..... anh ta muốn làm gì anh họ?

Nhạc Ân Trạch mỉm cười đánh giá cô gái nhỏ đang cố gắng giữ vững bình tĩnh, khuôn mặt hết trắng lại xanh, rốt cuộc chậm rãi đứng dậy. Thân hình cao lớn đứng trong phòng khách rộng rãi, cũng làm cho người ta có cảm giác áp bách mười phần.

Anh đi tới trước mặt Hách Điều Tuyết, đột nhiên vươn tay kéo cô lại gần mình.

Sau lưng Hách Điều Tuyết kẻ sát cửa gỗ, cố gắng tránh thoát nhưng không có kết quả, về mặt cảnh giác, hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Nhạc Ân Trạch cầm chặt tay nhỏ mềm mại không xương của cô, vẫn như cũ không nhanh không chậm cười nói: "Mang em đi gặp anh họ em"

Nói xong, anh lôi kéo tay cô đi đến thư phòng.

Hách Điều Tuyết bị anh tóm có chút lảo đảo, thậm chí mặt đều đụng vào tấm lưng rộng rãi của người đàn ông phía trước.

Vóc người cô không tính là thấp, cao 1m69, tỉ lệ rất hoàn mỹ. Trên thực tế còn có chút cao, cho nên sau lưng ba mẹ, Hách Điều Tuyết lên lúc kết giao bạn trai mạnh khỏe cao 1m8, vóc người cao ráo có thể mang ra khoe khoang, quả thật là vì cô mà sinh. Nhưng mà lời nói quả thật không sai, mỗi khi cô đứng bên cạnh nam sinh, chiều cao hai người cảm giác rất vừa vặn.

Nhưng mà đầu cô lại khó khăn lắm mới đến ngực Nhạc Ân Trạch..... Cái người nhìn giống như luôn tiêu tụy vì bệnh, về mặt tái nhợt so với người trắng kiện yêu thích thể dục còn cao lớn mạnh khỏe hơn.

Vốn cho là Nhạc Ân Trạch nhốt anh họ trong thư phòng, nhưng mà sau khi đi vào lại phát hiện, trong thư phòng không một bóng người. Nhạc Ân Trạch cũng không có buông tay, chỉ là khởi động màn hình máy tính cực lớn trên bàn sách. *D~Đ~L~Q~Đ*Hách Vĩ Ba bị đánh cho mặt mũi bầm dập, bộ dáng thê thảm không hề báo trước xông vào mặt Hách Điều Tuyết.

Đây không phải là kỹ thuật hóa trang đặc biệt, trên thực tế bởi vì máy quay quá chuyên nghiệp, cô thậm chí có thể thấy rõ xương gò má bị sưng cùng làn da ứ máu tím đen. Mặt Hách Vĩ Ba đã bị biến dạng cực kỳ lợi hại, nếu không có nhìn thấy cảnh đánh đập thì cũng có thể tưởng tượng ra quá trình tra tấn kịch liệt kia.

Lúc này rốt cục Hách Điều Tuyết đã hiểu rõ, cái gì là nỗi khổ bị khối băng cọ xát mạch máu, cũng hiểu rõ lúc này bản thân bị đưa cho ác ma.

Cô không phải là bông hoa được nuôi dưỡng trong phòng kính không rành việc đời. Bạn bè giàu có bên cạnh ba mẹ luôn luôn có một vài người làm chút việc khác người, những âm mưu dơ bẩn, trong lúc ba mẹ nói chuyện phiếm cô vô tình nghe được mới biết. Cô vì những kẻ yếu bị đối xử không công bằng mà cảm giận bất bình, thậm chí chạy đến lớn tiếng xen mồm hỏi ba Hách, kết cuộc của những người xấu kia là gì?

Cô còn nhớ rõ về mặt lúc đó của ba Hách, vốn là sừng sốt vì cô đột nhiên xuất hiện, sau đó cười khổ nói: "Kết cục gì? Lấy tiền bạc bù vào là xong."

Lúc Hách Điều Tuyết nghe được những lời này thì nhú mày, có lẽ là sợ con gái bị đường ngang ngõ tắt ảnh hưởng, Hách Quốc Trị lại khẩn trương bổ sung "Nhưng mà con gái, con phải tin tưởng trên đời này có nhân quả báo ứng, cân cân trên đời này có thể sẽ nghiêng, nhưng mà cân cân trong thế giới u minh kia một phần cũng sẽ không sai. Sớm hay muộn bọn họ cũng sẽ nhận được ác quả, mà tiểu công chúa của chúng ta phải làm một cô gái đoan trang lễ độ, có tấm lòng hiền lành. Nếu đám người xấu này muốn khi dễ con gái của cha, trước tiên phải qua cửa ải của cha rồi nói tiếp....."

Hiện tại cô bị người đàn ông này ấn trước màn hình máy tính, bị cô lập, bất lực nhìn bộ dáng thê thảm bị tra tấn của anh họ.

Nước mắt của Hách Điều Tuyết một lần nữa rơi xuống. Cô thật sự muốn hỏi một chút, cái cán cân công lý kia rốt cuộc là ở đâu? Ba mẹ luôn cẩn thận làm việc, giữ phép tắc đối nhân xử thế liền đột nhiên rời đi như vậy. *D>D>L>Q>Đ* Tất cả những người trong chốn thương trường cùng ba Hách xưng anh em đều bỏ đá xuống giếng. Công ty ba bị nợ nần, họa vô đơn chí, bình thường những họ hàng thân thích được lợi nhờ nhà họ Hách giúp đỡ, trong lúc gặp rủi ro một người cũng chưa từng xuất hiện, thậm chí cái người ngày thường luôn miệng nói yêu cô, mối tình đầu của cô, cũng không thấy bóng dáng.

Nếu như Nhạc Ân Trạch có lòng muốn giết chết Hách Vĩ Ba, như vậy anh họ thật sự khó tránh khỏi một kiếp này rồi....

Cô run rẩy môi, vài lần thử mở miệng hỏi: “Tôi cùng là anh muốn như thế nào mới đồng ý buông tha anh họ tôi ra?”

Nhạc Ân Trạch vẫn mỉm cười, con người màu hồ phách lại có chút lộ ra tia sáng màu xanh nhạt.

Anh không có trả lời mà đột nhiên cúi đầu, giống như con chim ưng hùng dũng trên không nhìn vật mồi ước đã lâu, thần tốc mạnh mẽ bắt lấy trái tim con mồi, môi mòng ngậm chặt đôi môi anh đào kiêu diễm của cô gái nhỏ.

Giống như sự tàn nhẫn của người đàn ông này ở trên thương trường, nụ hôn của anh cũng bá đạo mười phần. Không quan tâm sự đồng ý của cô đã một đường tiến quân thần tốc, đầu lưỡi cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của cô gái nhỏ không rời, mạnh mẽ mút, cuồng vọng đem hơi thở của mình cho vào trong miệng của cô.

Hách Điều Tuyết làm gì bị người nào khinh bạc qua như vậy. Đối với chuyện tình yêu, cô chỉ dừng lại ở việc nắm tay mà thôi, ngay cả bạn trai chính thức cũng chỉ là lên lút hôn một cái lên má cô ở rạp chiếu phim mà thôi.

Gáy cô bị bàn tay to của anh vững vàng kim chặt, dù muốn lui lại phía sau cũng không thể nào động đậy.

Cô há miệng muốn hung hãn cắn xuống cái đầu lưỡi đang xâm lấn, nhưng mà ngay lúc đó, đôi má non mịn bị một tay của Nhạc Ân Trạch kim lại, cắn bản không thể khép lại răng nanh.

Đợi đến lúc người đàn ông hết hứng, anh mới liếm mút đôi môi anh đào bị hôn đến sưng đỏ, từ từ ngẩng đầu lên.

"Anh....anh, kẻ lưu manh này! Anh...." Cô gái nhỏ chưa từng tức giận như vậy, trong lúc này cũng không nghĩ được câu mắng chửi nặng nào.

Người đàn ông giống như có chút ghét bỏ, buông lỏng ra bàn tay đang kim chặt tay cô, lấy ra một cái khăn tay, lau khô miệng, về mặt tiếc nuối, lại giống như cực kỳ sung sướng, nói: “Cái gọi là đệ nhất hoa khôi của trường An Hải bất quá cũng chỉ như vậy..... Ngây ngô như vậy, bạn trai của em làm sao nuốt trôi được?”

Hách Điều Tuyết giận đến nắm chặt quả đấm. Cô biết hoàn cảnh của mình bây giờ, nếu muốn cứng đối cứng với người đàn ông này, người chịu thiệt chính là bản thân cô.

Hiện tại cô là một cô gái mồ côi không nơi nương tựa, loại người như Nhạc Ân Trạch có thể bóp chết cô như bóp chết một con kiến.

Bị anh ghét bỏ cũng tốt, đỡ hơn là bị khi dễ.....

Đang lúc này, Nhạc Ân Trạch vươn tay lấy một xấp quần áo đã xếp tốt “Muốn cứu anh họ của em thì cần phải có người tới trả nợ. Em ở lại trong nhà tôi làm người giúp việc đi, làm tốt có lẽ tôi sẽ cao hứng mà thuận tiện thả anh họ của em ra.....”

Quần áo bị anh ném qua, rớt xuống dưới đất. Kiểu dáng cực kỳ tinh xảo, váy ngắn màu đen cùng chiếc tạp dề xinh xắn đáng yêu, thậm chí còn khảm đường viền hoa, dây cột tóc cùng vớ chân màu đen.....

_____ “Ta là đường phân cách Nhạc Ân Trạch đáng ghét” _____

Lúc ở trường học, Hách Điều Tuyết có nhìn thấy một đám nữ sinh trong câu lạc bộ anime mặc những bộ quần áo giống như vậy, nghe nói đây là trang phục nữ giúp việc khiêu gọi, giờ tay nhắc chân đều bộc lộ nét phong tình trêu chọc người. *D>D>L>Q>Đ* Lúc ấy cô nhìn thấy toàn bộ nam sinh đều đứng trước hành lang hướng về phía cửa sổ huyết sắc.

Nhưng mà người làm đứng đắn sẽ không mặc quần áo lao động sắc tình như vậy..... người đàn ông này quả nhiên là đang trả thù chuyện năm đó.

Người thiếu niên đã từng không nói lời nào yên lặng chịu đựng khi bị làm nhục, hiện tại nắm trong tay tài phú khinh người, đứng trên cao đòi lại gấp đôi nỗi nhục nhả năm đó.

Anh dựa vào mép bàn, hai tay khoanh trước ngực, mắt sáng như đuốc, giọng nói không lớn nhưng lại chân thật đáng tin, ra lệnh: “Hiện tại thay đổi quần áo đi!”

Ánh mắt Hách Điều Tuyết từ đồng quần áo trên đất nhìn đến hình ảnh dừng lại cảnh anh họ bị tra tấn trên màn hình máy tính.

Anh họ cùng chú tui có chút không có tiền đồ, làm việc cho tới bây giờ đều không để ý đến tiền. Nhưng mà trong lòng Hách Điều Tuyết, bọn họ là những người cho cô tình thân thật sự.

Ít nhất, tại thời điểm ba Hách gặp chuyện không may, mọi người không thấy bóng dáng, anh họ đã lên lúc đi tìm cô, nói nếu là vấn đề về tiền bạc thì cô cứ yên tâm, anh có biện pháp..... Khi nói lời này, bộ dáng Hách Vĩ Ba vỗ ngực ầm ầm, có cách gì đây? Lúc ấy cô cảm thấy anh họ đang nói chuyện viễn

vong, hiện tại liền hiểu rõ hết rồi.

Biện pháp của anh họ thì ra là tiền kiếm được từ việc làm gián điệp buôn bán.... Ngu ngốc! Thật là ngu ngốc mà!

Nhìn gương mặt thâm thẳm của anh họ, Hách Điều Tuyệt hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nhìn quần áo đầy đất, rớt cuộc Hách Điều Tuyệt hiểu được, cực kỳ trào phúng mỉm cười. Cô hít mạnh vào một hơi, mở miệng nói: "Quần áo này đã chuẩn bị từ lâu rồi đi? Như thế nào? Cực kỳ hy vọng tôi mặc loại quần áo này sao? Có phải nhìn đến bộ dáng như thế này của tôi thì có thể che đậy cảm giác khúat nhục mà anh cùng ba anh đã từng làm thuộc hạ của ba tôi?"

Cha anh phát tài là dựa vào ai? Nếu không có sự giúp đỡ của ba tôi lúc trước, cha anh cùng anh có thể phát triển tới ngày hôm nay sao?

Bây giờ xem ra, bộ dáng tài trí hơn người, đáng tiếc trong mắt tôi dù anh có mặc vào quần áo sang trọng, xịt nước hoa cao cấp cũng vĩnh viễn không lẫn át được bộ dáng nghèo hèn rách theo hành tây cùng gãi má của anh khi đến nhà tôi lúc trước.

Anh họ tôi phạm tội có luật pháp trừng trị anh ấy, anh lại lạm dụng hình phạt riêng thì coi là cái gì? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi chỉ có thể khúm núm cầu xin anh hay sao? Dù ba mẹ tôi đều mất nhưng tôi còn có bạn bè. Bọn họ có lẽ không có nhiều tiền như anh, nhưng mà ở viện kiểm pháp cũng có người, tiếng nói có trọng lượng. Anh muốn làm cho tôi sợ giống chú tôi, làm cho tôi giống như đứa bé gái mồ côi dễ bị khi dễ sao?

Nhạc Ân Trạch! Anh chỉ có bao nhiêu bản lĩnh thế thôi sao?"

Nói xong một hơi, Hách Điều Tuyệt móc điện thoại gọi cho bạn trai.

Cung Kiện là con trai một của đồng sự trưởng tập đoàn Chúng Thái. Tuy rằng đã nhiều ngày bị cha mẹ ra lệnh cấm mà không thể đến gặp cô, nhưng mà thời điểm mỗi tối đều lên lúc nhắn tin cho cô.

Thật ra cô hiểu rõ ý tứ của cha mẹ Cung Kiện. Công ty ba Hách nợ nần liên lụy rất nhiều, hình như còn có liên quan đến tội hối lộ kinh tế. Tất cả mọi người đều bo bo giữ mình, không cho phép con trai can thiệp vào vùng nước đục này thật sự là chuyện tình rất tự nhiên.

Cung Kiện dù có lòng ra ngoài, nhưng lại bị cha mẹ ngăn cản, chỉ có thể nhắn tin đưa tình. Trong tin nhắn sự xin lỗi khi không thể kịp thời ở bên cạnh cô, nói là chờ khi cha mẹ thả lỏng nhất định sẽ tìm Hách Điều Tuyệt.

Bạn trai hèn yếu như vậy Hách Điều Tuyệt cực kỳ thất vọng, trái tim đã từng hăm sâu trong tình ái ngây thơ cũng lạnh đi rất nhiều. Nếu có thể cô thật sự không nghĩ liên lạc cùng Cung Kiện, nhưng mà hiện tại tứ cố vô thân, cô không có biện pháp khác nên chỉ có thể dùng thân phận thái tử gia của tập đoàn Chúng Thái đến áp chế tính tình kiêu ngạo của người đàn ông này.

Điện thoại rất thuận lợi kết nối "Cung Kiện, em là Điều Tuyệt. Em đang ở nhà Nhạc Ân Trạch, một hồi em muốn gặp anh, anh có thể ở dưới lầu chờ em hay không?"

Đầu bên kia điện thoại, Cung Kiện nghe xong lời Hách Điều Tuyệt nói, chần chờ một hồi mới nói một tiếng 'được'.

Hách Điều Tuyệt tắt điện thoại, trong lòng âm thầm thở hắt ra. Dù Nhạc Ân Trạch có kiêu ngạo cỡ nào, nhưng nếu muốn cưỡng ngạnh giữ cô lại, bạn trai cô nhất định sẽ lại gọi điện thoại tới, anh có là gì cũng phải cố kỵ. Về phần có thể nhìn thấy Cung Kiện hay không không quan trọng, chỉ cần người đàn ông này có chút kiêng kỵ không tiếp tục làm khó cô là tốt rồi.

Quả nhiên, nghe xong lời cô nói, Nhạc Ân Trạch lại càng cười đến âm áp, lộ ra hai chiếc răng nanh. Bộ dáng là một người đàn ông lạnh lùng nhưng lại có chút tính trẻ con, đáng tiếc ánh mắt lóe lên tia sáng không tốt.

Đối với Hách Điều Tuyệt đột nhiên bạo phát ra lời nói có khí thế bức người, anh lại không có một câu phản bác, thậm chí là đưa tay cung kính làm động tác 'mời'.

Hách Điều Tuyệt không tiếp tục nhìn anh, gắng gượng thất lưng giẫm lên đồng quần áo vô liêm sỉ trên đất, đi ra khỏi cửa nhà giống như cung điện của người đàn ông này.

Lần này lại cực kỳ thuận lợi, không còn người ngăn trở cô.

Khi cô rớt cuộc tới ven đường, nhìn dòng xe lui tới, mới thở ra một hơi nhẹ nhõm từ trong lồng ngực.

Cô đưa tay chặn một chiếc taxi, nhưng mà sau khi lên xe, tài xế hỏi cô muốn đi đâu, cô lại không biết bản thân nên nói chỗ nào.

Hành động hôm nay của chú làm cho trái tim cô triệt để rét lạnh.

Dù là sốt ruột cứu con trai, nhưng loại hành vi vứt bỏ cháu gái ruột không để ý gì này thật sự là không bằng heo chó.

Nhưng ngoại trừ người chú này, cô không còn người lớn nào để dựa vào cả, tối nay cô nên qua đêm ở nơi nào đây?

Tài xế chờ đến không nhìn được, xoay người muốn hỏi lại, lại thấy đôi mắt Hách Điều Tuyết đỏ ngầu, khuôn mặt đầy nước mắt.

Đẹp mắt nữ hải tử luôn là làm người thương yêu tiếc rồi. Tài xế thở dài một hơi, cũng không còn đánh bẻ ngoài, lái xe đến lân cận công viên nhỏ, liền để cho nàng xuống xe đi.

"Cô gái, xuống xe đi! Nhìn xem hoa cỏ tâm tình liền tốt lên. Cứ khóc như vậy thật đáng tiếc cho đôi mắt đẹp rồi..."

Hách Điều Tuyết bị nói có chút ngưng ngừng, duỗi tay vào túi muốn cho tiền tài xế lại phát hiện bóp tiền của mình không thấy nữa, cũng không biết là đánh rơi ở công viên tưởng niệm hay là vừa rồi lòi kéo trong nhà Nhạc Ân Trạch.

Tài xế ngược lại nhìn ra trên người cô không có tiền, rộng rãi khoát tay, sau đó lái xe rời đi.

Đúng lúc này di động của cô vang lên, là Cung Kiện gọi đến.

Sau khi hỏi rõ vị trí của Hách Điều Tuyết, chỉ trong chốc lát Cung Kiện liền chạy một chiếc xe thể thao đến đón cô.

"Ba mẹ anh sao lại cho anh ra ngoài rồi?" Lúc này Hách Điều Tuyết đã lau khô nước mắt, cô không muốn bạn trai nhìn ra được điều gì. Kinh nghiệm mới vừa rồi bị đàn ông cường hôn muốn nói ra cũng nghĩ không muốn nói ra.

Chỉ là, chẳng biết tại sao, cho tới bây giờ người bạn trai luôn treo trên mặt nụ cười dịu dàng, sắc mặt lại có chút trầm trọng.

"Điều Tuyết....." Cung Kiện nhìn đến bộ dáng yếu điệu của cô, trên mặt nặn ra nụ cười miễn cưỡng.

Có lẽ là nhìn ra nét mệt mỏi trên mặt cô, Cung Kiện tri kỷ đưa Hách Điều Tuyết đến câu lạc bộ giải trí của hắn ngồi một chút.

Đến câu lạc bộ, Cung Kiện lấy một gian phòng, sau đó lại gọi hai ly nước trái cây.

Mới thoát hiểm từ miệng cạp nên tim đập cực kỳ nhanh, Hách Điều Tuyết nóng lòng muốn tìm đối tượng nói ra hết. Cô lướt qua đoạn tình tiết bị Nhạc Ân Trạch cưỡng hôn, nói trọng điểm về chuyện của anh họ, muốn nghe một chút Cung Kiện có đề nghị tốt gì.

Hai người đi của Cung Kiện đều làm việc trong pháp viện, nếu có thể, cô hy vọng được cố vấn một chút. Dạng như anh họ của cô thì sẽ bị phán bao nhiêu năm tù.

Nhưng mà sau khi Hách Điều Tuyết nói xong lại phát hiện bạn trai cung Kiện có chút không yên, ánh mắt tan rã nhìn chằm chằm rèm treo trên vách tường, không biết hồn bay đến nơi nào.

Vốn là trong lòng Hách Điều Tuyết gấp gáp, nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng càng tức giận, đẩy ly nước trái cây trước mặt ra, nói: "Nếu như giúp không được thì nói thẳng, anh cũng không cần khó xử. Em đi trước."

Lúc này Cung Kiện mới hồi thần, vội hỏi: "Em muốn đi đâu?"

Hách Điều Tuyết cắn môi, hơn nửa ngày mới nói: "Em còn một người đi đang làm việc ở Nam Phương. Di ấy từng gọi điện thoại tới nói nếu em thật sự không có chỗ nào để đi thì đi tìm di ấy. Vừa học vừa làm, di ấy có thể chăm sóc em....."

Nghe Hách Điều Tuyết muốn rời khỏi thành phố An Hải, vẻ mặt Cung Kiện rõ ràng khản trương.

Hình như hắn vừa quyết tâm quyết định chuyện gì, mở miệng nói: "Chuyện của anh họ em cũng không phải không có cách, anh có thể hỏi thăm mấy người quen của anh một chút....."

Nói xong, hắn đẩy ly nước trái cây tới trước mặt Hách Điều Tuyết "Nhìn xem môi khô hết rồi, uống một ngụm đi....."

Hách Điều Tuyết vừa nghe nan đề hôm nay đã được giải quyết, trong lòng nhất thời vui vẻ, nghe bạn trai nói xong liền thuận tay cầm lấy ly nước trái cây trên bàn. Ép buộc bản thân nửa ngày, thật là miệng đắng lưỡi khô.

Nhưng nước trái cây vào miệng, Hách Điều Tuyết lại cảm thấy mùi vị nước trái cây vốn nên là chua chua ngọt ngọt không biết vì sao lại có chút đắng. Uống vài ngụm cô liền buông cái ly xuống.

Ngay sau đó bạn trai đột nhiên 'bịch' quỳ gối trước mặt cô. Môi run run chảy ra hai hàng lệ.

"Điều Tuyết.....Anh có lỗi với em, nhưng mà anh thật sự không còn cách nào. Nhạc Ân Trạch nắm trong tay sổ sách của ba anh, anh.....nếu anh không

làm theo ba anh khẳng định sẽ ngồi tù....."

Đột nhiên Hách Diêu tuyết nghe được ba chữ ‘Nhạc Ân Trạch’ liền cả kinh đứng dậy. Không đợi cô mở miệng liền cảm thấy thân thể mềm nhũn, lại ngã trở về ghế dựa.

Ly nước trái cây kia!

Coi như đã trải qua nhiều chuyện như vậy Hách Diêu Tuyết cũng không có nghĩ tới, bạn học cùng trường hai năm kèm bạn trai cư nhiên lại bỏ thuốc cô.

"Anh.....Anh đã làm gì tôi?"

Cung Kiện lau nước mắt, xấu hổ đến không dám nhìn thẳng vào mắt Hách Diêu Tuyết “Này.....tất cả đều là Nhạc Ân Trạch ép anh..... Diêu Tuyết, tha thứ cho anh.”

Hách Diêu Tuyết vừa sợ vừa giận, nhưng mà đầu lưỡi đã bắt đầu run lên, chỉ có thể mơ mơ màng màng cảm thấy Cung Kiện ôm cô đặt vào trong xe.

Bởi vì không uống nhiều nước trái cây lắm, tuy rằng thân thể tê liệt nhưng ý thức vẫn còn thanh tỉnh.

Nàng rõ ràng cảm thấy chiếc xe xóc nảy trên đường nhỏ, cảm thấy bản thân lại bị ôm vào cửa lớn xa hoa như cung điện nhà họ Nhạc, thậm chí nhìn thấy được người đàn ông đáng sợ đang ngồi trong phòng ngủ kia nhìn cô lị lợ giống như một đồng vãi bông, lạnh như băng cùng mỉm cười.

Anh cũng không có vờn tay tiếp nhận cô gái trong tay Cung Kiện mà là yên ổn ngồi trên ghế dài, nhàn nhạt nói: “Đi, đặt cô ấy lên giường!”

Đây là giọng chỉ huy người làm.

Cung Kiện cảm thấy cực kỳ khuất nhục. Hắn nhìn đến chiếc giường cực lớn kiểu Châu Âu, ôm Hách Diêu Tuyết yếu đuối không xương từng bước một đi đến.

Hắn từ từ để Hách Diêu Tuyết đang ôm trên tay xuống, drap giường là tơ lụa màu đen làm nổi bật làn da trắng nõn của cô. Đôi mắt ngày thường luôn mỉm cười nhìn hắn lúc này lại ngập trong nước mắt. Đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng, lạnh như băng cùng chán ghét.

Tự tay cô gái mình yêu đến trên giường người đàn ông khác, quả thật là nhục nhã lớn nhất trong đời hắn.

Kế tiếp, Hách Diêu Tuyết sẽ trải qua cái gì, trong lòng Cung Kiện cực kỳ rõ ràng. Nếu có con đường thứ hai, hắn sẽ không làm ra loại chuyện thấp hèn này, nhưng mà người đàn ông Nhạc Ân Trạch này có bao nhiêu đáng sợ, tin tưởng Hách Diêu Tuyết được bảo hộ kỹ lưỡng cũng rất rõ ràng.

Vì sao cô lại trêu chọc phải người đàn ông đáng sợ như vậy? Nếu lúc trước không có.....hắn làm sao có thể làm ra chuyện thấp hèn như vậy.....

Nhạc Ân Trạch hiển nhiên không muốn cho Cung Kiện thời gian thiết lập tâm lý, lạnh lùng nói: “Người đã đưa đến, cậu có thể đi rồi.”

Mặc dù trong lòng đối với người đàn ông này thập phần thống hận, nhưng mà Cung Kiện lại không tự chủ được thần phục dưới tâm lý không buông tha kháng cự của người đàn ông này. Cuối cùng lưu luyến liếc mắt nhìn Hách Diêu Tuyết một cái, nắm chặt tay, sau đó xoay người rời đi.

Hách Diêu Tuyết khó khăn thở hổn hển, cố gắng chống đỡ mí mắt. Cô rất cuộc hiểu rõ vì sao lúc cô gọi điện thoại cho Cung Kiện, người đàn ông này lại cười đến ý vị thâm trường như vậy rồi.

Cô rời khỏi, anh cũng không có ngăn trở là bởi vì anh muốn cô nhìn rõ cái thứ tình yêu cô cho là hồn nhiên tốt đẹp, từng chút từng chút vỡ ra trước mặt mọi người, lộ ra máu đen dơ bẩn tanh hôi bên trong.

Người đàn ông đứng lên, thông thả bước đến giường lớn, quan sát lãnh địa của bản thân cùng con mồi nhỏ không nghe lời.

"Diêu Tuyết không phải tuyết, vì ở trong bóng tối."

Cái tên Diêu Tuyết là lấy từ trong câu đầu của bài vịnh mai. Tính tình của cô cũng có chút giống phong cách ngạo tuyết hàn mai.*

*Ngạo tuyết hàn mai: Kiêu ngạo như tuyết, lạnh nhạt như mai

Khuôn mặt xinh đẹp, lại thêm gia thế hoàn mỹ. Bạn bè bên người cô giống như đồ trang sức của cô vậy, giống nhau được lựa chọn tỉ mỉ, tuy rằng đối xử với người khác đều nhẹ nhàng có lễ phép, nhưng lại luôn duy trì khoảng cách cùng người khác.

Đó là một gốc hoa sinh trưởng ở trên cành cao, không cho phép người khác dễ dàng làm bẩn.....

Nhưng mà bây giờ cây hoa nhỏ lãnh ngạo này lại bị người đàn ông tàn khốc chà đạp làm tan mất thái độ kiêu ngạo kia, bất lực nằm trên giường lớn run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Người đàn ông đi từng bước một đến gần giường, chậm rãi cúi đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn cô gái đang thở hổn hển lại liều mạng kiềm chế nước mắt.

Anh từ từ cúi người, dấn vài vành tai cô nhẹ nhàng hỏi: “Đây là người bạn trai em muốn khoe với tôi? Đây là loại tình yêu cao quý của em? Em không đồng ý cởi quần áo trên người sao? Tin hay không chỉ cần tôi nói một câu, hẳn sẽ không chút do dự thoát hết quần áo trên người em dâng đến trước mặt tôi?”

Hơi thở nóng hổi của người đàn ông chiếm cứ lỗ tai cô, quanh quẩn không tan. Lời nói buồn nôn lại chân thật tàn nhẫn như kim châm thấy máu bao phủ linh hồn Hách Điều Tuyết.

Hách Điều Tuyết chỉ cảm thấy một trận uất ức chấn ở cổ họng làm cho cô không thở nổi lại không thể phát ra âm thanh gì, lồng ngực chậm rãi căng ra dường như sắp nổ tung. Cô giãy dụa, cuối cùng liều mạng hô lên, trong cổ họng lại chỉ phát ra vài tiếng khàn khàn phân tán chứa âm điệu mơ hồ tuyệt vọng “Ba, mẹ.....các người đang ở đâu.....”

Giờ khắc này, cô thật không hy vọng ngày đó bởi vì muốn ôn tập bài học mà ở lại trong nhà, mà là ngồi trên chiếc xe lúc ba mẹ gặp chuyện không may kia. Bất luận là rút xuống vực sâu làm cho không thể nhận ra hình dáng, lửa đốt nổ mạnh đến độ nào đi nữa cũng còn hơn sống trên cái thế giới người lừa ta gạt này. Có hai người thật lòng yêu thương cô bên người cho dù có chết thì cũng đâu có gì đáng sợ.

Nhưng mà hiện tại thì sao? Chỉ còn mình cô sống sót, không hề đề phòng bị người bạn trai tưởng chừng yêu cô thật lòng tự tay đưa đến trên giường một người đàn ông khác, không hề ngăn cản để mặc người vui đập.

Cái chết so sánh với sự sỉ nhục này thật sự không tính là cái gì.....

Nghe được tiếng tên ri giống như tiếng con thiên nga sắp chết của cô gái, người đàn ông hơi ngẩng đầu lên. Nhìn biểu tình bất lực tuyệt vọng của cô, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại ẩm ướt, dần dần trượt xuống để lại món đồ trang sức trên cổ, cảm nhận nhịp đập như có như không.

"Bọn họ đã mất, muốn sống sót, em phải học buông bỏ cái bộ dáng tiểu thư ngày xưa. Phải biết rằng, người muốn sống lâu phải biết học cách cúi đầu thỏa hiệp....em còn có...."

Có lẽ là nước mắt bất lực của Hách Điều Tuyết đã động đến trái tim lạnh như băng của Nhạc Ân Trạch, anh thế nhưng lại ôm lấy cô, giống như dỗ dành con nít, áp sát ở trong ngực hơi hơi đóng đưa.

Đáng tiếc, tia ôn nhu lộ ra ngoài này của anh lại bị một động tác nhỏ của cô đánh tan.....

Có lẽ là phần thuốc kia dần dần biến mất, trên người chậm rãi khôi phục một chút. Hách Điều Tuyết thật vất vả tích góp sức lực cố gắng lắc đầu, cố gắng không để cho gò má mình tựa vào khuôn ngực rộng rãi của người đàn ông này.

Động tác nhỏ này đương nhiên chạy không thoát khỏi ánh mắt Nhạc Ân Trạch. Anh chậm rãi nhếch miệng, cười thoải mái “Thế nào? Có sức lực lại rồi hả? Cũng tốt.....”

Anh đột nhiên đứng lên, buông Hách Điều Tuyết ra, mặc cho thân hình mềm mại của cô chầy xuống đến tám tám lông lạc đã thật dài.

"Nếu như không học được cũng không sao, tôi sẽ từ từ dạy em....."

Nói xong, anh cầm mấy bộ quần áo nữ giúp việc trên ghế lên. Trên cái tạp dề trắng như tuyết rõ ràng còn dấu giày Hách Điều Tuyết hung hãn giẫm lên không lâu.

Quần áo giống như ‘thiên nữ tán hoa’ hung hăng ném trên mặt Hách Điều Tuyết.

"Hiện tại, mặc bộ quần áo này vào! Bằng không lực phủ ngũ tạng của anh họ em cũng sẽ giống như linh kiện bị tháo gỡ, sau đó đóng gói tinh xảo đưa đến chợ đen của Thái Lan." Lúc nói lời này, trong mắt người đàn ông đều là những mảnh vụn băng trôi nổi.

Hách Điều Tuyết không dám tin mở to hai mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt cô. Người đàn ông cao lớn đẹp trai như vậy, lại có thể nói ra những lời ác độc đáng sợ thế kia.

Nhưng mà hiện tại, cô biết, mỗi một câu anh nói đều có thể trở thành sự thật, bởi vì —— anh có năng lực này!

Lại thở hổn hển mấy ngụm không khí, Hách Điều Tuyết cố gắng đứng dậy, tay phải nắm chặt lại mở ra vài lần mới miễn cưỡng nhấc lên quần áo phân tán dưới đất di chuyển đến một bên nhà tắm trong phòng.

"Đứng lại, ai cho em đi vào đó? Ở tại đây thay ra!" Giọng nói Nhạc Ân Trạch giống như chuông tang đâm vào trong tai cô.

"Anh....." Hách Điều Tuyết dựa vào cạnh tường, môi phát run nhìn anh, hận bản thân không có lưỡi dao sắc bén xả tên ác ma này ra.

Nhìn Hách Điều Tuyết không có ý hành động, anh chậm rãi vươn một tay ra, cời vài nút áo trên người, lười biếng nói: "Hách Vĩ Ba còn sống không.....Còn sống là tốt rồi, nếu nội tạng không tươi thì bán không được giá....."

Anh không có tiếp tục nói thêm gì bởi vì anh nhìn thấy cô chậm rãi giơ tay lên, khéo xuống khóa kéo sau lưng mình.....

Tuổi 18 thật là tốt!

Da thịt non mịn bóng loáng có thể ẩn ra nước, xương quai xanh khiêu gợi, đôi vú mềm mại được áo ngực viền tơ màu hồng nhạt bao lấy tạo nên đường cong xinh đẹp hoàn mỹ. Theo quần áo chảy xuống, càng nhiều đường cong xinh đẹp lộ ra. Cái bụng bằng phẳng, cặp mông hoàn mỹ cùng đôi chân thon dài quyến rũ.

Mặc dù Hách Điều Tuyết cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận ánh mắt giống như sói của người đàn ông đang nhìn chăm chăm thân thể lồ lộ của cô. Đôi mắt kia đang tuần ra trên da thịt bị lộ ra ngoài. Cô xấu hổ thẹn ngượng nhanh chóng thay xong đồ.

Nhưng vừa muốn mặc vào bộ quần áo người hầu kia thì lời nói lạnh như băng của người đàn ông lại vang lên: "Cởi luôn nội y ra, quần áo người hầu là bên ngoài, mặc bra cùng quần lót, khó coi....."

Tay cầm quần áo run rẩy kịch liệt. Giờ khắc này cô thật muốn liều lĩnh cầm quần áo ném vào mặt người đàn ông này, bước ra khỏi phòng.

Nhưng gương mặt anh họ lay động ngay trước mắt, mạng của anh họ nằm trong tay người đàn ông đang dựa vào đệm mềm trên giường với gương mặt hài lòng.

Nếu như cởi hết quần áo xuống có thể cứu được mạng người anh họ yêu thương mình, như vậy cô không có lựa chọn nào khác.....

Chậm rãi đưa tay đến sau lưng, cời bỏ khóa áo ngực. Trước ngực, hai khối tròn tròn được thoát khỏi trói buộc.

Ánh mắt của Nhạc Ân Trạch từ từ tích tụ ánh sáng, thẳng tắp nhìn đôi nhũ hoa màu hồng non mềm đang nở rộ, miệng lại không nhanh không chậm nói: "Còn có ở phía dưới, cời!"

Hách Điều Tuyết tái mặt, nhắm mắt lại, chậm rãi vươn tay cời chiếc quần lót viền tơ màu hồng nhạt ra, mặc cho nó một đường khoan khoái chảy xuống mắt cá chân trắng mịn.

Khu rùng u ám giữa hai chân cô không hề giữ lại hiện ra trước mắt anh.

Hầu kết anh lên xuống, ánh mắt đáng sợ giống như muốn ăn thịt người. Tuy rằng Hách Điều Tuyết đã nhắm mắt lại, nhưng vẫn có cảm giác ngay sau đó anh sẽ bỏ nhào vào người cô....

Cô chỉ có thể nhanh chóng mặc xong quần áo, dùng mấy miếng vải dẹt níu kéo lại chút tôn nghiêm còn thừa.

Nhưng nút áo sau lưng dường như đang đối nghịch với cô, làm thế nào cũng kéo không lên.

Nhạc Ân Trạch nhìn cô đang rối rắm, lên tiếng: "Xoay người lại!"\

Hách Điều Tuyết cắn môi, chậm rãi xoay người lại. Cô cảm giác được anh giống như con báo yên lặng không tiến động đi đến phía sau cô. Mùi đàn ông trên người anh tỏa ra nhiệt khí giống như đang nướng mảnh da thịt lồ lộ sau lưng cô.....

Mà đầu ngón tay của anh cũng lạnh lẽo, trước tiên tới gần bắt đầu từ cúc áo ở khe mông, như có như không di chuyển trên da thịt của cô, một chút cái lên, từng cúc áo một, chậm rãi lên trên.

Thật vất vả mới cài xong cúc áo. Nhạc Ân Trạch giống như đang đùa nghịch búp bê yêu thương, dùng dây buộc tóc cho cô, còn cài lên tạp dề nhỏ.

Sau đó anh túm lấy cô đi đến trước gương lớn "Nhìn, đây là em hoàn toàn mới, không còn là hòn ngọc quý trên tay nhà họ Hách, mà là nữ nô....của tôi."

Trong gương, cô bị anh gắt gao kim trụ, quần áo bó sát người, vài dẹt đơn bạc bày ra gợi cảm như ám thị, làn váy ngắn ngủn, khó khăn che đậy cái mông. Nhất là trước ngực bởi vì vài dẹt ma sát đã bị lộ ra, cô gái không biết hổ thẹn trong gương chính là cô? Nếu đó không phải là cô, thì là ai.....

Mấy ngày bị kích thích liên tiếp, làm cho cô không có ngày nào là ngủ ngon rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa.

Ngay tại lúc anh thân mật phun ra hai chữ 'nữ nô' bên tai cô thì cô cảm thấy nhịp tim đang đập nhanh trở nên thông thả mà tinh thần thì sa sút, thuốc dần dần có tác dụng. Cuối cùng cô hoàn toàn ngã vào trong ngực anh, đôi mắt chậm rãi khép lại, chìm vào bóng tối ác mộng.....

Thân thể không được trầm xuống, trạng thái ngủ mà không ngủ lại nằm mơ trở nên cực kỳ rõ ràng.

Thậm chí ngay cả chi tiết nhỏ tưởng chừng bị lãng quên cũng giống như thủy triều xuống sau bờ đá, từng chút một hiện ra.

Tiệc sinh nhật 14 tuổi kia có thể nói là xa hoa.

Lúc đó ba Hách đặt bao toàn bộ khách sạn, cầu thang hình tròn bên cạnh thác nước làm thành hội trường, các món ăn cùng bài trí trong bữa tiệc đều cực kỳ tinh xảo.

Trên hội trường chủ yếu là khách khứa, là mấy người bạn học quý tộc trong trường của Hách Diêu Tuyết, đương nhiên cũng có mấy bạn làm ăn cùng con cái của họ tham gia. Mấy người sớm đi đến quán bar được tạo nên bên trong hội trường, một bên là rượu Bồ Đào nhập khẩu, một bên đàm chuyện làm ăn.

Mà đám choai choai bọn họ thì ở lại bên cạnh bể bơi chơi đùa.

Trong hội trường không thiếu những bé trai anh tuấn. Vừa mấy tuổi đầu không thiếu được khoe khoang mấy khối cơ bắp vừa tập được sau khi đi phòng tập thể hình. Ở trước mặt những bé gái cùng tuổi, giống như lông chim Khổng Tước dài ra, bắt đầu khoe khoang.

Nhưng mà phần lớn mấy bé gái đều bị hấp dẫn bởi một thiếu niên ngồi trầm mặt ở một góc.

Anh ăn mặc hợp thời, lại không giống những bé trai cả người hàng hiệu. Chỉ là một bộ quần áo thể thao sạch sẽ, nhìn đường cong rộng rãi cũng không giống là người có tiếng tăm.

Nhưng dù ăn mặc mộc mạc như thế cũng không thể che lấp anh khí xuất chúng của anh. Dù chỉ mười mấy tuổi cũng đã có dáng người kiện mẩy như người mẫu.

Bởi vì ngũ quan cứng rắn, vừa nhìn liền biết là con lai. Điều này làm cho đám bé gái nóng lòng muốn thử, ào ào hỏi thăm Hách Diêu Tuyết, người thiếu niên này là thiếu gia nhà ai.

Hách Diêu Tuyết theo lời mấy bạn nữ nhìn qua, vọng vào là đôi mắt màu hổ phách sâu như đáy hồ.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Ánh mắt thiếu niên thật là vô lễ, cũng không biết trước đó đã nhìn trộm cô bao lâu rồi.

Dù cô nhìn sang, anh cũng không vì vậy mà thu hồi ánh mắt. Nhưng mà một đám hộ hoa sứ giả nhất thời không thể mặc kệ.

Lớn lên đẹp trai hấp dẫn sự chú ý của nữ sinh toàn trường coi như xong, còn dám vô lễ nhìn chằm chằm hoa hậu giảng đường trong trường của bọn họ như vậy, xem đám con trai ở đây đều là người chết hay sao?

Hách Diêu Tuyết ngồi cùng bàn với bạn học ở trường quốc tế Hải Thịnh, Hàn Vi.

Nhiệt huyết của thiếu niên vĩnh viễn anh dũng đấu tranh muốn bảo vệ Tiểu Tuyết Tuyết. Khuôn mặt của thiếu niên cũng rất anh tuấn, có vẻ đẹp trai phóng khoáng của Lưu Hải, đặc biệt còn như kiểu mẫu của diễn viên Hàn Quốc, nếu Lưu Hải cạo râu, lộ ra đôi mắt nhỏ, thì thật giống như tội phạm truy nã chạy trốn.

Mặc dù diện mạo không đủ tôn lên hàng đầu, nhưng mà lại là quán quân Judo Olympic, rất có dáng vẻ con nhà võ. Khoát trên người bộ võ phục nhu đạo, đai lưng màu đen, cũng là một trong những nhân vật hồ mưa gọi gió trong trường.

Bạn học Hàn Vi là người cuồng luyện Hách Diêu Tuyết, tuy rằng thổ lộ mấy lần đều bị Hách Diêu Tuyết nhẹ nhàng từ chối, nhưng mà lúc đó đang có phong trào cuồng nhiệt “101 lần tỏ tình” Hàn Vi bị ảnh hưởng, hết lòng theo đuổi đến cùng, nghĩ thế nào cũng có thể ôm được người đẹp về.

Lúc này ánh mắt cái tên con lai kia lại dám nhìn chằm chằm tiểu nữ thần trong lòng cậu, quả thật là không đem vị trí người theo đuổi Hách Diêu Tuyết hàng đầu để vào mắt.

Nhất thời sắc mặt Hàn Vi không tốt đi tới, hất cằm hỏi: “Tiểu tử, nhìn cái gì mà nhìn?”

Thiếu niên kia cũng không nói lời nào, chỉ là lạnh nhạt liếc Hàn Vi một cái, sau đó đứng dậy cầm lấy cây vợt dài, đi đến bên cạnh cây đại thụ gần hồ bơi vớt lá.

Lần này trái tim của nhóm con gái bị vỡ một nửa, thì ra thiếu niên đẹp trai lạnh lùng kia lại là công nhân lao động của khách sạn.... ..

Thế nhưng phong cách của công nhân lao động này cũng không khỏi thật tốt quá rồi! Bộ dáng cầm cây vợt dài đứng cạnh hồ bơi, ung dung trấn định giống như thần tiên cầm bút dài trong tay vậy mực.

Ở đây, người không bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của thiếu niên cũng chỉ có mình Hách Điều Tuyết, bởi vì cô biết thiếu niên này.

Cậu là con trai của chú Nhạc, bạn chiến hữu của ba cô. Chú Nhạc là đội trưởng lúc ba cô tham gia quân ngũ, chẳng qua thời gian sau này thời vận không tốt, cuộc sống có hơi chút nhấp nhô, cưới một người phụ nữ người Rusia, nhưng sau khi sinh con trai xong liền ly hôn.

Không biết khi nào thì ông nghe được ba đang làm ăn buôn bán ở đây, sau đó liền dẫn theo con trai khắp nơi lôi kéo quan hệ. Nhưng mà cách thức tặng quà cũng rất ngu ngốc, vậy mà lại mang đến mấy con gà nuôi ở nông trường còn có chút đặc sản đến cửa.

Ba cũng không quan tâm, là chiến hữu, dù có mang theo đưa muối làm quà tặng cũng có thể cùng nhau cười hề hề ăn sạch.

Nhưng mấy con gà kia cũng rất nghịch ngợm, nằm trong phòng khách tự nhiên không biết làm thế nào có thể làm đứt dây buộc, đập cách ạch ạch, bay loạn khắp phòng. Vừa đúng lúc Hách Điều Tuyết tan học về, bị một con gà đập cách lao thẳng tới, làm cho cô sợ tới mức “A” một tiếng la lớn. Cũng may người thiếu niên ngồi một bên ghế sofa nhanh chóng đứng lên, vươn tay đỡ được Hách Điều Tuyết tránh ra, giúp cô thoát được một kiếp.

Thế nhưng thiếu niên dùng lực quá lớn, ngực Hách Điều Tuyết đụng mạnh vào thân thể cậu.

Cú va chạm này làm cô thoáng cái liền rơi nước mắt, vì xương cốt người thiếu niên quá cứng, đã vậy ba cùng chú Nhạc còn vây lại hỏi đụng trúng nơi nào rồi.

Cô gái nhỏ da mặt mỏng, bị hai người đàn ông cao lớn không ngừng hỏi tới tấp, làm sao cô có thể không biết xấu hổ mà nói. Đã vậy người thiếu niên biết được nội tình lại cố tình bỏ tay vào túi quần, mặt không biểu cảm, nhưng mà thấp thoáng trên mặt mang chút biểu tình lúng túng.....

Từ đó cô đối với chú Nhạc cùng người thiếu niên kia liền có ấn tượng xấu.

Chỉ là, ba đối với chú Nhạc rất tốt, luôn luôn tới lui cùng người bạn không yêu thích cầu kỳ này, đã vậy còn chủ động mời chú Nhạc đến làm giám đốc quản lý. Nhưng mà ý tốt của ba Hách lại bị chú Nhạc khéo léo từ chối.

Lúc đó ông cười nói với ba cô, khi nào gặp khó khăn sẽ đến xin giúp đỡ. Hiện tại ông đang nhậm chức quản lý khu nghỉ phép khách sạn. Nghe nói mỗi quản lý cấp cao đều phải có lượng khách hàng đạt mức chỉ tiêu, cho nên ông mới đến hỏi xem gần đây ba cô có hội nghị buôn bán nào không, nếu có thì hãy an bày ở khách sạn chỗ ông.

Ba Hách đương nhiên đồng ý, vì thế liền tổ chức sinh nhật của cô ở nơi này.

Chỉ là cô không biết, người thiếu niên tên Nhạc Ân Trạch này vì sao lại xuất hiện bên cạnh hồ bơi.

Lúc này, Hàn Vĩ cũng triệt để buông xuống gánh nặng. Cậu cứ nghĩ rằng Nhạc Ân Trạch có bộ dáng cương tráng, tuấn tú, hơn nữa còn là khách của Hách Điều Tuyết, nên có chút bận tâm.

Hiện tại biết được thiếu niên này chẳng qua chỉ là nhân viên trong khách sạn, nhất thời làm cậu cảm thấy càng tức giận.

Nữ thần cao quý của hắn há lại để cho loại nhân viên thấp hèn này mơ ước!

Ý vào bản lĩnh một thân võ Judo của mình, Hàn Vĩ giờ chân lên, đập về phía lưng của người thiếu niên.

Nào biết, sau đầu Nhạc Ân Trạch đương như mọc thêm đôi mắt, hơi nghiêng người, né qua một bên. Hàn Vĩ không đập trúng người Nhạc Ân Trạch, bàn chân giẫm phải không khí liền rơi tòm vào hồ bơi.

Cố tình một thân Judo của Hàn Vĩ lại là một con vịt lên cạn, bởi vì vùng vẫy nên bọt nước văng khắp nơi. Buổi tiệc sinh nhật xem chút gây ra thảm án trong hồ bơi.

Xung quanh không có người lớn, có muốn gọi người cứu cũng không kịp. Mặc dù có mấy tên biết bơi, nhưng trình độ cứu người dưới nước còn kém xa lắm, cũng không ai dám mạnh động mà xuống nước, cả đám chân tay luống cuống đứng trên bờ ao.

Lúc đó Hách Điều Tuyết gấp đến nỗi hoảng hốt, thuận tay túm đại cánh tay người thiếu niên nào đó, nói “Cậu mau cứu cậu ấy!”

Thiếu niên cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ bé trắng mịn của cô bé đang giữ chặt tay mình, lại thờ ơ nhìn Hàn Vĩ uống thêm vài ngụm nước, cuối cùng một giây sau đó mới vươn cái gậy trong tay, kéo Hàn Vĩ lên.

Cả người ướt sũng chật vật, một Lưu Hải đẹp trai tuấn tú bây giờ làm gì còn nữa, không có vẻ ngoài che chở, hình tượng Hàn minh tinh tuột dốc không phanh.

Tâm trạng thiếu niên, ở trước mặt đám nữ sinh không còn chút mặt mũi nào. Cái tên nhân viên quét dọn bể bơi kia, cậu sẽ không để yên đâu!

Còn chưa lau nước trên người, Hàn Vĩ đã lập tức đứng lên, cầm lấy bức tượng điêu khắc tiểu thiên sứ trang trí trên bàn đập về phía sau lưng Nhạc Ân Trạch.

Bên cạnh có vài cô gái sợ tới mức hét lên. Nhạc Ân Trạch xoay người nhìn thấy bức tượng bay về phía mình, thân hình cao lớn của cậu hơi nhoáng lên một cái, nhìn tư thế như là muốn né tránh. Đám con gái có mặt lúc này không khỏi thay cậu đổ mồ hôi lạnh, bởi vì Hách Điều Tuyết chỉ cách cậu vài

bước, nếu cậu tránh thoát, như vậy bức tượng kia sẽ nện trúng người cô.....

Nhưng không biết vì cái gì người thiếu niên kia lại thu hồi động tác tránh né, trong tiếng kinh hô của mọi người, bức tượng nện vào trên lưng cậu. Thân hình Nhạc Ân Trạch lao đảo, đổ xuống trên chiếc bàn bên cạnh.

Mấy chục chai nước suối Fillico còn chưa khai bị thân hình người thiếu niên bổ nhào vào ngã xuống trên mặt đất, vỡ nát.

Sự tình sau đó liền đơn giản hơn, mấy người lớn nghe tin chạy tới, nhìn hiện trường hỗn độn, nhíu mày.

Phần lớn người ở đây tuy biết chân tướng sự việc, nhưng một bên là thiếu gia nhà hào môn, một bên là nhân viên khách sạn số mạng đề hèn, nghiêng về phía nào không cần nói cũng biết.

Hách Diêu Tuyết vốn muốn giải thích một chút với chú Nhạc, nhưng dù sao cô cũng không muốn chọn khiêu khích.

Nhưng mà sắc mặt chú Nhạc rất khó coi. Ông nói với ba Hách, đã là khách của khách sạn thì không có gì phải xin lỗi, là do con ông không đúng, không nên nhất thời xung đột cùng khách hàng.

Lúc ấy ông liền rút ví tiền ra bồi thường tiền rượu nước. Hàn Vĩ ướm sững thấy chú Nhạc móc ra năm trăm đồng, nhất thời vui vẻ phấn khích như bắt được cán chuối, cười rộ lên. Cậu liếc mắt nhìn cha con chú Nhạc, nói: “Chút tiền đó ngay cả một chai nước suối cũng không đủ bồi thường. Không uống qua cũng không thể chưa từng nghe nói qua chứ? Thật là đủ mặt mặt xấu hổ. Kê quê mùa nhìn xem có đáng về gì, từng trải được bao nhiêu chứ?”

Cuộc đối thoại này làm chú Nhạc lúng túng, xấu hổ đến mức gương mặt đỏ bừng. Ba Hách đương nhiên sẽ không lấy tiền chiến hữu, nhưng mà cô lại nhớ kỹ, người thiếu niên một mực yên lặng đứng bên cạnh chú Nhạc, sắc mặt của Nhạc Ân Trạch cực kỳ u ám.....

Một giấc ngủ mê, vài lần tỉnh lại cảm giác mí mắt giống như bị lửa đốt. Đôi mắt hơi đau, quần áo trên người giống như cũng ướt sũng, hai mắt còn chưa hoàn toàn mở ra, lại mơ mơ màng màng chìm vào hôn mê.

Chờ đến khi cô hoàn toàn mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn trong phòng đóng chặn bằng lông cừu. Bốn phía treo màn che bay phấp phới. Đây rõ ràng là giường ngủ của cô mà?

Chờ cô mê mang ngồi dậy, mới phát hiện bản thân thật sự đang ở trong phòng ngủ của cô trước đó.

Biệt thự của cô rõ ràng đã bị niêm phong rồi mà, vì sao bản thân lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này?

Trong lúc nhất thời, có chút hoảng hốt, Hách Diêu Tuyết thậm chí cảm thấy có lẽ những gì trải qua một tháng này tất cả chỉ là một cơn ác mộng, mà hiện tại cô đã tỉnh khỏi ác mộng, về với thời điểm bình thường trước kia.

Đáng tiếc, hy vọng xa vời này rất nhanh liền tan vỡ.

Một người phụ nữ trung niên xa lạ đang ngồi một bên giường, khuôn mặt vui sướng nhìn cô “Hách tiểu thư, rốt cục cô cũng tỉnh rồi. Thế nào? Đầu có đau hay không? Nếu thấy đói bụng tôi liền kêu nhà bếp chuẩn bị cho tiểu thư một chút cháo dễ tiêu hóa ăn.”

Hách Diêu Tuyết ôm chặt cái gối tơ tằm trước ngực, cảnh giác hỏi: “Đi là ai?” Lúc há miệng nói chuyện mới phát hiện giọng nói cô khàn đục giống như biến thành một người khác.

“Tiểu thư gọi tôi đi Cao là được rồi. Cô phát sốt, hôn mê một ngày một đêm, xem chút nữa liền chuyển biến thành viêm phổi. Trước tiên tiểu thư đừng nói chuyện, tôi đi lấy mật ong cho cô nhuận hầu, thuận tiện nói với Nhạc tiên sinh, cô tỉnh rồi.”

Nghe đến ba chữ “Nhạc Ân Trạch” lòng Hách Diêu Tuyết liền bắt đầu trầm xuống.

Đợi cho đi Cao ra khỏi cửa phòng, cô cũng lung lay thoáng động xuống giường.

Cũng may, trên người cô mặc không phải là trang phục nữ hầu đáng chết kia, mà là bộ áo ngủ thuần chất cotton rộng rãi. Hách Diêu Tuyết mang dép lê vào, đi tới cửa phòng, tới bên cạnh bên ngoài cầu thang.

Theo cầu thang đi xuống, là một cái cửa sổ lớn trong phòng khách.

Nơi đó là chỗ có tầm nhìn tốt nhất trong căn biệt thự, có thể nhìn bãi cỏ trong viện, có chiếc xích đu cho tự tay ba làm, còn có vườn hoa do mẹ chăm sóc.

Cho nên ở đó đặt một cái xích đu thật lớn. Ba thích nhất là ngồi ở nơi này, một bên đọc báo, một bên mỉm cười nhìn hai mẹ con bận rộn trong vườn hoa.

Chiếc xích đu kia giờ còn đây, chú chó Tiểu Đậu cũng giống như xưa chạy đùa, lật cái bụng tuyết trắng nằm phơi mình trên bãi cỏ dưới ánh nắng mặt trời.

Nhưng người ngồi trên xích đu đã không phải là ba, mà là Nhạc Ân Trạch. Người này vậy mà lại công khai xâm nhập vào căn biệt thự cô sống từ nhỏ, ngồi trên chiếc xích đu chuyên thuộc về ba cô, chân anh đang lười biếng đùa giỡn cái đuôi của Tiểu Đậu, thậm chí trên đùi còn đắp tấm thảm lông thú công Ba Tư ở Ai Cập cô tự mình lựa chọn cho ba.

“Anh. Đứng lên cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mặc dù nghe được âm thanh khan đục của cô nhưng Nhạc Ân Trạch cũng không có ngẩng đầu lên, bàn chân cọ xát trên bụng Tiểu Đậu trên tấm thảm lông. Sau đó cao giọng hướng về phòng bếp kêu: “Di Cao, nếu cô ấy đã tỉnh thì liền dọn cơm lên đi!”

Thân thể Hách Diêu Tuyệt suy yếu, đi xuống dưới vài bước, chân cũng có chút run rẩy, thiếu chút nữa là té ngã trên bậc thềm, một bàn tay ôm lấy cô bước tiếp xuống bậc thềm.

Tiểu Đậu nhìn thấy nữ chủ nhân xuất hiện, run dúi đặc ý cũng đi theo nhảy lên nhảy xuống, điển hình của một chú chó săn bán chủ cầu vinh.

Chờ đến khi đặt cô xuống ghế dựa trước bàn ăn, trên bàn đã bày đầy mấy đĩa thức ăn nhỏ. Cánh hoa hồng nhỏ khéo léo xếp cùng củ tỏi trên chiếc đĩa gốm sứ, chân giò hun khói chung với đậu co-ve, thậm chí còn có một đĩa dưa chuột nhỏ, mà trước mặt cô là bát cháo trắng rắc mè vừng.

Nhạc Ân Trạch ngồi bên cạnh dùng đũa gấp chân giò hun khói bỏ vào chén Hách Diêu Tuyệt, sau đó dùng thìa khuấy cháo rồi chia đều. Làm xong mọi việc anh lại bung chén lên, tự mình bắt đầu ăn trước.

Đây là cách ăn Hách Diêu Tuyệt thích nhất, thích để chân giò hun khói Vân Nam vào cháo rồi khuấy đều, như thế thì trong cháo sẽ tràn ngập hương vị chân giò hun khói mà lại không đến mức biến thành bã vụn.

Nhưng vì sao người đàn ông này lại biết rõ như thế? Hơn nữa trên bàn đều là thức ăn sáng cô thích?

"Tôi. Anh, vì sao lại ở chỗ này?" Thật vất vả đầu óc mới có chút tỉnh táo, cô mở miệng hỏi.

Nhạc Ân Trạch cắn một miếng dưa chuột, kiểu hương vị bữa sáng là lạ của Anh quốc làm cho anh nhũn mảy, hiển nhiên là không thật sự hợp với khẩu vị của Nhạc Ân Trạch nhưng anh vẫn nhai chậm rồi nuốt xuống, sau đó nói: “Cẩn biệt thự này tôi đã mua lại, từ hôm nay trở đi em và tôi đều phải ở tại nơi này. Ăn cơm đi! Thực nữ ăn cơm sẽ không nói chuyện.”

Lời nói của Nhạc Ân Trạch giống như đang dạy dỗ trẻ nhỏ, thật sự làm cho không người nào có thể chịu được. Nhưng mà khi ánh mắt của anh quét qua, ý tứ cảnh cáo bên trong hiện lên rõ ràng.

Hách Diêu Tuyệt nhớ tới một màn trước khi té xỉu kia, tay lại bắt đầu run nhè nhẹ, chậm rãi cầm lấy thìa, uống từng ngụm từng ngụm cháo.

Tuy đang ở trong hoàn cảnh quen thuộc, nhưng căn nhà cũng không còn là nhà của họ Hách nữa rồi. Loại cảm giác kỳ quái này thật sự là làm cho người ta như mắc nghẹn ở cổ họng.

Nhưng Nhạc Ân Trạch lại cố tình thường hay dùng đũa lại, lạnh lùng nhắc nhở cô phải ăn thêm. Hách Diêu Tuyệt không quen khi ăn bị người khác nhìn chăm chăm, thật vất vả mới ăn xong chén cháo.

Nhạc Ân Trạch đứng dậy lại ôm lấy cô đi tới phòng sách.

Phòng sách ngày xưa của Hách Tri Quốc lại bị thay đổi hoàn toàn. Trên bàn làm việc thay bằng chiếc máy tính mới nhất, lại có thêm một giá sách mới, bên trong bày đầy những cuốn sách nước ngoài dày cuộm vừa mới xuất bản.

Nhạc Ân Trạch học hành rất xuất sắc, lại đi du học ở Mỹ lúc còn học trung học phổ thông, điều này cũng làm cho chú của anh kiêu ngạo không thôi.

Khi Nhạc Ân Trạch đặt Hách Diêu Tuyệt xuống ghế sofa trong phòng, lại lấy ra một xấp văn kiện thật dày, cũng vận mò bút máy, để cho cô ký tên lên từng cái.

"Đây là." Hách Diêu Tuyệt lấy lại nhìn xem, thế mà lại là hợp đồng sở hữu cổ phần công ty cùng nhà cửa của ba cô.

"Ba em lấy công ty gán nợ, nhưng mà nếu như chuyển nhượng cho tôi tiếp nhận thì ít nhất có thể bảo toàn cái tên Vĩnh Hạo này."

“Ba đã mất, giữ lại cái tên Vĩnh Hạo này có lợi ích gì chứ?” Trong lòng Hách Diêu Tuyệt yên lặng suy nghĩ, nhưng tay lại nhận lấy cây bút máy “Có thể không. không cần đuổi việc những công nhân trước kia được không?”

Coi như ba bị người khác hãm hại, kinh tế công ty lâm vào nguy cơ nghiêm trọng, ngay cả tiền lương cũng không có để chi trả, nhưng mà vẫn còn một đám công nhân cũ, dù trong lòng có hoảng sợ vẫn giữ vững cương vị, bởi vì họ tin Hách Tri Quốc có thể ngăn cản cơn sóng dữ này. Trong đó có mấy vị nguyên lão tuổi thậm chí còn nhiều hơn ba, không thể giống những người trẻ tuổi đi tìm việc. Họ sớm đã không còn sức để cạnh tranh.

Tin tưởng ba trên trời có linh thiêng, cũng hy vọng có thể giữ lại một đường lui chăm lo cho cuộc sống sau này của đám công nhân kia.

Lần này Nhạc Ân Trạch lại không đưa ra điều kiện, vươn tay treu chọc lộn tóc dài mềm mại hai bên má Hách Điều Tuyết, không chút để ý nói: “Đã tiếp nhận cục diện rồi rắm này thì giữ lại vài tên công nhân cũng không ngại, chỉ là.... Tôi cảnh báo trước, người không nghe lời, tôi không có tính nhẫn nại giữ lại.”

Lời này một câu mà hai nghĩa. Hách Điều Tuyết đương nhiên có thể nghe ra: Chỉ cần cô nghe lời, Nhạc Ân Trạch liền giữ lại đám lão công nhân kia.

Mặc dù người đàn ông này đang uy hiếp, nhưng Hách Điều Tuyết cảm thấy vẫn cần phải nói một tiếng “cám ơn” với anh. Dù sao số nợ ba cô để lại, anh cũng không có nghĩa vụ phải gánh vác.

"Cám ơn." Khi cô nói ra lời này, Nhạc Ân Trạch lại chăm chú nhìn mặt cô, đột nhiên nở một nụ cười, vươn tay nheo nheo mắt Hách Điều Tuyết “Thật là ngoan.”

Hách Điều Tuyết bị người ta xem như trẻ nhỏ mà đối xử, gương mặt bị nheo nhất thời đỏ ửng.

Cô cúi đầu ký tên trên văn kiện, lại phát hiện phía sau có vài tờ không biết là ngôn ngữ xa lạ của quốc gia nào, cô không khỏi dừng bút lại.

Nhạc Ân Trạch lại ôm chặt bả vai cô, chỉ chỉ một chỗ trên văn kiện, thấp giọng nói: “Ký ở chỗ này!” Hách Điều Tuyết mở miệng muốn hỏi, lại phát hiện nét mặt anh bắt đầu lộ vẻ không vui, gõ gõ tay vịn sô pha, nói: “Thế nào? Bắt đầu không nghe lời rồi?”

Việc đã đến nước này, dù kết quả xấu thế nào thì cô nào có thể làm được gì. Hách Điều Tuyết cảm thấy hiện tại bản thân đã không còn gì để mất. Cô chần chờ một chút, sau đó hạ bút ký tên mình trên văn kiện.

Nhạc Ân Trạch lại đưa qua con dấu, để cô ấn dấu trên văn kiện.

Làm xong tất cả mọi chuyện, có thể thấy được tâm tình của Nhạc Ân Trạch rất tốt, lúc mỉm cười còn để lộ cả rang nanh, thậm chí rộng rãi cho phép cô trở về phòng nghỉ ngơi.

Kỳ thực Hách Điều Tuyết hiểu biết rất ít về người đàn ông này. Hồi tưởng lại, ngoại trừ lần không thoải mái ở tiệc sinh nhật lần đó ra, vài lần tiếp xúc ít ỏi giữa cô và anh đều kết thúc trong không vui.

Hách Điều Tuyết tự nhận bản thân từ nhỏ đến lớn, rất ít mạo phạm người khác trong lời nói. Tuy là thân thiện đối xử với mọi người nhưng cũng không mấy thân cận. Ngay cả bạn bè thân thiết trong trường, nếu như đối phương không chủ động liên lạc, thời gian lâu cũng phai nhạt, có khi thậm chí đến tên cô cũng không nhớ được.

Thế nhưng người đàn ông họ Nhạc này, cái vẻ mặt cao ngạo khinh thường làm cho cô ghi nhớ thật kỹ. Chuyện anh xuất ngoại du học ngẫu nhiên được ba nhắc tới, giống như phát triển cực kỳ thuận lợi, là một kỳ tài kinh doanh.

Nhưng điều Hách Điều Tuyết để ý nhất chính là không cần lại thấy mặt cái tên đáng ghét Nhạc Ân Trạch này nữa rồi.

Đáng tiếc số mạng treu người, tình hình hiện tại, bản thân cô lại phải dựa vào dưới cánh chim màu đen của người đàn ông này mà sống.

Tình cảnh anh bức ép cô thay quần áo khác sâu vào trong đầu cô. Những việc đã trải qua trong cuộc sống dĩ vãng, cho tới bây giờ cô chưa từng gặp qua người tàn khốc máu lạnh như Nhạc Ân Trạch.

Vài lần giao chiến trong lời nói làm cho Hách Điều Tuyết hiểu rõ, làm trái lại lời nói của người đàn ông này sẽ có kết cục rất thê thảm. Dù cho trong lòng có ngàn vạn lần không tình nguyện, cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Người đàn ông này rất là kỳ quái, thường hay thay đổi thất thường.

Ban đầu bảo là muốn Hách Điều Tuyết làm nữ giúp việc. Nhưng hiện tại, ả thực cùng sinh hoạt hằng ngày của cô không chỗ nào không phải là tốt nhất. Thậm chí còn kêu hai người giúp việc cùng một chuyên gia dinh dưỡng phụ trách mọi thứ của cô.

Nhưng Hách Điều Tuyết lại cảm thấy bản thân hiện tại như đang bước trên băng mỏng, không biết giờ phút nào sẽ bị rơi vào trong đáy vực sâu thẳm.

Bởi vì tối hôm đó khi cô tỉnh lại, Nhạc Ân Trạch đột nhiên đi vào phòng cô, đứng trước giường cô, nói: “Thân thể của em còn rất yếu, cố gắng điều dưỡng thật tốt. Tôi không thích phụ nữ gầy, chờ sau một trăm ngày của ba em liền chuyển đến ở trong phòng tôi.”

Chuyển đến phòng Nhạc Ân Trạch? Lời này có ý gì? Hách Điều Tuyết không phải là cô gái ngây thơ, cô đương nhiên nghe hiểu ý ngầm trong lời nói kia.

Thì ra cô chỉ cần hầu hạ anh trên giường thì được rồi.

Biết trước thời hạn thi hành án của bản thân, ngày qua ngày thật sự là sự dày vò cả thể xác lẫn tinh thần. Khi cô rút cuộc còn không đi được đến nửa đường kinh hoàng liền đưa ra yêu cầu muốn gặp anh họ Hách Vĩ Ba, lại bị Nhạc Ân Trạch từ chối không chút do dự. Hách Điều Tuyết lén lút tìm kiếm điện thoại trong túi áo trong tủ quần áo, cũng thất vọng phát hiện không thấy bóng dáng chiếc điện thoại đâu.

Chỉ là Nhạc Ân Trạch lại đồng ý cho cô tiếp tục đến trường.

Thật ra ý định của Nhạc Ân Trạch là muốn cô ở lại trong nhà, sau đó mời chuyên gia đến giảng bài cho cô. Nhưng mà Hách Điều Tuyết cứ mãi năn nỉ, mới đổi lại một cơ hội đến trường.

Tính toán, bản thân cô đã cố gần nửa tháng không đi học.

Đứng trong căn nhà quen thuộc cũng không tưởng tượng được vẻ bình yên khi xưa.

Từ người làm vườn đến tài xế, tất cả người làm trong nhà đều bị thay đổi hoàn toàn. Nhìn một đám người xa lạ không hề có cảm tình ra ra vào vào trong nhà, cái loại cảm giác xa cách dù có làm thế nào cũng không thể biến mất.

Thay vì giống như con chim bị nhốt trong lồng, Hách Điều Tuyết thà rằng đến trường học, dùng bài vở lấp đầy đầu óc suy nghĩ miễn man của bản thân.

Buổi sáng ngày đầu tiên quay lại trường, Nhạc Ân Trạch thường rời giường sớm đến công ty lại chưa đi, mà là ngồi ở bàn ăn chờ Hách Điều Tuyết ăn sáng xong, thay đồng phục, sau đó cùng lên xe.

Khi đến cổng trường, Nhạc Ân Trạch đặt một cái di động mới tinh vào trong tay Hách Điều Tuyết, sau đó nói: “Lúc giữa trưa gọi điện thoại cho tôi, buổi tối sau khi tan học, bác Tiên tài xế sẽ đến đón em.”

Sau khi nói xong, anh đột nhiên vươn tay kéo Hách Điều Tuyết vào trong ngực, sau đó khẽ hôn lên đôi má mềm mại của cô một cái “Không được thân cận quá mức với nam sinh khác, tôi không thích.”

Hách Điều Tuyết nắm chặt tay, vâng lời đáp “Ừm” một tiếng, sau đó mang theo cặp xách xuống xe.

Lúc này trước cổng trường đã có mấy chiếc xe nổi tiếng đậu lại.

Ngôi trường quý tộc này có thể vì ở thành phố, cho nên có thể nói là nơi tụ tập đông nhất của mấy đứa con người có quyền thế. Thậm chí cả con của ngài Lãnh Sự Quán cũng đăng ký học tại trường này.

Khi Hách Điều Tuyết xuống xe, rất nhiều học sinh cô biết hoặc không biết đều đang nhìn cô, xúm lại xì xào bàn tán.

Vụ về tập đoàn tài chính Vĩnh Hạo nhà họ Hách chấn động rất lớn. Học sinh trong trường có một nửa đều là con của gia đình danh tiếng, tất nhiên là rất rõ ràng nội tình bên trong.

Cộng thêm chuyện vợ chồng Hách Trì Quốc đột ngột qua đời, Hách Điều Tuyết lại có cả nửa tháng không đến trường. Mọi người đều nghị luận sau lưng cô, cho rằng Hách Điều Tuyết nhất định muốn thôi học. Dù sao học phí đắt đỏ của trường học này không phải gia đình bình thường có khả năng chi trả.

Tin tức này khiến một đám nam sinh ngưỡng mộ Hách Điều Tuyết bóp tay dậm chân. Dù sao việc “giải cứu thiên kim tiểu thư gặp nạn” là con đường tắt có thể ăn được thịt thiên nga nhanh nhất. Nhưng mà những người bình thường ghen tỵ đến đau mắt liền âm thầm vui vẻ.

Hách Điều Tuyết vừa mới đi đến trước cửa phòng học, liền nhìn thấy chỗ ngồi của mình đã có người ngồi.

Người đang mỉm cười kia gọi là Lưu Gia Giai. Bản thân có chút sắc đẹp, lúc học cấp ba từng bày tỏ với Cung Kiện, đội trưởng đội bóng rổ trong trường, nhưng mà cuối cùng Cung Kiện lại bỏ cô mà theo đuổi Hách Điều Tuyết.

Việc này đối với Lưu Gia Giai, người luôn luôn thuận lợi trên tình trường mà nói quả thật là một việc vô cùng nhục nhã. Nhưng mà ba của Hách Điều Tuyết có tiếng là người giàu nhất tại An Hải, mà nhà của cô ta bất quá chỉ vì chuyện mồ than mới làm giàu, trong việc làm ăn còn phải dựa vào tập đoàn nhà họ Hách, làm sao dám đắc tội với Hách Điều Tuyết?

Nhưng mà hiện tại Lưu Gia Giai cảm thấy ngày hãnh diện của bản thân rốt cuộc cũng tới!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hách Điều Tuyết nhú nhú mày, còn chưa mở miệng thì Lưu Gia Giai đã không thể chờ được nói: “Hách Điều Tuyết, vị trí này không còn là chỗ ngồi của cô nữa.”

Cô ta nâng tay khinh thường chỉ chỉ vị trí trong góc cuối cùng sau lớp “Nào, cô ngồi ở chỗ kia. Dựa theo quy định của lớp, chỗ ngồi dựa theo thành tích học tập mà mỗi tháng điều chỉnh một lần. Cuộc thi lần trước cô không tham gia, thành tích xếp hạng chót nhất, chỉ có thể ngồi ở vị trí cuối cùng.”

Các bạn học bên cạnh tuy là không nói gì, nhưng trong lòng đối với hành vi của Lư Giai Giai cũng cảm thấy vô liêm sỉ. Cũng không phải bọn họ đặc biệt đồng tình cùng Hách Điều Tuyết, chỉ là người có đạo đức khi nhìn xuống người khác sẽ thường có ảo giác bản thân thanh cao, sạch sẽ.

Phải biết loại “nhìn thấy người khác rơi xuống giếng liền sốt ruột ném gạch” đức hạnh, khắp nơi đều lộ ra vẻ một người vợ bé không lên được mặt bàn.

Cho nên trong lòng mọi người đều khinh bỉ, vậy mà người người đều chỉ mở to mắt xem náo nhiệt.

Hách Điều Tuyết không nói gì thêm, đi qua, chuẩn bị lấy dụng cụ học tập của bản thân ra. Cổ tình Lư Giai Giai cố ý dùng khuỷu tay đẩy một cái, sách vở Hách Điều Tuyết liền rơi vãi đầy dưới đất. Trong đó còn có một cái gương hiệu Chanel, là đồ lúc trước Cung Kiện tặng cô. Hiện tại đã vỡ vụn, nhìn mặt gương cũng không phải do bị rách vỡ, mà giống như bị giẫm nát. Hơn nữa sách vở cũng bị dính một đồng mực bút máy đen thui.

“Ai nha, thật là xin lỗi...”

Miệng Lư Giai Giai nói xin lỗi nhưng gương mặt thì khiêu khích.

Quà tặng của bạn trai tặng lại bị giẫm nát, dù là ai cũng có tâm trạng không thoải mái phải không? Đáng tiếc Hách Điều Tuyết nhìn mảnh vỡ trên mặt đất, ngay cả mày cũng không nhìn một chút.

Gương vỡ khó có thể gắn liền. Cô thật sự là muốn cảm ơn Lư Giai Giai, bằng không bản thân cô còn phải tốn sức nên đi cái thứ dơ bẩn kia. Chỉ là đồng sách vở thì có chút đau đầu, đều đã biến thành như vậy thật sự là không còn cách nào dùng được nữa.

Thấy tình cảnh này, Hách Điều Tuyết thậm chí cả thất lưng cũng không cong, lập tức đi về phía chỗ ngồi của mình.

Nhìn mặt mày Hách Điều Tuyết một chút cũng không nhìn, lại quay người bỏ đi, Lư Giai Giai cảm thấy trong lòng khuấy khóa, nhưng giá trị lại bị giảm mạnh trên phạm vi rộng, tức giận đến dùng một cước đá đồng sách vở dưới đất về phía Hách Điều Tuyết “Mang đồng đồ bỏ của cô đi đi!”

Ngay tại lúc Lư Giai Giai rít gào, một cô gái tóc ngắn, mặc bộ quần áo cao bồi bó sát người, mang giày ủng, gương mặt lạnh lùng bước thật nhanh đi tới.

Đi nhanh vài bước, một chân đạp trên bàn Lư Giai Giai, “Cạch” một tiếng, cái bàn dao động hai tiếng. Lư Giai Giai sợ tới mức thét lên “A” một tiếng rồi ngồi phịch trở lại ghế dựa.

Bạn học xung quanh sợ tới mức không dám rên một tiếng.

Trong trường học tư nhân, loại học sinh du côn gần như là không có. Học sinh có phẩm hạnh không tốt, dù cho có tiền tài nhiều đến đâu cũng sẽ bị ban quản lý trường cho thôi học.

Nhưng cô gái bước đến đá vào cái bàn kia là trường hợp đặc biệt trong đặc biệt. Lục Minh Bình là thiên kim nhà học Lục. Từ thời ông nội đã bắt đầu làm quan, đến thế hệ anh trai Lục Minh Phong của cô đã là rễ sâu lá tốt, một thương nhân lớn rồi. Tuy rằng là kinh thương, nhưng mà từ ông nội đến các bậc cha chú mấy đời tích lũy xuống dưới, gốc rễ không thể khinh thường. Người trong thương giới đều biết đến, Lục Minh Phong tuy rằng mới qua ba mươi tuổi, cũng là người một tay che trời.

Mà cô em gái này của hắn, Judo, đấu kiếm, không gì không giỏi, hơn nữa còn giành giải nhất trong cuộc thi toàn quốc. Tính khí nóng nảy lại cực kỳ giống ông tổ xuất thân từ bộ đội du kích, nhìn không vừa mắt thứ gì, chưa bao giờ nhìn sắc mặt người khác.

Lúc trước khi mới nhập học, một đứa con của nhà mở xí nghiệp nhỏ chạy đến cổng trường, định tìm cơ hội đùa giỡn con gái nhà giàu. Kết quả vừa vặn tên tài xế vô dụng đỗ xe xuống bên cạnh, nhìn thấy Lục Minh Bình một người cười mô tô, nghĩ rằng có chút óch, nhưng đầu gì cũng là một cô gái xinh đẹp.

Cũng không thể nào ngờ, ba người thanh niên vạm vỡ lại bị Lục tiểu thư tấn cho một trận hận không thể trở về trong bụng mẹ, một lần nữa nghi ngại hỏi phục lại khuôn mặt biến dạng. Hơn nữa ba tên xui xẻo này sau khi bị tổng vào cục cảnh sát, lại bị Lục Minh Phong nói cục trưởng vài câu “chiếu cố” thêm. Nghe nói cảnh tượng bên trong ngày đó thậm chí không chịu nổi.

Cho nên chọc tới người nào, cũng đừng trêu chọc thiên kim nhà họ Lục, bằng không cô em gái không đánh chết người thì người anh trai cũng chính chết người. Đây chính là nhận thức chung của tất cả các học sinh ở đây.

Lư Giai Giai nhìn rõ người tới, sợ tới mức một tiếng cũng không dám nói, ngoác nhìn bàn chân còn đặt trên ghế của Lục Minh Bình.

Lục Minh Bình cong chân lên nghiêng đến trước mặt Lư Giai Giai, “Ai nói cô có thể ngồi ở vị trí này cùng bàn với tôi hả? Lấy gia thế đào mỏ than ra phải hay không? Trên người luôn có mùi vị than có biết hay không? Đi trở về vị trí của cô đi! Nếu xông đến mũi của tôi không kiên nhẫn, tôi nhận biết cô, nhưng chân tôi lại không nhận biết cô đâu.”

Biết Lục Minh Bình nói được làm được, Lư Giai Giai cắn răng, trong ánh mắt vẫy xem của mọi người, cầm theo cặp xách, mặt xám xịt chạy về chỗ ngồi lúc trước của mình. Sau đó lấy ra bình nước hoa Chanel, tức giận phun loạn đến chảy cả nước mắt.

Lục Minh Bình quay đầu lại quan tâm Hách Điều Tuyết “Điều Tuyết, mau tới đây!”

Hách Điều Tuyết đi tới, nhẹ nhàng nói “Cảm ơn” với Lục Minh Bình. Lục Minh Bình đắc ý vỗ vỗ bả vai Hách Điều Tuyết “Bà xã của mình có thể để cho

người khác khi dễ sao?”

Có ý giả vờ chớp mắt mỉa mai, đùa đến mức Hách Điều Tuyết rốt cuộc nở nụ cười khó có được.

"Điều Tuyết, trong nhà cậu xảy ra chuyện lớn như vậy, sao lại không nói tiếng nào với mình?" Lúc nghỉ tiết, Lục Minh Bình hỏi Hách Điều Tuyết lại hỏi.

"Không phải lúc đó cậu đang cùng anh Minh Phong nghỉ phép ở Châu Âu hay sao? Báo cho các cậu cũng chỉ có thể làm cho các cậu thêm sốt ruột.Lúc đó ba mẹ mình ra đi quá đột ngột, từ lúc gặp chuyện không may đến khi an táng cũng chỉ trong vòng ba ngày." Nói đến đây, vàng mắt Hách Điều Tuyết lại có chút đỏ ửng.

"Cậu còn xem mình và anh trai là người ngoài hay sao? Lúc anh trai biết được chuyện chú Hách gặp chuyện không may từ người khác, lập tức liền mang theo mình trở về. Nhưng mà điện thoại cho cậu lại không được, cậu không biết mình cùng anh trai sốt ruột bao nhiêu đâu. Ngày hôm nay anh ấy còn dặn mình, nếu nhìn thấy cậu đến trường thì phải dẫn về nhà bọn mình."

Hách Điều Tuyết biết Lục Minh Bình không phải chỉ nói lời khách sáo. Trên thực tế, Lục Minh Bình là người bạn kết giao thời gian dài nhất từ trung học cơ sở tới nay.

Hách Điều Tuyết tính tình lãnh cảm, kết giao bạn bè đều thuộc loại lạnh nhạt, cho tới bây giờ đều là kỹ năng chậm chạp nhất của cô. Vậy mà Lục Minh Bình đối với ai cũng đều trung và mặt lạnh lòng lại đối với Hách Điều Tuyết vô cùng tốt. Tính bạn tốt đẹp của hai người chính là thuận lợi trôi chảy đến trung học.

Nghe lời Lục Minh Bình nói, trong lòng Hách Điều Tuyết cảm thấy ấm áp. Nhưng cô nghĩ lại buổi sáng, Nhạc Ân Trạch đã từng nói với cô. Anh không cho phép cô ở bên ngoài.

Mà loại cùng nam sinh thân mật theo lời của Nhạc Ân Trạch nói lại đối chọi với lời nói của Lục Minh Bình bây giờ.

Dù sao, có lẽ bạn bè thân thiết đi nữa, Lục Minh Bình cũng không có nghĩa vụ phải chăm lo cuộc sống hàng ngày cho cô.

"Nhờ cậu nói lời cảm ơn với anh Minh Phong. Tôi hôm nay mình có chuyện, ngày khác lại tới nhà cậu sau."

Nghe Hách Điều Tuyết nói vậy, Lục Minh Bình cũng không còn kiên trì được nữa, tiếp theo nói luôn "Hiện tại cậu đang ở nhà của chú cậu sao? Tuần trước mình đã đến nhà chú cậu tìm cậu, nhưng mà chú cậu lại nói cậu đang ở nhà của một thân thích khác. Cuối cùng anh trai mình tự thân xuất mã, chú cậu mới chịu nói cậu đã bị Nhạc Ân Trạch giữ lại trong nhà anh ta. Sau đó anh trai mình đi tìm Nhạc Ân Trạch, cũng không biết anh ta và anh trai đã nói gì, anh trai mình trở về sắc mặt đều thay đổi, tự nhốt mình trong phòng, còn đập nát một vật gì đó...."

Hách Điều Tuyết không ngờ Lục Minh Bình lại nghe ngóng được bản thân cô đang ở trong nhà Nhạc Ân Trạch. Hiện tại trong lòng cô cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

Trong mấy ngày bản thân uể oải không có tinh thần, thì ra lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Thật ra Nhạc Ân Trạch đã nói gì với anh Minh Phong đến nỗi một người luôn lịch sự nho nhã như anh ấy cũng phát giận đến mức đập nát thứ gì đó?

Lục Minh Bình tiếp tục hỏi: "Điều Tuyết, cậu cùng Nhạc Ân Trạch có quan hệ gì? Tại sao lại đến nhà anh ta ở?"

Hách Điều Tuyết xiết chặt nắm tay, nhàn nhạt nói: "Cha anh ấy cùng ba mình trước kia là lão chiến hữu, thấy mình không có chỗ nào để đi liền tạm thời thu lưu mình...."

Lục Minh Bình lại nghe ra trong lời nói có sơ hở "Sao cậu lại không đến nhà chú cậu? Là bọn họ lòng lang dạ sói không thu lưu cậu? Hơn nữa, cậu là một cô gái, sao lại đến ở trong nhà của một người đàn ông, tên bạn trai Cung Kiện kia của cậu chết rồi sao?"

Nhắc tới chuyện này, Hách Điều Tuyết yên lặng mở sách vở ra, cầm bút, cúi đầu viết lên bài tập ôn luyện "Mình và Cung Kiện chia tay rồi. Về sau không cần nhắc đến tên người này nữa."

Lục Minh Bình không tiếp tục hỏi nữa, bởi vì nhìn từ góc độ của cô, tuy rằng không nhìn thấy mặt của Hách Điều Tuyết, nhưng lại nhìn thấy giọt nước mắt rơi trên vở bài tập của cô. Nước mắt nhuộm những chữ cái vừa được bút máy viết lên thành từng đóa hoa mực đen.

Người bạn tốt này của cô đã trải qua quá nhiều chuyện rồi, xem ra bản thân vừa nãy thật là lỗ mãng, để miệng vết thương Điều Tuyết thật vất vả mới kết vảy giờ lại nứt toát ra.

Ngày đó lúc tan học, bởi vì thật lâu rồi Hách Điều Tuyết không đi học, cho nên giáo viên chủ nhiệm Lưu giữ cô ở lại, đơn giản phân tích những điểm trọng yếu trong thời gian này cho Hách Điều Tuyết, lại cho thêm mấy đề thi mẫu cho cô.

Lục Minh Bình vừa xong phần huấn luyện Judo trở về lớp học liền thấy Hách Điều Tuyết vừa giải xong bài kiểm tra. Vì vậy hai cô gái cùng đi ra khỏi trường.

Lúc này thời điểm tan học đã qua, ngoài cổng trường chỉ còn lại vài chiếc xe lác đác qua lại. Hách Điều Tuyết nhìn đến, ngoại trừ chiếc xe Jaguar màu đen buổi sáng đưa cô đến trường, còn có thêm một chiếc Ferrari màu trắng.

Cô nhận biết được, đó chính là xe của Lục Minh Phong.

Quả nhiên, lúc nhìn thấy hai cô gái bước ra từ cửa trường, một người đàn ông cao lớn, nho nhã từ trong xe bước ra.

Lục Minh Phong tuy rằng nhiều năm sống trong thương trường, nhưng mỗi động tác giờ tay nhấc chân đều là nho nhã trí thức. Khuôn mặt anh tuấn cùng ánh mắt luôn mỉm cười, làm cho người khác bị khí chất thành thực chừng mực của anh chậm rãi thuyết phục.

Anh là người mà Hách Điều Tuyết âm thầm ngưỡng mộ từ rất lâu, nếu cô cũng có một người anh trai như anh thì thật tốt.

"Điều Tuyết!" Lục Minh Phong lên tiếng gọi.

Lục Minh Phong dán sát lại lỗ tai Hách Điều Tuyết nói: "Xem đi! Không biết còn tưởng rằng cậu mới là em gái của anh trai mình đó. Không thể liên lạc với cậu, nghe mình nói hôm nay cậu đến trường liền gấp đến độ tự mình chạy đến đây."

Hách Điều Tuyết có chút ngượng ngùng, nhanh chóng trả lời "Anh Minh Phong, đã lâu không gặp."

Lục Minh Phong cảm thấy cô bé trước mặt hình như gầy đi rất nhiều. Vốn thân thể Hách Điều Tuyết đã nhỏ bé và yếu ớt, hiện tại càng ngày càng yếu. Anh đau lòng đi qua, vuốt vuốt đầu Hách Điều Tuyết, nói: "Điều Tuyết, anh về trễ....."

"Tuyết, em đến muộn!" Đúng lúc này, một giọng đàn ông hơi cao đột nhiên vang lên, ngắt ngang lời nói của Lục Minh Phong.

Ba người theo tiếng quay đầu nhìn lại, kính cửa sổ của chiếc Jaguar màu đen chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt có chút trắng nhưng góc cạnh rõ ràng. Lúc này, cặp mắt màu hổ phách phấp phất sương lạnh, nhìn chăm chăm vào bàn tay chương mắt đang đặt trên đầu Hách Điều Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Lục Minh Phong quen biết Nhạc Ân Trạch. Hai người đều là thanh niên anh tài trong giới kinh doanh, khó tránh khỏi sẽ bị người khác đem ra so sánh.

Nhưng mà Lục Minh Phong là con cháu gia đình xuất thân cách mạng chính thống, còn lịch sử làm giàu của Nhạc Ân Trạch thì thần bí hơn nhiều.

Gần đây mấy dự án đầu tư oanh động cả nước của chú anh dường như cũng có anh tham gia. Người biết rõ nội tình cụ thể mơ hồ để lộ, mấy dự án kinh doanh đó ông chủ sau lưng đều là Nhạc Ân Trạch.

Có thể làm mấy vụ mua bán "Con chuột nuốt con voi!", ông chủ Nhạc này muốn không kiếm lớn cũng không được.

Nếu như có thể, đối với loại khẩu vị lớn như vậy, ông chủ dám há miệng, Lục Minh Phong luôn kính trọng từ xa. Dù sao cũng chỉ muốn cầu tài chứ không cầu gây thù hận.

Nhưng mà, anh không trêu chọc, vị Nhạc tiên sinh này lại cố tình trêu chọc đến anh!

Bất quá chỉ đi du lịch Châu Âu vài ngày, Nhạc Ân Trạch thể mà lại không tiếng động tiếp nhận biệt thự nhà họ Hách, còn giữ Hách Điều Tuyết lại trong nhà anh ta.

Nhớ tới trong điện thoại Nhạc Ân Trạch nói với anh. Lục Minh Phong âm thầm siết chặt nắm tay, nhưng mà chỉ thoáng chốc lại khôi phục nụ cười lạnh nhạt, nói với Nhạc Ân Trạch "Nhạc tiên sinh, không nghĩ tới mới đây đã gặp mặt rồi."

Khác với Lục Minh Phong nho nhã lễ độ, Nhạc Ân Trạch cũng không xuống xe, chính là yên tĩnh ngồi ở trong xe, nhàn nhạt nói: "Tổng giám đốc Lục vội vàng đến trường học đón em gái, thật sự là một người anh trai gương mẫu. ... Tuyết, nhanh chút, chúng ta bị muộn rồi!"

Ánh mắt đặc biệt sắc bén nhìn về phía Hách Điều Tuyết, nhưng mà dưới chân Hách Điều Tuyết lại giống như mọc rễ cây, một bước cũng không muốn lên xe.

Lục Minh Phong vừa đúng lúc mở miệng "Gần đây Điều Tuyết có rất nhiều bài tập. Em gái tôi muốn bỏ tức một chút cho em ấy. Như vậy đi, nếu hai đứa đã nghĩ muốn ôn tập thì đến nhà tôi vậy. Điều Tuyết, em nói có muốn không?"

Hách Điều Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía Lục Minh Phong. Anh ôn hòa mỉm cười với cô, bàn tay to đặt trên bả vai ấm áp mà hữu lực.

Nếu như nói có một người có thể chống lại Nhạc Ân Trạch, như vậy cũng chỉ có mình Lục Minh Phong thôi. Nghĩ vậy, cô chần chờ gật đầu.

Cứ tưởng rằng Nhạc Ân Trạch sẽ nổi giận dưng dưng xuống xe bắt cô lại, nhưng mà tại giây phút cô chần chờ gật đầu, anh không chút do dự kéo cửa kính xe lên. Chiếc Jaguar xoay bánh liền biến mất trong dòng xe cộ.

Hách Điều Tuyết không ngờ Nhạc Ân Trạch có thể nhường bộ dễ dàng như vậy. Lúc chiếc xe biến mất khỏi tầm nhìn, thế mà cô lại nặng nề thở hắt ra.

Phản ứng của Hách Điều Tuyết tự nhiên bị Lục Minh Phong thu hết vào trong mắt. Anh khe cau mày, sau đó cười lôi kéo Hách Điều Tuyết lên xe.

Chờ hai cô gái ngồi ổn, anh cho tài xế lái xe đến một nhà hàng.

"Nhà hàng này tên là Giang Nam Phong. Đồ ăn tinh xảo ngon miệng mà không béo ngậy." Lúc thức ăn dọn ra xong, Lục Minh Phong tự mình gấp một miếng củ sen chiên bỏ vào trong chén Hách Điều Tuyết.

Lục Minh Bình thấy vậy liền trừng mắt liếc anh trai mình một cái "Này, cũng không thèm gấp cho em gái một miếng!"

Lục Minh Phong cười nói với Lục Minh Bình "Anh đã cố ý dặn đầu bếp làm cho em một con cá thạch ban, còn có vài con cua sông, em đi đến bể nhìn xem mình còn muốn ăn hải sản nào nữa không."

Nhà hàng này chuyên về món ăn Giang Nam, còn xây một cái bể lớn, chuyên nuôi dưỡng nguyên liệu hải sản dùng để nấu ăn.

Khi Lục Minh Bình chạy tới tự mình cầm vợt vớt cá thạch ban, Lục Minh Phong cười hỏi Hách Điều Tuyết, "Điều Tuyết, Nhạc Ân Trạch nói em cùng với anh ta ở cùng nhau chỗ bạn của anh ta, có thật như vậy hay không?" Tuy rằng giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng trong mắt Lục Minh Phong lại lộ ra một tia khóe mũi không dễ dàng phát hiện.

Hách Điều Tuyết trước mặt, cúi đầu không trả lời.

Thật ra thì dọc đường đến nhà hàng, Hách Điều Tuyết liền suy nghĩ bản thân có nên nói thẳng ra những chuyện đã trải qua trong thời gian này hay không. Nhưng mà nghĩ lại, cô lại có chút hối hận ngay đó giận dỗi gắt đầu.

Coi như anh Minh Phong có ra tay cứu bản thân cùng anh họ, nhưng hẳn là sẽ theo khuôn phép cũ của thương nhân, sao có thể sánh cùng thủ đoạn độc ác dùng anh họ để uy hiếp cô của Nhạc Ân Trạch? Nước này quá bẩn, quá sâu!

Cứ cho là lúc này cô có sợ hãi, bất lực, nhưng vẫn cảm thấy anh Minh Phong không có nghĩa vụ bị cô liên lụy.....

Theo tính tình của Nhạc Ân Trạch, anh ta làm sao có thể từ bỏ ý đồ.....

Thật ra đến cùng Nhạc Ân Trạch chỉ hận một mình cô thôi, huống chi anh còn đối xử rất tử tế với đám lão công nhân của ba. Nếu khuấy đảo con sông này lên, hậu quả.....

Đang do dự lại nghe Lục Minh Phong hỏi như vậy, Hách Điều Tuyết liền có chút lắp bắp.

Đang lúc này, điện thoại di động đột nhiên lại lóe lên một cái, cô cầm lên nhìn, màn hình hiển thị vừa có tin nhắn gọi đến. Người gọi là Nhạc Ân Trạch. Nội dung rất đơn giản, chỉ có mấy cái địa chỉ.

Nhìn thấy tin nhắn, sắc mặt Hách Điều Tuyết hơi thay đổi. Trên màn hình là địa chỉ chú Từ tài xế nhiều năm của nhà họ Hách, bên dưới theo tứ tự là địa chỉ vài người làm phục vụ nhiều năm.....

Nhạc Ân Trạch khốn khiếp! Anh ta muốn làm gì đây?

Hách Điều Tuyết không dám nghĩ xa hơn, ngẩng đầu lên nói với Lục Minh Phong "Anh Minh Phong, em đi vệ sinh một chút, hai người cứ ăn trước đi." Nói xong, đi vài bước đến nhà vệ sinh, đóng cửa lại, dùng điện thoại gọi vào số của Nhạc Ân Trạch.

Điện thoại di động vang lên vài tiếng bên kia mới bắt máy, không đợi Hách Điều Tuyết nói chuyện, trong di động đã truyền đến giọng nói trầm thấp có chút đè nén của Nhạc Ân Trạch "Lập tức quay lại! Nửa tiếng nữa mà không nhìn thấy em, tự gánh lấy hậu quả."

Hách Điều Tuyết vừa mới "ừ" một tiếng, đối phương đã cúp điện thoại. Hách Điều Tuyết đầy bụng lửa giận không chỗ phát tiết cùng lo lắng, đến mức dạ dày cũng có chút đau.

Mặc dù tràn đầy tức giận, Hách Điều Tuyết cũng không dám xem lời anh như gió thoảng qua tai. Cô không muốn thử thách điểm mấu chốt đạo đức của Nhạc Ân Trạch. Lấy lại bình tĩnh, sau khi khôi phục lại sắc mặt, Hách Điều Tuyết ra khỏi phòng vệ sinh. Lục Minh Bình vẫn còn tính trẻ con, trong tay đang dùng vợt lưới cá chơi đùa. Lục Minh Phong đứng một bên cung chiều nhìn em gái của mình, nghe được tiếng mở cửa phòng vệ sinh, ngẩng đầu lên thân thiết nhìn Hách Điều Tuyết, giống như đang muốn hỏi cô thế nào rồi?

Hách Điều Tuyết đi đến trước mặt Lục Minh Phong, cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Thật ngại quá, anh Minh Phong, em vừa nhận được điện thoại của chú em. Ông ấy có việc gấp tìm em, em muốn lập tức trở về."

Lục Minh Phong sững sốt, sắc mặt lập tức âm trầm, đứng dậy "Có chuyện gì sao?" Nhìn Hách Điều Tuyết cúi đầu không nói gì. Anh ôn nhu nói: "Anh đưa em đến chỗ chú em." Lục Minh Bình cũng buông cái vợt lưới cá trong tay, kinh ngạc nhìn về phía Hách Điều Tuyết "Chuyện gì mà gấp như vậy? Chúng ta vừa mới tới, cá còn chưa kịp bắt mà, chờ một lát hãy đi."

Hách Điều Tuyết áy náy xin lỗi Lục Minh Bình "Chú không nói việc gì, chỉ muốn mình mau trở về." Lại chuyển hướng nhìn Lục Minh Phong "Không cần

đầu anh Minh Phong, khoảng cách cũng không xa, không cần làm phiền anh.” Nói xong xoay người ra ngoài.

Hách Điều Tuyết ra khỏi nhà hàng, nhìn thấy Lục Minh Phong cũng đuổi tới, cô liền nhanh chóng gọi một chiếc xe taxi.

Chờ xe khởi động thì chậm rãi quay đầu lại nhìn. Lục Minh Phong vẫn đứng ở ven đường, không nhìn thấy rõ biểu cảm, nhưng vẫn ngóng nhìn từ xa xa.....

Thời điểm tan tầm, giao thông không thông thuận, lại chậm vài phút theo quy định của cái tên Nhạc Ân Trạch khốn kiếp kia.

Đến trước cửa nhà, lại phát hiện cánh cổng sắt nặng nề của nhà họ Nhạc gập gao đóng chặt. Tiến lên nhấn chuông cửa, nửa ngày cũng không có phản ứng. Hách Điều Tuyết lại nhấn thêm vài lần, kết quả vẫn là không có người ra ngoài.

Hách Điều Tuyết giận đến muốn xoay người rời đi, đúng lúc này, cửa sổ ban công lầu hai lại mở ra.

Nhạc Ân Trạch mặc chiếc áo xám rộng rãi nhàn nhã cùng với chiếc quần dài trắng thường, thong thả đi ra. Anh nhìn cũng chưa từng nhìn Hách Điều Tuyết đang đứng ngoài cửa lớn, vươn cánh tay dài ra, bàn tay to hữu lực dẫn theo một chú chó nhỏ lông xù, chậm rãi đưa ra về phía ngoài.....

Tiểu Đậu ngây thơ còn tưởng rằng anh đang chơi đùa cùng nó. Ở giữa không trung còn không ngừng vẫy đuôi, vươn móng vuốt ngắn, mập chọt chọt cánh tay Nhạc Ân Trạch, đầu lưỡi hồng hồng còn thè ra kêu hừ hừ

Tiểu Đậu căn bản không biết Nhạc Ân Trạch muốn làm gì với nó, mắt thấy chú chó yêu quý đã bị đưa đến ngoài ban công làm vật rơi tự do, trái tim Hách Điều Tuyết nhanh muốn bật ra ngoài, ở ngoài cổng lớn tiếng la lên: "Đừng!"

Nhạc Ân Trạch lại giống như không có nghe thấy, nhìn Tiểu Đậu không biểu cảm nói: “Sủng vật nhận không ra chủ nhân, căn bản không đáng giá để lãng phí lương thực. Nhìn thấy những con chó hoang khác liền không nhớ đường về nhà, còn giữ nó lại làm gì?”

Nói xong thuận thế sẽ ném xuống bên dưới.

"Nhạc Ân Trạch ! Anh đừng khinh người quá đáng!" Hách Điều Tuyết vừa nóng vừa giận. Buông tha cho việc nhấn chuông cửa, trèo lên một mặt bức tường bị ô tô vây quanh, đứng trên mũi xe bắt đầu trèo tường vào.

Sống mười tám năm, Hách Điều Tuyết từng làm qua chuyện khác người. Là năm mười một tuổi, sau khi tram rãng không nghe mẹ dặn nhin ăn, nửa đêm thức dậy len lén ăn vụn chocolate.

Loại chuyện như leo tường này quả thật là chuyện chưa từng trải qua.

Rốt cuộc Hách Điều Tuyết ngồi trên đầu tường, thở hồng hộc. Cô không biết vừa rồi bản thân làm thế nào trèo lên được, cúi đầu nhìn xuống dưới, trái tim cô lập tức nhảy bang bang, không khí dường như không đủ. Vừa rồi đứng trên mặt đất, độ cao đầu tường thoạt nhìn không cao gì lắm, chỉ giống như chiều cao một người. Nhưng khi ngồi ở trên nhìn xuống dưới, cách mặt đất không dưới hai mét.

Bình thường khoảng cách hai mét không tính là cái gì, nhưng mà từ đây nhìn xuống, độ dài biến thành độ cao, cái này quả thật hơi dọa người. Hách Điều Tuyết cảm thấy hai chân như nhũn ra, mềm nhũn không còn chút sức lực.

Nghĩ đến cảnh tượng thê thảm khi bản thân nhảy xuống, cả thân thể đều như đang bắt đầu nhũn ra. Ngồi trên đầu tường rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi, từng chút từng chút trượt xuống. Hách Điều Tuyết giống như vịt cạn chết chìm mà đập nước, vẫn không thể dừng được cơ thể đang trượt xuống, nháy mắt nhin không được hét lên một tiếng.

Nhưng thân thể cũng không có té ngã trên mặt đất giống như dự đoán. Mờ mắt ra, cô mới phát hiện bản thân đang bị Nhạc Ân Trạch ôm vào trong ngực. Không biết khi nào thì anh đã đi xuống lầu, đến bên dưới cô. Thời điểm ngàn cân treo sợi tóc tiếp được cô.

Sau đó, Hách Điều Tuyết mới phát hiện, bộ dáng hiện tại của bản thân rất không lịch sự. Lúc trèo lên tường không biết khi nào thì cạp hông nút áo trước ngực, quần áo trước ngực bị mở rộng ra, nhất thời chiếc bra hình Hello Kitty trẻ con màu hồng nhạt lộ ra ngoài. Còn có bầu ngực mềm mại trắng nõn như bánh pudding đang bị chèn ép.

Mà vị trí của Nhạc Ân Trạch lại vừa đúng. Anh không chút khách khí nhìn chằm chằm bộ ngực trắng tuyết của cô.

Một cái chân của cô đặt trên cánh tay Nhạc Ân Trạch, một chân thì ở dưới nách. Bản thân vì sợ hãi nên hai đùi Hách Điều Tuyết gập gao kẹp chặt, cũng kẹp luôn cánh tay của anh. Thấy rõ ràng tình huống của bản thân, máu cô bỗng vọt lên tới đầu, mặt đỏ bừng. Ngay cả bản thân cô cũng nghe được âm thanh máu chảy nhanh trong mạch máu.

Nhạc Ân Trạch vẫn luôn cúi đầu nhìn cô, trên mặt vẫn là biểu cảm sâu xa khó hiểu.

Tiểu Đậu ngốc nghếch rúc vào bên chân anh, thỉnh thoảng lại dùng thân mình cọ cọ lên chân anh. Hiện tại, càng nâng người đứng dậy. Móng vuốt thô ngắn càng không ngừng cào cào vài cái trên tường. Một bên hung phấn sữa, đầu lưỡi hồng hồng cũng thè ra, giống như cảm thấy vừa rồi trò đùa của nữ chủ nhân vô cùng thú vị, nó cũng muốn ném thử một chút.

"Không phải là không muốn trở về sao? Vì sao lại có trèo tường cũng muốn trở về nhà?" Nhạc Ân Trạch thường thức đủ nét chặt vật cùng thẹn thùng của Hách Điều Tuyết, rốt cuộc lưỡi biếng mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Hách Điều Tuyết cảm thấy tư thế bây giờ của mình thật bất lịch sự, gầy dựa muốn xuống dưới. Nhạc Ân Trạch thuận thế nhẹ buông tay. Cô còn chưa kịp đứng vững, liền đặt móng ngồi xuống trên đám cỏ mới mọc.

Mới vừa qua một trận mưa nên đất toi xốp, xen lẫn mùi cỏ non, cho nên dù có bất ngờ bị té ngã trên đất cũng không thấy đau. Nhưng mà người bị thả xuống đất lại bị bùn đất dơ bẩn dính vào đồng phục, trong lúc nhất thời không thể đứng dậy.

Nhạc Ân Trạch cho tay vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống Hách Điều Tuyết “Bao lớn rồi hả? Còn muốn làm xấu ăn vạ hay sao? Đứng lên!”

Hách Điều Tuyết cắn răng chậm rãi đứng lên, Nhạc Ân Trạch lại tự đi vào nhà trước.

Hách Điều Tuyết đứng tại chỗ vẫn còn nghiền ngẫm xấu hổ và giận giữ, thấy Nhạc Ân Trạch đột nhiên xoay người nhướn cằm với cô, ý bảo cô nhanh đuổi theo.

Cô vội vàng chậm rì rì đi theo, nhắm mắt theo đuôi anh.

Bóng lưng cao lớn vững chắc của anh, từ phía sau có thể nhìn thấy một mảnh da thịt lộ ra từ miệng cổ áo mở rộng. Bởi vì mang dòng máu con lai, da thịt trắng nõn của anh khiến nhiều phụ nữ ganh lòng ghen tỵ. Nhưng trên làn da trắng nõn này lại có một vết sẹo như con mắt thứ ba của Nhị Lang Thần.

Cho nên dù anh không quay đầu lại, Hách Điều Tuyết cũng có cảm giác như đang bị anh gắt gao nhìn chăm chăm.

“Ánh mắt” kia là đòi nợ. Nó nhắc nhở bản thân cô, người đàn ông này hận cô, giống như vết sẹo, một khi có thì khó thể nào xóa bỏ.....

Nhạc Ân Trạch đi vào phòng sách, ngồi xuống sau bàn làm việc, lại kéo một cái ghế qua đặt cạnh bên cạnh mình, nói: “Không phải muốn học bỏ tức bài tập sao? Nhanh chút.....”

Nhìn tư thế này, Nhạc Ân Trạch là muốn đích thân phụ đạo bài học cho cô rồi. Thành tích học tập của anh rất xuất sắc, là chân thật đáng tin. Nhưng mà chuyện này làm cho Hách Điều Tuyết không khỏi nhớ lại lúc trước người đàn ông này cũng giúp cô phụ đạo vài ngày.

Chỉ là khi đó Nhạc Ân Trạch không giống như hiện tại bày ra tư thế chủ động phụ đạo cô.

Còn nhớ sau vụ không thoải mái trong lần sinh nhật đó, ba Hách chủ động mời Nhạc Ân Trạch đến nhà họ Hách giúp con gái mình phụ đạo tiếng Pháp.

Khi đó cô mới biết trình độ tiếp Pháp của Nhạc Ân Trạch rất cao. Nhưng mà muốn mời thầy giáo có trình độ giống như anh cũng có cả một đồng.

Nhưng mà ba Hách bí mật nói với cô, chú Nhạc luôn kiên trì muốn bồi thường tiền làm đồ chỗ nước khoáng trong khách sạn hôm đó. Ba Hách đương nhiên không muốn, nhưng mà chú Nhạc lại kiên trì bồi thường. Cuối cùng, ông thuận thế trả phí phụ đạo tiếng Pháp cho Nhạc Ân Trạch. Vì thế thiếu niên năm đó mang theo một mặt không tình nguyện đi vào căn phòng sách này.....

Thu hồi những hồi ức lo lắng lại, Hách Điều Tuyết chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống, lấy sách giáo khoa cùng đề luyện tập từ trong cặp xách ra.

Hách Điều Tuyết tận lực giữ thân thể thẳng bang, không để thân thể nghiêng chạm đến người Nhạc Ân Trạch. Nhưng mà theo một bên cơ thể anh tản ra nhiệt khí, làm cho cô thật sự không thể nào tập trung tinh thần mà làm bài.

Không giống với dáng ngồi ngay ngắn của cô, anh vô tình cố ý chạm chân vào tất chân dài màu đen của cô, một bên cầm bút viết trên sách giáo khoa của Hách Điều Tuyết.

Hách Điều Tuyết không có liếc nửa mắt về phía anh. Nửa tháng không chạm vào sách vở, hôm nay giống như nuốt cả quả táo học thuộc đồng công thức còn chưa kịp tiêu hóa, thật vất vả mới giải được vài biểu thức số học.

Không đợi Hách Điều Tuyết thờ ra một hơi, Nhạc Ân Trạch cảm vở bài tập kéo lại nhìn thoáng qua, liền xé bỏ “Sai rồi, làm lại!”

Tư thế giống như một thầy giáo nghiêm khắc, cũng có thể xem là có lương tâm thầy giáo!

Một màn này giống như đã từng quen biết, nhưng lại làm cho Hách Điều Tuyết có chút hít thở không thông.....

Nhưng sau khi Nhạc Ân Trạch liên tục xé bốn năm trang, bàn tay cầm bút của Hách Điều Tuyết muốn bẻ gãy bút. Nghẹn nửa ngày rớt của cũng áp chế không nổi khí giận, cô bật đứng dậy, yên lặng thu dọn sách vở chuẩn bị lên lầu.

Nhưng chưa đi được mấy bước, cánh tay cô đã bị anh nắm lại, giống như xách một con gà con đề trên bàn học.

Khóe miệng Nhạc Ân Trạch ẩn chứa nụ cười lạnh, vươn bàn tay thon dài nắm lấy chiếc cằm nhỏ của Hách Diêu Tuyết, hỏi: “Biết bản thân làm sai chỗ nào không?”

Bộ ngực Hách Diêu Tuyết kịch liệt chấn động, cô dùng sức muốn giãy ra khỏi bàn tay to của anh, nhưng lại phát hiện không thể nào làm được “Sai? Tôi ngược lại muốn hỏi anh, anh có biết bản thân mình đang làm cái gì không?” Anh cho rằng dựa vào đe dọa bí ối cùng uy hiếp, tôi liền thật sự sợ anh sao? Nói cho anh biết, Đừng khi dễ tôi tuổi còn nhỏ, không giống anh có quyền có thể lại có nhiều tiền. Thật ra tôi đã từng gặp vài người nhà giàu mới nổi giống như anh vậy, một khi có quyền thế liền nhanh chóng lộ ra bộ mặt tiểu nhân dễ tiện.”

Hách Diêu Tuyết không nói thêm gì nữa, bởi vì trên thực tế, cô có cảm giác cằm của cô sắp bị bàn tay như kềm sắt của anh bóp nát.

Con người Nhạc Ân Trạch giống như trời chiều chiếu rọi là tia sáng. Hiện tại Hách Diêu Tuyết mới biết, đây mới là bộ dáng tức giận thật sự của anh.

Nhưng dựa vào biểu tình trên mặt của anh, giống như bão tuyết bao trùm biển rừng vậy, xơ xác tiêu điều không một chút dấu vết tức giận “Biểu thức số học vừa rồi, tiến hành phân tích như sau: Ở đoạn công thức nhiều hình tam giác, dùng định lý giả thuyết để chứng minh. Nhưng mà em lại quên mất, giải đến năm lần cũng chưa giải ra, thậm chí tôi lật đến trang có định lý này em cũng làm như không thấy. Hỏi em chỗ nào sai em lại nói với tôi nhân cách cao thượng cùng vĩ đại.”

Nói xong, mặt anh chậm rãi tiến gần đến cô “Tôi dễ tiện, vậy tên Lục Minh Phong kia chính là kẻ có tiền cao thượng hay sao?”

"A." Thân thể Hách Diêu Tuyết đột nhiên quay cuồng, áp ở trên bàn, không mặt non nớt cọ xát mặt bàn gỗ hồ đào trơn bóng.

Nhạc Ân Trạch cố ý áp thân thể trên lưng Hách Diêu Tuyết, môi kề sát vành tai cô, giọng nói hết sức dịu dàng “Nói thử xem, anh Minh Phong cao thượng như thế nào? Là chuẩn bị gia tài bạc vạn để giải cứu công chúa gặp rủi ro là em? Hay là dùng nụ cười khoan dung giống như thiên sứ của hán ta an ủi trái tim của cô bé mồ côi đáng thương là em?”

Khi nói chuyện, bàn tay của anh chậm rãi hoạt động trên eo cô. Anh nói tiếp “Tiểu công chúa Tuyết Tuyết của tôi khi nào thì trở thành người đói bụng ăn quăng như vậy hả? Lục Minh Phong kia dù có tiền nhưng cũng là thứ đồ cũ đã từng ly hôn rồi. Chẳng lẽ thiên kim nghèo túng em đây chuẩn bị dựa dẫm vào hai tay anh trai của bạn học khắc phục khó khăn hay sao?”

"Anh. . . . Khốn kiếp!" Bị Nhạc Ân Trạch bức đến cực hạn, rốt cục Hách Diêu Tuyết cũng nhả ra câu mắng thô tục đầu tiên.

Nhạc Ân Trạch cười, bàn tay bắt đầu sờ soạng trên thân thể Hách Diêu Tuyết. Theo hàng nút bị kéo hư khi treo tường lúc này của cô, kéo mở áo cô chen tay vào, giữ lấy bộ ngực đầy đặn giấu trong lớp bra, làm cho cô gất gao dán chặt trong ngực anh. Lời nói ngoan độc muốn trào ra khỏi miệng, Hách Diêu Tuyết liền bị đôi bàn tay to của anh giữ chặt. Bàn tay Nhạc Ân Trạch tùy ý vuốt ve, phảng phất cũng gất gao nắm lấy trái tim trong ngực cô.

Lúc này trời chiều ánh vào cửa sổ sát đất trong phòng sách, ánh nắng chiều tà phủ thêm một mảnh đỏ ửng trên thân thể hai người đang gất gao ôm nhau. Nếu lúc này có người ở ngưỡng cửa phòng sách nhìn vào, ánh vào mắt chính là bộ dáng tình yêu cuồng nhiệt gắn bó kề cận bên nhau của hai người.

Nhưng chỉ có Hách Diêu Tuyết bị Nhạc Ân Trạch giam cầm trong ngực mới biết, bạc môi lạnh lẽo của anh dán vào vòng cổ cô đang chậm rãi di động, giống như rắn độc trượt lên từng tấc từng tấc trên da thịt cô “Cô gái tốt cần phải biết dè dặt. Tuyết Tuyết cần phải nhớ kiểm điểm đấy! Lần sau, nếu để tôi nhìn thấy em tùy tiện đi theo đàn ông không liên quan, như vậy đừng trách thủ đoạn tôi tàn nhẫn.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Đêm hôm đó sau bữa cơm tối, Nhạc Ân Trạch rót cuộc ân chuẩn cho Hách Diêu Tuyết rời khỏi phòng sách. Cô ôm laptop của mình trốn ở vườn hoa của mẹ. Toàn bộ trong nhà bây giờ chỉ còn lại nơi đây còn giữ lại chút hơi thở ngày trước.

Mẹ mặc tạp dề dùng kéo tu bỏ những nhánh hoa, còn những công cụ khác thì xếp thành một hàng dài trên đài theo thói quen của mẹ. Vườn hoa này mỗi chậu hoa đều mang theo hơi thở ấm áp, lá cây xanh biếc treo trên mình giọt nước long lanh. Hách Diêu Tuyết mang một chiếc ghế dựa nhỏ đặt gần chỗ một chậu cây cao su Ấn Độ thô to. Cô cảm thấy chỉ có ở trong này bản thân mới có chút cảm giác an toàn.

Mở QQ ra, nhìn thấy avatar bán thân của Lục Minh Bình lóe sáng không ngừng, click vào, câu đầu tiên trong khung chat hiện ra là: “Anh là Lục Minh Phong, DiêuTuyết, em có ở đó không?”

Hách Diêu Tuyết nghi hoặc một hồi lâu, rốt cuộc trả lời: “Anh Minh Phong, em đã về đến nhà.”

Tin nhắn vừa mới gửi đi, bên kia đã nhắn lại vô số tin nhắn.

"Điều Tuyệt, bây giờ em vẫn còn ở cùng Nhạc Ân Trạch hay sao? Hắn là một người rất nguy hiểm. Nếu em có gì khó nói, chỉ cần nói với anh, anh sẽ xem em giống như em gái anh mà tận tâm giúp đỡ em. Hắn ta uy hiếp em chuyện gì sao?"

Xem ra Lục Minh Phong cũng cảm nhận được gì đó, cũng không quanh co, nói thẳng vào trọng điểm.

Ngón trỏ của Hách Điều Tuyệt co ra duỗi vào vài cái, cuối cùng cũng chậm rãi gõ xuống "Nhạc Ân Trạch đối với em tốt lắm, anh không cần lo lắng. Thời gian không còn sớm, em muốn đi tắm rửa rồi đi ngủ." Nói xong cũng không chờ Lục Minh Phong trả lời đã offline.

Đường dây trong nhà họ Hách bị Nhạc Ân Trạch nối thẳng đến máy chủ trong phòng sách để tiện theo dõi. Cô biết, mỗi một tin tức đăng nhập trên mạng đều bị anh theo dõi, kiểm tra từng cái từng cái một.

Không biết những tin nhắn vừa rồi của bản thân có làm cho người đàn ông đáng ghét kia hài lòng hay không?

Hách Điều Tuyệt không muốn tiếp tục nghĩ lung tung, trực tiếp đưa bài tập mình vừa làm xong vào máy tính chuẩn bị gọi qua mail của thầy giáo.

Nhưng vừa mở email ra, một email trực tiếp đập vào tầm mắt cô.

Mở ra xem, thì ra là thư mời tham dự buổi lễ thành nhân mười tám tuổi. Thời gian là thứ Bảy, cũng chính là ngày mai. Đây là thành quả đáng ca tụng mấy năm gần đây của trường học. Nói ra hơ oai là quan tâm đến phong tục tập quán của học sinh quốc tế.

Thật ra đơn giản là tạo cơ hội giao tiếp cho những người trẻ tuổi không cần lo ăn lo mặc.

Hiệu trưởng ngược lại am hiểu sâu rộng về hướng giáo dục. Những người trẻ tuổi này sau khi học xong trung học sẽ không có mấy người ở lại trong nước học tiếp đại học. Làm cho những học sinh kia duy trì thành tích học tập xuất sắc, đồng thời trường còn hy vọng bản thân học sinh có thể trong thời gian học trung học mà tích góp từng chút từng chút những nhân tài trong nước.

Vì vậy tiệc tối của lễ thành nhân, thời điểm tổ chức lần đầu tiên thu hoạch được thành công rất lớn. Về sau vào mùa xuân hằng năm, trường học sẽ kéo theo nhà tài trợ, giống trống khua chiêng tổ chức buổi lễ lớn này.

Khuôn mặt Hách Điều Tuyệt không thay đổi nhìn bức thư, tay giờ lên kéo chuột ném thẳng bức thư kia vào thùng rác.

Còn nhớ lúc cô vừa mới vào học, ba còn cười tủm tỉm nói với cô. Ngôi trường này mỗi năm đều tổ chức một buổi lễ thành nhân cho những học sinh mười tám tuổi. Đến lúc đó, ông sẽ mua một chiếc du thuyền làm quà tặng cho con gái.

Nhưng mà, hiện tại ba lại nuốt lời. Bên người thiếu đi ba mẹ thì lễ thành nhân còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Khi Hách Điều Tuyệt trở lại phòng ngủ, rửa mặt súc miệng xong, lúc nằm xuống giường, cửa phòng ngủ đã bị khóa đột nhiên bị người mở ra.

Hách Điều Tuyệt ôm chặt chăn nhìn qua, Nhạc Ân Trạch cầm ly sữa xuất hiện trước cửa.

"Uống xong rồi ngủ."

Nhạc Ân Trạch bung ly sữa đưa tới trước mặt Hách Điều Tuyệt, nhìn cô ngoan ngoãn uống hết ly sữa, vờn tay lau đi vết sữa dính trên khóe miệng cô, sau đó làm như không có chuyện gì hỏi: "Trường học có việc gì không?"

Lòng Hách Điều Tuyệt trầm xuống, bởi vì cô biết, bản thân đã đoán đúng. Anh quả nhiên theo dõi cô.

"Không có gì quan trọng, buổi lễ là tự nguyện tham gia. Tôi không muốn giúp vui, muốn ở nhà ôn tập."

Nhạc Ân Trạch nghe xong không nói gì nữa, chỉ vỗ nhẹ gò má của cô, cúi đầu, hôn một cái lên trán cô.

Thân thể Hách Điều Tuyệt cương cứng, mặc cho đôi môi của anh rơi xuống trán cô. Lúc anh ngẩng đầu lên, gấu điểm không dấu vết nhẹ nhàng thờ ra.

Nhạc Ân Trạch chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Về sau không cần khóa cửa phòng, phiền phức."

Đúng vậy, bây giờ Nhạc Ân Trạch là người nắm quyền. Anh nghiêm nhiên đã trở thành Vương nơi này, chỉ là một cái khóa sắc làm sao có thể ngăn cản anh đây?

Nhưng cô muốn khóa chặt trái tim mình, quyết không khuất phục cái tên khốn kiếp anh.

Có lẽ là do tác dụng của ly sữa, từ sau khi ba mẹ qua đời, cô luôn bùng tính trong ác mộng nay lại có thể an ổn ngủ đến hừng đông.

Đợi đến ngày hôm sau đi học, lúc nghỉ giữa tiết năm bảy tổ học sinh tụm lại một chỗ tán gẫu, trọng tâm đề tài xoay quanh đều liên quan đến lễ thành nhân trường tổ chức.

Lục Minh Bình cảm thấy mặc váy, giả trang thành thực nữ trước mặt mọi người mỉm cười thật sự là một chuyện nhảm chán, không bằng ở lớp Không Thủ Đạo luyện tập vật lộn còn sáng khoái hơn. Cho nên khi cô nghe được Hách Điều Tuyệt cũng không định tham gia thì không khỏi mặt mày hớn hờ, hung

phần mà đề nghị ngày mai Hách Điều Tuyết hãy cùng cô đi hội quán đấu kiếm xem trận đấu kiếm Tây Dương do công ty anh trai tổ chức cho công nhân. Nghe nói chiến thắng được huy chương sẽ được đến thể vận hội Olympic tham gia đấu kiếm.

Ở một góc khác trong phòng học, Luru Giai Giai cùng mấy bạn học khác dùng ánh mắt khinh miệt xì xào bàn tán “Xem như Hách Điều Tuyết có mặt, bằng không cô ta đến một bộ lễ phục coi được cũng không có. Tở nghe ba tớ nói căn biệt thự nhà họ Hách đã bị niêm phong bán đấu giá rồi. Dù cô ta có mang theo quần áo cũng đều là đồ quý giá, hơn nữa.....”

Nói đến đây, Luru Giai Giai ra vẻ thần bí tạm dừng một chút, dẫn tới mấy nữ sinh bên cạnh liên tục truy hỏi, cô ta mới không nhanh không chậm nói tiếp: “Các bạn biết không, Cung Kiện đã chia tay với cô ta. Tở đã nói rồi, học trường Cung Kiện là người có phẩm vị cao như vậy làm sao có thể muốn cùng với một ngôi sao chổi khác cha khác mẹ như cô ta.” Luru Giai Giai nói đến câu cuối cùng, giọng nói thật sự không còn là thì thầm bàn tán nữa rồi.

Lục Minh Bình nghe xong, vọt lên đi về phía Luru Giai Giai, lại bị Hách Điều Tuyết kéo lại “Thôi, cậu ngăn được cô ta xuyên tạc cũng không ngăn được thị phi. Cô ta muốn nói thì để cô ta nói đi.”

Lục Minh Bình ngược lại dừng bước, xoay người lấy ra mấy quả bóng tennis bên dưới ghế dựa, dùng sức mạnh mẽ ném về phía Luru Giai Giai. Không hổ là người đứng đầu trong giới bóng chày của trường học, thoáng cái lưu lại một cục u trên mặt Luru Giai Giai, làm cho cô ta oa một tiếng bùm mặt khóc lớn. Lục Minh Bình không chút để ý giơ tay lên, không hề có thành ý nói: “Thật xin lỗi, tay bị trượt.”

Nhưng lại xoay người cười trộm nói với Hách Điều Tuyết “Cho cô ta đẹp! Không cần lễ phục sang trọng, ngày mai mang cái cục u này tham gia lễ thành nhân, cô ta nhất định là đối tượng được chú ý nhất.”

Hách Điều Tuyết không có cách nào với tính tình của Lục Minh Bình, chỉ chốc lát chủ nhiệm liền “mời” hai vị ả mĩ này tới văn phòng.

Hách Điều Tuyết có chút lo lắng cho Lục Minh Bình liền ở hành lang cách văn phòng không xa đợi.

Khi Cung Kiện đi tới, nhìn thấy Hách Điều Tuyết ở trước cửa sổ, tóc dài xõa tung ở cạnh má, bộ dáng thanh xuân tốt đẹp.

Mỗi khi nghĩ tới cô gái tốt đẹp này đã không còn là của mình, trong lòng hắn liền ảm ảm không cam lòng. Mấy ngày qua những đêm không người đối với hắn đều là dày vò, nghĩ tới bộ dáng kiều mị của cô gái mình yêu ở trên giường người đàn ông khác, lục phủ ngũ tạng đều giống như đang bị thiêu đốt

Hắn thật hy vọng thời gian có thể quay lại, như vậy hắn nhất định sẽ kiên trì trước áp lực của cha mẹ cùng anh trai, nắm tay Hách Điều Tuyết bỏ trốn. Nếu.....

Đáng tiếc hiện tại tất cả đều đã muộn..... Khi Hách Điều Tuyết ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết Cung Kiện xuất hiện từ lúc nào đang đứng trước mặt cô.

"Điều Tuyết, cậu.....có khỏe không?"

Thấy rõ người tới, thân thể Hách Điều Tuyết bỗng chốc đứng thẳng, vẻ chán ghét trong mắt sắp không khống chế được mà tràn ra ngoài.

Cứ nghĩ lúc gặp lại người này phải nhất định giận dữ lớn tiếng trách mắng hắn, hỏi hắn vì sao lại làm ra loại chuyện xấu xa như vậy?

Nhưng thật sự lúc nhìn thấy hắn, mới phát hiện bản thân một chữ cũng không muốn nói với hắn.

Nhưng Cung Kiện lại cố tình túm lấy tay Hách Điều Tuyết, khẽ nói: “Điều Tuyết, mình cũng là do bất đắc dĩ. Hiện tại cậu cũng đã biết cuộc sống không dễ dàng, nên biết đạo lý người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Người đàn ông kia..... đối với cậu không phải thật lòng, nhìn một chút, sẽ có lúc hắn ta buông tay, đến lúc đó.... Mình sẽ chăm sóc cậu thật tốt.”

Lời nói chân thành từ đáy lòng này của Cung Kiện cảm động đến Hách Điều Tuyết phải cười ra nước mắt.

Trên thực tế, cô thật sự cười hỏi: “Chăm sóc? Chăm sóc thế nào? Nhị công tử Cung Kiện cậu sẽ không phải là muốn mở hội từ thiện chứ? Tự tay dâng lên, sau đó lại tự thu về?.....Cung Kiện, cậu có thể đừng làm cho người khác buồn nôn như vậy hay không?”

Cung Kiện bị Hách Điều Tuyết mắng đến khuôn mặt biến sắc, còn nói thêm: “Mình nghe nói cậu không định tham gia lễ thành nhân. Nếu như là vì không có lễ phục, mình sẽ giúp cậu mua.....”

"Bạn học Cung thật sự là rất hào phóng, xem ra người nhà cho rất nhiều tiền tiêu vặt....." Giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng đột nhiên vang lên trên hành lang.

Hách Điều Tuyết nhìn lại, góc cầu thang ở hành lang xuất hiện một số đôi giày tây. Phần lớn đều là lãnh đạo trường học cùng với hiệu trưởng. Đi tuốt ở đằng trước rõ ràng là Nhạc Ân Trạch.

Sắc mặt Nhạc Ân Trạch không tốt, người trên cả hành lang đều có cảm giác không khí bị áp bức.

Cung Kiện không còn khí phách “bỏ trốn,” sau khi bị ánh mắt lạnh lùng của Nhạc Ân Trạch liếc qua, dũng khí nhất thời xuống thấp, thậm chí có loại cảm giác chột dạ của kẻ trộm.

"Nhạc tiên sinh, phòng họp ở phía này." Trên mặt hiệu trưởng mang theo nụ cười thân thiện bắt đầu dẫn đường cho Nhạc Ân Trạch.

Nhưng cố tình dưới chân Nhạc Ân Trạch như mọc rễ, đứng thẳng tắp trên hành lang, hạ mí mắt, nhìn về phía trợ lý của mình nói: “Gần đây công ty nhà họ Cung có phải thu nhập rất tốt? Xem ra tài chính của nhà họ Cung đã trở lại bình thường. Không còn bộ dạng túng quẫn tự mình chạy tới cầu xin tôi như lúc trước. Cậu đi nói với Cung lão gia một tiếng, công ty chấn hưng, cũng cần phải tích phúc cho con cháu. Mua hay không mua, gia nghiệp cả đời cũng có lúc sụp đổ.....”

Lần này Cung Kiện khởi xướng sự việc đã nhận ra được thâm ý trong lời nói của Nhạc Ân Trạch. Chỉ sợ ở đây cũng chỉ có hai người hiểu được ý tứ trong đó.

Cung Kiện chính là một trong số đó. Hắn quy củ chào Nhạc Ân Trạch một cái, sau đó vội vàng rời khỏi.

Mà Nhạc Ân Trạch cũng nhấc chân lên, mang theo một đám người đang kính sợ phía sau tiếp tục đi về phía trước. Khi đi qua ngang người Hách Diệu Tuyết, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Nhạc tiên sinh một ngày kiếm tỷ bạc tại sao lại xuất hiện tại trường học?

Hách Diệu Tuyết nghĩ mãi không ra, nhưng trực giác của cô cho biết đây không phải là chuyện gì tốt!

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau, trên bàn cơm Nhạc Ân Trạch nói: “Lễ thành nhân của trường học em lần này là do công ty tôi tài trợ.”

Hách Diệu Tuyết đang cúi đầu uống cháo thịt bò câu hầm cách thủy, nghe vậy hơi hơi ngẩng đầu lên. Nhạc Ân Trạch uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp: “Em cũng phải tham gia.”

Hách Diệu Tuyết cúi đầu, bình tĩnh nói: “Trăm ngày của ba mẹ tôi còn chưa qua, tôi không muốn đi.”

"Thời gian tổ chức lễ thành nhân dời lại ba tháng sau, đến lúc đó em tham gia cũng không tính là bất kính đối với người chết." Nhạc Ân Trạch mở miệng nói, “Mười tám tuổi chỉ có một lần, nếu để lỡ mất thì rất đáng tiếc.”

Hách Diệu Tuyết nghe vậy cả kinh, cô ngẩng đầu lên nhìn kỹ người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông này luôn làm cô cảm thấy không chắc chắn, thậm chí dẫn đến không biết anh kiên trì quần quật cô là đang suy nghĩ ý tưởng gì. Nhạc Ân Trạch hào phóng chu đáo luôn bắt nạt mà đến làm cho người ta không tìm ra dấu vết, giống như người đàn ông đáng sợ bắt buộc cô đổi quần áo là hai người khác nhau.

Trong trí nhớ, thời gian Nhạc Ân Trạch dạy cô học bổ túc cũng coi như là tốt đẹp, thậm chí anh có thể được xem như một người anh trai biết săn sóc. Đối với những người biết sơ về tiếng Pháp đều biết, loại ngôn ngữ hà khắc này giống như người nước Pháp kiêu ngạo, thậm chí không cho phép người ta dễ dàng nắm giữ, từ phát âm đến ngữ pháp phiên phức đều làm cho người ta phát điên.

Khi đó, Hách Diệu Tuyết tự nhận năng lực học tập của bản thân có thể học được, nhưng vẫn bị Nhạc Ân Trạch nói phát âm của cô không đủ tiêu chuẩn, thậm chí có một lần trong khi học phát âm dùng sức quá nhiều, cắn đến đầu lưỡi, đau đến mức chảy nước mắt.

Có lẽ là bộ dáng của cô quá mức buồn cười, lần đầu tiên Nhạc Ân Trạch lộ ra ý cười trước mặt cô, cũng đồng ý đưa cho cô con vẹt mới vừa thay lông mới làm cho cô nín khóc mà mỉm cười.

Sau này khi ba đi tìm chú Nhạc uống rượu, cô cũng lên xe theo ba đến nông trường nhỏ ngoài ngoại ô của chú Nhạc.

Chú Nhạc là một người khéo tay, không đến ba mẫu đất nông trường, tường đỏ, hàng rào bốn phía ngay ngắn, cà chua màu đỏ, ớt nhỏ màu xanh. ... Đủ loại hoa màu. Mười con gà mái đi tới đi lui bên dưới giàn đậu tương. Tất cả ở đây đều làm cho tâm mắt người ta mới mẻ, thoải mái.

Trong lúc người lớn uống rượu, Nhạc Ân Trạch đưa cho Hách Diệu Tuyết một con vẹt lông xanh đáng yêu, còn có một cái giá bằng gỗ được quét sơn để cho con vẹt đứng cũng là do chính tay anh làm.

Điều này làm cho Hách Diệu Tuyết yêu thích không buông tay, hảo cảm đối với người anh trai có bàn tay khéo léo này cũng tăng lên gấp đôi.

Đáng tiếc đoạn thời gian tươi đẹp này quá ngắn, loại tốt đẹp này giống như chưa từng xảy ra.

Sau khi cơm nước xong, Hách Diệu Tuyết muốn lên lầu học bài, vừa đi được hai bước, kiềm nén hồi lâu, rốt cuộc nói ra lời nói luôn luôn muốn nói ra khỏi miệng “Nhạc Ân Trạch, khi đó là do tôi không hiểu chuyện hiểu lầm anh, sau này tôi cũng đã xin lỗi anh rồi, vì sao không thể làm như không có

chuyện gì xảy ra.....”

Nhạc Ân Trạch yên lặng nhìn cô, đứng dậy đi đến dưới cầu thang, chậm rãi lên tiếng nói “Em nghĩ muốn xem chuyện gì chưa từng xảy ra? Là tôi bị người ta hãm hại thành ăn trộm? Hay là em cho tới bây giờ đều không biết?”

Anh vươn tay kéo tay cô, đặt lên cổ mình “Hay là em cho rằng vết sẹo kia có thể tự động biến mất?”

Nói đến đây, ý cười trào phúng nơi khóe miệng Nhạc Ân Trạch dần dần gia tăng “Khi đó em còn nhỏ, lúc thương hại người khác, chỉ cần yên lặng không tiếng động cùng một ánh mắt là có thể hoàn toàn làm được..... Hôn nhiên không biết, thật là cái cơ thật tốt.....”

Hách Diêu Tuyết bị ánh mắt đáng sợ của anh làm lùi lại mấy bước, lại bị anh kéo lại. A tiến đến gần sát vành tai của cô nói: "Tuyệt Tuyệt, hai chúng ta —— không qua được!"

Giống như để chứng minh những lời này, ngày hôm sau là thứ Bảy, Nhạc Ân Trạch mang theo Hách Diêu Tuyết đến nông trường cũ kia.

Chạy vào nông trường, đi chừng hai mươi phút mới đến nơi. Trong mấy năm này, Nhạc Ân Trạch đã mở rộng thu mua mấy tất cả những mẫu đất xung quanh, cũng thuê chuyên gia chăm sóc. Trên mảnh đất kia trồng thêm một mảng lớn lavender. Qua một khoảng thời gian nữa sẽ là mùa lavender nở hoa, trong mùi thơm nhàn nhạt, một mảnh đất rộng sẽ nhuộm thành một mảnh trời màu tím hoài niệm.

Vốn tường ngói đỏ cũng đã bị thay thế bằng ngôi nhà gỗ hai tầng thanh lịch. Bên cạnh nhà gỗ là một mảnh vườn hoa mỹ lệ, hoa cỏ ở đây vượt xa vườn hoa của mẹ Hách.

Biết Nhạc tiên sinh muốn tới, nhà gỗ sớm đã được quét dọn chu đáo sẵn sàng.

Khi cửa xe mở ra, Tiểu Đậu là người đầu tiên vọt ra ngoài, khoan khoái lăn lộn ở trên sân cỏ.

Hai người đàn ông bước ra từ trong nhà gỗ, cảm đầu là một người cao lớn đẹp trai, kiểu tóc được chải ngay ngắn gọn gàng, nhìn Tiểu Đậu nhỏ nhỏ, nhất thời cười lên “Ân Trạch, cậu vậy mà lại nuôi loại đồ chơi nhỏ bỏ túi này? Ném vào trong nôi cũng không đủ nấu canh.”

Tiểu Đậu không biết bản thân đã sa vào trong nôi nấu lẩu, thấy có người đến, lập tức theo quán tính vẩy đuôi nín thở.

Lúc Hách Diêu Tuyết từ trên xe bước xuống, người đàn ông hi hi ha ha thế nhưng lại ngừng cười, ánh mắt nhìn chằm chằm cô.

Hôm nay Hách Diêu Tuyết mặc một cái váy dài màu gạo nhẹ nhàng, váy dài đến mắt cá chân, bên dưới chân còn được phối hợp bằng một chiếc lace chân khảm kim cương vụn, làm cho người ta nhìn có xúc động muốn ôm chặt vào trong ngực. Mái tóc dài đen bóng, mềm mại được xõa một bên, nhìn giống như một loại trang sức được thiên nhiên điêu khắc, càng thêm thu hút hồn người.

Phải biết rằng trên người Hách Diêu Tuyết tản ra khí chất thanh thuần tốt đẹp, thu hút tất cả ánh mắt đàn ông, cũng không thể nào ngăn cản được.

"Diệp Khai, Đồng Khai, hai người tới rồi." Nhạc Ân Trạch nhìn thấy bạn tốt cũng là bộ dáng cười như không cười. Thật không biết người nào có thần kinh cực kỳ thô mới có thể kết giao bạn bè cùng loại người giống con hổ biết cười này."

"Trời ạ, cậu từ đâu tìm tới một tiểu tiên nữ như thế này? Cậu xuống tay được sao?" Sau khi mọi người sững sốt, lập tức liền đoán được cô gái có khí chất xuất chúng này chính là bạn gái của Nhạc Ân Trạch."

Nhạc Ân Trạch là người có tiếng cuồng sạch sẽ. Rất ít tiếp xúc thân mật cùng người khác phái. Ngay cả lúc trước khi bọn họ cùng học cùng trường cũng không hiểu nổi. Có khi làm ăn xã giao cần mang theo bạn gái, trợ lý của anh an bày người cũng là một vài nữ sinh đại học thanh thuần.

Dĩ nhiên, cô gái đang hoảng đứng ra thì giá cả xa xỉ, nhưng ở phương diện này Nhạc Ân Trạch cực kỳ hào phóng. Không biết cô gái nhỏ này giá cả bao nhiêu.

Diệp Khai luôn luôn tùy tiện, sau khi bị Hách Diêu Tuyết làm cho kinh động, liền cười hỏi: “Xin hỏi cô em xinh đẹp này, đang học ở trường đại học nào?”

Nhạc Ân Trạch vươn tay nắm lấy bàn tay đang lúng túng nắm chặt của Hách Diêu Tuyết, tuy rằng vẻ mặt không thay đổi, nhưng giọng nói lại trầm thấp một bậc “Còn đang học cấp ba, các cậu nói chuyện đứng đắn một chút đừng có dọa đến cô ấy.”

Một câu nói làm cho trong lòng những người ở đây có chừng mực. Còn là bé gái, một chút vui đùa đều không thể dùng được, bởi vì người nào đó mất hứng rồi.

Diệp Khai lập tức thu hồi tính tình đùa giỡn của mình, bắt quả ánh mắt đánh giá kỹ Hách Diêu Tuyết càng lộ ra kinh ngạc.

Trong phòng khách, khi bọn họ ngồi xuống bắt đầu tán gẫu, Hách Diêu Tuyết ngồi một góc khác trong phòng khách đọc sách nghe ngôn ngữ bọn họ dùng để nói chuyện, trong lòng ần ần có chút kinh ngạc.

Bởi vì mấy người đàn ông trong phòng này, tuy rằng cô không biết, nhưng lại nghe như sấm bên tai. Người gọi Đồng Khai kia, nếu cô không nhớ lầm, là một nhân vật lớn mà ông ngoại đã từng nói đến. Tuy là gần đây vừa mới lui về tuyến sau, nhưng vẫn là ba ngày hai bữa lại lộ mặt trên tin tức TV. Mà cái người gọi Diệp Khai kia, giọng nói trộn lẫn giữa Hồng Kông cùng Đài Loan, đây không phải là..... Người có tiếng trong giới Macao, tam thiếu gia của nhà họ Diệp sao?

Từ nhỏ Hách Diêu Tuyết liền nhìn ba mẹ xoay vòng trong vòng giao tiếp phú hào, trong phương diện đối nhân xử thế đương nhiên miễn cảm.

Hai người đàn ông này, tùy tiện kéo một người ra cũng sẽ làm cho những thương nhân bình thường phải cúi đầu khom lưng, nịnh bợ thật tốt. Nhưng mà những lời nói cứng cỏi của Nhạc Ân Trạch đối với bọn họ, chẳng những không có chút ý tứ lấy lòng nào, mơ hồ còn có ý đè ép trên đầu hai người kia. Anh..... mấy năm nay đã gặp được kết quả bất ngờ như thế nào?

Kinh ngạc, một loại cảm giác chán nản, người đàn ông như thế này bản thân cô có thể thoát khỏi sao?

Mấy người đàn ông tán gẫu đủ rồi, mấy người làm cũng đã chuẩn bị xong xuôi mấy con ngựa tốt mang lại.

Da lông mấy con ngựa này bóng loáng, dù là người không hiểu biết gì về ngựa, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra. Mấy con ngựa kia cũng không phải là ngựa dùng để kéo xe bình thường, mà là ngựa đua có huyết thống thuần chủng.

Hách Diêu Tuyết không thích cưỡi ngựa cho lắm, nhưng mà ba Hách lại rất thích. Nhưng là phí nuôi ngựa rất xa xỉ, cộng thêm phải thuê chuyên gia huấn luyện ngựa, đến những vấn đề chăm sóc thông thường cũng rất phí công. Người tiết kiệm như ba Hách đương nhiên sẽ không làm ra chuyện gần như là ăn chơi trác táng này.

Trong nông trường có trường đua ngựa chuyên nghiệp, nếu cảm thấy chạy không đủ tận hứng, còn có thể chạy trên đường cái đang thi công trên những mảnh đất ruộng kia.

Mấy người đàn ông đã thay xong trang phục cưỡi ngựa, vung roi ngựa cười tán gẫu trên cầu thang.

Hách Diêu Tuyết giương mắt nhìn qua, chỉ thấy Nhạc Ân Trạch mặc trang phục cưỡi ngựa, phối hợp với áo gi-lê bằng da, hai chân thon dài bị chiếc quần bò cùng đôi ủng bó sát. Vốn là gương mặt mang nét Châu Âu, nhưng lại không hề mang lại cảm giác không thoải mái, giống như vương tử có khí chất ác ma bước ra từ trong tranh sơn dầu thời Trung Cổ.

Hách Diêu Tuyết vốn không có ý định vào giúp vui cùng mấy người đàn ông này, nhưng mà Nhạc Ân Trạch lại kiên trì muốn cô cùng cưỡi ngựa.

Không có cách nào, cô đành xong trang phục cưỡi ngựa liền bị anh đỡ lên ngựa ngay lập tức. Ngay sau đó, Nhạc Ân Trạch cũng lên ngựa, nhanh chóng ôm Hách Diêu Tuyết vào trong ngực. Con ngựa dùng cái lỗ mũi thô to của mình phun ra một hơi khí nóng, liền giờ đôi chân to lớn cao bước nhỏ chuẩn bị lấy đà.

Nông trường quá lớn, Nhạc Ân Trạch cũng không có đi cùng tuyến đường giống bọn Diệp Khai, mà là đi đường tắt, chạy băng băng vào trong rừng cây.

Trên lưng ngựa xóc nảy, Hách Diêu Tuyết không thể tránh, hơn nữa cô có chút sợ độ cao, chỉ có thể dựa nửa người vào trong ngực Nhạc Ân Trạch. Nhưng mặt cô đỏ ửng lên giống như bị than lửa cháy bén.

Cũng không phải là ảo giác của cô, cô có thể cảm giác được giữa hai chân của người đàn ông phía sau lúc này có cái gì đó càng ngày càng trở nên cứng rắn. Thân thể Hách Diêu Tuyết cứng ngắc, không dám nhúc nhích. Cổ tình con ngựa lại gia tăng lực chạy, phía sau, thân thể mềm mại mà xát vật cứng rắn.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Mặc dù Hách Diêu Tuyết đối với chuyện nam nữ JJ vẫn còn ngây thơ không biết, nhưng cũng không đến mức không biết đến mức cho rằng phía sau là một cái cảnh côn.

Cổ tình bên dưới của Nhạc Ân Trạch lại cứng rắn giống như thép, bên trên lại bình thản giống như một thân sĩ, ôm Hách Diêu Tuyết chỉ một chút vườn trái cây mê người, giọng nói trầm thấp ôn hòa, từ đầu đến cuối xem như không biết gì chuyện phía dưới.

Tình huống như thế, ngay cả nghĩ muốn mở miệng chỉ trích đều không thể nào nói ra, Hách Diêu Tuyết chỉ có thể liều mạng dịch thân thể về phía trước. Nhưng mà cánh tay sắt bên hông cũng nhanh chóng thu lại, thân mình lại bị kéo về trong ngực anh.

"Ngồi yên, muốn rơi xuống ngựa sao?" Khi nói chuyện, bàn tay to của anh từ dưới nách cô di chuyển đến bên hông, ngừng một chút, lại tiếp tục đi xuống dò xét, thẳng đến mông cô, hai tay nhẹ nhàng dùng sức, kéo mông cô thoáng đến gần bản thân anh mà di chuyển. Vốn là giữa hai người còn có chút khoảng cách, hiện tại triệt để dính cùng một chỗ.

Hách Diêu Tuyết mím môi, hoàn toàn không biết làm sao, một cử động cũng không dám. Nhạc Ân Trạch ngược lại cũng không có tiến thêm bước nào, theo con ngựa chạy thảnh thơi giới thiệu cảnh sắc chung quanh cho cô, giọng nói trầm thấp bình tĩnh, nhưng mà động tác nhỏ phía dưới lại không ngừng.

Dần dần Hách Điều Tuyết cảm thấy vật cứng phía sau cơ thể lại chậm rãi trượt vào giữa hai cánh mông. Tuy rằng cách lóp quần áo, lại vượt qua phòng tuyến tâm lý của cô.

"Đồ lưu manh! Anh thật là làm cho người ghê tởm! Tôi muốn đi xuống! Buông tôi ra!" Hách Điều Tuyết có chút xấu hổ và giận dữ, dùng sức lôi kéo cánh tay Nhạc Ân Trạch muốn xuống ngựa.

Nhạc Ân Trạch ngồi vững vàng trên ngựa, đang nghe Hách Điều Tuyết phẫn nộ lên án, đột nhiên nhanh chóng kim lại eo của cô, xách cô từ trên lưng ngựa quăng xuống đất.

Hách Điều Tuyết không có phòng bị Nhạc Ân Trạch sẽ đột nhiên làm ra hành động điên cuồng như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời không còn chút máu, sợ tới mức “A” lên một tiếng. Lúc mặt cô sắp đập vào mặt đất, cánh tay Nhạc Ân Trạch vững vàng dừng lại, mạnh mẽ kéo cô trở về.

Ánh mắt màu hổ phách của anh lóe sáng, dùng ngón tay gạt ra đám tóc hỗn độn rơi hai bên gò má của cô, nắm chiếc cằm nhọn, giọng nói vẫn bình tĩnh rõ ràng “Trên thế giới này ngựa Băng Đảo là có huyết thống thuần khiết nhất, từng ngàn năm nay không bao giờ cùng giống cái khác tạp giao. Băng Đảo vì tránh cho huyết thống bị hỗn loạn đã ký kết luật lệ cấm nhập khẩu ngựa, đồng thời ngựa Băng Đảo chỉ cần ra khỏi đảo, dù cho đi tham gia hội đua ngựa quốc tế cũng không thể trở lại đảo, mất đi quyền lợi JJ cùng ngựa bản địa.

Cho nên, loài ngựa này bước đi cao nhã, hoàn toàn là huyết thống thuần khiết, sẽ không có trộn lẫn loại hỗn tạp gì. Chính vì nó cao quý không thể xâm phạm, càng làm cho con người muốn bắt nó cưỡi dưới thân, hạ xúc động. Con ngựa dưới thân chúng ta tên là Alice.” Ngón tay Nhạc Ân Trạch nhẹ vỗ về hai gò má trắng bệch của Hách Điều Tuyết, nói tiếp: “Tôi cưỡi ngựa Băng Đảo, trên trăm con ngựa chỉ liếc mắt một cái liền nhìn trúng con ngựa nhỏ này. Nó cao ngạo như vậy, giống như những con ngựa khác đều là thần tử của nó, dẫn tới một đám ngựa đực cả ngày động dục vây quanh bờ mông cuộn cuộn thịt phía sau của nó.

Khi tôi mua nó, cũng là bộ dáng bướng bỉnh cứng đầu này, giống như chủ nhân mua nó không đủ cao quý, làm nhục một thân công chúa mỹ lệ của nó. Nó đá người, đung xe, thậm chí tuyệt thực.

Nhưng mà bây giờ thì sao? Nó bất quá cũng đã trở thành một con sủng vật tầm thường của tôi. Ngay cả có huyết thống cao quý tới đâu cũng cùng những con ngựa khác chia sẻ một cái chuồng, ăn loại thức ăn gia súc giống nhau. Mỗi lần tôi đi thăm chuồng ngựa, nó đều sẽ vẫy đuôi với tôi, phun phun mũi, hy vọng có thể được chủ nhân xem trọng, nâng chủ nhân đi dạo, ăn vào mấy loại bánh ngọt ngon miệng.

Bởi vì thực tế khiến nó biết, nếu như không thể được chủ nhân xem trọng, như vậy thậm chí có kéo xe nó cũng không xứng, có thể trực tiếp bị đưa đến lò mổ giết chết, chỉ có thể làm thịt đem bán trong các nhà hàng.”

Hách Điều Tuyết bị giọng điệu vô tình cực điểm của Nhạc Ân Trạch bức bách đến không thoái mái, xoay mặt sang một bên, không muốn nhìn thấy người đàn ông này.

Nhưng mà anh cố tình không buông tay ra, thậm chí càng ác liệt đưa môi mông của bản thân tới gần cô, vô cùng thân thiết chạm vào môi thơm mềm mại của cô “Có biết lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó đã nghĩ tới ai không?”

Hách Điều Tuyết làm sao có thể nghe không ra ý tứ câu nói của người đàn ông này chứ? Nghĩ đến lời nói xa nói gần của anh, cô không kiềm chế được, tức giận đến mức giờ tay lên tát về phía khuôn mặt của anh.

Nhạc Ân Trạch dĩ nhiên sẽ không bị cô đánh trúng, bàn tay to vung lên liền giữ chặt hai bàn tay của cô về phía sau, ép bộ ngực no đủ của Hách Điều Tuyết kề sát vào người anh “Đối với tiểu sủng vật không nghe lời, tôi có rất nhiều cách làm cho em hiểu rõ quy củ, điều thứ nhất là. làm như thể nào để cho chủ nhân đạt được vui vẻ.”

Đang nói chuyện, anh kéo bàn tay nhỏ của cô qua đặt ở trên trên hạ thân được quần áo bó sát của anh.

"Biết phải làm gì không? Nếu làm nó mất hứng, tôi liền ném em từ lưng ngựa xuống.”

Hách Điều Tuyết sống đến bây giờ, quả thật không biết nên làm chuyện này như thế nào. Tuy là đã từng quen bạn trai, nhưng hai người cũng chỉ phát triển đến giai đoạn nắm tay, hôn má mà thôi.

Nhưng mà hiện tại bị Nhạc Ân Trạch kiềm chế, vốn không phải là người yêu của cô, lại bức ép cô làm ra loại hành động xấu hổ không thể cho người khác bắt gặp được. Cô chỉ có thể nghiến chặt đầu lưỡi, cảm giác vật cứng dừ tợn sau lóp vải, giống như độc xà đang ngủ đông tự nhiên thức tỉnh, chẳng biết lúc nào sẽ lao tới cắn chặt tay cô.

"Không cần ở bên ngoài, kéo khóa kéo ra, vói vào bên trong!" Nhạc Ân Trạch bình thản mở miệng, nhơ nhả chỉ đạo Hách Điều Tuyết giống như lúc trước phụ đạo tiếng Pháp cho cô vậy.

"Không." Hách Điều Tuyết còn chưa kịp lên tiếng phản đối, môi mỏng đã bị Nhạc Ân Trạch che lại, lâm vào nụ hôn sâu tuyệt vọng.

Ngày ấy, Nhạc Ân Trạch cùng Hách Điều Tuyết là người cuối cùng cưỡi ngựa trở về.

Khi Nhạc Ân Trạch ôm Hách Điều Tuyết xuống ngựa, bọn người Diệp Khai đã bắt đầu dùng cơm ở trên sân thượng rồi. Đồng Khai nghe thấy mùi rượu quần già lầy tởm, liền cao giọng hô to về phía Nhạc Ân Trạch “Ân Trạch, các người mau lên đây đi! Đang chờ các người ăn cơm đây.”

Nhạc Ân Trạch cũng không gấp gáp, lấy một chậu nước sạch, tự mình cầm lấy khăn lông trắng, lôi kéo tay Hách Diêu Tuyết qua rửa tay cho cô.

Diệp Khai theo ban công hàng rào nhìn xuống, vừa vặn có thể thấy một bên mặt của Hách Diêu Tuyết. Cũng không biết như thế nào, khóe mắt cô có chút đỏ ửng, giống như bộ dáng vừa khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lạnh lẽo, thẳng sống lưng, tự mình rửa sạch tay từ chậu nước Nhạc Ân Trạch lấy, rửa sạch xà phòng

Thật là một mỹ nhân khuôn mẫu, bộ dáng quyền rũ người như vậy!

Chỉ là cô bé này cũng thật có bản lĩnh. Nếu đổi lại là người khác có bộ dáng như vậy với Nhạc Ân Trạch, dựa vào hiểu biết giữa bạn bè với nhau, người bạn kia của hắn sẽ không có tính nhẫn nại như vậy, đã sớm dùng ánh mắt trừng con người ta chết đi sống lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 14

Nhạc Ân Trạch thật cẩn thận rửa tay, rửa tay xong, chà lau sạch sẽ bàn tay nhỏ mảnh khảnh kia, sau đó lôi kéo Hách Diêu Tuyết đi lên lầu.

Diệp Khai nhìn bộ dáng vô cùng thân thiết của hai người, thoáng cảm thấy có chút kinh ngạc, xoay người hỏi Đồng Khải “Cậu có thấy Ân Trạch tự mình rửa tay cho người khác bao giờ không?”

Đồng Khải suy nghĩ một chút, cười hi hi nói: "Tôi chỉ nhớ rõ, lúc chúng ta còn học đại học, trong một lần tham gia tập huấn cắm trại dã ngoại, cậu không cẩn thận dùng dao cạo râu của Ân Trạch, lại chờ cậu ta cạo râu xong mới nói cho cậu ta biết, sắc mặt Ân Trạch vô cùng khó coi, nắm một quyền cho cậu roi luôn xuống biển, thà rằng để cậu bị cá mập ăn cũng không cho cậu lên thuyền."

Diệp Khai có chút không tự nhiên “Mẹ nó, năm đó ba tôi cùng ba cậu ta là chiến hữu còn có thể đổi quần cộc cho nhau. Đàn ông thô lỗ nào có chú ý nhiều như vậy, ai biết cậu ta lại bị bệnh sạch sẽ đến mức đó. Lúc đó đánh tôi không sợ máu bắn tung tóe luôn. Mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy mặt đau đốn.”

Chờ Nhạc Ân Trạch cùng Hách Diêu Tuyết đi tới ban công thì đồ ăn cũng được dọn lên đủ rồi. Đều là nông sản của nông trường. Rau dưa xanh biếc, salad dùng dầu ô liu trộn đều, nhìn thôi cũng thấy thập phần mỹ vị ngon miệng rồi.

Một con cá rán thật to được đầu bếp khéo tay cắt thành hình thoi để tiện ăn. Mà xa xa ngoài ruộng đất những bông cải nở đầy, một mảnh vàng óng ánh, bướm trắng bắt chọt bay lượn bên trên, quả thật có cảm giác được mở rộng thị giác.

Nhạc Ân Trạch kéo chiếc ghế dựa bên người, hơi nghiêng mặt, thân sĩ mời Hách Diêu Tuyết ngồi xuống. Hách Diêu Tuyết ngừng lại một chút, sau đó chậm rãi ngồi xuống ghế dựa.

Nhạc Ân Trạch lại giúp cô tách thịt cá ra bỏ vào trong chén, sau đó rót một chút rượu đỏ vào ly cho cô.

Hách Diêu Tuyết nhìn một bàn đầy rượu và thức ăn lại không có chút khẩu vị nào, nhất là mùi cá, dễ dàng làm cho cô liên tưởng đến mùi vị trên tay vừa rồi bị dính.

Nghĩ tới đây, cô uống một ngụm hết rượu trong ly, lại không có giờ dao nĩa quá cao, chỉ cúi đầu uống rượu nghe mấy người đàn ông nói chuyện cười giòn.

Diệp Khai liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống như khối băng không tan của Hách Diêu Tuyết, liền cười một tiếng, dùng tiếng Pháp nói với Nhạc Ân Trạch “Còn tưởng rằng cậu định làm hòa thượng ngồi không, thì ra cũng có một ngày khai trai. Cậu đã làm gì cô ấy? Cần phải thân sĩ một chút, dù mới khai trai cũng phải dẫn đi cho về sau, dù sao cũng là thiếu nữ tuổi non.”

Dùng tiếng Pháp ưu nhã nói, tình ý mui phần ám hiệu, cố tình vẽ mặt Diệp Khai lại nghiêm trang, thậm chí làm cho người ta cảm thấy anh ta đang nói cái gì đó rất cao thâm triết học.

Loại này là nói xấu trắng trợn trước mặt người khác. Đơn giản là Diệp Khai cho rằng cho dù cô hiểu Anh Văn cũng khẳng định không hiểu tiếng Pháp. Mặt khác cũng là vì anh cảm thấy Nhạc Ân Trạch dù có thích cô bé này thế nào cũng chỉ là một tiểu súc vật mà thôi. Thường thì trong trường hợp này đàn ông thường thảo luận ưu điểm hoặc khuyết điểm của việc sản con mồi nhằm giải trí.

Dao nĩa trong tay Hách Diêu Tuyết dừng lại, ngừng đầu, đôi mắt to còn chưa rút đi tia ửng đỏ trừng lên, hít một hơi thật sâu, lưu loát dùng tiếng Pháp lên tiếng “Cám ơn sự quan tâm của anh, cơ thể của tôi rất tốt. Xem ra tiên sinh là cao thủ đi săn, rất biết dẫn đi về sau, chắc là đã thịt rất nhiều con mồi phải không? Mời chú ý bảo vệ hàm răng khỏe mạnh.”

Khi nói ra lời này, có thể nhìn ra lửa giận của Hách Diêu Tuyết, nhưng cô vẫn rất thỏa đáng làm bộ “hiểu lầm” ý tứ trong lời nói hạ lưu của Diệp Khai. *D?~?D~~~~L::?Q>::?Đ* Nhưng mà trong lời nói của cô lại cất giấu gậy gộc, chỉ thế cũng đủ làm cho Diệp Khai không thể xuống đài được rồi.

Một bên Đồng Khải đang vui vẻ liền phun một ngụm rượu ra ngoài, cười to vỗ bả vai Diệp Khai, nói: “Khai, có muốn nhai chút kẹo cao su hay không?”

Sắc mặt Diệp Khai cũng hơi xấu hổ. Anh ta không nghĩ tới một cô bé còn chưa tốt nghiệp trung học lại có thể nói tiếng Pháp so với anh ta còn lưu loát hơn. Thật sự là làm cho anh ta có chút bất ngờ, thư ký của Ân Trạch cũng quá giỏi rồi, đi đâu tìm được cô gái đồng hành vừa có tố chất cao như vậy, vừa thanh thuần mê người như thế chứ?

"Tiếng Pháp của em thật không tệ, học ở đâu vậy?"

Đáng tiếc Hách Diêu Tuyết không nghĩ muốn nói với bọn họ thêm nữa câu, buông dao nĩa xuống, mở miệng “Tôi ăn no rồi, mọi người từ từ dùng.” Sau đó liền đứng dậy quay đầu đi xuống lầu.

Lúc xuống lầu, tóc xỏa dài bị cô vung thành một đường cong, làm cho người ta có loại cảm giác nhìn không được muốn giữ chặt.

Đợi đến khi bóng dáng yếu điệu kia biếng mắt tại bậc cầu thang, Nhạc Ân Trạch mới chậm rãi buông ly rượu xuống, trầm giọng nói với Diệp Khai “Về sau đừng có trêu chọc cô ấy, nếu không đừng trách tôi trở mặt.”

Diệp Khai nghe xong cũng có chút không nhìn được, ba người đang ngồi đều là bạn bè tốt, vì một cô gái mà trưng ra vẻ mặt kia cũng không phải là đạo bạn bè.

Ngược lại Đồng Khải kịp thời lên tiếng giảng hòa “Thôi, Khai cũng uống chút rượu, miệng mồm không quản được..... Cô ấy họ Hách, sẽ không phải là con gái của Hách Trị Quốc chứ?”

Nhạc Ân Trạch cũng chưa trả lời đúng, cũng không nói là không đúng, chỉ là quơ quơ ly rượu trong tay, hỏi: “Khải, chuyện tôi nhờ cậu làm như thế nào rồi?”

Đồng Khải gạt đầu một cái: “Cậu đoán không sai, thật sự là có người đang rửa tiền đen ở Macao. Nguồn tài chính xuất phát từ tập đoàn của Hách Trị Quốc. Vị tổng giám đốc Hách này khi còn sống không biết đã đắc tội với ôn thần gì? Quả thật là bị người ta lợi dụng, hiện tại lại rơi vào kết cục chết thê thảm như vậy..... Tất cả mọi chuyện không phải rất kỳ quái hay sao?”

Lúc này ngược lại Diệp Khai lại rất có thành ý sấm hời chuyện bản thân vừa làm lúc này. Hiện tại mới biết được tiểu tiên nữ kia vừa trải qua đau khổ tan nhà nát cửa.

Diệp Khai cũng muốn làm dịu không khí xấu hổ vừa rồi một chút, chủ động hỏi Nhạc Ân Trạch “Có cần tôi nói một tiếng với đám người bên bộ công an, giúp cậu điều tra một chút hay không?”

Nhạc Ân Trạch gợn ly rượu về phía Diệp Khai, “Cám ơn, tôi đã cho người hỏi thăm rồi. Sau khi tới hiện trường thừa dịp cảnh sát ở đó không cẩn thận mà thăm dò chút tình huống. Họ vội vàng kết luận vụ tai nạn là sự cố. Khi tôi vận dụng quan hệ mời chuyên gia giám chứng đến hiện trường thì chiếc ô tô bị cháy đã bị biến hình và cũng đã bị đưa đi bãi phế liệu. Nhưng mà cụ thể là đưa đến trạm thu phế liệu nào thì không ai rõ ràng, cứ như vậy thần bí biến mất.....”

Lời này sau khi nói xong, trong lòng người nghe đã hiểu rõ vài phần. Hách Trị Quốc luôn luôn làm theo luật cũ của giới thượng nhân vì sao lại liên tiếp lọt vào tai họa bất ngờ? Tuyệt đối sẽ không phải là trùng hợp đơn giản như vậy. Bởi vì sau khi Hách Trị Quốc chết, tiền đen được tung ra cũng không có cắt đứt. Chính là sau này Đồng Khải ra mặt chặn lại một chút, bàn tay ác độc phía sau kia mới rút móng vuốt về.

Chỉ là..... Hiện tại Nhạc Ân Trạch tiếp nhận cục diện rồi rầm này.....

Hai người Diệp Khai không khỏi lo lắng nhìn về phía Nhạc Ân Trạch “Hách Trị Quốc cũng coi như là một phú hào danh tiếng, có thể biến ông ta thành như vậy, người kia cũng là một nhân tài. *DE>>><<

Nhạc Ân Trạch không nói gì. Anh chỉ cầm lấy dao ăn, nhẹ nhàng gõ trên ly rượu.

Mỗi một tiếng goingsang đánh thẳng vào trong lòng Hách Diêu Tuyết ở dưới góc rẽ cầu thang. Một tay cô ôm Tiểu Đậu, một tay gắt gao che miệng mình lại. Quả thật không thể tin được những lời bản thân vừa nghe được.

Nếu như không phải là Tiểu Đậu chạy loạn, cô sẽ không đi vòng trở về, cũng sẽ không nghe được đoạn đối thoại trên sân thượng của bọn họ.

Ý tứ trong lời của Nhạc Ân Trạch là ba mẹ cô bị người ta hại chết?

Hách Diêu Tuyết dùng toàn bộ khí lực mới không có xông lên lớn tiếng chất vấn. Nghe ý tứ của Nhạc Ân Trạch, anh ta cũng không rõ ràng nội tình trong chuyện này.

Trực giác của cô nói cho bản thân biết không nên tùy tiện đi lên trên lầu.

Hách Diêu Tuyết đi đến phòng ngủ trong nhà gỗ, hai lỗ tai có thể nghe được âm thanh mạch máu bắt đầu khởi động. Cô cảm thấy cả người đều rét run.

Thay quần áo xong, co rúm nằm ở trong chăn, một bên Hách Diêu Tuyết cố gắng hồi tưởng lại một màn khi ba mẹ ra khỏi nhà, nhưng mà đủ loại chi tiết giống như sợi dây nhỏ trong sương mù, bắt cũng không bắt được.....

Xe của ba lúc gặp chuyện không may đã đưa đến tiệm 4S bảo dưỡng. Ngày đó vốn là ba mẹ muốn tới trường học đón cô, nhưng mà cố tình vào lúc cô sắp tan học, liền ngay cả tài xế cũng không mang theo, tự mình lái xe đến trên núi cách nội thành hơn mười km, sau đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Là ai? Là ai vội vàng muốn đẩy ba mẹ cô vào chỗ chết như vậy?

Suy nghĩ hỗn loạn, cười ngơ cả một buổi chiều, thân thể mệt mỏi, hơn nữa còn có tác dụng của cồn, làm cho ý thức của Hách Điều Tuyết trở nên mông lung. Cô mơ hồ cảm thấy bản thân như đang ở trong xe của ba. Giấc mộng như vậy cũng không có gì ngạc nhiên, vì sau khi ba mẹ qua đời dường như mỗi đêm đều xuất hiện.

Chỉ là lần này, ngồi trong xe ngoại trừ ba mẹ còn có thêm một người. Nhưng mà người kia là ai? Hách Điều Tuyết cố gắng muốn thấy rõ mặt người kia, nhưng khuôn mặt kia trước sau luôn bao phủ trong bóng tối.

Rốt cuộc lúc xe vừa quẹo cua, người kia hơi hơi nghiêng thân mình, xoay đầu lại cười âm trầm với cô.

Cặp mắt màu hổ phách lập tức tràn đầy sát khí, mang theo ý cười nhìn cô. Đột nhiên người đó vươn tay ra, mạnh mẽ bắt lấy quai lưng của ba. Hách Điều Tuyết kinh lòng không đợi cùng ba mẹ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhìn thấy chiếc xe phá vòng bảo vệ, lao thẳng xuống vách núi.

"A." Hách Điều Tuyết nhin không được kêu lớn lên, thân thể bắn mạnh ra, mở to mắt, lại đang ở trong một vòm ngực rắn chắc.

"Thế nào? Nằm thấy ác mộng hả?" Dễ nhận thấy là Nhạc Ân Trạch vừa mới tắm xong, trên người còn mang theo nước, tản ra mùi sữa tắm nhàn nhạt thơm ngát. Cả người chỉ mặc một bộ áo ngủ màu đen đơn giản, ngồi bên giường Hách Điều Tuyết, vuốt ve mặt của cô.

Trán Hách Điều Tuyết đỏ mồ hôi, hoảng hồn chưa định thần, sững sờ nhìn vào ánh mắt Nhạc Ân Trạch. *D>?<đ?:l...q'?'đ* cô="" không="" biết="" vì="" sao="" trong="" giấc="" mộng="" lại="" mơ="" thấy="" anh="" có="" lẽ="" bởi="" vì="" tuy="" anh="" không="" phải="" là="" hung="" thủ="" sát="" hại="" ba="" mẹ="" nhưng="" cũng="" là="" người="" bỏ="" đá="" xuống="" giếng="" là="" đầu="" sỏ="" vây="" khôn="" bản="" thân="">

Nhưng. Nếu như những lời anh nói với đám người Diệp Khai là sự thật, như vậy cô nên làm sao để báo thù cho ba mẹ chết oan của mình đây? Lúc xe bị nổ, trong lần lửa mạnh truyền đến tiếng thét thê thảm của ba mẹ vẫn còn quanh quẩn trong màng nhĩ của cô.

Mặc dù cô còn nhỏ, nhưng không phải người ngu ngốc không biết phân tích suy xét. Người đàn ông trước mắt này thích cô bao nhiêu, muốn một người đàn ông dựa vào thù hận mà ở cùng với cô gái, làm ra các loại chuyện thân mật, ước chừng là lãng phí rất nhiều sức lực.

Nhưng tình yêu của đàn ông cùng loại tình yêu quá thời hạn biến chất gì đó, bạn trai trước kia Cung Kiện chính là chứng cứ rõ ràng.

Mà loại yêu thích của Nhạc Ân Trạch, khẳng định còn trộn lẫn rất nhiều chuyện không thể nói rõ ràng. Là cảm giác chinh phục rửa sạch nỗi nhục trước kia? Hay là đền bù tâm nguyện thỏa mãn dục vọng?

Những thứ này đều không phải thứ Hách Điều Tuyết hiểu rõ. Tuổi tác cùng bối cảnh của Nhạc Ân Trạch đối với cô mà nói rất phức tạp. Nhưng mà muốn điều tra hung thủ hại chết ba mẹ, cô chỉ có thể đánh cược toàn bộ, dựa vào người đàn ông này cùng lực lượng trong tay anh ta.

Theo lực cánh tay của Nhạc Ân Trạch, Hách Điều Tuyết bắt buộc bản thân dựa vào trong lòng anh, cảm nhận được nhịp tim trầm ổn của anh, chậm rãi vươn tay ra vòng qua eo anh.

Động tác nhỏ này làm cho Nhạc Ân Trạch cảm thấy vô cùng kinh ngạc, biểu cảm trên mặt càng dịu dàng hơn. Anh ôm cô thuận thế ngã xuống trên đệm giường lớn "Vừa rồi em cũng không có ăn cái gì, muốn tôi gọi đi bếp pha cho em một ly sữa hay không?"

Hách Điều Tuyết cố gắng bắt buộc bản thân vui mặt ở hóm cổ của Nhạc Ân Trạch, rầu rĩ lắc lắc đầu.

Xem ra thật sự là bị con ác mộng dọa sợ. Loại này giống như con mèo con sợ hải ngoan ngoãn rất khó gặp được trên người Hách Điều Tuyết. Phần lớn thời gian, cô giống như một bông hoa nhỏ có gai, rõ ràng không có tài cán gì, lại bản năng luôn luôn dựng thẳng mũi nhọn trên người, ngoan cố giữ lại kiêu ngạo cuối cùng của bản thân.

Nhỏ lấy từng cây từng cây gai nhọn tức nhiên là thú vị, nhưng Nhạc Ân Trạch phát hiện bản thân càng yêu thích tiểu công chúa ngoan ngoãn thuận theo. *Dđ?Đđ~~Ll>>Qqq<<ddd* thích="" cô="" yêu="" đôi="" mê="" mang="" ngã="" vào="" trong="" lòng="" mình="" cái="" miệng="" luôn="" lạnh="" nhạt="" trào="" phùng="" dưới="" không="" chế="" của="" anh="" hòa="" nên="" tiết="" tấu="" mê="" người="" phát="" ra="" âm="" thanh="" ni="" non="" ngâm="" khê="" chọc="">

Lần nữa đặt Hách Điều Tuyết xuống gối đầu, tóc cô rối bù, ánh mắt ôn nhu, còn có khuôn mặt ửng hồng bởi vì tác dụng cồn chưa lui hết mà có vẻ phá lệ mê người, hôn xuống cánh môi anh đào hấp dẫn này là một việc làm tự nhiên mà đến.

Đây là lần đầu tiên Hách Điều Tuyết ngoan ngoãn nhận lấy nụ hôn của Nhạc Ân Trạch. Đôi môi mềm mại cùng cái lưỡi thơm tho còn mang theo chút hương vị của rượu đỏ. Cô gái bị áp dưới thân thể anh lúc này giống như một loại rượu ngon mê người.

Nụ hôn này thật sự là quá sâu rồi. Thậm chí Hách Điều Tuyết cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như con thú nhỏ bị bắt, giữa răng nhọn phát ra tiếng ngâm nga thật khê.

Bàn tay nắm lấy bả vai cô thuận thế đi xuống, thật tự nhiên cảm lấy tuyết trắng non nớt cao thẳng trước ngực cô. Nắm chặt lại tùy ý vuốt ve, liền có thể không chế tiết tấu nhịp tim đập của cô. Hách Diêu Tuyết nghe tiếng nhịp tim đập dần dần nhanh hơn, cùng bản thân hòa làm một thể.

Đêm hôm ấy, Nhạc Ân Trạch không quay về phòng mình, mà ở trên giường lớn của Hách Diêu Tuyết, ôm cô vượt qua một đêm.

Có lẽ là Hách Diêu Tuyết dịu dàng lấy lòng anh, đáng vẻ lãnh khốc cường ép ở trong rừng, cũng theo mặt trời lặn về phía Tây không còn thấy bóng dáng.

Mặc dù tận tình thương thức môi anh đào của Hách Diêu Tuyết, lại không khách khí xoa nắn nhấm nháp bộ ngực sữa của cô, nhưng đến thời khắc mấu chốt Nhạc Ân Trạch đã kịp thời dừng lại, kéo lại áo ngủ rộng mở của cô, che khuất dấu hôn cùng dấu vết bị xoa nắn mãnh liệt. Vết hôn hồng hồng còn chưa tan đi trên da thịt. Một nụ hôn lại một nụ hôn rơi xuống trên trán Hách Diêu Tuyết, giọng nói trầm thấp đồ cô đi vào giấc ngủ.

Người hôn hợp mùi sữa tắm cùng mùi cỏ xanh trên người Nhạc Ân Trạch, còn có vị cồn trong người, Hách Diêu Tuyết khép đôi mắt lại. Làm bạn cùng mãnh hổ nhưng lại buồn ngủ nặng nề, ngủ một giấc đến hừng đông.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Ngày hôm sau tỉnh lại, trong nháy mắt, dù Hách Diêu Tuyết còn chưa mở mắt nhưng trí nhớ về một màn hôm qua bản thân nằm trong ngực Nhạc Ân Trạch ngủ liền ào ào chảy vào trong đầu.

Cảm giác say rượu đã hết, thân thể không không chế được run nhẹ một chút. Một giây này làm Hách Diêu Tuyết cứng người lại, đợi cho đầu óc dần dần thanh tỉnh, thân thể liền giống như mảnh băng đầu mùa xuân dần dần mềm nhũn tan chảy.

Hít sâu một hơi, lúc hơi nghiêng người, nhìn bên cạnh không có người nào thì liền thở phào nhẹ nhõm. Không biết Nhạc Ân Trạch rời giường lúc nào, bên cạnh đã không còn người.

Cô đứng dậy đi đến trước cửa sổ, từ cửa sổ nhìn xuống, mấy chiếc xe hơi đang đậu trước sân nhà, nhìn Diệp Khai cùng Đồng Khải rời khỏi. Nhưng mà ngoại trừ mấy người đàn ông ngoài xe, còn có một chiếc xe thể thao màu đỏ. Một cô gái tóc dài xõa vai bước ra từ trong xe, đi về phía Diệp Khai gọi một tiếng anh trai, sau đó liền mỉm cười nói chuyện với Nhạc Ân Trạch.

Cô gái kia đáng người cao gầy, gờ tay nhấc chân đều có bộ dáng phong tình.

Lúc này, Nhạc Ân Trạch vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Hách Diêu Tuyết bên cửa sổ, ánh mắt sáng lên một chút. Em gái của Diệp Khai cũng theo ánh mắt của anh nhìn về phía cô.

Hách Diêu Tuyết không hiểu vì sao người bên dưới khi nhìn thấy cô đều hơi sững sờ. Bởi vì trên người cô còn mặc váy ngủ màu trắng, không quá lịch sự, liền vội vàng tránh xa khỏi cửa sổ.

Cô tự nhiên không biết vì sao vừa rồi mọi người lại kinh diễm.

Mới vừa Hách Diêu Tuyết mặc một chiếc váy trắng đơn thuần, tóc dài rối tung, ánh mắt buồn ngủ khẽ nhíu, thật sự là mang một nét phong tình khác. Tuy rằng chỉ là một cái nhìn thoáng qua cũng làm cho người ta không lấy lại được thần trí.

Đồng Khải nhìn bộ dáng còn chưa lấy lại được tinh thần của Diệp Khai, lại nhìn em gái Diệp Khai, Diệp Mân, trong đáy mắt ẩn chứa ghen tỵ, khẽ thở dài một tiếng.

Từ xưa hồng nhan đa bạc mệnh, cũng bởi vì bộ dáng quá đẹp nên rất dễ dàng trêu chọc ham muốn, lại không thể so cùng thời gian.

Chỉ mong vị Hách tiểu thư này có thể thật sự giữ lấy trái tim Ân Trạch, nếu không, nhà cửa tan nát, thù phạm lại không tìm được..... Dù rằng anh không biết đoán mệnh, cũng dám chắc rằng. Tuổi còn trẻ, bộ dáng lại xinh đẹp như vậy, làm không tốt vận mệnh sẽ đi trệch đường ray.....

Khi Hách Diêu Tuyết súc miệng rửa mặt xong đi xuống lầu, mới phát hiện bọn họ đã chuẩn bị dụng cụ câu cá. Độ dài cần câu còn rất khoa trương, ước chừng dùng để câu ngoài biển.

Quả nhiên Nhạc Ân Trạch nói: “Một hồi chúng ta đi du thuyền câu cá, tôi đã phân phó đi giúp việc chuẩn bị áo tắm còn có kem chống nắng, một hồi em nhìn xem còn thiếu cái gì, nói với đi ấy một tiếng là được.”

Lúc đoàn người lái xe đến hải cảng, liền thấy du thuyền của Diệp Khai đã sớm neo tại bên bờ.

Chờ thêm du thuyền, phong cảnh ven biển mê người, từng trận gió biển thổi qua, nhất thời làm cho trong lòng mọi người rộng mở rất nhiều. Hách Diêu

Tuyết ở trong khoang thuyền cầm áo tắm ra, phát hiện là loại áo tắm bảo thủ một mảnh, không chỉ thế, còn phối hợp thêm một cái áo khoác chống nắng khác.

Hách Điều Tuyết thay quần áo xong, lúc đẩy cửa khoang thuyền ra, vừa vặn chạm phải Diệp Mân cùng lúc cũng thay đồ xong.

So với một thân hồng nhạt bảo thủ của Hách Điều Tuyết, Diệp Mân mặc một bộ bikini đỏ rực, bộ ngực được miếng vải nhỏ bao lấy miêu tả sinh động, cộng thêm đôi môi được tô son đỏ như lửa cùng nhau hô ứng.

“Điều Tuyết, thay quần áo xong rồi hả?” Diệp Mân vừa thấy chính là bộ dáng như cô nhóc của Hách Điều Tuyết. Tuy rằng vừa mới quen Hách Điều Tuyết chưa bao lâu nhưng lại có thể thân thiết gọi thẳng tên của cô rồi.

Hách Điều Tuyết gật đầu, muốn đi lên phía trên boong tàu “Thế nào? Không nhận ra tôi?” Đột nhiên Diệp Mân lại mỉm cười, hỏi.

Hách Điều Tuyết nghe vậy nghi hoặc lại nhìn cô ta.

“Tôi là học tỷ hồi trung học cơ sở của cô, vẫn không nhận ra tôi sao?”

Sau khi được Diệp Mân nhắc nhở, Hách Điều Tuyết mới chợt nhớ ra cô ta là ai.

Lúc cô còn học trung học cơ sở, học tỷ vốn là hoa hậu giảng đường năm đó.

Nhưng Hách Điều Tuyết vừa vào trung học, toàn bộ nam sinh đều giật nảy mình, vì thế danh hiệu hoa hậu giảng đường kia liền đổi chủ, Hách Điều Tuyết trở thành tiểu nữ thân thế hệ mới trong trường. Ngày đó mọi chuyện Hách Điều Tuyết đều nghe được từ bạn thân. Lúc đó cô chăm chỉ học tập, đối với danh xưng thân bí này nọ không thêm để ý.

Nhưng mà đối với vị tiền hoa hậu giảng đường trong truyền thuyết kia vẫn có nghe nói đến.

Hiện tại Hách Điều Tuyết đột nhiên nhớ tới vị học tỷ kia chính là Diệp Mân trước mắt, cũng đột nhiên nhớ lại tin đồn về gia đình trước kia của vị học tỷ này. Nghe nói cha của Diệp Mân lại lịch không rõ ràng, nhưng mà mẹ của cô ta đã làm vợ ông ta, sau đó mang theo con gái ở lại An Hải buôn bán, là nữ cường nhân có tiếng ở địa phương này. Nhưng mà Hách Điều Tuyết không nghĩ tới, sự vật chuyển dời, lại gặp được vị học tỷ này ở đây.

“Không ngờ. Ân Trạch lại có quan hệ với cô, thật mang thù quá rồi. Điều Tuyết, đừng để ý. Đàn ông, đôi khi tầm lòng hơi hẹp một chút.”

Diệp Mân tỏ vẻ quan tâm nói, nhưng mà Hách Điều Tuyết lại hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô ta.

Dù sao chuyện năm đó, cũng có một chân của vị học tỷ này chen vào.

Khi đó Nhạc Ân Trạch phụ đạo cho Hách Điều Tuyết, hơn nữa anh có bằng lái, vì thuận tiện đi lại, ba Hách đã cho anh một chiếc xe ô tô, đôi khi sẽ thay thế tài xế, đón Hách Điều Tuyết đi học về.

Một thiếu niên con lai cao ráo đẹp trai đứng chờ ở cửa trường học, khó tránh khỏi mắt nhìn của người khác.

Người ái mộ hàng đầu của Hách Điều Tuyết, Hàn Vĩ nhìn ở trong mắt, nhắm vào trong lòng, không khỏi giận dữ. Cô gái xinh đẹp lại có gia thế như Hách Điều Tuyết chỉ có thể thuộc về hắn!

Nếu như bị người có tiền có thế hơn chiếm lấy thì cũng thôi đi, nhưng mà lại bị một thiếu niên nghèo gần quan được ban lộc chiếm lấy. Hàn Vĩ càng nghĩ càng tức giận, liền nghĩ cách chinh Nhạc Ân Trạch.

Một ngày vừa tan học, Nhạc Ân Trạch giống như mọi khi tới đón Hách Điều Tuyết. Trước cổng trường học bị vài học sinh được Hàn Vĩ mang tới vây chung quanh, ý tứ muốn cảnh cáo Nhạc Ân Trạch không nên có ý gì với Hách Điều Tuyết.

Nhạc Ân Trạch không để ý đến hắn, vốn đứng ở cổng trường chờ, hiện tại quay lại ngồi vào trong xe.

Hàn Vĩ giận dữ, tiến lên túm cổ áo Nhạc Ân Trạch, vài nam sinh đồng loạt tiến lên vây anh lại ở giữa, trong lúc hỗn loạn một tên nam sinh nhìn có chút gầy yếu thừa cơ hội nhét một cái bóp tiền vào cặp sách của Nhạc Ân Trạch, sau đó nháy mắt ra dấu, cùng mấy người khác ào ào chạy lại giả bộ khuyên ngăn, kéo bọn họ tách ra.

Nhạc Ân Trạch chỉnh lại cổ áo, tuy có chút không giải thích được, nhưng cũng không thèm chấp nhặt mấy tên nam sinh nhỏ tuổi hơn anh này.

Mà sau tất cả, lúc đó Hách Điều Tuyết cũng không biết, chờ cô trực nhật xong đi ra khỏi trường, Nhạc Ân Trạch liền đưa cô rời đi.

Lúc này đột nhiên Hàn Vĩ la lên, nói bóp tiền của mình không thấy đâu, nhất định là lúc này Nhạc Ân Trạch nhân cơ hội sờ loạn lấy đi bóp tiền của hắn. Hàn Vĩ mang người xông đến muốn soát người.

Hách Điều Tuyết cảm thấy không giải thích được, đứng một bên, không lên tiếng kêu ngừng lại. Đám nam sinh xúm lại, cặp sách Nhạc Ân Trạch bị soát, sách vở cùng nhau rơi ra, trong đó còn có một cái bóp tiền.

Lần này Hàn Vĩ hưng phấn là lớn “Nhìn đi! Quả nhiên là hán ta trộm, còn không chịu thừa nhận. Nhanh báo cảnh sát đi!” Hách Điều Tuyết cũng bị sợ ngây người. Không lâu cảnh sát tới, đưa tất cả đến cục cảnh sát, hỏi rõ mọi chuyện.

Đến phiên Hách Điều Tuyết cho lời khai, cảnh sát hỏi cô bóp tiền kia làm sao tìm được. Hách Điều Tuyết do dự một hồi, chỉ có thể ăn ngay nói thật nói bóp tiền tìm được từ trong cặp sách của Nhạc Ân Trạch. Nhưng khi cô muốn nói tiếp anh Nhạc không phải là người như thế thì cảnh sát lại không nghe tiếp nữa.

Cô chỉ nhớ rõ Hàn Vĩ ở một bên giương lên nụ cười đắc ý, mà sắc mặt xanh tím của Nhạc Ân Trạch càng thêm bối rối, ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm Hách Điều Tuyết, trong mắt có thất vọng, đau khổ cùng tức giận.

Bởi vì tiền trong bóp rất nhiều, bên trong có dollar cùng tiền bằng Anh tương đương gần ba vạn tệ, căn nhắc mức phạt cũng đã đạt đến mức rất cao, Nhạc Ân Trạch trực tiếp bị giam lại.

Sau khi cho lời khai, Hách Điều Tuyết thật mơ hồ biết mình đã nói sai, chỉ là ba vạn tệ nhưng cũng đủ hủy đi danh dự của một học sinh.

Ngày hôm sau cô nghe nói Nhạc Ân Trạch phải nộp tiền bảo lãnh mới cho ra, sau đó không hề bước vào nhà họ Hách, rất lâu về sau Hách Điều Tuyết cũng không nhìn thấy Nhạc Ân Trạch.

Chỉ là trong lúc vô tình nghe người ta nói tới, lúc ấy chú Nhạc rất vất vả mới tìm thấy nhân chứng mục kích, Diệp Mân. Lúc đó cô ta tan học đi ngang qua, nhìn thấy có người lên nhét thứ gì đó vào trong cặp sách của Nhạc Ân Trạch. Sau đó đi làm nhân chứng, mới đem được Nhạc Ân Trạch ra ngoài.

Sau đó cô lại nghe ba Hách nói, hai ngày Nhạc Ân Trạch bị tạm giam, cùng đánh nhau với người khác, bị người ta dùng nửa cây bàn chải đánh răng đâm vào cổ, sau khi được thả ra liền vào bệnh viện.

Khi đó, Hách Điều Tuyết còn tự mình mua trái cây đến thăm anh, nhưng mặt Nhạc Ân Trạch lại lạnh như băng nhìn cũng không nhìn mặt cô một lần. Về sau không còn phụ đạo tiếng Pháp cho cô nữa, cũng không gặp lại cô cùng người bạn có tiền của cô, thậm chí đồ cô mua đến cũng bị ném ra ngoài trước mặt cô.

Hách Điều Tuyết có chút không nhớ nổi lúc đó Nhạc Ân Trạch còn nói cái gì, chỉ nhớ rõ bản thân sau khi trở về nhà ngày đó, liền bỏ nhào lên giường uly khua khóc một trận.

Mà Hàn Vĩ sau này, nghe nói trong một lần tan học, không biết vì sao tự một mình chạy đến ngoại ô, trượt chân ngã nhào vào rãnh cống, sau khi tỉnh dậy cả người hơi thối, nhưng khi người khác hỏi hán làm sao bị rơi xuống đó, hán cũng không nói. Nghe nói vì hoảng sợ quá độ, ở nhà nghỉ ngơi một thời gian, sau đó liền chuyển trường.

Sau đó nữa, tình cờ hai người gặp mặt vì quan hệ của ba Hách cùng chú Nhạc, cũng chỉ có lễ phép lịch sự khách khí cùng lạnh nhạt. Nhạc Ân Trạch trong sinh hoạt của Hách Điều Tuyết chậm rãi càng ngày càng cách xa.....

Gẫu nhiên gặp nhau, cô cũng sẽ theo bản năng tránh mặt Nhạc Ân Trạch, thật giống như cô cùng anh cho tới bây giờ đều không tồn tại một đoạn thời gian thân mật tốt đẹp kia.....

Nhìn bộ dáng sững sờ của Hách Điều Tuyết, nụ cười của Diệp Mân càng thêm ra vẻ thân thiết. Thậm chí cô ta còn vỗ vỗ tay Hách Điều Tuyết “Ân Trạch chính là trọng mặt mũi, ân oán rất rõ ràng. Thân là bạn tốt của anh ta, kiên quyết không thể khuỷu tay xoay ra ngoài, chuyện năm đó cũng không phải tại cô, chỉ là lòng dạ anh ta hẹp hòi, nghĩ là cô khinh thường anh ta, cảm thấy anh ta nghèo túng đến mức đi trộm tiền người khác..... Đã nhiều năm như vậy, còn không bỏ xuống được, thật là.....”

Hách Điều Tuyết không nói gì, cô cũng không biết bản thân nên nói cái gì. Diệp Mân nói là sự thật, năm đó người cứu anh ra không phải là cô mà là Diệp Mân.

Chân chân cứng ngắt cố bước đi, Hách Điều Tuyết đi đến trên boong tàu.

Mấy người đàn ông đã chuẩn bị cần câu cá trên boong tàu. Nhạc Ân Trạch cũng không có đồ quần bơi, chỉ mặc một cái quần thường màu trắng rộng rãi, bên trên để trần, hơi mỉm cười nhìn Diệp Khai đang múa tay múa chân làm gì đó. Mà dáng người nóng bỏng của Diệp Mân cũng đang bùng ly rượu tiến chân thành đi về phía bọn họ.

Hiện tại trong đám bạn bè của Nhạc Ân Trạch, Hách Điều Tuyết nghĩ giống với bản thân cô năm đó, vĩnh viễn là tiêu điểm trong đám người, thản nhiên hưởng thụ ánh mắt người người vây quanh.

Thiếu niên nghèo túng cùng kiều ngạo bị người ta vu hãm là ăn trộm không hề biết khó khăn cùng ủy khuất của cô công chúa. Trong lúc bị vận mệnh trêu đùa, hiện tại mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Cô còn hy vọng xa vời người đàn ông này có thể thay cô tìm ra hung thủ hãm hại ba mẹ mình hay sao? Không biết, bản thân hiện tại chỉ là một chiến lợi phẩm người đàn ông này dùng để rửa sạch nỗi nhục trước kia của bản thân mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Bầu trời xanh bát ngát phía trên, từng đám mây trắng lớn, ánh nước cất giấu bóng núi rừng, ngàn hình vạn dạng. Một trận gió biển thổi đến, cuộn sóng co lại, tiếng sóng biển làm cho con người ta mê muội.

Mấy người đàn ông đang móc mồi trên thuyền, sau đó chuẩn bị buông lưới câu.

Có thể thấy được ngoại trừ Nhạc Ân Trạch, hai người đàn ông còn lại đều là người học nghề, bị dây câu làm luống cuống tay chân.

Mà Nhạc Ân Trạch nhìn có vẻ bình tĩnh, cánh tay dài giăng ra vuốt dây câu cá, trong lúc quăng cần câu, có thể nhìn thấy các cơ bắp tràn đầy lực lượng. Tuy anh là tổng giám đốc một tập đoàn lớn, nhưng hiện tại càng nhìn càng thấy anh giống như một thủy thủ anh tuấn đang nhổ neo ra khơi.

Nói đến điểm này, Nhạc Ân Trạch trái lại thừa hưởng ưu thế của chú Nhạc, sức lực rất mạnh, dù cho có ném tới hoang đảo cũng không chết đói.

Diệp Mân xem ra cũng bị khả năng quăng cần câu của Nhạc Ân Trạch khuynh đảo, thân thể luôn cố ý vô ý tới sát bên người anh. Tuy rằng không tính là rất thân mật nhưng cũng đã vượt qua giới hạn của nam nữ bình thường.

Mà Nhạc tiên sinh luôn đối với người khác lạnh lùng, đối với vị ân nhân ngày xưa, em gái của bạn thân lại không biểu hiện bất kỳ dáng vẻ kiêu ngạo nào, thật sự rất âm áp.

Khi Nhạc Ân Trạch xoay người liếc thấy Hách Diêu Tuyết cũng lên boong tàu, nhưng chỉ lạnh nhạt nói với cô “Qua bên kia đi, ngồi xa một chút.”

Loại thái độ giữa ân nhân cùng kẻ thù phân biệt rất rõ ràng. Thật là đáng khen ngợi, chỉ có trải qua lễ rửa tội mạnh mẽ, mới có thể giác ngộ trắng đen rõ ràng như vậy.

Hách Diêu Tuyết ước gì cách xa anh một chút, cũng không đến gần phía trước, mà ngồi xuống ghế nằm ở một bên khác của boong tàu, đón nhận ánh nắng mặt trời ấm áp vuốt ve da thịt, nhẹ nhàng khép hai mắt lại.

Tính tình cổ quái của người đàn ông này từ nhỏ cô đã lĩnh giáo qua. Lúc vui vẻ như tắm gió xuân, lúc không tốt liền giống như trời giáng mưa đá.

Chỉ là thời điểm còn nghèo, cả ngày treo bộ mặt lạnh băng bị gọi là quái gở. Khi có tài sản hàng ti làm nệm liền biến thành cá tính mê người. Xem ra học tỷ thời trung học của cô cũng bị mê muội rồi.

Từ lúc bóng lưng hai người sóng vai nhau ở chỗ đó, nhìn cũng rất xứng đôi, như vậy sâu xa. Nếu không có phát sinh một đoạn giai thoại làm cho người ta nói đến say sưa kia. Thật sự làm cho người ta tiếc nuối.

Nhưng anh đã có người đẹp làm bạn, lại cố tình chạy đến trêu chọc cô. Nhớ tới trước đó anh bắt buộc cô thay quần áo, cô thật sự rất tức giận, khí lạnh theo lòng bàn chân xông thẳng lên.

Trong lúc miên man suy nghĩ, chỉ nghe trên boong tàu thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười sang sảng của Diệp Mân “Anh Ân Trạch, anh nhìn anh em kia! Lưới câu đều bị anh ấy móc ngược.”

“Em cũng đứng cách xa một chút đi, lưới câu này sắc bén vô cùng.” Người đẹp ở bên cạnh, giọng nói Nhạc Ân Trạch vẫn nhàn nhạt như cũ, cất ngang tiếng cười duyên của Diệp Mân.

Nhưng đối với sự quan tâm của Nhạc Ân Trạch, biểu hiện của Diệp học tỷ đủ khiến cho người khác cảm động “Em không đi. Em ở lại đây cùng các anh.”

Đang lúc này, Diệp Khai đột nhiên hưng phấn la to, cần câu của anh đột nhiên bắt đầu kịch liệt chuyển động. Diệp Khai ngâm điều thuốc bắc đầu kéo dây câu.

Diệp Khai câu lên chính là cá Lur, loại cá này sống ở vùng nước mặn song Trường Giang, tính cách hung hãn, cái đầu dài rộng. Nhất là con cá Diệp Khai câu được lần này ít nhất cũng trên mười lăm kg. Sau khi mắc câu con cá giãy dụa cực kỳ mãnh liệt, dù cho cơ bắp Diệp Khai buộc chặt cũng mất sức một hồi.

Đồng Khai giúp đỡ anh cùng nhau kéo cần câu lên. Con cá giãy dụa kịch liệt một trận trên boong tàu, đột nhiên con cá mạnh mẽ vẩy đuôi xoay người bùng lên trên mặt Diệp Mân.

Con cá lớn như vậy vung lên mặt, không thua gì bị một tuyến thủ quyền anh cho một quyền.

Bên này Hách Diêu Tuyết chỉ nghe tiếng Diệp Mân hét lớn một tiếng liền không thấy động tĩnh gì nữa. Đợi lúc cô đứng dậy đi qua, chỉ thấy Diệp Mân ngã nhào vào trong lòng Nhạc Ân Trạch, vênh cao cái mũi đang chảy máu nhỏ xuống bộ ngực tuyết trắng. Máu đỏ máu cùng màu đỏ bikini hợp lại càng thêm kích thích, bộ dáng nhìn thật bất lực.

Hách Điều Tuyết nhìn xem không nói gì: Kiên định cũng phải dùng máu tươi đúc thành.

Lúc này Đồng Khai cũng vội vàng lấy cái hòm y tế từ trong khoang thuyền đến, nhanh chóng lấy bông gòn cầm máu cho Diệp Mân.

Sau khi cầm máu, lại đổ một chút nước lạnh trên mặt Diệp Mân. Có thể là do bị hoảng sợ quá độ, Nhạc Ân Trạch ôm cô ta đến trên ghế dựa, định đứng dậy, Diệp Mân lại thừa cơ kéo tay anh lại, nhẹ giọng nói: “Anh Ân Trạch, ngực em cảm thấy khó chịu, anh giúp em xem mạch có được không?”

Lúc nói chuyện, Diệp Mân bày ra bộ dáng xinh đẹp đáng thương. Chỉ là cô ta không biết mũi của mình bị đập cho đỏ sẫm một mảnh, giống như một cái bốt dũ tọng, sức quyến rũ của bản thân bị giảm bớt.

Nhạc Ân Trạch chậm rãi giơ tay lên, dùng hai ngón tay day nhẹ, chạm nhẹ vào cổ Diệp Mân, sờ soạn một hồi “Mạch đập bình thường, không có chuyện gì.” Nói xong liền rút tay về, xoay người nói với Đồng Khai “Hai người các cậu chăm sóc tốt cho cô ấy. Tôi đi thông báo với lái chính cho thuyền trở về.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Hách Điều Tuyết ở trên boong thuyền, nhìn bọn họ bận rộn xoay quanh Diệp Mân. Mà không biết có phải vì Nhạc Ân Trạch rời khỏi, người quan trọng đã đi nên âm thanh than đau của Diệp Mân nhỏ đi nhiều.

Hách Điều Tuyết thấy không có gì vui, liền đứng ở xa, tỏ rõ bản tính lạnh nhạt của mình. Cô thật sự không thích vị học tử này, nhưng mà hiện tại cô cần giúp đỡ cùng người chăm sóc bản thân, nếu không đã sớm trốn mất. Hách Điều Tuyết xoay người cũng đi xuống thuyền.

Vào căn phòng dưới thuyền, Hách Điều Tuyết nhìn thấy Nhạc Ân Trạch đang đứng trước bồn rửa tay chà xát tẩy rửa hai ngón tay vừa chạm qua Diệp Mân lúc nãy, bọt xà phòng trắng tuyết đã nở thành một đóa hoa lớn tràn ra trên tay.

Hách Điều Tuyết biết tính anh ưa sạch sẽ, không thích cùng người khác đụng chạm. Nhưng mà hiện tại nhìn thấy bộ dáng của anh hận không thể chà xát ra một lớp da tay vẫn là cảm thấy có chút buồn cười. Nhưng mà sau mỗi lần anh giờ trở với cô cũng không thấy anh hăng hái rửa tay như vậy nhỉ?

Ở trong gian phòng này cùng Nhạc Ân Trạch, Hách Điều Tuyết cảm thấy không được tự nhiên. Đột nhiên cô cảm thấy chạy lên trên boong tàu chăm sóc người bị thương cũng là một lựa chọn không tồi, liền xoay người muốn đi lên.

Nhạc Ân Trạch vừa nghe thấy tiếng bước chân, không có ngăn đầu, giọng nói lại lạnh lùng ném ra một câu “Nếu không có việc gì thì không cần đi lên. Tôi không muốn có thêm người bị thương.” Bước chân Hách Điều Tuyết ngưng lại một chút, sau đó đi vào phòng ngủ, ngồi trên sofa mềm mại, gần như vùi phần nửa thân mình vào. Ghế sofa mang đến loại cảm xúc giống như được ôm ấp rất ấm áp, cảm nhận du thuyền theo mặt nước gợn sóng nhẹ nhàng đong đưa trái phải.

Chờ Nhạc Ân Trạch ra khỏi toilet, anh cũng không nóng lòng đi lên xem Diệp Mân bị cá đâm cho choáng váng, mà là ngồi xuống bên người Hách Điều Tuyết, vươn tay lôi kéo, liền kéo cả người cô vào lòng.

Hách Điều Tuyết thuận theo ngồi trong lòng anh, cảm giác được người đàn ông này đang tỉ mỉ đánh giá cô.

Cô khẽ hơi nghiêng về phía sau, nhìn Nhạc Ân Trạch nháy mắt một cái cũng không nháy nhìn xem anh, mở miệng nói: “Anh đang nhìn cái gì?”

“Tôi đang nghĩ, khi nào thì em trở nên ngoan ngoãn như vậy hả?”

Hách Điều Tuyết không có phản bác, chỉ là nghĩ nghĩ rồi nói: “Không phải anh nói thích phụ nữ nghe lời hay sao? Hiện tại tôi chỉ là trở nên thức thời thôi....”

Nghe xong lời này, ánh mắt Nhạc Ân Trạch hơi nhíu lại “Ý của em là, chỉ cần có thể cung cấp cho cuộc sống về sau của em, vô luận hiện tại là người nào ôm, em đều sẽ ngoan ngoãn như vậy?”

Chỉ cần chịu giúp cô điều tra rõ sự thật về cái chết của ba mẹ cô, cũng thay bọn họ giải oan.....

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng miệng Hách Điều Tuyết nói ra lại là “Anh cũng không phải người khác. Anh là..... anh Nhạc.”

Xung hô như thế, trước đây Hách Điều Tuyết đã từng gọi qua, chỉ là lâu như vậy không gọi, lúc nói ra khỏi miệng lại mang theo chút thẹn thùng cùng trức trặc.

Lúc nói ra khỏi miệng trong lòng Hách Điều Tuyết liền hối hận, thầm nghĩ bản thân tự rước lấy nhục.

Dù sao năm đó ở trong phòng bệnh, khi cô gọi “anh Nhạc”, người thiếu niên quần đầy băng gạc trên cổ, trong ánh mắt là vẻ chán ghét không thể che hết, lạnh như băng hỏi “Ai là anh của cô?”

Nhưng hiện tại người đàn ông nghe thấy xung hô xa cách đã lâu này, biểu cảm cũng không thay đổi, hơn nữa rất là hưởng thụ, khóe miệng hơi giương lên chút ý cười, sau đó thấp giọng nói: “Gọi lại lần nữa!”

Hách Điều Tuyết đè nén khó chịu trong lòng, lại khẽ gọi một tiếng.

Nhạc Ân Trạch đưa tay vén mái tóc dài của Hách Điều Tuyết, để qua một bên bả vai, nhẹ nhàng hôn xuống chiếc cổ trắng tuyết của cô. Hách Điều Tuyết nín thở, cảm giác những chiếc răng nanh sắc nhọn của người đàn ông đang mon trón trên da thịt, đầu lưỡi khẽ liếm vành tai sau, sau đó anh chạm

rãi nói: “Biết không? Mạch đập của em so với tốc độ đập vào mặt của con cá kia còn nhanh hơn.”

Khi thuyền cập bờ thì sẽ cứu thương đã chờ sẵn trên bờ.

Mặc dù Diệp Mân nằm trên xe cứu thương, nhìn ý tứ lưu luyến không muốn xa rời, chính là hy vọng Nhạc Ân Trạch đi cùng.

Nhưng Diệp Khai tình táo hơn so với em gái mình, trong lòng biết em gái ngốc nghếch chỉ là một bên tình nguyện, anh không còn trông mong gì rồi.

Trước kia không hề thấy Nhạc Ân Trạch động vào phụ nữ, đối với em gái điên cuồng theo đuổi cũng không tỏ vẻ gì, còn lo lắng anh có bệnh gì đó không tiện nói ra.

Hiện tại coi như đã biết, vị này rất kén chọn. Không phải là cấp bậc tiền nữ vốn không ăn.

Đang lúc này một đám trai gái ở cạnh bến tàu tốp năm tốp ba tụ tập, xem ra là cùng đợi du thuyền.

Trong đám người rõ ràng có Lưu Giai Giai cùng Cung Kiện. Thì ra, trường học không hề báo trước mà hoãn lại buổi lễ thành nhân, làm cho chuẩn bị thật lâu của đám học sinh tan tành.

Vì bù đắp để mọi người không phải thất vọng, bọn họ tụ tập một đám người trên trang web nhà trường tổ chức một cuộc hội tụ, chuẩn bị chơi đùa thật vui vẻ.

Lưu Giai Giai làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này, gián tiếp nhờ người mời Cung Kiện đến, tính toán thừa dịp học trưởng chia tay, tranh thủ đoạt lấy vị học trưởng chất lượng tốt này vào trong tay.

Mà sau sự kiện kia, Cung Kiện liền luôn luôn có vẻ không thoải mái, bị bạn tốt giựt dây, liền có cũng được mà không có cũng không sao, tham gia buổi tụ họp của học đệ học muội.

Lúc Lưu Giai Giai ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy Hách Diêu Tuyết bị một người đàn ông anh tuấn nắm tay, đi xuống từ một chiếc du thuyền tư nhân.

Vừa nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Lưu Giai Giai trừng lớn.

Người đàn ông ôm Hách Diêu Tuyết thật sự là rất đẹp trai. Cô chưa từng gặp qua người đàn ông nào anh tuấn như vậy, ngoại trừ dáng vẻ bên ngoài, quan trọng hơn là khí chất trên người anh. Đó là loại khí chất từng trải sau khi thành công, năng lực đã dung nhập vào trong xương cốt. So sánh với Cung học trưởng bên người cô thật sự là không bằng một góc. Không thể so sánh được.

Nhưng mà..... Người đàn ông kia so với nam sinh bọn cô lớn hơn nhiều, khẳng định không phải là học sinh. Hơn nữa sau khi du thuyền cập bờ, phía sau còn có mấy trợ lý cùng với tài xế giúp đỡ mang các dụng cụ câu cá cùng mấy túi du lịch, phổ trương rất lớn.

Hách Diêu Tuyết đã thân bại danh liệt, biến thành người lưu vong bị xóa tên khỏi đám thiên kim tiểu thư, vì sao lại thân mật cùng người đàn ông anh tuấn tinh anh, nhìn một chút cũng không xứng kia? Chẳng lẽ.....

Lưu Giai Giai càng nghĩ càng hưng phấn, trực giác bản thân đã đào được một bát quái cực kỳ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lưu Giai Gia hưng phấn kéo cổ tay Cung Kiện: "Anh xem! Đó không phải là Hách Diêu Tuyết sao? Người đàn ông đang lôi kéo bạn ấy là ai?"

Lưu Giai Giai nghĩ là Cung Kiện đá Hách Diêu Tuyết, vì giúp cho học trưởng xác định: Người hấn vút bỏ là một kẻ không đáng giá, cố tình chỉ cho Cung Kiện xem.

Vốn nghĩ rằng Cung học trưởng sẽ lộ ra bộ mặt chán ghét như nuốt phải ruồi bọ, sau đó bắt đầu quý trọng cô gái thuần khiết trước mắt là cô đây. Không ngờ Cung Kiện lại như con thỏ hìn thấy con cạp mà nhuyển chân, khuôn mặt sợ hãi, sau khi áp ứng vài câu liền bỏ lại cô mà xoay người rời khỏi.

Phản ứng của Cung Kiện thật sự là ngoài dự đoán của Lưu Giai Giai. Cô có chút ghen hờn nhìn trần trời bong lung chạy trốn chết của Cung Kiện.

Chẳng lẽ..... Cung học trưởng đối với loại con gái đắm mình trong trụ lạc này còn nhớ mãi không quên? Thần kinh Lưu Giai Giai liền có chút buột chặt. Cô nghĩ nghĩ, lén lút giơ tay lên, liên tục bấm nút chụp lại hình ảnh của hai vị tuấn nam mỹ nữ cách đó không xa.....

Chủ nhật kết thúc, lúc Hách Diêu Tuyết trở lại trường học, cảm thấy không khí bên người có chút quỷ dị. Rất nhiều người dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm cô. Chờ đến khi đi lại chỗ ngồi, Lục Minh Bình đen mặt nhìn cô.

"Sao thế? Không lẽ trách mình không cùng cậu đến xem trận đấu của anh cậu? Mình thật sự là có một số chuyện bận....."

"Bận chuyện này sao?" Lục Minh Bình hỏi, cũng đưa di động qua.

Hách Diêu Tuyết vừa nhìn điện thoại, thì ra là forum của trường học. Tất cả đều là ảnh chụp của cô cùng Nhạc Ân Trạch ở hải cảng.

Người chụp hình cực kỳ dụng tâm, tiến hành đánh giá từng thứ một từ quần áo, giày dép, trang sức trên người Hách Diêu Tuyết giống như bát quái của một ngôi sao nổi tiếng, chẳng những có xuất xứ, còn có giá tiền.

Kết quả mọi người phát hiện, vốn là một tiểu thư nghèo túng, đồ trên người tất cả đều là xa xỉ phẩm của quý mới nhất. Nhất là lắc chân kim cương ở mắt cá chân, là sản phẩm mới chỉ mới đưa ra tin tức nhưng còn chưa tung ra thị trường.

Về phần những tiêu đề này, càng đi thẳng vào vấn đề hơn: "Tuyên bố phá sản, tiểu thư mắc nợ ngập đầu khi xưa vì sao trở nên xa hoa như ngôi sao?"

Mặc dù chủ thớt còn chưa nói câu nào, nhưng những tài khoản giấu tên bên dưới đã giúp hoàn thiện công tác còn lại.

"Không lẽ là ba của cô ta có tài khoản bí mật ở nước ngoài? Nếu chuyện này để cho chủ nợ phát hiện, một thân hàng hiệu cũng chỉ có thể đem cầm rồi?"

"Chủ tôi tham gia tang lễ của ba mẹ Hách Diêu Tuyết, nghe nói lúc cô ta từ công viên tưởng niệm đi ra là ngồi xe taxi của tài xế cũ mượn tới. Thật sự là nghèo túng, như thế nào hiện tại đột nhiên lại trở mình rồi?"

"Mấy đứa, mọi người thật sự là không nói đúng trọng điểm rồi. Không phát hiện người đàn ông bên cạnh Hách Diêu Tuyết hay sao? Tuyết đối là người giàu có giấu mặt. Hách Diêu Tuyết chính là bắt được cọng cỏ cứu mạng này thôi."

"A! Hoa hậu giảng đường thế mà lại "xuống cấp", không biết giá trị con người của cô ta là bao nhiêu. Ngày mai tôi phải xin chút tiền của ba tôi, cũng muốn ném thử chút tư vị của nữ thần...."

Kể tiếp còn có càng nhiều lời bình luận khó nghe, Hách Diêu Tuyết không nhìn tiếp được nữa, dòi ngón tay đóng trang web lại.

Ngày ấy, thời điểm Hách Diêu Tuyết đi xuống du thuyền, liền nhìn thấy đám bạn học kia, nhưng cũng chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, vốn không nhìn kỹ trong đám người đó có những ai liền tiến vào xe. Nhất định là trong đám người đó có người nhận ra cô và chụp lại những bức ảnh này. Nhưng người dụng tâm lập ra topic cùng đăng ảnh, ác ý ẩn chứa bên trong khỏi nói cũng biết.

Lúc ngẩng đầu lên, Hách Diêu Tuyết nhìn thấy mấy nam sinh đang nhìn mình, cười xì xào bàn tán, những ánh mắt kia làm cho người ta đặc biệt không thoải mái.

Hách Diêu Tuyết nhẹ nhàng hít vào một hơi, lấy sách vở trong cặp sách ra, bắt đầu cúi đầu làm bài tập.

Bên cạnh Lục Minh Bình nhìn bộ dáng im lặng không tiếng động của Hách Diêu Tuyết, mặt trầm xuống, bấm một dãy số gọi tin nhắn đi.

Một lát sau, điện thoại di động lại vang lên, Lục Minh Bình lấy di động nhìn, sắc mặt rất cực độ lại một chút, xoay người nói với Hách Diêu Tuyết "Đừng sợ, mình đã tìm cao thủ máy tính đánh sập cái forum đó rồi, còn thuận tiện điều tra ID tạo topic, đến lúc đó sẽ giết chết người này."

Cũng chỉ có Lục Minh Bình, cô gái có tính cách thế này mới có thể nói ra lời mủi phần khí thế như vậy.

Hách Diêu Tuyết không nghĩ tới Lục Minh Bình lại nghĩ ra cách như thế này, có chút dờ khóc dờ cười.

Thật ra tại forum của trường lập nên cái topic đề tiện kỹ xảo này, cô cũng không quá để ý. Chuyện này so với những tin tức mà báo chí đưa tin về chuyện mắc nợ của công ty của ba Hách, thật sự là gặp sự phụ. Đoạn thời gian tích lũy kinh nghiệm chịu đựng áp lực lúc trước bấy giờ ngược lại có tác dụng rất lớn.

Lục Minh Bình làm như vậy, thoát nhìn xem như là giải hận, thực tế cũng không giải quyết được vấn đề. Phòng người nhưng sao có thể phòng dư luận. Chỉ sợ sau lần này, lời đồn đãi ngược lại càng lợi hại hơn.

Nhưng bạn tốt nhiệt tình như thế, cô có năng lực có thể nói gì đây? Chỉ có thể cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Quả nhiên, lúc đi học, các học sinh đều giấu di động dưới bàn, đợi đến lúc tan học, trên forum lại xuất hiện bình luận mới. Nội dung càng thêm trắng trợn, thậm chí còn có người đoán Hách Diêu Tuyết đã qua tay bao nhiêu kim chủ rồi.

Bạn học xung quanh ào ào bạo phát.....

Lục Minh Bình có chút không nhìn được, hỏi lại anh chàng kỹ thuật trong công ty của anh trai, đối phương lại nói truy được địa chỉ IP của đối phương, nhưng đối phương cũng là dạng bậc cao, vốn không thể điều tra ra tư liệu của đối phương.

Lục Minh Bình dứt khoát muốn gọi điện thoại cho anh trai, lại bị Hách Diêu Tuyết ngăn lại "Minh Bình, đừng gọi cho anh Minh Phong. Bọn họ thích nói huyền thuyên liền để bọn họ nói đi."

"Nhưng mà bọn họ nói cậu khó nghe như vậy, cậu có thể nhìn sao?"

Hách Diêu Tuyết khẽ cười khổ, nhẹ nhàng trả lời: "Từ nhỏ đến lớn, ba mình đều dùng hết khả năng cho mình giáo dục tốt nhất. Mình cảm thấy bản thân có thể học rất tốt, nhưng hiện tại mình mới phát hiện, bản thân thật sự thiếu một chương trình học cực kỳ quan trọng: Chính là học cách nhìn. Nhìn được thì trời cao biển rộng, nhìn không được liền bị đánh cho tới đầu rơi máu chảy. Minh Bình, cậu nói xem mình nên chọn bên nào?"

Nói đến mức này, tuy rằng Lục Minh Bình không tiếp tục gọi điện thoại, nhưng vẫn giữ bộ dáng căm hận bất bình. Hách Diêu Tuyết cũng không tiếp tục nói cái gì. Bởi vì Lục Minh Bình sẽ không biết, có lúc, đau khổ tưởng ẩn hình, chỉ có trải qua, biết đau, mới biết được tồn tại của nó.

Ngày hôm sau lúc muốn đến trường, Nhạc Ân Trạch đột nhiên gọi cô: "Gần đây trường học có xảy ra chuyện gì không?"

Hách Diêu Tuyết đang mang giày, cúi đầu nói: "Không có chuyện gì."

Lúc cô xoay người định ra cửa, nghe thấy giọng nói phía sau trở nên lạnh lùng "Không có việc gì là tốt rồi. Nếu như có chuyện, tôi hy vọng em có thể tìm người đối với em có thể cầu xin."

Bước chân Hách Diêu Tuyết hơi ngừng lại, sau đó ra cửa lên xe.

Nếu như thật sự có chuyện cô cần cầu xin anh trợ giúp, cũng không phải là mấy chuyện gà chó nhỏ nhoi trong trường học. Nếu như ngay cả chuyện nhỏ thế này cũng không thể chịu đựng được, tương lai về sau cô làm sao có thể đối mặt với sóng gió?

Phật viết: Người có phúc đều có hạn độ. Nửa đời trước của cô quá ngọt ngào, nhất định tuổi già phải ném trái chút đau khổ.

Một ngày này đối với Hách Diêu Tuyết mà nói vô cùng dài. Bởi vì hôm nay khi lên lớp, phát hiện nét chữ không giống nhau trong bàn học. Nội dung trên tờ giấy rất khó coi, lúc cô dùng sức xé nát tờ giấy, có thể nghe thấy những tiếng cười đắc ý của đám nam sinh phía sau.

Tối gần thời điểm tan học, đột nhiên loa thông báo trường học vang lên.

"Tất cả học sinh không được tan học. Một lát sau đến hội trường của trường học tập hợp." Giọng nói của giáo viên chủ nhiệm đột nhiên vang lên từ loa phát thanh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ chuyện gì, nhưng vẫn ào ào đứng dậy đi đến hội trường.

Đến hội trường, đột nhiên có mấy nhân viên mặc đồng phục cảnh sát đứng ở trên đài, dáng vẻ nghiêm túc nhìn các học sinh tiến vào hội trường.

Lúc Lưu Giai Giai cùng với mấy người bạn tốt của cô tiến vào hội trường, mấy nhân viên cầm ảnh chụp trong tay so sánh với cô, xác định đúng người không thể nghi ngờ, liền gật đầu với nhau, rất ấn ý đi về phía trước, trước mặt toàn bộ giáo viên cùng học sinh, lấy công tay ra công tay bọn họ lại.

Lưu Giai Giai lập tức kêu khóc: "Các người muốn làm gì? Thầy! Cứu em, mau gọi điện thoại cho ba em, anh..... Các anh bắt nhầm người rồi."

Tất cả mọi người không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhất thời ồ lên, hội trường lập tức nổ tung, thậm chí nhiều giáo viên cũng bị choáng váng, vốn không biết có chuyện gì xảy ra. Cảnh sát vậy mà lại chạy đến một trường học có danh tiếng như vậy mà bắt người.

Mấy nữ sinh kia cũng bị sợ đến khóc thành một đoàn, nhưng vẫn bị mấy nhân viên cảnh sát cường chế dẫn đi.

Giáo viên chủ nhiệm đứng trên đài chủ tịch hắng giọng một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói với mọi người: "Chuyện vừa rồi, tin tưởng mọi người đã thấy rõ. Từ thứ Hai bắt đầu, trên diễn đàn trường học của chúng ta, còn có một vài forum nổi lên tin đồn chữ bôi phá hoại danh dự của người khác. Mọi người chắc hẳn đều biết, hiện tại luật lệ trên Internet có thêm một quy định mới: Tung tin đồn trên năm mươi tin đã có thể bị phạt hình. Hiện tại phía cảnh sát nắm giữ chứng cứ nhất định, bao gồm những tài khoản ID đăng nhập trên mạng cùng những bình luận ác ý. Cảnh sát "mở" vài bạn học sinh trở về hợp tác điều tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có thể tra ra manh mối....."

Các học sinh, các em còn rất trẻ, phụ huynh trong nhà đều gồng gánh rất nhiều kỳ vọng trên người các em, cho nên ngàn vạn lần không thể vì để nói cho đã miệng, tung những tin đồn không hề có căn cứ, mà chôn vùi tiền đồ tốt đẹp của bản thân. Các em đều thuộc tầng lớp tinh anh trong xã hội, càng phải biết đạo lý phải nên thận trọng cả việc làm lẫn lời nói. Chỉ có người đối với cuộc sống không hề có mục tiêu, suốt ngày không có việc gì làm mà đi nói những lời bịa đặt....."

Giáo viên chủ nhiệm vẫn đang thao thao bất tuyệt, nhưng vốn không có người bình tĩnh mà nghe xong. Tất cả bọn họ đều đổ bộ vào forum của bạn học Q. Cả đám đều sốt ruột thảo luận một màn kinh người vừa rồi.

Có lẽ hiện trường vây bắt vừa rồi quá mức rung động, trên forum bí mật của Q, đều không có người dám trực tiếp nhắc đến tên của Hách Diêu Tuyết.

"Chuyện gì xảy ra, truyền bát quái cũng bị bắt?"

"Bạn vẫn còn không nhìn rõ sao? Người sao lưng cô gái này thật sự là cao nhân!"

"Đối phương lai lịch gì? Có thể điều động đến cảnh sát? Nhà của Lưu Giai Giai cũng có chút năng lực, vậy mà cũng dám xuống tay?"

"Ê! Mọi người kiềm chế một chút. Nói không chừng trong forum của chúng ta hiện tại có nội gián đó."

"Bất quá như vậy xem ra, lời đồn này cũng không đúng. Huy động lực lượng lớn như vậy, khẳng định là tình yêu chân thật. Không thể là bao dưỡng được phải không?"

"Đều nói lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, nhìn như vậy, có lẽ là nhà họ Hách còn có người, nhìn không được con cháu trong nhà bị ủy khuất, cũng có khả năng là..."

"Xong rồi, hôm nay tôi viết cho Hách Diêu Tuyết một tờ giấy..... Làm sao bây giờ? Ngày mai có phải sẽ có người đến bắt tôi hay không?"

"Cậu chết rồi! Nói! Muốn ăn cái gì? Chúng tôi thay phiên đưa vào cho cậu....."

Giáo viên chủ nhiệm nói đến nước miếng tung bay, một tiếng đồng hồ trôi qua, toàn bộ quá trình giáo dục rốt cục cũng kết thúc.

Lúc Hách Diêu Tuyết đứng dậy chuẩn bị rời khỏi hội trường, phát hiện ngoại trừ Lục Minh Bình, những người khác đều vô tình hay cố ý tránh né cô, trong ánh mắt không còn khinh miệt mà thay vào đó là nghi hoặc mang theo một phần sợ hãi.

Hách Diêu Tuyết tuyệt không để ý. Cô đột nhiên nhớ tới lời nói ý vị thâm trường của Nhạc Ân Trạch buổi sáng trước khi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Tan học về nhà, Nhạc Ân Trạch vẫn chưa trở về. Hách Diêu Tuyết nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ấn dãy số của Nhạc Ân Trạch.

Tiếng nhạc chuông vang lên vài tiếng, bên kia rốt cục bắt máy "Alô" Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông truyền đến, có thể nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt của buổi tiệc xung quanh anh.

"Hôm nay trường học." Hách Diêu Tuyết có chút không biết làm sao mở miệng. Nhạc Ân Trạch theo lời của nàng tiếp hỏi: "Thế nào? Hiện tại muốn nói với tôi chuyện trường học rồi? Tôi hơi bận, chờ trở về rồi hãy nói đi. . ."

Ngay tại thời điểm Nhạc Ân Trạch ấn nút tắt máy, Hách Diêu Tuyết nghe được tiếng nói nũng nịu của Diệp Mân truyền ra từ điện thoại bên kia "Anh Ân Trạch, chúng ta khiêu vũ đi. . ."

Hách Diêu Tuyết trở lại phòng ngủ của mình, mở máy tính ra lướt trang web một vòng. Bài viết về thiên kim nghèo túng đã bị xóa sạch sẽ, forum trang web trường học về vụ việc vây bắt oanh động buổi chiều cũng không tìm được chút dấu vết gì.

Mặc dù người trẻ tuổi lòng hiếu kỳ rất cao, nhưng sự việc lớn như vậy, lại không ai lên mạng thảo luận. Xã hội thượng lưu vốn có rất nhiều bí mật, cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Chuyện anh chị em cùng cha khác mẹ cũng chỉ bàn tán một chút, trong lòng mọi người đều có tính toán.

Nhưng Hách Diêu Tuyết lại thấy nhức đầu. Cô không phải là thánh mẫu mà đau lòng cho Lưu Giai Giai, mà là trong lòng không ngừng suy nghĩ về lời nói lúc sáng của Nhạc Ân Trạch. Trong lời nói kia rõ ràng có hai tầng ý nghĩa, hơn nữa... Làm sao Nhạc Ân Trạch biết được chuyện xảy ra ở trường?

Nhưng mà chờ đến gần nửa đêm, vẫn không thấy Nhạc Ân Trạch trở về, Tiểu Đậu cọ xát đôi dép lê của cô chủ một hồi, sau đó ngoan ngoãn ngâm miếng xương đồ chơi dành cho chó trở về ổ nhỏ của bản thân mà ngủ.

Hách Diêu Tuyết cảm thấy có chút mệt mỏi, liền khép máy tính lại, rửa mặt xong chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Đang lúc này, cô nghe thấy trong sân truyền ra tiếng mở cổng, sau đó là tiếng ô tô chạy vào.

Không lâu sau, truyền đến tiếng bước chân vững vàng bước lên cầu thang. Hách Diêu Tuyết nghe thấy rõ ràng, tiếng bước chân đi đến trước cửa phòng cô, dừng một chút, sau đó là tiếng vặn khóa cửa.

Mặc dù không mở đèn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được một bóng đen bao phủ phía trên người cô.

"Em chưa ngủ." Giọng điệu khẳng định, đều đều giống như trần thuật. Tiếp theo, đèn đầu giường bị người đàn ông bật lên.

Hách Diêu Tuyết chậm rãi ngồi dậy. Cô nhìn người đàn ông trước mắt mặc một thân lễ phục phẳng phiu, bên trong là áo sơ mi tuyết trắng, nơ áo được tháo ra. Mấy cọng tóc đen rơi tán loạn trước trán, khuôn mặt trắng nõn bởi vì uống rượu mà có hơi chút ửng đỏ. Anh như vậy xuất hiện trước giường cô, thật có điểm giống với tư thế ma cà rồng hút máu phá cửa sổ mà vào.

"Hôm nay chuyện trong trường học, là anh làm sao?" Hách Diêu Tuyết đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nhạc Ân Trạch nghe xong câu hỏi của cô, chậm rãi cởi bỏ áo khoác tây trang màu đen trên người, điều chỉnh tư thế một chút ngồi xuống giường, sau đó chậm rãi cởi khuy áo kim cương.

"Không phải tôi làm vậy sẽ là ai đây? Anh Minh Phong của em?" Hách Điều Tuyết bị hỏi sững sốt. Cô không biết Nhạc Ân Trạch vì sao đột nhiên lại nhắc tới Lục Minh Phong.

". Anh ấy? Chuyện này liên quan gì đến anh Minh Phong?" Hách Điều Tuyết không khỏi nhú hai chân mày.

Người đàn ông nghe vậy cười "Xem, tôi không giống anh Minh Phong của em tin tức nhanh nhẹn. Nếu không phải thủ hạ của hắn đến cục công an tìm người xem tài liệu IP của máy chủ, tôi cũng không biết em đã mời một vị tài ba như vậy hộ giá rồi."

Vừa nghe anh nói như vậy, Hách Điều Tuyết có chút hiểu rõ. Nhất định là Lục Minh Bình nhờ cao thủ máy tính dưới trướng của anh trai cô ấy tìm đọc địa chỉ IP của đám người Lưu Giai Giai tụ hội. . . Nhưng mà, làm sao Nhạc Ân Trạch lại biết được?

Giống như nhìn thấu nghi vấn của cô, người đàn ông nói tiếp: "Trang mạng là do tôi mở. Tuy rằng quản lý không đồng ý yêu cầu cá nhân của nhân viên cục công an, nhưng lại sợ bị liên lụy, liền đưa địa chỉ IP cùng thời gian chuyển phát, tự nhiên phát hiện ảnh chụp cùng danh thiếp của tôi. Mà tôi chỉ gọi một cú điện thoại cho Diệp Khai, về phần cậu ta khai báo với cha của cậu ta ở cục công an như thế nào, tôi cũng không rõ lắm. . . ."

Chuyện kể tiếp dĩ nhiên chính là làm hết phận sự của quản lý trình bày cho đại boss rồi.

Nói đến đây thân thể người đàn ông hơi hơi nghiêng về phía trên giường một chút, hỗn hợp mùi nước hoa cùng mùi rượu nhàn nhạt đánh tới. Anh hít mất lại, nhìn cô gái co rúm ở trong chăn, cười nói: "Công chúa chính là công chúa. Dù không có một xu dính túi, vẫn có hộ hoa sứ giả tình nguyện ngã dưới chân. Người trước ngã xuống người sau tiến lên, thế nào? Coi trọng Lục Minh Phong rồi hả?" Lúc nói chuyện, Nhạc Ân Trạch đứng dậy chậm rãi tới gần Hách Điều Tuyết "Nhưng mà em có muốn nương nhờ tổng giám đốc tập đoàn Lục thị, cũng phải nhìn xem chủ nhân hiện tại của em có đồng ý hay không."

Tuy rằng vẫn còn biếm cảm nửa sống nửa chết, nhưng Hách Điều Tuyết có thể cảm giác được người đàn ông trước mặt đang cố gắng kiềm chế tức giận. Chính là cô cảm thấy người đàn ông này có chút biến thái đến cực đoan. Chỉ vì cô không kịp thời nói với anh ta những lời đồn đãi ở trường học hay sao?

Xảy ra một màn ở trường học hôm nay, Hách Điều Tuyết xác định quyết định của bản thân lúc trước là chính xác. Người đàn ông này chính là phiên bản chủ nghĩa phát xít. Một màn mặc cảnh phục đến bắt người ở trường học, sau đó đổi lại tây trang đến tiệc rượu cùng bạn bè, quả thật là mang hơi thở tạo phản những năm sáu mươi.

"Nhạc Ân Trạch, cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi, nhưng mà chuyện này kết cục hình như có chút không được tốt. . . ."

"Kết cục? Đứa nhỏ gia đình có tiền còn sợ có kết cục không tốt sao?" Nụ cười của người đàn ông đặc biệt lạnh lẽo.

Nói đến đây, Hách Điều Tuyết đột nhiên dừng lại đoạn cuối. Cô chợt nhớ tới tình cảnh thiếu niên bị người ta bắt đi tại trường học lúc trước.

"Đối với những đứa trẻ không ăn qua đau khổ mà nói, loại giáo dục này rất có lợi. Tin tưởng người cha kinh doanh than đá của cô gái kia sẽ không để cho con gái mình chịu khổ. Sau một hồi khiển trách giáo dục, sẽ đón trở về căn nhà ấm áp, uống canh nóng an ủi người làm nẫu. Nhưng tin tưởng sau này khi cô gái kia mở miệng rộng hăm hại người, nhất định sẽ kim lòng không đau nhớ đến kinh nghiệm giáo dục hôm nay. . . ."

Nói đến đây Hách Điều Tuyết run động. Người đàn ông trước mắt cũng là dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người mà bị bắt đi, hơn nữa ở bên trong còn bị bạo lực hiếp đáp. . . . Khi đó tâm tình của anh hẳn cũng thay đổi rất lớn đi. . . . Về phần người khởi xướng Hàn Vi, cuối cùng cục cảnh sát cũng không có vì hành vi vu hãm của hắn mà truy cứu trách nhiệm. . . .

Nhạc Ân Trạch tiếp tục nói: "Nói xem, em luôn có thói quen nói dối tôi, có thói quen đi tìm người đàn ông không liên quan, tôi nên làm thế nào để em nhớ kỹ lần giáo huấn này đây?"

Hách Điều Tuyết không nghĩ giải thích rõ, nhưng mà ánh mắt của Nhạc Ân Trạch lúc này lại lạnh như băng rất dọa người, cô chỉ có thể nhỏ giọng nói: "Tôi không có đi tìm anh Minh Phong. . . ."

Đáng tiếc lúc này người đàn ông vốn không muốn nghe cô giải thích. Từ buổi sáng liền tích góp từng chút một lửa giận, rốt cuộc đè nén không được. Nhạc Ân Trạch đột nhiên vươn tay xốc chăn lên, chân sau quỳ ở trên giường, đưa tay bắt giữ mất cả chân tron bóng của Hách Điều Tuyết, bỗng chốc liền túm lấy cô đến cạnh giường.

Hách Điều Tuyết không có phòng bị, nhìn không được "à" một tiếng sợ hãi. Tư thế bị kéo chân này thập phần bất nhã, váy ngủ tơ lụa màu trắng trên người cô đều bị cuốn đến tận bắp đùi, lộ ra nội y viền tơ hồng nhạt.

Hách Điều Tuyết chỉ có thể ngượng ngùng túm lấy làn váy che lại chỗ kín.

Nhạc Ân Trạch vươn ngón tay nhẹ nhàng hoạt động trên cặp đùi bóng loáng trắng nõn, cảm giác chỗ đùi truyền đến một chút tê dại run rẩy.

Đột nhiên, cánh tay anh hơi dùng sức, đảo ngược thân hình của Hách Điều Tuyết tại trên giường lớn, vươn tay liên kéo nội y tình xảo của cô xuống, lộ ra cái mông tuyết trắng như ngọc, lại như thạch hoa quả.

Hách Điều Tuyết chôn mặt vào trong chăn, chỉ cảm thấy phía sau chợt lạnh. Cô biết, mặt sau của mình không hề che đậy bại lộ trước mặt anh, chỉ có thể

gắt gao kẹp lại hai chân, ý đồ chống đỡ tầm mắt của anh.

Ngay tại lúc cô cho rằng Nhạc Ân Trạch muốn giờ trò đùa với mình, một bàn tay không nặng không nhẹ vỗ vào cái mông mềm mại, phát ra một tiếng “bốp” giòn vang.

Hách Diêu Tuyết cả kinh hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng ngay sau đó cái thứ hai, thứ ba. giống như mưa từng hạt từng hạt nổi gót rơi xuống. Bàn tay to giống như quạt hương bồ đánh vào da thịt đàn hồi, rất nhanh làn da trắng nõn đã bị đánh thành ửng đỏ.

Lúc ban đầu khó có thể tin, sau đó khi khiếp sợ biến mất, Hách Diêu Tuyết bị đặt trong chấn động tức giận đến mức hu hu la to: "Khốn kiếp! Buông tôi ra! Khốn kiếp."

Loại chuyện bị đánh như thế này, đối với Hách Diêu Tuyết mà nói quá mức xa lạ. Từ nhỏ đến lớn, ba Hách đều không chạm một đầu ngón tay đến cô. Chỉ có một lần bởi vì cô không cẩn thận giẫm nát hoa non mẹ Hách tí mỉ gây tròng, mẹ Hách đau lòng hoa non nên không nặng không nhẹ phát vào mông một cái. Lần đó cô khóc trở về phòng tuyết thực một ngày, đến cuối cùng vẫn là ba Hách thay mẹ Hách xin lỗi cô, mới xem như cho con gái có lòng tự trọng cực lớn này một cái bậc thang.

Loại đánh mông này chỉ nhìn thấy trên phim truyền hình, đây là phương pháp giáo huấn thô lỗ, không riêng đánh thân thể cô mà còn đánh vào lòng tự trọng của cô.

Lúc Nhạc Ân Trạch rốt cục dừng tay, Hách Diêu Tuyết đã khóc ướt toàn bộ cái chấn. Thân thể co rúm, cái lưng tuyết trắng thon dài cùng cặp mông như thạch trái cây bị đánh đến đỏ ửng nhẹ nhàng run rẩy.

Nhìn giống như hai trái đào phấn hồng, ánh mắt Nhạc Ân Trạch trầm xuống như đầm nước sâu không thấy đáy, đột nhiên áp đến trên người Hách Diêu Tuyết, vui mặt vào....

Hách Diêu Tuyết khóc đến không thành tiếng, bỗng nhiên cảm giác da thịt bị đánh giống như lửa cháy, đầu lưỡi trắng mịn như con rắn nhỏ bơi lội, xảo quyết hướng trong khe hở chui vào....

Bị đánh đến có chút chết lặng, thần kinh nhất thời bị một luồng điện kích thích, trong nháy mắt liền theo xương cùng chạy thẳng đến vỏ đại não.

Hách Diêu Tuyết giống như một con cá bị ném ra khỏi mặt nước, thân thể bị giật mình co rút trong phạm vi lớn, phát ra tiếng thét chói tai "Aaaaaaa——!" Tiếng thét bén nhọn chói tai quả thật có thể xuyên thủng tường.

Cho tới bây giờ chưa từng cho người khác xem chỗ cấm kỵ kia, lại liên tiếp bị anh vô lễ đối đãi. Hách Diêu Tuyết cho rằng bản thân đã thiết kế phòng tuyến tâm lý rất tốt, hiện tại mới phát hiện thì ra bản thân lại yếu đuối đến nỗi không chịu được một kích.

Cô chỉ có thể kẹp chặt hai chân, ngón chân trắng nõn như ngọc cũng co rút vụn vụn....

Ngày ấy, Nhạc Ân Trạch giống như là bị chất còn giải khai phong ấn của ác ma dưới đáy lòng, khoảng thời gian duy trì phong độ thân sĩ bị cắn nuốt không còn sót lại chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Sau khi Nhạc Ân Trạch vất vả buông Hách Diêu Tuyết ra, anh lại muốn cởi bỏ quần áo trên người, túm tay cô, bắt buộc cô làm việc giống như lần trên lưng ngựa kia.

Thế nhưng lần này Hách Diêu Tuyết đánh chết cũng không phối hợp, giãy dụa túm quần lót của bản thân nhảy khỏi phòng muốn chạy ra ngoài, lại bị lực mạnh mẽ của người đàn ông kéo lại, giống như kéo sợi dây điều khiển lại.

Nghiêng người lần nữa, người đàn ông đã cười trên người cô, không nhìn cô đang giãy dụa. Cúi đầu, đôi môi chạy loạn trên người cô, chớp mũi cảm giác được mùi thơm xù xì cùng làn môi tiếp xúc da thịt mềm mại của thiếu nữ, trong lúc cô đang không ngừng giãy dụa mà sát, dục vọng của Nhạc Ân Trạch giống như lửa nóng bùng bốc sôi trào. Anh chậm rãi rút dây nịch bên hông ra, nhìn Hách Diêu Tuyết khóc thành tiếng.

Hách Diêu Tuyết mơ hồ biết được, hôm nay người đàn ông này giống như không nghĩ lại buông tha cho cô. Nếu cứ cứng đối cứng như vậy, bị thương cũng chỉ có thể là bản thân. Cô cái khó ló cái khôn, chỉ có thể sợ hãi nói: “Anh... Anh đã đồng ý tôi, chờ sau trăm ngày của ba mẹ tôi.”

Nhạc Ân Trạch nhìn Hách Diêu Tuyết nước mắt đầy mặt, giống như cũ thờ ơ: “Không nghe lời còn muốn nói điều kiện với tôi sao?”

Ánh mắt hai người giằng co một hồi, rốt cục Hách Diêu Tuyết vươn tay, sợ hãi vói vào trong lưng quần đang mở rộng của Nhạc Ân Trạch.

Cô có thể cảm nhận được vật xấu xa trong tay nhanh chóng trướng lên, không kiêng nể gì đâm chọc bàn tay non mềm của cô. Từ ngón tay cảm nhận được hình dáng kinh người làm cho người ta sinh lòng khiếp sợ, Hách Điều Tuyết chỉ có thể mặc cho gò má nóng lên, xoay mặt qua hướng khác, không nhìn biểu cảm của Nhạc Ân Trạch lúc này.

Nhưng người đàn ông lại ghé vào trên thân thể cô, nhẹ nhàng mà xoay mặt cô lại, yên lặng nhìn cô. Bỗng nhiên đầu anh gục xuống áo ngủ của cô, lè lưỡi không ngừng liếm mát rớn cùng xương sườn cô.....

Sau khi rốt cuộc làm cho ác ma phóng thích, anh ngã vào bên cạnh cô, dưới tác dụng của cồn, ép buộc một hồi cuối cùng cũng nặng nề ngủ.

Hách Điều Tuyết nhẹ nhàng xuống giường, rửa sạch chất lỏng dính trên hai tay. Sau đó đứng dậy ôm lấy gối đầu của bản thân chạy đến phòng của ba mẹ ngày xưa.

Nhìn ảnh chụp gia đình treo trên vách tường, trong bức ảnh bản thân cười vô tư như vậy....

Hách Điều Tuyết cuộn mình lại, giống như trẻ con nằm xuống giường, trong đêm tối lên lút khóc nức nở.....

Cũng không biết lúc cô cuối cùng cũng choáng váng ngủ thiếp đi. Đột nhiên cô cảm giác thân mình hơi đông đũa, lúc mở mắt ra, mới phát hiện Nhạc Ân Trạch đang ôm cô trở về phòng ngủ của cô, nhất thời thân thể liền cứng đờ.

Hình như anh đã tỉnh rượu, đáy mắt khôi phục về sáng ngời. Sau khi đặt Hách Điều Tuyết đến trên giường, lại kéo chăn, ép kỹ góc chăn cho cô liền đơn giản phun ra hai chữ “Ngủ đi!” liền cầm lấy quần áo bản thân xoay người rời khỏi phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy thì Nhạc Ân Trạch đã đến công ty, Hách Điều Tuyết rốt cục có thể thời gian cơm trưa một mình tốt đẹp. Cái bàn đồ ăn bữa bãi cũng thoáng trở nên “xa hoa”. Chén sứ tăn ra đầy mùi thuốc.

Di giúp việc giải thích trong này có bỏ thêm chút thuốc bắc làm tan máu bầm, là Nhạc tiên sinh căn dặn phòng bếp nấu.

Chỗ nào bị máu bầm đương nhiên trong lòng Hách Điều Tuyết rõ ràng. Ngày hôm qua người đàn ông kia xuống tay thật sự không lưu tình, lúc này dù là ngồi trên ghế dựa bỏ thêm đệm lót cô giống như vẫn còn cảm thấy có chút đau.

Nhưng mà nên uống một chén thật to, người đàn ông đáng chết! Miễn cho luôn bị tình trướng lên não, ép buộc cô làm chuyện không chịu nổi không thể nói ra miệng được.

Đến trường học, Hách Điều Tuyết nhìn thấy rất nhiều bạn học tụ tập tốp ba tốp năm cùng nhau, thấp giọng bàn luận cái gì đó, nhưng khi nhìn thấy cô đều cảm như hèn rồi tăn ra.

Lúc nghỉ giữa giờ, Lục Minh Bình liền nói với cô “Nè, biết gì không, Lưu Giai Giai đã xin thôi học rồi.”

"Hả?" Hách Điều Tuyết sững sốt, nhìn Lục Minh Bình chờ cô nói tiếp câu sau.

Quả nhiên Lục Minh Bình không cô phụ sự chờ mong của Hách Điều Tuyết, một hồi nói hết những điều cô biết “Hôm qua lúc xế chiều cô ta được cha mình mang ra khỏi cục công an. Nhưng mà xảy ra chuyện như vậy, đoán chừng cô ta không còn mặt mũi nào, sáng nay liền cùng cha cô ta đến tìm hiệu trưởng xin thôi học. Tất cả mọi người đều đang bàn tán chuyện này.”

Hách Điều Tuyết không nói gì thêm. Đối với Lưu Giai Giai thật sự là cô không có chút đồng tình nào, chỉ hy vọng cô ta ở trường học mới không còn ý thể hiếp người, chuyên tâm làm chuyện một học sinh nên làm.

Mấy ngày sau, Nhạc Ân Trạch giống như có tình tránh né cô, hoặc là đột nhiên không còn hứng thú nhục nhã cô nữa, liên tiếp mấy ngày đều chưa về nhà.

Hách Điều Tuyết ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, cẩn thận suy nghĩ một chút. Diệp Mân kia xinh đẹp ưu tú, là đàn ông bình thường hẳn là đều thích loại giai nhân thích ngã vào lòng này đi?

Dù là Nhạc Ân Trạch luôn luôn lạnh lùng cũng không ngoại lệ! Thiếu niên thuần khiết giúp cô giữ lòng chim, dạy cô học tiếng Pháp sớm đã biến mất hầu như không còn. Hiện giờ Nhạc Ân Trạch bất quá là một ác ma truy đuổi hơi tiền, tham luyến sắc đẹp mà thôi.

Hách Điều Tuyết nghĩ như vậy, trong lòng bỗng nhiên trở nên dễ chịu một chút, đáng tiếc, hiện tại là xã hội hỗn loạn đen tối, người muốn trong sạch cao thượng đều sẽ bị giáo huấn.

Hôm nay, giữa trưa đột nhiên có người đến trường học tìm Hách Điều Tuyết.

Khi Hách Điều Tuyết nghe bảo vệ giữ cửa thông báo, lúc đi đến cổng trường, phát hiện người chú đã rất lâu không gặp đang đứng ngoài cổng trường.

Trong khoảng thời gian này Hách Trì Gia bỗng chốc già hơn rất nhiều, vốn là một đầu tóc đen thúi nay đã nhuộm lên sương trắng, buồn lo đã ngấm vào bên trong từng nếp nhăn trên mặt.

Khi ông nhìn thấy Hách Điều Tuyết, ánh mắt không khỏi sáng ngời, vội vàng cách cánh cổng gọi: “Tuyết Tuyết, là chú.”

Hách Điều Tuyết dừng lại bước chân. Nếu nói trên đời này có người làm cho cô cảm thấy nhìn sẽ bản mặt, như vậy người thứ nhất là bạn trai cũ của cô,

Cung Kiện; người còn lại chính là người gọi là chú trước mắt này.

Mắt thấy bộ dáng Hách Diêu Tuyết đột nhiên xoay người, Hách Trì Gia vội vàng cao giọng gọi: “Tuyết Tuyết, thím con bị ung thư máu...”

Hách Diêu Tuyết dừng bước. Vợ Hách Trì Gia là cô gái Giang Nam, bình thường bị chú trong nhà quản đến không dám nói một câu, trên đường mua quần áo đều phải được chú gật đầu mới dám mua.

Nhưng mà bà đối xử với Hách Diêu Tuyết rất tốt. Trong khoảng thời gian gặp chuyện không may này, bà thậm chí lén lút sau lưng chú nhét tiền cho cô, tuy rằng không nhiều lắm nhưng Hách Diêu Tuyết biết, đây đều là tiền riêng của bà.

Trước kia trong nhà có anh họ Hách Vĩ Ba còn tốt một chút, dù sao con trai lớn biết làm chỗ dựa cho mẹ. Nhưng mà từ khi Hách Vĩ Ba tránh tai họa đi xa, thím lại bị bệnh như vậy..... Theo hiểu biết bây giờ của cô đối với chú, theo tiền phí trị bệnh càng tăng, sớm hay muộn cũng có một ngày chú sẽ ly hôn với thím, bỏ mặc bà không để ý tới.

"Thím bây giờ đang ở bệnh viện nào?"

Hách Trì Gia nhìn thấy Hách Diêu Tuyết dừng bước còn lên tiếng hỏi, vội vàng tiếp tục cao giọng nói: “Ở bệnh viện Giang Tổng.... Tuyết Tuyết, chú không còn cách nào khác mới có thể đến tìm con, bởi vì bệnh của thím con thường xuyên phải truyền máu trị liệu bằng hóa chất, tiền bạc để dành trong nhà đều dùng hết. Hiện tại bệnh viện tìm được người có tùy thích hợp với thím con, nhưng mà phí giải phẫu bước đầu ước chừng là cần năm mươi vạn. Tuyết Tuyết, xin con hãy cứu mạng thím con.”

Hách Diêu Tuyết đi đến trước cổng, nhìn trước hàng rào là gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, thờ ơ nói: “Không phải còn có nhà sao? Tuy rằng hiện tại giá nhà hạ xuống, nhưng nếu mang căn nhà đi bán, giá trị hẳn có thể chừng bảy mươi vạn đi? Như thế liền có đủ phí giải phẫu rồi....”

Quả nhiên, trên mặt Hách Trì Gia xuất hiện nét do dự “Tuyết Tuyết, tiền để dành trong nhà chú đều đã dùng hết, nếu bán nhà, người một nhà chú phải ngủ trên đường cái. Hơn nữa khả năng phẫu thuật ghép tủy nguy hiểm rất lớn, cũng không chắc chắn một lần là thành công... Chú luôn cho nhà con đường lui, năm mươi vạn này đối với người nhà nghèo thật là cái giá trên trời, nhưng mà đối với Nhạc tiên sinh cũng không bằng phí một lần đi đánh golf. Tuyết Tuyết, con đi cầu xin Nhạc tiên sinh đi.....”

Dù là nhận được giáo dục tốt nhất từ nhỏ, được ba mẹ tận tâm dạy dỗ, dù cho không thích trường bồi cũng không có khả năng nói năng không lễ phép. Nhưng mà Hách Diêu Tuyết vẫn là nhịn không được, thật muốn hung hăng phun một ngụm nước bọt lên trên khuôn mặt già nua của người chú này.

"Cầu xin? Tôi lấy cái gì đi cầu Nhạc Ân Trạch? Chú, ban đầu lúc hài cốt anh trai mình còn chưa lạnh, lúc bán đứng cháu ruột của mình, chẳng lẽ không thương lượng một chút thù lao với Nhạc Ân Trạch? Phải biết rằng, một khi mua bán xong, chính là tiền, hàng, hai bên đã thỏa thuận xong. Hiện tại chú mới phát hiện bán thân bán giá thấp, còn muốn lấy chút số lẻ trở về sao?"

Hách Diêu Tuyết chưa từng nói ra những lời lạnh lùng như lúc này, cho nên Hách Trì Gia có chút không thích ứng được mở to hai mắt.

Ông thậm chí có chút tức giận “Tuyết Tuyết, làm sao con có thể nói như vậy? Lúc trước vì sao chú lại làm như vậy, còn không phải là vì anh họ con sao? Bình thường chú đối với con như thế nào? Con xem lại lương tâm của mình đi! Chú có bạc đãi con không? Thím con bây giờ bị bệnh nan y, con nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao?"

Trong lòng Hách Trì Gia có lẽ thật sự nghĩ như vậy. Một người đàn ông liền không hề có chút xấu hổ đẩy trách nhiệm chăm sóc vợ, phải sạch sẽ, giống như tất cả đều là lỗi của Hách Diêu Tuyết.

Trong lòng Hách Diêu Tuyết một trận rét run. Bản thân ba Hách luôn nuông chiều em trai, làm cho từ nhỏ đến lớn ông đều không biết hai chữ “trách nhiệm” viết như thế nào.

Không muốn tiếp tục nghe những lời lẽ cướp từ đoạt lý của ông nữa, Hách Diêu Tuyết không nhìn người chú hô to gọi nhỏ, xoay người bước nhanh rời đi.

Thời gian còn dư lại ngày hôm đó, lúc lên lớp Hách Diêu Tuyết đều không yên lòng. Lúc Lục Minh Bình hỏi, cô cũng chỉ qua loa nói bản thân có chút không thoải mái.

Không phải cô không tin Lục Minh Bình, thật sự là sợ cô ấy biết được lại nhiệt tình chạy đi tìm anh Lục giúp đỡ.

Nếu như nói lần “đánh đòn” kia để cho Hách Diêu Tuyết nhớ kỹ cái gì, vậy thì chính là chuyện của cô, tuyệt đối không thể không nói với Nhạc Ân Trạch mà lại nhờ người kia giúp đỡ.

Thời điểm tan học, Hách Diêu Tuyết ngồi vào trong xe, hỏi tài xế: “Nhạc tiên sinh hôm nay có trở về ăn cơm không?"

Tài xế lắc đầu một cái, bày tỏ không rõ ràng lịch trình của Nhạc tiên sinh. Hách Diêu Tuyết lại do dự nửa ngày, rốt cuộc lấy điện thoại đi động ra.

Từ sau đêm đó, số lần đối mặt cùng Nhạc Ân Trạch ít ỏi có thể đếm được. Dù là gặp mặt, bản thân cũng xem như không nhìn thấy anh, cả liếc cũng lười liếc anh một cái.

Nhưng mà bây giờ, nếu cô chủ động gọi điện thoại, nhất thời có loại cảm giác đánh vỡ tiết tháo, kiên trì trước kia cũng trở nên không hề có ý nghĩa. Nghĩ vậy, bàn tay kích động ấn phím có chút do dự.

Chương 20

Do dự liên tục, vẫn là thả điện thoại trở về trong túi. Hách Điều Tuyết nói với tài xế: “Trước không cần về nhà, đi bệnh viện Giang Tổng.

Vốn nghĩ rằng tài xế sẽ gọi điện thoại xin chỉ thị của Nhạc Ân Trạch, không ngờ tài xế lại không chút do dự thay đổi phương hướng, chạy đến bệnh viện Giang Tổng.

Hách Điều Tuyết đến bệnh viện, tìm bác sĩ trực ban hỏi phòng thím đang nằm ở đâu.

Hách Điều Tuyết rất dễ dàng tìm được phòng bệnh, cũng không nóng lòng đi vào, mà là đứng bên cạnh cửa nhìn vào trong. Trong phòng bệnh có đến bốn bệnh nhân, nhưng lại không giống nhau, chung quanh các giường bệnh khác đều vây đầy người, nhưng giường bệnh của thím lại có chút vắng vẻ, chỉ có một mình bà lê loi tro tro ngồi ngốc ở trên giường bệnh. Rất lâu rồi không gặp, thím gầy đi rất nhiều. Vốn là cô gái Giang Nam bé bỏng, hiện tại vẻ mặt bệnh hoạn ốm yếu, cả người dường như rút nhỏ lại một vòng.

Lúc này, có một y tá đi vào, nói với thím “Giường 306, phí trị liệu của bà sao còn chưa thanh toán? Nếu cứ như vậy, việc trị liệu kế tiếp của bà cũng không cách nào tiến hành nữa.”

Lúc này, trong phòng bệnh, những người khác đều ngừng nói chuyện, nhìn về phía bà. Về mặt thím khó xử, hai gò má gầy yếu miễn cưỡng làm ra một chút tươi cười, miệng chỉ nói: “Sẽ mau thôi, chồng của tôi đi xoay sở tiền rồi.”

Nói xong, bà cầm lấy điện thoại, rõ ràng là đang gọi cho Hách Trì Gia “À lô, Trì Gia, bác sĩ thúc giục.....”

“Thúc giục. Chi biết thúc giục! Bà là quý đòi nợ chuyển thế hay sao? Bây giờ bà là muốn bức chồng cùng con trai bà tới chết đúng không? Bà không chết, chúng tôi đã chết trước rồi...” Hách Trì Gia bị cháu gái làm tức giận liền trút hết ra lên người người vợ thân mang bệnh nặng.

Giọng nói trong loa thật sự là quá lớn, cả căn phòng bệnh đều yên tĩnh lại.

Tay cầm điện thoại của thím đều có chút run. Sau khi cúp điện thoại, liều mạng kiềm nén ghen ngạo, nói với y tá: “Y tá, làm phiền cô tính số tiền viện phí còn thừa lại của tôi..... Tôi muốn xuất viện, còn việc trị liệu..... Tôi không làm nữa.....”

Con người đứng trước sinh lão bệnh tử, lộ ra đủ loại xấu xa không chịu nổi. Y tá ở trong hoàn cảnh như vậy vốn đã nhìn quen, nhưng nhìn người phụ nữ đáng thương trước mặt này cũng chỉ có thể thở dài, lắc đầu rồi khỏi.

Hách Điều Tuyết đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, trong lòng khó chịu một trận. Vốn còn do dự, nhưng lúc này cô đã có quyết định, cuối cùng cô cũng không có tiến vào phòng bệnh.

Chỉ vì hiện tại tình cảnh của bản thân cũng thật sự là làm cho người ta xấu hổ không nói nên lời. Dù cho cô có lòng không màng mặt mũi đi tìm Nhạc Ân Trạch, nhưng anh có sáng khoái đồng ý hay không cũng là một việc khó nói.

Thay vì hiện tại không có cách nào có thể bảo đảm với him, không bằng an bày mọi việc xong rồi lại nói. . .

Ra khỏi bệnh viện, cô hít sâu một hơi, bấm gọi tay số của Nhạc Ân Trạch, rất nhanh từ điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp “Tan học rồi hả?”

Hách Điều Tuyết khó khăn mở miệng: “Ừ,..... Hôm nay anh có trở về ăn cơm không?”

Bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu, làm cho hai gò má Hách Điều Tuyết đỏ ửng, lúc thầm nghĩ muốn nhấn nút tắt bên kia mới truyền đến một chữ ngắn ngủi: “Được!”

“Lisa, gọi điện thoại cho tổng giám đốc Uông, nói với hần ngày khác sẽ bàn lại.” Người đàn ông hiển nhiên là đang nói với thư ký bên cạnh.

“Có đặc biệt muốn ăn cái gì không tôi gọi căn dặn phòng bếp đi làm?” Phản phó thư ký hủy lịch trình tiếp theo, Nhạc Ân Trạch lại hỏi.

“Chi cần không phải là thuốc bắc, cái gì cũng được.....” Lời này thật sự là lời nói xuất phát từ đáy lòng của Hách Điều Tuyết. Đã nhiều ngày phải uống thuốc bắc không ngừng, quả thực chính là muốn đào tạo một được nhân mà.

Nhạc Ân Trạch nghe lời này lại khẽ cười một tiếng, sau đó dịu dàng nói: “Một lát tôi trở về, chờ tôi.”

Hách Điều Tuyết cúp điện thoại, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Ít nhất mở đầu này rất tốt đẹp, từ sau con ác mộng đêm đó, hình như đây là lần đầu tiên cô cùng Nhạc Ân Trạch bình tĩnh hòa nhã nói chuyện.

Đến nhà, đổi một cái váy vải bông thoải mái rộng rãi, còn chưa kịp mở cặp sách làm bài tập, Nhạc Ân Trạch đã lái xe trở lại.

Lúc cô đi xuống cầu thang vừa vặn nhìn thấy anh từ ngoài cửa đi vào.

Nhạc Ân Trạch là mẫu người đàn ông đặc biệt thích hợp mặc tây trang. Vốn là ngũ quan giống người Châu Âu, hoàn toàn thể hiện phong độ khí phái của bộ tây trang màu đen thủ công, có chút cảm giác giống như trùm Italy hắc ám. Bằng vào hơi thở như vậy ở trên thương trường tranh đoạt tiền tài, nhất định là đánh đâu thắng đó.

Có lẽ những ngày tháng chiến lạnh bởi vì Hách Điều Tuyết lần đầu tiên yếu thế mà chấm dứt. Tâm tình Nhạc Ân Trạch nhìn qua rất tốt, cởi ra áo khoác tây trang, lại rửa tay, thật tự nhiên kéo Hách Điều Tuyết ngồi xuống ghế sofa.

"Nghe tài xế nói, hôm nay em đến bệnh viện?" Quả nhiên Nhạc Ân Trạch đã sớm biết chuyện cô đến bệnh viện. Hách Điều Tuyết gật gật đầu, sau đó đợi anh hỏi đến tình hình bệnh của thím.

Nhưng mà Nhạc Ân Trạch hiển nhiên không có hứng thú đối với đề tài này, chỉ hỏi một câu, thật tự nhiên liền chuyển đề tài đến việc khác.

"Qua thêm hai tuần nữa liền đến trăm ngày của bác trai cùng bác gái. Bác trai tin Phật, cho nên mời cao tăng trong chùa Bảo Huệ đến tụng kinh như thế nào?"

Hách Điều Tuyết sững sờ, sau đó gật đầu một cái, chần chờ một chút, nhẹ nói: "Cám ơn."

"Không cần cảm ơn tôi, nói sao cũng là vẫn bởi quen biết người, mấy việc này chỉ là chuyện nhỏ."

". Thím tôi bị bệnh. . . ." Cuối cùng Hách Điều Tuyết cũng khó khăn mở miệng. Bởi vì cô biết, bệnh tình của thím không thể trì hoãn lâu. Vì của cô, anh họ đã bị lún sâu trong phiền toái không có cách nào chăm sóc mẹ. Cô có nghĩa vụ thay anh họ chăm sóc mẹ của anh thật tốt, tranh thủ quyền lợi sống còn vì bà.

"Ừ." Nhạc Ân Trạch trả lời nhưng cũng là giọng điệu lạnh nhạt, vẫn như cũ không có ý tứ tiếp chuyện.

"Chú tôi hiện tại kinh tế khó khăn, anh xem. . . . có thể. . . . có thể cho bọn họ mượn một ít tiền hay không?" Chuyện mở miệng mượn tiền thật sự là lần đầu tiên trong đời của Hách Điều Tuyết. Thật sự làm chuyện này mới biết được, cơ bắp toàn thân cùng đôi môi hoàn toàn căng thẳng, giống như băng tuyết hờ ra một kẽ nứt, lại ngấm mình vào trong đó, cả người lạnh lẽo chờ đợi xấu hổ bị cự tuyệt.

Nhạc Ân Trạch cũng không nói nên lời trên mặt là biểu cảm gì, chỉ nhìn chăm chăm Hách Điều Tuyết hỏi một câu: "Em là đang cầu xin tôi sao?"

Hách Điều Tuyết biết, người có khí phách, giờ phút này hẳn là nên vọt đứng dậy, xoay người rời đi. Nhưng mà, nghĩ đến đáng về cô độc lẻ loi thể lương trên giường bệnh vừa rồi của thím, nghĩ đến về sau sau khi anh họ về nhà lại phát hiện mẹ không còn nữa, cô chỉ có thể kiên trì gật đầu, vững vàng chống lại ánh mắt nghiền ngẫm của anh.

"Tiếp nhận công ty bị phá sản, giúp bác trai khắc phục hậu quả, đó là bởi vì bác trai cùng ba tôi có giao tình. Nhưng hiện tại em lại vì một người không liên quan hỏi mượn tiền. Em nói em, vì sao tôi phải giúp bà ta?"

"Anh. . . ." Hách Điều Tuyết bị hỏi nói không ra lời. Đây là chỗ đáng hận của người đàn ông này. Tuy rằng có đôi khi anh sẽ bày ra bộ dạng quan tâm đối xử tốt với phụ nữ, nhưng đó là một loại bố thí từ trên cao nhìn xuống.

Nhạc Ân Trạch không phải là những người thâm mền ngưỡng mộ cô từ nhỏ. Anh sẽ không giống những nam sinh nhỏ kia, mang hết khả năng bản thân ra, hoặc là làm một số chuyện ngây thơ ngu xuẩn hấp dẫn ánh mắt cô.

Trên thực tế, anh chỉ muốn buộc dây cương ở trên cổ cô, ép buộc cô không thể không cúi đầu trước anh.

Giống như ngựa Băng Đảo có huyết thống quý báu, anh cũng chỉ cho đó là vật tiêu khiển bình thường tùy tiện đối đãi. Mà bản thân nghèo túng của anh ngày xưa, chỉ sợ trong mắt anh còn không giá trị bằng con ngựa kia đi?

Nhìn cô gái đỏ mắt, người đàn ông hơi chuyển động thân thể, vờn ngón tay lau đi giọt nước mắt tràn ra khóe mắt của cô "Thật sự là trời sinh tiểu thư, ngay cả thái độ cầu xin người ta cũng không có."

Nói xong, Nhạc Ân Trạch ôm Hách Điều Tuyết vào lòng, giống như một thân sĩ đặt một nụ hôn trên mu bàn tay của cô, sau đó ghé vào bên tai của cô, nói: "Tôi có một mơ tưởng muốn đạt thành, mơ thật lâu, đợi thật lâu. Ba tuần sau lễ thành nhân, không biết có thể nhảy cùng em một điệu hay không. . . ."

Nói xong, anh nâng cằm cô lên "Sau đó, tôi muốn em cam tâm tình nguyện nằm trên giường lớn của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lời nói vô si như vậy lại được một người đàn ông cả người tản ra hơi thở tinh anh bình tĩnh nói ra, luôn sẽ làm người khác hiểu lầm lời anh nói hẳn là “cùng nhau đi tản bộ” hay cái gì đó khác.

Hách Diêu Tuyết coi như nhận thức được độ mặt dày vô si của người đàn ông này, nhưng vẫn không nhận được bị lời nói ản hàm bá đạo cùng hạ lưu của anh làm cho xấu hổ tức giận đến hai gò má đỏ ửng.

Nhưng những lời mắng tức giận nghĩ muốn liều mạng vọt tới bên miệng lại bị cô nuốt từng cái từng cái trở về.

Đường lui của cô không nhiều lắm, dù cho không có chuyện tình của thím, còn sự thật cái chết của ba mẹ cô đâu? Bàn tay tàn ác giấu trong bóng tối là ai? Đều là những thứ ràng buộc cô có muốn thoát khỏi ma chú của anh cũng không thể thoát khỏi.

Thời điểm đầu óc còn chưa suy nghĩ rõ ràng, thân thể đã có phản ứng trước, Hách Diêu Tuyết cứng ngắt gật đầu một cái.

Nhưng Nhạc Ân Trạch hiển nhiên đối với loại trả lời như thế còn chưa đủ vừa lòng, anh muốn chính là cô trực tiếp nói ra câu trả lời thuyết phục.

"Nói ra, nếu không tôi sợ mọi chuyện xong xuôi tiểu công chúa của tôi liền quên sạch sẽ những hứa hẹn của mình."

Hách Diêu Tuyết đỏ mặt, tức giận nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, rất giống như một con mèo nhỏ tức giận muốn cắn người.

"Tôi.... Tôi đồng ý." Hách Diêu Tuyết cắn răng nghiêng lợi nói.

"Đồng ý cái gì? Nói lớn tiếng một chút...." Người đàn ông tiếp tục dụ dỗ bên tai cô.

Khi Hách Diêu Tuyết rốt cục không tình nguyện nói ra lời nói mắc cỡ chết người kia, từ ngữ lộn xộn phát ra liền biến mất trong đôi môi của Nhạc Ân Trạch.

Mặc dù còn chưa đi sâu, nhưng Nhạc Ân Trạch hiển nhiên là một cao thủ hôn môi, chỉ cần anh nguyện ý, có thể là một người dẫn dắt nhẫn nại nhất. Dù cho quần áo còn chưa cởi, chưa đụng chạm thân thể, chỉ là môi lưỡi dây dưa, liền làm cho Hách Diêu Tuyết ức chế không được cảm giác được tê dại từ chỗ ngón chân truyền tới, chậm rãi lan ra toàn thân....

Khi nụ hôn nóng bỏng kết thúc, bên môi đã thấm ướt một mảnh, đầu lưỡi cùng gò má vô cùng tê mõi.

Nhắm nháp đôi môi anh đào của cô xong, bàn tay anh không chút khách khí theo cổ áo chiếc váy vải bông đi vào, nâng lên một bên ngực mềm mại trong lòng bàn tay thường thức, cảm thụ được nhịp tim đang dần dần nhanh hơn của cô.

"Về sau tôi sẽ căn dặn phòng bếp nấu cho em nhiều canh đu đủ hầm bồi bổ cho em một chút.... Em còn đang tuổi dậy thì, cần phải lớn hơn một chút mới tốt...." Lực tay Nhạc Ân Trạch không nhẹ không nặng vuốt ve, miệng lại tuôn ra lời nói khắc nghiệt soi mói.

"Khốn kiếp." Lời nói hỏn hển của Hách Diêu Tuyết lại lần nữa bị Nhạc Ân Trạch ngăn chặn.

Hách Diêu Tuyết giống như một búp bê tinh xảo bị anh ôm trong ngực tùy ý thưởng thức....

.....

Lễ truy điệu trăm ngày của vợ chồng Hách Trì Quốc so với tang lễ khiêm tốn hơn rất nhiều.

Nhưng mức độ phô trương lại không chút nào giảm bớt, còn mời cao tăng Trang Nghiêm tụng kinh siêu độ ở kinh đường.

Những khách mời trong lễ bái tế, họ hàng thân thích của nhà họ Hách ít đến có thể đếm được. Hách Diêu Tuyết không biết có phải do Nhạc Ân Trạch đã sàng lọc danh sách khách mời hay không, ngoại trừ một ít bạn tốt của ba Hách cũng không có những người khác.

Thế nhưng những người này đã là nhân vật có uy tính danh dự trong vòng giao tiếp giới thượng lưu rồi.

Khi nhìn thấy một cô gái nhỏ mặc bộ váy màu đen đứng bên cạnh Nhạc Ân Trạch, thế nhưng lại là một cô gái bình thường rất ít lộ mặt cùng anh, trong lòng mọi người đều có chút kinh ngạc.

Nhìn lại bộ dáng Nhạc Ân Trạch thảnh thơi dạo dềng sẵn sóc đưa khăn lau nước mắt cho cô gái, nhẹ ôm lấy bờ vai cô, cũng không phải quan hệ bạn bè đơn giản như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn mọi người đều tự biết rõ trong lòng, xem ra đứa bé mồ côi cha mẹ này thế nhưng quen biết một bạn trai rất có thực lực.

Mặc dù số tuổi hai người có chút chênh lệch, nhưng nhìn tình hình của Nhạc Ân Trạch cùng Hách Diêu Tuyết, người đàn ông lớn tuổi một chút cũng tốt, có thể săn sóc cho cô. Hơn nữa buổi lễ long trọng như vậy, cũng có thể nhìn ra Nhạc Ân Trạch rất coi trọng ba mẹ Hách.

Vì thế, khi đương sự còn chưa nói một câu, Nhạc Ân Trạch lại dán thêm trên người Hách Diêu Tuyết “nhân sở hữu của nhà họ Nhạc.”

Đáng tiếc không phải tất cả mọi người đều cam chịu hành vi càn rỡ của Nhạc Ân Trạch.

Lục Minh Phong không nhận được thiệp mời lại mang theo em gái Lục Minh Bình xuất hiện trước cửa lễ đường.

Ban ngày lễ tế luôn tiếp khách, chỉ cần ăn mặc chỉnh tề, là người phóng khoáng, hai người bảo vệ đều giống nhau cho qua. Sau khi hai người hành lễ xong, rất tự nhiên đi đến bên cạnh Hách Diêu Tuyết. Hách Diêu Tuyết hơi cúi người đầu hướng về phía hai người tỏ lòng biết ơn, sau đó cũng không nhìn Lục Minh Phong mà quay sang nói chuyện với Lục Minh Bình, nhưng mà trong lòng lại tràn đầy xin lỗi anh Minh Phong.

Bên cạnh là người đàn ông cả người tản ra khí lạnh đang đứng, cô thật sự là không thể nói nhiều cùng anh Minh Phong.

Lục Minh Phong nhìn thật sâu sắc mặt tái nhợt của Hách Diêu Tuyết, gương mặt nho nhã không khỏi toát ra vẻ thương tiếc. Một đoạn thời gian không gặp, hình như cô gầy đi, làm cho người ta nhìn không được đau lòng.

"Lục tiên sinh, anh vẫn khỏe chứ?" Nhạc Ân Trạch lạnh như băng ân cần thăm hỏi thành công chặn lại ánh mắt của Lục Minh Phong.

"Nhạc tiên sinh, xin chào, không ngờ lễ tế trăm ngày của bác trai lại do tập đoàn nhà họ Nhạc các người xử lý." Lục Minh Phong miễn cưỡng nở nụ cười.

"Cần phải, đây là bổn phận."

Nhạc Ân Trạch vẫn trả lời ngắn gọn như vậy, nhưng nội dung câu trả lời lại tràn ngập thâm ý sâu xa, không chút khách khí phân chia giới tuyến với người bên ngoài.

Lục Minh Phong lại không tin Hách Diêu Tuyết lại yêu đương với người đàn ông như vậy. Tuy cô cố gắng giữ vững trấn định, nhưng theo hiểu biết của hẳn đối với cô, theo ánh mắt ngẫu nhiên nhìn qua Nhạc Ân Trạch của cô sẽ thấy được vẻ sợ hãi, đây cũng không phải là ánh mắt tình yêu cuồng nhiệt nhìn về phía người yêu.

Trong lúc hai người đàn ông giằng co, Lục Minh Bình nhân cơ hội kéo tay Hách Diêu Tuyết nói chuyện. Nhưng Hách Diêu Tuyết phát hiện trong tay Lục Minh Bình nắm chặt một tờ giấy. Điều này làm cho trong lòng cô vừa động, nhanh chóng nắm chặt tờ giấy, thừa dịp Nhạc Ân Trạch không chú ý, len lén nhét vào túi áo của mình.

Cũng không thể trách Lục Minh Bình làm việc kỳ quái như vậy.

Một tuần trước, Nhạc Ân Trạch liền thay Hách Diêu Tuyết xin phép nghỉ, đã thật lâu cô không có đi học.

Theo ý của Nhạc Ân Trạch, trường học trong nước không tốt, tham gia thi cao đẳng càng là chuyện tiêu hao tâm thần.

Chờ sau khi tham gia xong lễ thành nhân, vui chơi cùng các bạn học ngày xưa một hồi, anh sẽ mang theo Hách Diêu Tuyết đến Mỹ. Tập đoàn nhà họ Nhạc mở trọng thị trường ở nước ngoài, khí thế hùng lực, mà Hách Diêu Tuyết có thể ở nước ngoài học cho xong chương trình học của trung học.

Khi Nhạc Ân Trạch tuyên bố quyết định này, Hách Diêu Tuyết cực lực phản đối, nhưng dù cho có chảy nước mắt, hay là tức giận với anh, Nhạc Ân Trạch đều không có động tĩnh gì.

Người đàn ông này thật là từng bước một được voi đòi tiên, hoạch định tương lai cuộc sống của cô. Hách Diêu Tuyết vốn không thể lay động quyết định của anh. Có thể biết được, sau khi đi Mỹ, cô càng cỡ nào bị cô lập, ngoại trừ dựa vào người đàn ông này cô không còn con đường thứ hai để đi.

Chỉ là Minh Bình vì sao lại dùng phương thức này? Có chuyện gì muốn nói với cô hay sao?

Lúc tế điện vắng người, Hách Diêu Tuyết đi vệ sinh, ở trong phòng vệ sinh chậm rãi mở ra tờ giấy “Năm ngày sau, bệnh viện Giang Tổng, phòng chủ nhiệm, có chuyện quan trọng cần nói.”

Chữ viết cứng cáp hữu lực, đây là nét chữ của Lục Minh Phong.

Bệnh viện Giang Tổng? Chẳng lẽ anh Minh Phong cũng biết tin tức thím bị bệnh nặng?

Năm ngày sau chính là ngày thím chuyển viện, dù cho không có tờ giấy này cô cũng sẽ đến bệnh viện.

Dưới sự an bài của Nhạc Ân Trạch, chuyện trị liệu của thím liền đơn giản thông thuận hơn nhiều. Qua vài ngày sẽ chuyển viện cho thím đến một bệnh viện chuyên môn lớn hơn, cũng lấy được liên hệ cùng người hiến tạng tụy.

Hách Trì Gia sau khi biết được Nhạc Ân Trạch chịu ra tay giúp đỡ, tức nhiên là cực kỳ vui mừng. Sau này Hách Diêu Tuyết nghe được ông được phái đi chăm sóc cho thím, ông đã từng muốn gặp mặt cô, làm dịu hiểu lầm giữa chú cháu một chút, nhưng lại bị Nhạc Ân Trạch từ chối rồi.

Chút tâm tư kia của Hách Trì Gia thật là khiến cho người ta nhìn một cái liền đoán được. Đơn giản là muốn lôi kéo quan hệ cùng Nhạc Ân Trạch, nhìn xem có thể leo lên một chức vị quyền thế nào hay không.

Dù sao sau khi anh trai mất, sinh hoạt của ông cũng có rất nhiều chuyện không tiện lợi. Đám bạn nhậu kết giao trước kia cũng giảm bớt, cái tên “Hách

trường bạn” được nhiều người nịnh bợ cùng thời gian tốt đẹp kia cũng là một đi không trở lại.

Nếu như có thể kết giao với Nhạc Ân Trạch, muốn khôi phục lại đám người xung bạn gọi bè rầm rộ ngày xưa quả thật là dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà nào ngờ, lúc ông đang vui rạo rức chuẩn bị đến phòng bệnh nhận thân lại bị bảo vệ ngăn lại, sau đó là một tờ đơn ly hôn được đặt trước mặt ông.

Cũng không phải vợ ông nổi lên can đảm gan hùm mật gấu muốn ly hôn. Thật sự là Nhạc Ân Trạch rất tuyệt, thói quen làm cho người ta theo lựa chọn của anh. Nhạc Ân Trạch trực tiếp nói với thím của cô, nói hẳn sẽ bỏ tiền giúp bà chữa bệnh, nhưng mà có một điều kiện, bà phải cùng Hách Trì Gia ly hôn.

Muốn sống hay là muốn cùng một người đàn ông như vậy vượt qua quãng thời gian còn lại. Thím có thể lựa chọn như thế nào? Bà lựa chọn giữ lại sinh mệnh của mình.

Con người, chỉ cần đến thời điểm sắp chết mới có thể giật mình tỉnh ngộ, làm bạn bên cạnh mình có phải là người tốt hay không. Mấy ngày xuất viện trở về nhà, chồng bà dường như đều không có trở về nhà, mỗi ngày để lại trong ngăn kéo mười đồng tiền cơm, để cho bà mua chút mì ăn liền hay đồ ăn linh tinh gì đó lấp bụng, bộ dáng hèn không thể để cho bà chết sớm sớm siêu sinh.

Dù là người yếu đuối không có chủ ý, một bịch mì ăn liền cũng làm tình thân cùng quyến luyến còn sót lại theo nước trôi đi.

Hách Điều Tuyết đối với hành động xúi giục người khác ly hôn của Nhạc Ân Trạch cũng không nói gì. Nhưng cũng không nói nên lời anh có chỗ nào làm không tốt. Ít nhất sau khi ly hôn, thím có thể có được một nửa căn nhà, cho dù bệnh tình không thuyên giảm, cũng không rơi vào kết cục bản thân không một đồng dính túi. Tốt hơn bản thân yên lặng rồi đi nhân thế, chờ chồng ôm căn nhà lớn cưới thêm người mới vào.

Năm ngày sau Hách Điều Tuyết dậy sớm, cô nhìn người đàn ông đang xem tin tức trên laptop ngồi ở bàn ăn, dè dặt cẩn thận hỏi: “Hôm nay tôi đi nhìn thím một chút, anh có đi không?”

"Một mình em đi đi, hôm nay tôi có hội nghị quan trọng."

“Ừ.....” Hách Điều Tuyết cúi đầu uống sữa tươi, trong lòng không khỏi buông lỏng.

Lúc Hách Điều Tuyết đi bệnh viện bình thường Nhạc Ân Trạch sẽ không đi cùng. Anh không có hứng thú đối với chuyện này, chưa bao giờ lãng phí một chút tâm lực, thực tế mà bạc tình có lẽ đúng là mấu chốt thành công của anh.

Sau khi Hách Điều Tuyết đến thăm thím, tìm thời gian rảnh, đi vào phòng chủ nhiệm của bác sĩ. Tài xế nghe theo phân phó của cô cũng không có theo cùng, chỉ ở ngoài băng ghế ngồi chờ.

Nhưng người ngồi trong văn phòng lại là Lục Minh Phong. Anh mặc một cái áo blouse trắng dài, mang mắt kiếng gọng vàng, thật đúng là giống một bác sĩ nho nhã.

Nhìn thấy anh Minh Phong như vậy, Hách Điều Tuyết chấn động.

"Điều Tuyết, chủ nhiệm bệnh viện này quen thân với anh, cho nên anh mới có cơ hội nói chuyện với em."

Trong lòng Hách Điều Tuyết mơ hồ biết Nhạc Ân Trạch ngăn chặn những bạn bè thân hữu của cô, nhưng cô cùng Lục Minh Phong gặp nhau lúc này thật sự làm cho cô cảm thấy có chút không được tự nhiên. Giống như đem chuyện cô cố tình xem nhẹ sự giam lỏng của Nhạc Ân Trạch phơi bày dưới ánh mặt trời.

"Điều Tuyết, vì sao em lại tùy ý để Nhạc Ân Trạch sắp xếp? Em biết anh ta đã làm những việc gì hay không?" Lục Minh Phong cau mày hỏi.

Hách Điều Tuyết cắn môi, thấp giọng nói: “Anh Minh Phong, ý của anh là.....”

"Bác trai khi còn sống như thế nào lại không suy tính một con đường lui cho con gái mình chứ? Khi còn sống bác trai tín nhiệm nhất là kế toán Vương Kiến Đạt. Trước kia là thủ hạ làm việc dưới tay cha anh. Mấy hôm trước ông ấy chính miệng nói với anh, lúc trước bác trai vì phòng gặp chuyện không may đã thiết lập một quỹ tiết kiệm bí mật ở ngân hàng nước ngoài, khi đó bác ấy chuẩn bị lưu lại một phần tiền cho con gái.

Nhưng sau khi bác trai gặp chuyện không may, Vương Kiến Đạt còn chưa kịp liên lạc với em, Nhạc Ân Trạch liền cách ly em cùng với người ngoài. Sau này, sau khi Nhạc Ân Trạch tiếp quản công ty, nâng bút truy xét nợ cũ, quỹ tiết kiệm ở nước ngoài cũng bị anh ta tra ra được. Sau khi Vương Kiến Đạt giải thích rõ mọi chuyện vẫn là bị anh ta không chút khách khí đuổi việc.

Ông ta thật sự là không có cách nào mới liên lạc với anh, xem anh có thể nhấn tin tức này với em hay không. Điều Tuyết, Nhạc Ân Trạch là loại người gì, bây giờ em còn không rõ ràng sao? Chẳng lẽ..... em thật sự yêu anh ta?"

Hách Điều Tuyết chậm rãi ngồi trên ghế dựa, nếu không phải do Lục Minh Phong nói với cô, tin tưởng Nhạc Ân Trạch cả đời đều sẽ không nói ra chuyện anh ngầm ngầm chiếm lấy di sản ba Hách để lại cho cô. Cô cũng không nghi ngờ lời nói của anh Minh Phong, bởi vì thật sự người đàn ông đê tiện kia có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhưng cho dù biết được thì như thế nào? Anh ngầm ngầm chiếm lấy khoản tiền kia, cùng với khoản nợ mà anh thay ba Hách trả so sánh, chẳng qua chỉ

là một góc núi băng.

Anh..... chỉ là chặt đứt đường lui cuối cùng ba cô để lại mà thôi.

". Cám ơn anh, anh Minh Phong, em biết rồi."

Nhìn thấy con tức giận thoáng qua của Hách Điều Tuyết, sau đó liền yên lặng, anh không thể kiềm chế được, kéo tay cô một cái “Em có phải là bởi vì Nhạc Ân Trạch giúp đỡ nên mới ở lại bên cạnh anh ta? Có cái gì cần, thật ra em có thể nói với anh. Anh ta có thể cho em, anh cũng đều có thể cho em, chỉ cần em vui vẻ, anh Minh Phong nguyện ý vì em làm tất cả mọi chuyện.”

Lời thổ lộ này giống như lửa nóng, làm cho Hách Điều Tuyết mở to mắt. Trong lòng cô, Lục Minh Phong luôn là một anh trai hàng xóm ôn nhu tri kỷ, khi nào thì, anh thế mà.....

Nhìn ánh mắt của Hách Điều Tuyết, Lục Minh Phong rốt cục ôm quyết tâm đánh cuộc đến cùng nói: “Đúng vậy, Điều Tuyết, anh luôn luôn thích em. Trước kia bởi vì em còn nhỏ tuổi, còn có chuyện anh từng ly hôn làm cho anh cảm thấy bản thân không xứng với em. Có thể ở bên cạnh yên lặng quan tâm chăm sóc cho em, anh đã cảm thấy thỏa mãn. Nhưng mà, nếu mắt thấy em chìm đắm trong tay loại tiểu nhân như Nhạc Ân Trạch, anh tuyệt đối không thể mặc kệ ngồi xem”

Hách Điều Tuyết đối với lời thổ lộ bất ngờ của Lục Minh Phong không hề chuẩn bị tâm lý, trong lúc nhất thời kinh ngạc hơi mở rộng miệng, hơn nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Anh Minh Phong, anh..... ở trong mắt em luôn luôn tồn tại giống như một người anh trai.....”

Lục Minh Phong tuy rằng đối với câu trả lời của Hách Điều Tuyết có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không che dấu được bị thương nơi đáy mắt. Anh chỉ cười khổ một cái, dịu dàng nói: “Điều Tuyết, em không cần vì tình yêu của anh mà cảm thấy áp lực. Nhạc Ân Trạch ép buộc em làm những chuyện gì, anh đều sẽ không. Anh muốn, chính là sự vui vẻ của em”

Hách Điều Tuyết biết, lời Lục Minh Phong nói đều là thật lòng. Nếu nói, người có thể giúp cô thoát khỏi hoàn cảnh lúng túng trước mắt, ngoại trừ Lục Minh Phong, không còn nhân tuyển khác.

Đi đến nước Mỹ?

Đây cũng không phải là chuyện cô tình nguyện. Cô muốn ở lại trong nước tiếp tục điều tra chuyện cái chết của ba mẹ. Nhưng mà..... kéo Lục Minh Phong vào vòng xoáy này tốt sao? Nhạc Ân Trạch là người đàn ông đáng sợ như vậy, há có thể dùng những thủ đoạn đường đường chính chính?

Đến lúc đó, người luôn luôn chính trực như anh Minh Phong nhất định sẽ chịu thiệt....

Đang lúc này, cửa phòng bị Lục Minh Phong khóa lại đột nhiên truyền đến tiếng vang tra chìa khóa. Khi cửa phòng bị kéo ra, cư nhiên lại là Nhạc Ân Trạch.

Thân hình cao lớn, gương mặt có chút trắng xanh lập tức xuất hiện trước mặt hai người, làm cho trái tim Hách Điều Tuyết run lên bần bật.

"Lục tiên sinh thật có nhã hứng, chăm lo sản nghiệp lớn như vậy còn muốn kiêm luôn chức hành y tế thế hay sao?"

Nhạc Ân Trạch cũng không quay đầu lại thẳng tắp vứt chìa khóa trong tay về phía gương mặt xấu hổ của chủ nhiệm khoa phía sau, nhàn nhạt trào phúng nói.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mãnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nói xong, Nhạc Ân Trạch đi lên phía trước kéo tay Hách Điều Tuyết, xoay người muốn rời đi. Nhưng lại bị Lục Minh Phong ngăn lại “Điều Tuyết sẽ không đi theo anh.”

Nhạc Ân Trạch lần này cả nhìn cũng không nhìn Lục Minh Phong, nói với Hách Điều Tuyết: "Đi!"

Hách Điều Tuyết hiện tại nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Nhạc Ân Trạch không có gì thay đổi, nhưng biểu cảm của anh lúc này rất đáng sợ.

Cô không muốn khảo nghiệm tính nhẫn nại của người đàn ông này. Anh Minh Phong là thật lòng, cô không chút nghi ngờ, nhưng lúc này trình diễn tiết mục hai nam tranh một nữ, kết cục làm người đàn ông này tức giận, khẳng định việc chuyển viện của thím cô hẳn là phải ngâm nước nóng rồi.

Hách Điều Tuyết rõ ràng bệnh tình của thím không thể trì hoãn thêm được nữa.

Cô chỉ có thể thật xin lỗi nhìn Lục Minh Phong một cái, vươn tay kéo cánh tay Nhạc Ân Trạch, ngoan ngoãn đi theo anh ra khỏi phòng chủ nhiệm.

Đáng tiếc lòng dạ cùng khoan dung của người đàn ông thật là nhỏ hẹp, Hách Diêu Tuyết thuận theo cũng không làm tiêu giảm lửa giận của anh.

Lúc đi đến cửa, Nhạc Ân Trạch đẩy Hách Diêu Tuyết về phía trước, ý bảo cô cùng tài xế xuống xe dưới lầu trước, sau đó xoay người âm thầm nói với Lục Minh Phong “Lục tiên sinh, anh vượt ranh giới, tôi sẽ chuẩn bị một phần đại lễ cho anh.”

Lục Minh Phong biết Nhạc Ân Trạch là người có tiếng khó chọc trong giới thương nhân, có thù tất báo, bị anh đề mắt tới giống như bị sói nhìn trúng, không chết cũng phải bị lột xuống một lớp da.

Nhưng Nhạc Ân Trạch hô mưa gọi gió, Lục Minh Phong anh chẳng lẽ lại ngồi không sao? Tiền bạc, bối cảnh một thứ cũng không thiếu!

Người khác sợ Nhạc Ân Trạch, nhưng anh không sợ!

Làm cho anh tương đối lo lắng chính là phản ứng của Hách Diêu Tuyết. *Dienn>#<đannn^?^lee%/%quyy~ ~donnn*="" thiếu="" nữ="" mườ="" tám="" tuổi="" đon="" thuần="" đến="" cùng="" là="" bị="" người="" đann="" ông="" này="" dọa="" sợ="" biết="" rõ="" nhạc="" ân="" trạch="" không="" có="" ý="" tốt="" như="" thế="" nào="" lại="" không="" phản="" kháng="" chứ?="">

Anh muốn đi giữ Hách Diêu Tuyết lại, nhưng mà vài người bảo vệ của Nhạc Ân Trạch lại xông tới, ngăn cản anh, làm cho anh không thể đến gần cô nửa bước. Lục Minh Phong nóng vội, chuyện hồi hận duy nhất của anh chính là cho rằng Hách Diêu Tuyết sẽ đi cùng anh mà không có mang theo bảo vệ.

Nhạc Ân Trạch nói xong liền xoay người sai bước rồi đi.

Lúc Hách Diêu Tuyết bị Nhạc Ân Trạch kéo lên xe, một bụng tức giận của anh rốt cuộc không thể nào đè nén được nữa.

"Không trách được buổi sáng hỏi tôi có đi bệnh viện không, thì ra là chuẩn bị tốt đi hẹn hò cùng anh Minh Phong của em sao?"

Hách Diêu Tuyết không muốn giải thích cái gì, cô chỉ hỏi: “Khi còn sống có phải ba tôi đã lén để lại một khoản tiền cho tôi hay không? Vì sao anh không nói với tôi?"

Nhạc Ân Trạch bẻ đốt ngón tay, hơi giương mắt lên nói: “Là Lục Minh Phong nói với em? Hắn ta nói với em cái gì? Cảm thấy tôi ngấm ngầm chiếm tài sản của em hay sao? Hách đại tiểu thư, nói cho tôi nghe, toàn thân trên dưới của em có chỗ nào không phải là của tôi?"

Loại giọng điệu chủ nhân này triệt để chọc giận Hách Diêu Tuyết. Dù cho vì thím mà cô tạm nhẫn nhịn vì lợi ích chung, nhưng mà anh nhục nhã người khác cũng phải có điểm mấu chốt chứ.

"Đúng vậy! Hiện tại chi phí ăn, mặc, ở đều là Nhạc tiên sinh ngài chi trả, ngài đương nhiên có thể bày ra vẻ mặt ban ơn. Nhưng mà, anh ngàn vạn đừng nghĩ bản thân thật sự trở thành chúa cứu thế rồi. Trái tim của tôi dù anh bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không mua được. Cho dù Lục Minh Phong đã ly hôn cũng là do người vợ trước của anh ấy không biết quý trọng người đàn ông tốt như vậy. Anh ấy hơn hẳn anh một ngàn một vạn lần."

Nhạc Ân Trạch ngược lại nở nụ cười, chỉ là ý cười vắn vẹo cứng ngắt, làm cho người ta nhìn liền sợ hãi “Quả nhiên là sau khi gặp mặt tình nhân, dũng khí cũng lớn hơn!

Lục Minh Phong hứa với em cái gì? Em hiện tại quả thật là không kén chọn, ngay cả một người đàn ông từng ly hôn cũng có thể? Tôi không xứng có được trái tim em, như vậy hắn ta thì sao? Liền xứng? Lục Minh Phong là cây cỏ cứu mạng của em sao?

Hắn ta tự cho là căn cơ vững chắc, đáng tiếc tôi nhìn hắn ta không vừa mắt đã lâu, nhược điểm thu thập được rất nhiều, vốn tưởng là nước giếng không phạm nước sông, nhưng hắn ta đã chủ động treu chọc tôi, như vậy trưa ngày mai, tôi sẽ làm cho cổ phiếu nhà họ Lục của hắn xuống dốc không phanh. *D^?Đ#>L<\$Q%~^Đ* Đến lúc đó, không biết hắn ta còn có tâm tình anh hùng cứu mỹ nhân hay không."

Người đàn ông vốn ngồi đối diện với Hách Diêu Tuyết, đột nhiên giữ lấy cổ cô, kéo cô lại gần “Về phần trái tim tiểu công chúa của tôi. Muốn trái tim làm gì? Tôi có được thân thể em thì tốt rồi. Chỉ là.”

Đôi môi Nhạc Ân Trạch nhẹ nhàng cọ xát trên mặt Hách Diêu Tuyết “Đàn ông xuất hiện bên cạnh em nhiều như thế, tôi thật sự hoài nghi, bản thân mua được có phải là tâm thần xử nữ hay không?"

"Nhạc Ân Trạch! Tên khốn khiếp anh!" Hách Diêu Tuyết bị lời nói sỉ nhục của Nhạc Ân Trạch chọc giận, giơ tay hung hăng giáng một bạt tay xuống gương mặt tuấn tú của anh.

Nhạc Ân Trạch không có né tránh, bị đánh đến gương mặt lệch sang một bên. Anh dùng đầu gối liếm nhẹ một chút gò má bị đánh đến run lên, sắc mặt trầm xuống nhìn chằm chằm Hách Diêu Tuyết.

Hách Diêu Tuyết cũng là lần đầu tiên trong đời đánh người, lòng bàn tay nổi lên một trận nóng bỏng, gương mặt người đàn ông ra sao càng có thể tưởng tượng rồi.

Sau khi xe chạy vào sân, Hách Diêu Tuyết bị Nhạc Ân Trạch lôi kéo một đường đến phòng anh, toàn bộ trái tim bị níu chặt.

Nhạc Ân Trạch vươn cánh tay dùng lực xé một cái, liền vạch ra tìm tòi bên dưới chiếc váy Hách Diêu Tuyết. Sau đó mang cô đang không ngừng thét chói tai đẩy lên trên chiếc ghế dựa có tay vịn.

Hách Điều Tuyết bị hành động thu lỗ của anh làm cho hoảng sợ kêu la, thậm chí há miệng muốn cắn anh, lại bị anh thoái mái mà né tránh.

Nhạc Ân Trạch để hai chân của cô lên phía trên hai tay vịn, Hách Điều Tuyết giãy dụa nghĩ muốn leo xuống.

Nhạc Ân Trạch âm trầm nói: “Có tin em động một chút, anh họ cùng thím của em tất cả đều xuất hiện tại chợ đen Thái Lan hay không?”

“Anh....” Nhạc Ân Trạch không nói đùa, trên thực tế ánh mắt anh hiện tại giống như rắn độc, dù cho là người đàn ông cường tráng cũng sẽ sợ hãi giống như con ếch bị đánh bẹp.

Nhưng mà loại tư thế hai chân mở lớn như thế này, quả thật là quá mức khuất nhục. Hách Điều Tuyết nghiêng đầu, bộ ngực đầy đặn bởi vì cảm xúc mãnh liệt mà lên xuống phập phồng.

Chân của người đàn ông quỳ trên mặt đất, ung dung vuron ngón tay dài khẽ chạm vào chiếc quần lót chất liệu mềm mại, đột nhiên dùng chút lực nhấn một cái, bộ phận mềm mại cần bản chưa từng chịu kích thích như vậy, Hách Điều Tuyết nhìn không được run rẩy, hai chân lập tức khép lại cùng một chỗ. Nhưng lập tức bị bàn tay to của Nhạc Ân Trạch dùng sức tách ra.

Dưới bàn tay khinh bạc của anh nổi lên kích thích, ướt đầm một mảnh, bị anh vôn về liền trở nên càng ướt át, lại dùng lực ấn một cái, liền cọ xát nhụy hoa yếu ớt.

Hách Điều Tuyết mặc dù nhìn không thấy, nhưng từ ánh mắt càng ngày càng thâm của người đàn ông, cũng có thể tưởng tượng cảnh tượng giữa hai chân hiện giờ. Thiếu nữ mười tám tuổi còn ngây thơ chưa từng nghĩ tới, thì ra đàn ông đùa giỡn phụ nữ còn có thể hạ lưu tà ác đến mức này. *Dien>>>Đan<<

Cô thậm chí cảm giác được thân thể đi ngược lại với lý trí của bản thân, dưới ánh mắt lửa nóng chuyên chú của Nhạc Ân Trạch, liên tục không ngừng mà chảy ra xuân dịch, có một loại cảm giác xa lạ cắn nuốt thần kinh của cô.

Nhạc Ân Trạch ngạo mạn chỉ dùng hai ngón tay đùa giỡn bộ phận yếu ớt nhất của Hách Điều Tuyết, miệng trào phúng nói: “Đều nói nơi này của phụ nữ có thể liên thông đến trái tim.... Mà hiện tại, người tiếp quản nơi này chỉ có thể là tôi!”

Hách Điều Tuyết cùng Lục Minh Phong gấp riêng nhau, triệt để chọc giận bạo quân. Dù cho lần này không uống rượu, nhưng mà Nhạc Ân Trạch còn tàn nhẫn hơn so với đêm hôm đó.

Sau khi dùng ngón tay khiêu khích xong, bộ phận yếu ớt càng bị lời lẽ của anh trêu chọc.

Lúc gương mặt tràn đầy nước mắt của Hách Điều Tuyết bật lên từ trên ghế dựa giống như bị điện giật, dưới đệm lót đã ẩm ướt loang lổ rồi...

Lúc Nhạc Ân Trạch rút cục cũng “nghiêm thân” xong, Hách Điều Tuyết cảm thấy bụng của mình đầu co rút phát đau.

Nhạc Ân Trạch lần nữa dùng thủ đoạn làm cho thân thể Hách Điều Tuyết nhớ kỹ, không được sự cho phép của anh liền cùng tiếp xúc với người đàn ông khác sẽ có hậu quả như thế nào.

Sau khi thím giải phẫu xong, lúc gọi điện thoại báo bình an cho Hách Điều Tuyết, không biết nội tình của cô, còn có chút lo lắng hỏi cô: “Điều Tuyết, Nhạc tiên sinh kia là bạn trai của con à?”

Hách Điều Tuyết chỉ có thể bất buộc bản thân nói phải, bằng không có thể như thế nào? Nói vị Nhạc tiên sinh kia thật ra là chủ nhân của cô? Nói anh giống như dã thú đói bụng, mỗi ngày đều kéo cô đến chỗ không người, tùy ý đùa bỡn thăm dò thân thể cô? Có mấy lần nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của anh, cảm giác được anh ép chặt thân thể của cô, giống như tuyên bố quái vật dưới thân của anh càng ngày càng không thỏa mãn, nhưng mà mỗi lần Nhạc Ân Trạch đều dừng lại kịp thời, giống như trước khi bắt đầu hưởng thụ bữa ăn ngon thì bỏ ra chút thời gian khuấy khóa chờ đợi.

Lẽ thành nhân mười tám tuổi rất nhanh liền đến.

Trong lúc các cô gái đều tràn ngập phấn khởi đi cùng ba mẹ, chọn mua quần áo, trang sức hoặc là gọi điện thoại cho bạn trai thảo luận chi tiết vũ hội, trên mặt Hách Điều Tuyết không hề có chút vui mừng.

Cuộc thịnh yến này đối với cô mà nói còn mang theo một tầng ý nghĩa nhục nhã.

Sau khi ăn xong điểm tâm, thợ trang điểm đã sớm tới, cô ta còn dẫn theo hai trợ lý nam phụ trách lễ phục cùng trang sức. Hách Điều Tuyết bị động ngồi trước bàn trang điểm, để cho thợ trang điểm bôi bôi trét trét trên mặt cô.

Chuyên gia trang điểm này đã trang điểm cho rất nhiều minh tinh, trong giới làm việc có chút danh tiếng. Theo ý cô, bộ dáng của Hách Điều Tuyết rất đẹp, làn da trắng nõn gần như nhìn không thấy lỗ chân lông, gương mặt nhìn lại thậm chí còn hơn hẳn so với rất nhiều minh tinh. Sau một lớp trang điểm nhẹ, cả người giống như trân châu no đủ tỏa sáng, tản ra tia sáng dịu dàng. Đáng tiếc khuôn mặt xinh đẹp như vậy nhưng nửa điểm vui vẻ cũng không có.

Lần này bởi vì tập đoàn của Nhạc Ân Trạch là nhà tài trợ lớn nhất, đã bỏ tiền ra thuê chiếc Princess Lam Bảo Thạch chở khách định kỳ làm địa điểm tổ chức lễ thành nhân lần này.

Princess Lam Bảo Thạch có thiết kế ba hồ bơi, năm đại sảnh biểu diễn, còn có sông bạc xa hoa, sân đánh golf, sân bóng bàn, có thể nói cần cái gì có cái

đó. Xa xa, tạo hình của Princess Lam Bảo Thạch cực kỳ đẹp, tao nhã như một vị phu nhân quý phái.

Chờ đi tới bến tàu, đứng ở dưới thuyền, ngược nhìn chiếc du thuyền cao 62m dài 290m như một con quái vật lớn. Con người nhỏ bé chỉ bằng hạt bụi, tràn ngập trong mắt đều là thân thể bằng sắt thép.

Mà hiện tại chiếc du thuyền xa hoa này đang chờ tân khách lên thuyền chậm rãi đưa mọi người rong chơi trên biển xanh trời thăm.

Lúc Hách Điều Tuyết kéo Nhạc Ân Trạch xuất hiện tại cửa đại sảnh, mọi người ồ lên.

Người đàn ông bên cạnh Hách Điều Tuyết thật sự là rất đẹp trai, một thân lễ phục vừa vặn bao lấy thân thể có vẻ càng thêm thon dài, cao ngất. Đôi mắt mang nét người Châu Âu thâm thúy sâu thẳm có thể chìm chết người trong đó. *Dddd//Đđđđ~:

Lưu Giai Gia lúc trước chụp ảnh ngoại trừ Hách Điều Tuyết, những người khác đều mơ hồ không rõ.

Lúc đầu những bàn học đồn Hách Điều Tuyết cặp với mấy lão già giàu có, giờ phút này triệt để câm miệng.

Người đàn ông bên cạnh Hách Điều Tuyết đừng nói là bao dưỡng cô, dù để mấy người họ bỏ tiền ra bao dưỡng, rất nhiều thiên kim tiểu thư không thiếu tiền cũng thật nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cứ như vậy phần đông phụ nữ, một lòng ao ước nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh Hách Điều Tuyết, thậm chí, còn lên lút hỏi người đàn ông này là ai.

Đáng tiếc Nhạc Ân Trạch bình thường là người khiêm tốn, lai lịch cụ thể là gì, ai cũng không rõ ràng, chỉ biết là người mới vừa trở về từ nước ngoài, gần nhất có vài hành động rất lớn ở thương trường, thu mua lại công ty nhà họ Hách sắp đóng cửa, ai cũng không biết rõ nguyên nhân.

Nhìn Nhạc Ân Trạch đối xử tỉ mỉ dịu dàng từng chút với Hách Điều Tuyết, có thể so với thân sĩ. Chẳng những lúc xuống đài thay cô nâng váy, hơn nữa còn thay cô bưng đến đồ uống có độ cồn thấp cùng món ăn tinh xảo.

Đáng tiếc Hách Điều Tuyết thế mà thân ở trong phúc lại không biết phúc, đối với người đàn ông giàu có chất lượng tốt mẽ người còn kiêu ngạo, trưng ra bộ mặt lãnh khốc, một bộ dạng lạnh lẽo, nhìn đám thiên kim tiểu thư trong lòng rít gào: Cô đi xuống! Để cho tôi tới!

Đáng tiếc họ không biết là, Nhạc Ân Trạch giống như săn sóc dán sát vào tai Hách Điều Tuyết lặng lẽ nói: “Hiện tại không ăn, một lát nữa sẽ không có sức..... Tôi sợ em buổi tối chịu không được.”

Trong lời nói ám chỉ hạ lưu, Hách Điều Tuyết đương nhiên nghe được rõ ràng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xinh liền biến thành đỏ ửng.

Đang lúc này, người chủ trì nhắc nhở mọi người đi tới bên cạnh bể bơi thưởng thức yến tiệc, cử hành party bên ngoài trời.

Khoảnh khắc theo cửa khoang thuyền bước ra, Hách Điều Tuyết liền cảm thấy hoàn cảnh chung quanh có một loại cảm giác quý dị nói không nên lời.

Hội trường bố trí hết sức mê người, trên bàn ăn trắng tuyết bày biện tượng thiên sứ, pháo hoa bắn trên trời đủ màu đủ dạng, đồ uống thành đôi, đồ ăn tự chọn.....

Thế nhưng tình cảnh hòa thuận này của Nhạc Ân Trạch lại làm cho thân thể Hách Điều Tuyết cứng ngắc, này..... Cô nghĩ tới, đây hoàn toàn giống như đúc với hoàn cảnh bố trí tiệc sinh nhật mười bốn tuổi năm đó của cô....

Cô không khỏi ngẩn đầu, hơi sợ hãi nhìn về phía Nhạc Ân Trạch. Người đàn ông đã cúi đầu chăm chú nhìn cô, vươn tay vào trong túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ. Bên ngoài chiếc hộp bao bằng giấy gói màu hồng, kiểu dáng là kiểu lưu hành mấy năm trước, nhưng mà hiện tại cũng không gặp nhiều, hơn nữa các góc giấy gói đã bị mài có chút tổn hại, nhìn ra là vật đã có lâu trước kia. Nhạc Ân Trạch đưa chiếc hộp cho Hách Điều Tuyết, sau đó bình tĩnh nói: “Mở nó ra!”

Hách Điều Tuyết bị động nhận lấy chiếc hộp, không tình nguyện chậm rãi mở giấy gói ra. Lúc mở chiếc hộp, một sợi dây chuyền thủy tinh liền hiện ra trước mắt. Đáng tiếc sợi dây chuyền cũng không phải là vật quý giá sang trọng, dù cho được đặt trong hộp dày, nhưng mà sợi dây chuyền mạ bạc đã bị oxy hóa biến thành màu đen, nhưng mà mặt dây chuyền thủy tinh rất cuộc cũng thấy được ánh sáng mặt trời, kiêu ngạo lóe ra tia sáng đồ giả có chút mất tự nhiên.

Loại trang sức rẻ tiền ven đường này, Hách Điều Tuyết cho tới bây giờ đều không có mang qua.

Nhạc Ân Trạch cũng thoáng tiếc nuối nhìn sợi dây chuyền, nói: “Trong trí nhớ, nó hẳn là nhìn đẹp mắt hơn nhiều. ... Xem ra, những thứ rẻ tiền quả thật không thể mang lên mặt bàn.”

Hách Diêu Tuyết đột nhiên có chút giật mình. Đây.... Chẳng lẽ là quà sinh nhật lúc trước anh tự mình chuẩn bị cho cô?

Nghĩ đến bộ dáng lúc trước của thiếu niên ở bên cạnh bể bơi do dự rất lâu, hẳn là đang do dự có nên tặng quà hay không. Không cho cô nghĩ nhiều, Nhạc Ân Trạch đã vươn tay lấy sợi dây chuyền, sau khi có chút tiếc nuối nhìn một chút, cánh tay dài vung ra, ném kỉ ức vĩnh viễn ghi nhớ kia xuống đáy hồ bơi.

Nhạc Ân Trạch nhọc lòng bỏ trí lại cảnh tượng năm đó, đưa ra lễ vật năm đó không có tặng, sau đó lại quay người không chút thương tiếc tự tay ném đi sợi dây chuyền, nhìn Hách Diêu Tuyết sững sờ nhìn bản thân, giống như có chút hiểu rõ, liền cười nói: “Thật sự phải cảm ơn cái tên nhóc kêu là Hàn gì đó trước kia, nếu không phải hắn ta náo loạn, có lẽ tôi sẽ trực tiếp tặng sợi dây chuyền kia cho em. Nếu quả thật làm như vậy, chỉ làm nhục thân phận tôn quý của tiểu công chúa của chúng ta, làn da mềm mại như vậy, sẽ bị sợi dây chuyền giá rẻ kia mài đến nổi mẩn đỏ. Tối nay, tôi lại tặng cho em một cái tốt hơn, có được không?”

Nói xong, Nhạc Ân Trạch dặt tay bé nhỏ của Hách Diêu Tuyết, hỏi: “Không biết tôi có vinh hạnh mời Hách tiểu thư nhảy một khúc hay không?”

Nói xong cũng không chờ Hách Diêu Tuyết phản ứng, liền nắm lấy vòng eo của cô, trong lúc pháo hoa kết thúc, tiếng nhạc dịu dàng vang lên, vũ đạo thành thạo tiến gần bể bơi. Sau khi hai người bắt đầu, phần đông tân khách cũng ào ào kéo bạn nhảy đi vào sàn nhảy.

“Anh.... Anh Tiểu Nhạc, vì sao chúng ta không thể giống như trước kia vậy, sống chung thật tốt?” Giọng nói Hách Diêu Tuyết mềm mại hòa hoãn xuống. Mới vừa rồi nhìn thấy lễ vật có chút ý nghĩa trước kia, làm cho trong lòng cô dấy lên một tia hy vọng, giống như nhìn thấy được người anh dạy cô học tiếng Pháp, làm lồng chim cho cô.”

"Xuyt.... Không cần nói chuyện...." Nhạc Ân Trạch mỉm cười ngắt lời cô, nửa híp mi mắt, ôm sát vòng eo nhỏ trong lòng, tại sàn nhảy nhanh chóng chuyển động.....

Sau khi một loạt quá trình làm lễ thành nhân tiến hành xong đã gần giữa khuya, du thuyền đã chạy trên vùng biển quốc tế.

Mà khoang thuyền của du thuyền đã chuẩn bị tốt phòng ngủ cho tân khách tham gia ngủ lạ.

Mặc dù độ cồn trong đồ uống rất thấp, nhưng Hách Diêu Tuyết vẫn cảm thấy có chút choáng váng. Lúc đi đến tầng cao nhất của khoang thuyền, ngoại trừ bảo vệ ngoài cầu thang, không thấy bóng dáng các tân khách khác, đây chính là tầng Nhạc Ân Trạch độc hường.

Người đàn ông dứt khoát ôm lấy cô gái bước vào phòng tổng thống.

Hách Diêu Tuyết bị Nhạc Ân Trạch đặt trên ga trải giường trắng tuyết, cả người như nhũn ra, nhưng cô biết kết tiếp anh muốn làm gì, liền cố gắng gượng dậy đứng lên.

Một tay Nhạc Ân Trạch nâng cô dậy, nói: “Tắm rửa trước đi, phục vụ đã chuẩn bị sẵn nước tắm rồi.” Hách Diêu Tuyết còn chưa kịp nói gì, khóa kéo phía sau bộ lễ phục đã bị anh kéo xuống.

Hách Diêu Tuyết vội vàng lui về phía sau: “Tự tôi làm được.” Nói xong liền nhanh chóng đề lại váy áo chạy về phía phòng tắm.

Trong phòng tắm rộng rãi hình tròn là một bồn tắm massage lớn xả đầy nước, trong không khí tràn ngập mùi tinh dầu hoa hồng du dương, bên cạnh bồn tắm lớn thậm chí còn để sẵn một bộ nội y màu hồng nhạt. Nhưng lúc cô cầm lên quần lót, chất vải gần như trong suốt không nói, bên dưới quần thể nhưng còn nứt ra một đường rách đáng xấu hổ.

Tất cả những thứ này đều là vì để người đàn ông kia hưởng dụng mà chuẩn bị, Hách Diêu Tuyết xấu hổ và giận dữ vứt chiếc quần lót qua một bên.

Chuyện gì tới thì sẽ tới, Hách Diêu Tuyết chỉ có thể tự gây mê bản thân, không có việc gì. Mấy ngày nay, Nhạc Ân Trạch làm qua rất nhiều chuyện quá đáng, sớm đêm không xuể, cô..... cũng không còn gì hay để mất rồi. Hách Diêu Tuyết cởi quần áo, bước vào bồn tắm, cảm thụ làn nước ấm áp vây quanh thân thể.

Đúng lúc này, Nhạc Ân Trạch đã cởi quần áo đi đến.

Đây là lần đầu tiên Hách Diêu Tuyết nhìn thấy Nhạc Ân Trạch trần trụi, bình thường giấu dưới lớp quần áo chính là dáng người cơ bắp rắn chắc, nhất là thứ lay động giữa hai chân, làm cho Hách Diêu Tuyết nhanh chóng dời mắt đi chỗ khác.

Người đàn ông nhìn thoáng qua chiếc quần lót bị vứt trên mặt đất, nói: “Không thích? Không sao, chỗ này còn có rất nhiều kiểu dáng, một lát chúng ta cùng nhau chọn.”

Nói xong liền bước vào trong nước. Sau đó thật tự nhiên kéo Hách Diêu Tuyết vào trong ngực mình, hơi hơi nâng mặt cô lên, nhìn cặp vú trắng mịn ẩn hiện dưới nước, thật tự nhiên nâng một bên ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng kích thích vùng thịt mềm mại kia.

Mấy ngày qua, mặc dù hai người không có làm đến bước cuối cùng, nhưng Nhạc Ân Trạch đã nắm giữ toàn bộ điểm mẫn cảm trên thân thể cô, làm như thể nào cũng có thể khiến Hách Diêu Tuyết rất nhanh động tình. Nhạc Ân Trạch làm đến thật sự thành thực.

Rất nhanh Hách Điều Tuyết khó nhin ở trong nước vụn vụn thân thể, miệng tuy rằng giầy dựa nói không cần, nhưng da thịt lại nhanh chóng trở nên nóng bỏng.

Nhạc Ân Trạch gất gao ép thân thể cường tráng của mình trên thân mình của cô lên vách tường trong bồn tắm, chậm rãi một đường vuốt ve xuống phía dưới. Chẳng đến khi Hách Điều Tuyết xụi lơ trong nước, anh mới ôm lấy cô, dùng khăn tắm bao lại, lần nữa ôm cô đi đến trên giường lớn.

Mở ngăn kéo bên giường ra, quả nhiên còn có mấy bộ nội y vừa tinh xảo lại mê người. Ngón tay Nhạc Ân Trạch vừa động, lựa chọn một chiếc quần lót ren màu đỏ, vắt trên mắt cá chân của cô, lại nhẹ nhàng kéo lên trên liền bao lấy cặp mông tròn trịa. Hách Điều Tuyết khép chặt hai mắt, cánh tay che lại cặp vú đầy đặn. Vải dệt đỏ tươi bao lấy mông, giống như đóa hoa nở rộ, đợi người đến hái.

Nhất là bộ phận lộ ra dưới vải dệt, phát lộ mê người.

Nhạc Ân Trạch cúi đầu nhìn Hách Điều Tuyết dưới thân mình. Đây là một phần lễ vật phong phú đến chậm, tuy rằng vì ngày hôm nay đã trả giá vô số tâm lực, nhưng lúc này lại cảm giác hoàn toàn viên mãn.

Người đàn ông cúi đầu, hôn môi cô gái, vuốt ve cặp vú mềm mại trắng nõn, cảm giác sung huyết sôi trào toàn thân. Lúc dụ dỗ cô gái tách ra hai chân, nhụy hoa bóng loáng liền hiện ra dưới chiếc quần lót hình bướm bướm.

Lúc này Nhạc Ân Trạch rốt cục cũng không cần nhẫn nại khắc chế nữa, hoàn toàn phóng túng dục vọng tích góp từng chút một, sau khi dùng ngón tay triệt để trừ chọc bộ phận dưới lớp vải dệt, liền nâng hai chân trắng mịn của Hách Điều Tuyết lên, không chút khách khí dò xét đi vào.

Hách Điều Tuyết cảm giác được vật cứng rắn đụng chạm đến nhụy hoa, liền khẩn trương cứng ngắc thân thể, y đồ kẹp chặt hai chân lại, ngăn Nhạc Ân Trạch xâm nhập.

Nhưng cảm giác đau đớn xé rách vẫn theo lực đạo kịch liệt của anh truyền đến.

Hách Điều Tuyết đau đến bật nửa người lên trên, vươn hai tay muốn đẩy Nhạc Ân Trạch ra, lại bị anh vững vàng đè lại, bày ra tư thế thuận lợi xâm chiếm nhất, không hề giữ lại toàn bộ sáp nhập.....

"Bảo bối, thả lỏng thân thể một chút, em thật quá chặt rồi...." Có thể thấy được Nhạc Ân Trạch cũng không dễ chịu, từng giọt mồ hôi lớn rớt xuống ngực Hách Điều Tuyết.

Hách Điều Tuyết rốt cuộc nhin không được nữa, phía dưới truyền đến cảm giác lửa nóng, khóc kêu nói không cần, lại bị Nhạc Ân Trạch dùng miệng chặn lại, biên độ nhỏ tinh tế xay nghiền.

Bị anh trừ chọc lâu như vậy, Hách Điều Tuyết đã không phải là tiểu thư không biết tư vị tinh dục nữa rồi. Sau khi cảm giác đau đớn ban đầu biến mất, một loại cảm giác tê dại cùng được lấp đầy khó nói nên lời chậm rãi tập kích.

Nhạc Ân Trạch đương nhiên cảm giác được thân thể Hách Điều Tuyết biến hóa, lập tức nhanh chóng gia tăng động tác. Nhiều năm khát vọng, ở một khắc này triệt để bùng phát.

Hách Điều Tuyết vẫn còn theo học múa ballet, thân thể mềm dẻo vào lúc này càng biểu hiện triệt để. Đôi chân thon dài bị Nhạc Ân Trạch nâng lên áp trên ngực, phía dưới mở rộng mặc cho anh không kiêng nể gì hưởng dụng.....

Trên giường lớn kiểu Châu Âu xa hoa, tiếng phụ nữ yêu kiều cùng tiếng thờ gấp của đàn ông dần dần giao hòa cùng nhau.

Đêm hôm đó, Hách Điều Tuyết gần như không được ngủ. Cô không biết thủ tính của đàn ông có phải đều đáng sợ như vậy hay không, miệng ôn nhu dụ dỗ "Ngoan, một lần cuối cùng....." Dĩ nhiên một chút càng thoải mái." Nhưng động tác trên tay cũng không chút khách khí, giống như dù thế nào cũng không cho đủ kẻ tham ăn anh, một lần lại một lần nặng nề giầy vò thân thể đỏ mọng mồ hôi đầm đìa của cô.

Đến cuối cùng, cổ họng của Hách Điều Tuyết đã khàn khàn kêu không ra tiếng, một khắc chìm vào giấc mộng, cô cảm giác Nhạc Ân Trạch dán vào gần bên tai cô, nói: "Ngủ đi, công chúa của tôi....."

Hách Điều Tuyết không kịp trở lời, nhắm lại đôi mắt mông lung đắm lệt, dúi mình vào lồng ngực rắn chắc của Nhạc Ân Trạch, rốt cục nặng nề ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Ấn tượng mười tám tuổi dùng phương thức đau đớn vĩnh viễn ngừng lại trong trí nhớ của Hách Điều Tuyết.

Quá mệt mỏi, làm cho trong mộng cũng trở nên mê mê trầm trầm, trong lúc Hách Điều Tuyết bởi vì khát nước mà cự quấy muốn tỉnh giấc, bên người kịp thời bung đến một ly nước ấm, nâng đầu cô lên, dứt nước cho cô. Hách Điều Tuyết thậm chí không kịp lau đi vết nước bên miệng đã nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Thời điểm mở mắt ra lần nữa, đã là gần giữa trưa. Du thuyền cũng đã sớm cập bến, các tân khách khác đều lên bờ về nhà. Nhạc Ân Trạch mặc áo ngủ màu đen dựa vào đầu giường, cúi đầu xem một cuốn tiểu thuyết tiếng Anh, nhìn thấy Hách Điều Tuyết tỉnh liền hỏi: “Có đói bụng không?”

Lúc tỉnh táo lại, hình ảnh đêm qua bản thân cùng anh làm qua đủ loại chuyện khó có thể mở miệng giống như thước phim chiếu lại, xua đi không được.

Có lẽ là đêm qua Nhạc Ân Trạch phát tiết sản khoái, thái độ mềm đi không ít. Sau khi Hách Điều Tuyết tắm xong, đi tới bên giường cầm lấy quần áo người làm mang đến cho cô. Quần lót là hình Kitty màu hồng phần Hách Điều Tuyết thích nhất, áo ngực ren nơ bướm màu hồng nhạt, nồng đậm phong cách thiếu nữ nghênh điện đánh úp lại. Mũ váy cũng là phong cách đoan trang cao nhã, độ dài buông tới cẳng chân.

Hách Điều Tuyết giẫm cọt nhìn một cái, Nhạc Ân Trạch đối với yêu cầu về phụ nữ thật đúng là truyền thống. Lên giường là đảm phụ, xuống giường phải là phu nhân dè dặt.

Khi Hách Điều Tuyết thay quần áo xong, Nhạc Ân Trạch cũng đã rửa mặt xong và thay một thân trang phục nhân nhả, ở trong đại sảnh lẳng lẳng chờ cô.

Lúc cô đi ra khỏi phòng thay quần áo, anh thân sĩ đứng dậy, từ trên cái bàn gần đó cầm lấy một cái hộp gỗ tinh xảo, mở nắp hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền nằm yên tĩnh, trên sợi dây chuyền đính đầy ngọc phi thúy màu xanh lá.

Phi thúy mặc dù quý báu nhưng không phải là người bình thường có thể đeo được. Nhưng làn da Hách Điều Tuyết trắng nõn, hơn nữa còn có chút khí chất cổ điển, đeo sợi dây chuyền mảnh khảnh trên cổ lập tức khiến cho người ta đui mù.

Nhưng Hách Điều Tuyết nhìn bản thân trong gương, cảm thấy sợi dây chuyền trên cổ nhìn thế nào cũng giống như chiếc gong xiềng làm cho người ta ngẩng đầu không được. Nhưng mà nhìn người đàn ông lẳng lẳng đứng sau người nhìn cô, cô lại không thể không miễn cưỡng nở nụ cười “Rất đẹp, cảm ơn.”

Cô không muốn đi Mỹ, mà muốn lay chuyển tâm tư của Nhạc Ân Trạch, không thể dùng biện pháp cứng rắn, trong nội tâm thờ dãi: Chỉ có thể đi một bước tính một bước, đến lúc đó rồi tính.

Nhạc Ân Trạch nhìn Hách Điều Tuyết cứng ngắc nở nụ cười, sắc mặt cũng không biến hóa, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống cái gáy trơn bóng của cô, với tay vào trong cổ áo xoa nắn vú mềm.

Hách Điều Tuyết cảm thấy hô hấp nơi cổ của cô có chút trầm trọng, chỉ có thể nhỏ giọng kêu đói, mới có thể khiến cho Nhạc Ân Trạch dừng trạng thái tiếp tục lan tràn đi xuống.

Mấy ngày kế tiếp, Hách Điều Tuyết cũng không có đi học, bởi vì Nhạc Ân Trạch không cho phép, cũng không nói lý do.

Chỉ là mỗi lần bị anh đè ở trên giường lớn, lăn qua lộn lại làm tình, lý do không cần nói cũng hiểu. Mỗi lần bị anh hung ác va chạm xâm nhập, ngày thứ hai phải chậm rãi thật lâu mới có khả năng rời giường.

Trong biệt thự, người làm đều hoạt động ở dưới lầu một, mà lầu hai trở thành không gian của anh và cô.

Quần áo cùng đồ dùng hằng ngày của Hách Điều Tuyết đều chuyển qua phòng ngủ của Nhạc Ân Trạch. Mỗi ngày nay anh đều ở nhà làm việc, ngay cả công ty cũng không đi.

Hách Điều Tuyết tự nhận bản thân không phải loại mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ, ít nhất không giống loại đầy đặn ngon miệng như Diệp Mân.

Loại đàn ông thành thực công thành danh toại giống như anh, cuộc sống riêng tư của anh thật là phần kích. Nhưng mà người đàn ông ở lần trên du thuyền lần trước giống như là thiếu niên thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết mới bắt đầu ném thử trái cấm. Tinh lực dư thừa, lực eo mười phần. Cô bị ép buộc đến khóc nức nở, đồng thời cũng lo lắng cho người đàn ông này tưng dục quá độ, giống như người bạn nhiều năm trên thương trường của ba Hách, ngày ngày cầu xin trời phạt, nơi nơi tìm lộc nhưng, hồ tiên bồi bổ.

Tựa như hiện tại, cô mặc váy ngủ trắng ngời ở trong phòng sách, đàn ông hoàng tử tế viết đề trên giấy. Bên kia Nhạc Ân Trạch vừa mới dùng Internet họp hội nghị cùng cấp dưới. Cảnh tượng ở nhà bình yên như thế cũng sẽ khơi gợi thú tính của anh.

Mới vừa tắt video call trên Internet, liền một câu cũng không nói đánh úp về phía cô, ngay cả phòng ngủ cũng không về, án cô ở trên sofa khẩn cấp muốn cô.

Quần lót rất nhanh bị ném trên sàn nhà, trước ngực cũng áp vào trên đệm sofa, cặp mông mướt mà cũng cao cao vênh lên, trêu chọc cô thành bộ dáng ngon miệng. Người đàn ông ở phía sau vận sức chờ phát động, lúc đang chuẩn bị tiến vào, đi động của Nhạc Ân Trạch lại vang lên.

Nhạc Ân Trạch không kiên nhẫn cầm lấy đi động, chuẩn bị ấn tắt, nhưng khi nhìn thấy dây số hiện lên, sắc mặt liền ngưng trọng bấm nút nghe máy, nói không được vài câu liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Hách Điều Tuyết ngồi thẳng người, cầm lấy quần áo bị anh quăng bừa bãi mặc lại một lần nữa. Nghĩ lại một chút, dường như vừa nãy cô loáng thoáng nghe được trong điện thoại có nói đến Lục Minh Phong.

Trong lòng Hách Diêu Tuyết vừa động, nhẹ nhàng đi về phía cửa. Tiểu Đậu vốn nằm sấp trên ghế sofa ở một góc của nó, cô vừa tới gần, Tiểu Đậu còn tưởng là cô muốn dẫn nó đi ra ngoài, bỗng nhiên liền hưng phấn, bốn chân ngán dùng sức khễ đạp liền chuẩn bị chạy ra ngoài. Hách Diêu Tuyết cúi xuống bế Tiểu Đậu một lúc, còn để ngón tay lên trên miệng không tiếng động bảo im lặng. Tiểu Đậu xem hiểu, không có giấy dựa nữa. Hách Diêu Tuyết nhẹ tay nhẹ chân đi đến cạnh cửa, nghe xong mộ hồi, nghe thấy nội dung xong, đang muốn lại mở khe cửa rộng ra một chút, lại phát hiện Nhạc Ân Trạch đột nhiên mở cửa phòng, Hách Diêu tuyết đang dán vào cửa không biết, cắn đầu ngã vào trong lòng anh.

Mà Tiểu Đậu cho rằng đây là kiểu trò chơi mới, hưng phấn mà phe phẩy đuôi muốn tiến lên liếm Nhạc Ân Trạch.

Hách Diêu Tuyết cũng rất lúng túng, thậm chí có chút ngượng ngùng nhìn Nhạc Ân Trạch.

Nhạc Ân Trạch từ từ buông cô ra, sắc mặt có chút tối tăm không giải thích được.

"Tuyết, em hẳn là rõ ràng, em cùng Lục Minh Phong không bao giờ có khả năng xảy ra chuyện gì....."

Nhạc Ân Trạch đương nhiên biết rõ, Hách Diêu Tuyết vì sao muốn nghe lên, lạnh như băng nhắc nhở.

Hách Diêu Tuyết bị bắt gặp đang xấu hổ, nghe lời anh nói xong, chỉ có thể đành giọng nói: "Tôi cùng anh Minh Phong vốn là không có gì, giống như tôi cũng không nghĩ muốn có gì với anh!"

Người đàn ông nghe xong lời này, vươn tay chọt chọt đầu Tiểu Đậu luôn luôn nóng lòng muốn thử trò chơi mới, nói: "Chủ nhân của mày chính là không giống như mày biết nhìn ánh mắt người khác. Ít nhất, mà mày còn biết tới căn phòng chủ nhân chân chính vắt đuôi, nhưng mà cô ấy chỉ biết tự mình tìm khổ ăn...."

Thời gian kết tiếp sau ngày đó, Nhạc Ân Trạch hóa những lời nói tinh túy kia thành hành động thực tế, làm cho Hách Diêu Tuyết lĩnh giáo triệt để.

Lúc Hách Diêu Tuyết bị Nhạc Ân Trạch trêu ghẹo đến mức không thể khống chế rốt cục bò trở lại giường lớn, cô thực hận không thể noi theo Mạnh Khương Nữ khó đến sập căn phòng này, tính luôn cả người đàn ông kia cùng nhau bị đè đến dập nát.....

Có lẽ là vì bồi thường hành vi cầm thú trước đó, người đàn ông áp dụng chính sách ngọt ngào. Ngày thứ hai, lúc Hách Diêu Tuyết rùng mình tỉnh dậy, ôm cô nói: "Hiện tại bên Thụy Sĩ là thời điểm tốt để trượt tuyết, qua vài ngày nữa chúng ta cùng đi Thụy Sĩ chơi có được hay không?"

Hách Diêu Tuyết nhủ mày, từ chối cho ý kiến, tiếp tục vui mặt ở trong chăn không chịu ra ngoài.

Nhạc Ân Trạch trái lại tự mình quyết định.

Hách Diêu Tuyết suy nghĩ một chút, nói: "Tôi..... Tôi muốn ở trong nước học cho xong chương trình trung học, anh đừng mang tôi đi Mỹ có được không?....."

"Được." Không nghĩ tới Nhạc Ân Trạch thế nhưng một chút do dự cũng không có liền sản khoái mà đồng ý.

Vì vậy dưới điều kiện tiên quyết đàm phán thành công, việc đi Thụy Sĩ đã được quyết định.

Hai người trước tiên đi dạo chơi ở Thụy Sĩ ba ngày, sau đó liền đi đến Thi Tháp Đức. Nơi đó là thiên đường trượt tuyết, có bố trí 63 xe cáp dùng để lên núi, ở độ cao 1050 – 3000 thước, độ dốc lên đến 250km dùng để trượt tuyết, độ dày 3000m sông băng, mùa hè cũng có thể trượt tuyết.

Hiện tại chính là mùa trượt tuyết, bình thường sân trượt tuyết người đến người đi, nhưng mà hôm nay, sân trượt tuyết một người cũng không có, chỉ có hai người Hách Diêu Tuyết cùng Nhạc Ân Trạch. Sau khi cô vào sân trượt mới biết được anh đã bao toàn bộ phía Tây sân trượt tuyết, thật sự là đem lá cờ có hai chữ "nhà giàu" này phô trương đến vô cùng nhàn nhuyến.

Ngồi cáp treo lên núi, nhìn ngọn núi dần dần nhỏ lại dưới chân, ngắm nhìn băng tuyết trắng tinh phía xa xa, Hách Diêu Tuyết cảm thấy cả người gần như trở nên trong suốt rồi. Sau khi ba mẹ qua đời, mỗi một việc xảy ra làm cho cô có cảm giác hít thở không thông. Hiện tại nội tâm bị thương cùng tịch tịch giống như theo hô hấp đều bay ra khỏi cơ thể, trong đầu trống rỗng, bị đông lại cái gì cũng không cần nghĩ.

Hách Diêu Tuyết là lần đầu tiên trượt tuyết, mặc áo trượt tuyết thật dài có chút không quen, trên chân nặng nề, giống như không dùng được, chỉ có thể đi chuyển từng chút một lên phía trước. Nhạc Ân Trạch lại vô cùng thuần thục, đỡ Hách Diêu Tuyết, một bên chỉ bảo một số động tác cơ bản.

Sau khi đi hơn mười phút, Hách Diêu Tuyết cơ bản đã nắm giữ được cách dùng giày trượt tuyết, không cần Nhạc Ân Trạch dìu cũng có thể tự mình đi rồi. Nhạc Ân Trạch buông tay cô ra, ở bên cạnh nhìn cô, cô vũ nói: "Đúng, là như vậy. Trước không cần lo lắng trượt tuyết, cứ đi từ từ như vậy, sau khi quen thuộc với giày trượt tuyết thì có thể trượt tuyết thoải mái rồi." Loại nhân nại giảng giải này, giống như là anh trai trước kia gần từng tiếng dạy cô phát âm, dù cho cô lặp đi lặp lại sai nhiều lần, thiếu niên cũng không có nửa điểm không kiên nhẫn.

"Tôi đến làm thị phạm cho em." Nói xong, Nhạc Ân Trạch liền đi trước làm gương. Đầu tiên trượt xuống làm mẫu, sau đó ngay tại lúc anh trượt xuống triền núi, động tác xinh đẹp trượt xuống, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Lúc Nhạc Ân Trạch đứng dậy, ván trượt trên chân đột nhiên tuột ra rơi xuống một cái, sau khi hạ xuống lập tức mất đi thăng bằng, bắt ngờ lăn xuống sườn núi.

Một bên sườn núi bất ngờ lộ ra một con dốc chưa thi công cung cấp một chỗ trượt tuyết chuyên nghiệp, tăng thêm độ khó cho động tác trượt tuyết. Nhạc Ân Trạch lại rơi đúng vào một đoạn dốc gần vị trí kia, ngã sấp một đường quay cuồng lăn xuống. Mặc dù anh đã cố gắng không chệch rời xa phương hướng kia, nhưng mà quán tính lăn tròn quá lớn, vẫn là bị ngã xuống.

Hách Điều Tuyết nhìn thấy Nhạc Ân Trạch ngã xuống liền kinh hãi, lúc nhìn thấy anh không chệch không cho bản thân lăn đến đoạn dốc kia, hai tay theo bản năng bịch chặt miệng. Lúc anh rơi xuống cô không không chệch được hét to một tiếng “A”, tiếng hét sắc nhọn thê thảm của cô phiêu đảng giữa sân tuyết trắng trải.

Hách Điều Tuyết bị dọa cho ngây người dường như bị tiếng hét của bản thân thức tỉnh, vội vàng cỡi ván trượt tuyết, nhanh chóng chạy về phía sườn dốc, quỳ trên mặt đất, hai tay quơ quơ thăm dò nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía dưới là tuyết trắng rỗng, không có Nhạc Ân Trạch. Hách Điều Tuyết sửng sốt, vừa cẩn thận nhìn lại, vẫn là không có Nhạc Ân Trạch.

“Tôi ở đây.” Đột nhiên phía trước truyền đến giọng nói, Hách Điều Tuyết thò ra hơn phân nửa thân mình mới nhìn thấy một bàn tay Nhạc Ân Trạch đang bám tại một góc nổi lên dưới sườn núi, cả người dán tại vách núi đen, hơi hơi động đưa.

Thì ra Nhạc Ân Trạch nhìn thấy đã không thể tránh được bị ngã xuống vách núi, mỗi lần lăn tròn hai tay đều không ngừng bám vào trên mặt tuyết, rốt cục trong khoảnh khắc rơi xuống bắt được một góc lồi ra ngoài trên sườn núi, không có té xuống.

Hách Điều Tuyết nhìn thấy Nhạc Ân Trạch không té xuống, vội vàng vươn tay xuống kéo anh lên. Sức lực của cô vốn yếu, tại vách núi đều là tuyết đọng, không có chỗ mượn lực, cô kéo hai lần đều không có hiệu quả.

Nhạc Ân Trạch ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Em không kéo được, nhanh đi tìm người giúp đỡ.”

Vốn là khu nghỉ ngơi có hai người bảo vệ đi theo, nhưng vì Nhạc Ân Trạch bao hết toàn bộ phía Tây sân trượt tuyết, có thể tạo ra không gian cho hai người, liền kêu hai người bảo vệ ở lại dưới chân núi chờ. Nhân viên công tác cứu hộ đã rời xa địa điểm gặp chuyện đến đại sảnh nghỉ ngơi. Trong lúc nhất thời, nước xa không cứu được lửa gần.

Hách Điều Tuyết nhìn cánh tay bám trên vách núi của Nhạc Ân Trạch đã có chút run rẩy, biết anh tuyệt đối không thể kiên trì đến lúc cô tìm người quay lại.

Một giọng nói trong đầu Hách Điều Tuyết vang lên: “Nghe lời anh ta, trở về tìm người giúp. Không cần thiết nóng vội, lúc trở về tất cả mọi chuyện đều sớm kết thúc. Cô không có làm trái lương tâm, mà cô cùng anh họ cũng có thể được tự do.”

Hách Điều Tuyết có chút do dự, nhất thời ngần người.

“%. Nếu như tôi té xuống, em có thể đi tìm luật sư công chính, luật sư Triệu, ông ta sẽ an bày cuộc sống về sau cho em.” Đột nhiên Nhạc Ân Trạch mở miệng nói.

Ở thời điểm quan trọng giây dựa trước sinh tử, Nhạc Ân Trạch dường như nhận ra nội tâm phập phồng dao động của Hách Điều Tuyết, nhưng về mặt cùng giọng nói vẫn như cũ bình tĩnh, không khác gì bình thường, giống như lúc này sinh mạng treo lơ lửng không phải là anh.

Ngay cả Hách Điều Tuyết không có chút hảo cảm nào đối với anh cũng không thể không công nhận. Nhạc Ân Trạch là một người đàn ông có nội tâm vô cùng mạnh mẽ, trách không được anh chỉ dùng không tới vài năm ngắn ngủn liền có thể lấy được địa vị như ngày hôm nay.

Thành công vĩnh viễn dành cho người không muốn sống cùng liều mạng. Nhạc Ân Trạch có bản lĩnh, cũng dám đánh cược mạng mình.

Anh nói xong lời ủy thác trước khi lâm chung, liền không nói chuyện nữa, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt của Hách Điều Tuyết, giống như muốn khắc sâu bộ dáng của cô vào trong đáy mắt.

Hách Điều Tuyết cảm thấy cuộc đời của mình cũng nên bỏ ra tiền đặt cược, đánh cược một lần!

Cô hít một hơi thật sâu, cả người quỳ rạp trên mặt đất, liền thò đầu xuống vách núi đen, vươn hai tay bắt lấy cánh tay của Nhạc Ân Trạch, làm cho hai tay của anh đều có thể dùng sức, duy trì một chút. Lại dùng một bàn tay khác lấy điện thoại từ trong túi áo trước ngực của anh “Số điện thoại của bảo vệ là bao nhiêu?” Cô hỏi anh.

“Bấm số một là được.” Nhạc Ân Trạch nói.

Một tay cô kéo cánh tay người đàn ông, cho anh một chút trợ lực, một tay khác bấm gọi điện thoại. Sau khi bên kia bắt máy, ngắn gọn nói một chút tình

huống bên này, cô còn chưa nói xong, bên kia đã cúp điện thoại, xem ra là trên đường chạy tới đây.

Hách Điều Tuyết để điện thoại xuống, hai tay túm chặt cánh tay của Nhạc Ân Trạch “Kiên trì một chút, rất nhanh bọn họ sẽ đến đây.”

Nhạc Ân Trạch thật sâu nhìn cô một cái “Từ dưới chân núi đi cáp treo lên đây rồi đi đến chỗ chúng ta cần ít nhất mười lăm phút.”

Hách Điều Tuyết chưa từng nghĩ mười lăm phút này lại lâu như vậy. Ngực ép ở trên vách núi cheo leo, không thở nổi, vì muốn túm được càng chặt, cô đã bỏ bao tay ra, hai tay đã sớm đông lại đỏ bừng, đã sớm mất đi tri giác. Hách Điều Tuyết đang dùng toàn bộ ý chí của bản thân để kiên trì.

Không biết lại qua bao lâu, bảo vệ còn chưa tới, Nhạc Ân Trạch đã đạt đến cực hạn, hai tay đều không còn một chút sức lực, không nhịn được run rẩy, nắm lấy tay Hách Điều Tuyết cũng không có lay động.

"Buông tay ra, chúng ta không kiên trì được rồi." Nhạc Ân Trạch nói. Hách Điều Tuyết không lên tiếng, cắn chặt răng tiếp tục nắm chặt cánh tay anh. Cô lại nổi lên tính ngang ngược cật lực, vẫn không chịu buông tay.

"Em.... Thật đúng là không có lúc nào nghe lời..." Nhạc Ân Trạch nhàn nhạt trào phúng nói. Anh hít một hơi thật sâu, dùng hết sức lực cuối cùng gỡ tay tránh thoát hai tay của cô, sau đó..... thẳng tắp ngã xuống.

Hai tay Hách Điều Tuyết trống không, hoảng sợ nhìn thân thể Nhạc Ân Trạch thẳng tắp rơi xuống.

Đoạn sườn núi này cao gần 15m, lúc Nhạc Ân Trạch rơi xuống một nửa đã dùng sức đá chiếc giày trượt tuyết thật dài vào vách đá, nương theo tác dụng phản lực nghiêng người rơi về phía ngoài, cái này làm mất không ít lực rơi xuống. Cuối cùng khi chạm đất, hai tay anh che đầu gối, thân mình cuộn tròn lại, trong nháy mắt rơi xuống, xoay người lăn tròn giảm đi tác dụng lực rơi xuống. Sau khi anh tèo ra một hố tuyết đọng thật dài hơn 10 thước, liền té trên mặt đất bất động.

Lúc xe cứu thương đuổi tới, toàn bộ sân trượt tuyết đã rối loạn thành một núi, trong đó một người bảo vệ hộ tống Hách Điều Tuyết cùng xe cứu thương chạy tới bệnh viện lớn nhất ở chỗ đó.

Sau khi giúp đỡ đẩy Nhạc Ân Trạch đã hôn mê vào phòng cấp cứu, Hách Điều Tuyết ngồi trên ghế dài, không nhịn được nắm chặt bàn tay đã đông cứng.

Cô nguyện ý cứu anh, dù sao anh đã cướp đi những thứ anh muốn cướp lấy trên người cô, như vậy anh cứ thế mà chết không khỏi quá tiện nghi cho anh rồi. Tìm một chỗ dựa mạnh mẽ mà vững chắc như Nhạc Ân Trạch không phải là chuyện dễ dàng gì. Nếu anh có chút cảm động, cô có thể thuận thế đưa ra yêu cầu anh điều tra nguyên nhân cái chết của ba mẹ.

Nhưng tại sao phát triển đến cuối cùng bản thân ngược lại giống như mắc nợ anh cái gì đó?

Nếu như không phải vì tránh thoát tay cô, có lẽ anh còn có chút sức lực kiên trì chờ đến lúc bảo vệ tới, khi đó bảo vệ đã gần tới rồi.

Hách Điều Tuyết mơ hồ đoán được nguyên nhân hành vi gần như tự sát của Nhạc Ân Trạch. Anh sợ vạn nhất té xuống, bản thân sẽ thuận thế lôi kéo cô theo.....

Người đàn ông luôn đối với cô lúc nóng lúc lạnh, lại trong lúc nguy hiểm làm ra lựa chọn như vậy..... Hách Điều Tuyết ép buộc bản thân không thể tiếp tục suy nghĩ nữa.

Coi như trước khi chết người đàn ông kia tính toán mỗi ngày làm một việc thiện, cũng không xóa bỏ được sự thật chuyện anh đã thương tổn cô.....

Hách Điều Tuyết dùng sức xoa nắn bàn tay đông lạnh đỏ ửng, kiểm chế không được có một chú rung động không nên có.

Từ sườn núi có độ cao 15m ngã xuống, thế nhưng chỉ bị gãy một cái xương đùi cùng một chút chấn động não nhỏ, ngay cả bác sĩ cũng nói anh mạng lớn, cứu từ nhất sinh!

Lúc Nhạc Ân Trạch tỉnh lại, nhìn thấy Hách Điều Tuyết đang nằm sấp ở trước giường bệnh ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn gối trên bàn tay, còn có một chút đỏ lên.

Nhạc Ân Trạch hơi nhú mày, vươn tay ấn chuông. Đợi bác sĩ mang theo hai y tá vội vã chạy tới, Hách Điều Tuyết mới bị tiếng mở cửa của bọn họ đánh thức.

Lúc bác sĩ mở miệng hỏi thăm Nhạc tiên sinh có chỗ nào không thoải mái, anh chỉ xuống tay của Hách Điều Tuyết “Có kem trị nứt da không? Cho cô ấy một chút.”

Hồ hấp của Hách Điều Tuyết hơi chậm lại, thật muốn hỏi bác sĩ, não người đàn ông này có phải bị ngã đến hư rồi hay không?

Rất nhanh sau đó đã chứng minh, dù là ngã từ vách núi cao tới đâu, cũng không thể ngã ra một thiên sứ!

Nhạc Ân Trạch tự tay bôi kem lên tay cho cô, vừa vuốt ve vừa tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, đông lạnh đến bị nứt da hết cả, cũng không biết khi nào mới có thể có lại bàn tay mềm mại như ngọc trước kia.....”

Nếu như có thể quay ngược thời gian, Hách Điều Tuyệt cảm thấy người đàn ông này không nên chỉ gây một cái xương đùi đơn giản như vậy.....

Để một bảo vệ đưa Hách Điều Tuyệt đi, một bảo vệ khác kiểm tra giày trượt tuyết tiến vào.

"Nhạc tiên sinh, đã mang cho chuyên gia kiểm tra, đôi giày trượt tuyết này thật sự là bị người ta động tay động chân."

Nhạc Ân Trạch gật gù đầu, hỏi: "Đôi giày này luôn để cùng một chỗ với hành lý, ai đã từng tiếp cận nó?"

Gương mặt bảo vệ xấu hổ, chỉ cúi đầu nói: "Nhạc tiên sinh, tôi bảo đảm trong thời gian ngắn nhất sẽ điều tra rõ."

Nhạc Ân Trạch không nói gì, đột nhiên ánh mắt anh mờ to, vẻ mặt ngưng trọng "Gọi điện thoại cho khách sạn, mời công ty bảo an phái thêm người. Máy ngày nay không để cho Hách tiểu thư ra cửa, cho dù muốn đi ra ngoài cũng muốn một tắc cũng không rời, không thể cho người không liên quan tiếp cận."

"Dạ, Nhạc tiên sinh." Bảo vệ nói xong cũng xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Mấy ngày nay, Hách Điều Tuyệt bị vây trong khách sạn, ra vào không được. Mỗi lần cô muốn ra ngoài, đều bị bảo vệ lễ phép ngăn lại, nói Nhạc tiên sinh không có ở đây, Hách tiểu thư tốt nhất là nên ở trong phòng.

Hách Điều Tuyệt cũng không phải là loại người có thói quen tranh cãi cùng người khác. Huống chi đối phương là đàn ông mạnh mẽ, sau khi vài lần gặp phải cản trở, cô liền ngậm ngút trong phòng không tiếp tục thử đòi ra ngoài nữa.

Chỉ là Hách Điều Tuyệt cũng phát hiện ra khác thường. Bảo vệ ngoài phòng đột nhiên tăng nhiều, trừ bỏ vài người quen thuộc mang theo từ trong nước còn có bảo vệ bên ngoài, có vài người da đen, vừa nhìn là biết mời từ bên ngoài.

Thật sự là không biết Nhạc Ân Trạch đang phòng bị cái gì, chẳng lẽ anh sợ cô sẽ chạy trốn hay sao? Hách Điều Tuyệt cười tự giễu.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa. Hách Điều Tuyệt biết, đây là tiếng của người đưa cơm đến. Bảo vệ ngoài cửa làm hết mười phần phận sự, đồ ăn của cô đều do đầu bếp chuyên môn của khách sạn phụ trách, lại có bảo vệ giám thị phục vụ đưa vào.

Khi xe thức ăn đẩy tới, lúc phục vụ nhận tiền tip bảo vệ đưa, liền mặt mày hớn hở chạy lấy người.

Hách Điều Tuyệt nhìn bữa ăn kiểu Trung Quốc đưa tới, không còn khẩu vị, nhưng mà cô vẫn bụng bát canh trứng tôm hùm lên, món này nhẹ nhàng dễ tiêu hóa. Trước kia đầu bếp đã làm qua hai lần, lần nào cô cũng ăn sạch sẽ.

Lần này cũng không ngoại lệ, nhưng khi cô múc mấy muỗng, đột nhiên phát hiện dưới bát canh có một cái USB nho nhỏ.

Hách Điều Tuyệt đứng phắt dậy, vừa muốn gọi bảo vệ, lại dừng lại. Cô chậm rãi lấy USB ra, sau đó nói với bảo vệ ngoài cửa đã ăn no, để cho bọn họ đẩy xe thức ăn ra.

Sau khi bảo vệ rời khỏi, Hách Điều Tuyệt nhanh chóng đến chiếc máy tính trong khách sạn, gắn USB vào máy.

Lúc mở chiếc USB ra, cô phát hiện bên trong đều là báo cáo của công ty, còn có một số ảnh chụp.

Mặc dù Hách Điều Tuyệt không hiểu lắm phương diện buôn bán, nhưng những báo cáo kia làm cực kỳ dễ hiểu, trọng điểm dùng mực đỏ đánh dấu, dù cho ngu ngốc cũng có thể nhìn ra, ngân sách tập đoàn nhà họ Nhạc vận hành như thế nào, nơi nơi bày bố tạo áp lực công ty nhà họ Hách. Mà trong bức ảnh, cô nhìn thấy Nhạc Ân Trạch đang gặp mặt mấy chủ nợ lớn của công ty nhà họ Hách, mọi người ngồi cùng một chỗ, hơn nữa từ góc độ của ảnh chụp, có thể cảm nhận được hơi thở âm mưu, chính diện đánh tới.

Hách Điều Tuyệt càng xem càng kinh sợ, chỉ cảm thấy da đầu có chút run lên. Nếu..... Nếu những báo cáo này là thật, như vậy..... Dù Nhạc Ân Trạch không tự tay sát hại ba mẹ cô, cũng tuyệt đối là đầu sỏ đẩy công ty nhà họ Hách vào tuyệt cảnh.

Nghĩ đến người đàn ông kia đã chạm vào người cô, mỗi một tác da thịt trên thân thể cô đều cảm thấy khó ức chế run rẩy cùng ghê tởm.

Nội dung bên trong USB cuối cùng chỉ có mấy lời ít ỏi, đại ý nói là bạn thân của Hách Trì Quốc khi còn sống, hy vọng Hách Điều Tuyệt an tâm một chút, chớ nóng nảy, nhẫn nại chờ hân đến giải cứu.

Sau khi xem hết tất cả văn kiện trong USB, toàn bộ nội dung trong USB đều biến mất. Hẳn là có người cài đặt virus vào bên trong, xem khi xem xong tự

động xóa sạch nội dung.

Hách Điều Tuyết thử lại mấy lần, phát hiện văn kiện đều triệt để biến mất, liền rút USB ra, bỏ vào trong bồn cầu.

Cô cũng không hoàn toàn tin lời của người thần bí này, nhưng càng nghĩ đến con người của Nhạc Ân Trạch, lại cảm thấy tội trạng này mười phần đúng tác phong làm việc của anh. Thừa dịp người ta gặp khó khăn thì bỏ đá xuống giếng không phải là sở trường của anh hay sao?

Nghĩ đến bản thân xem chút đã đi cầu xin người gián tiếp hại chết ba mẹ mình, thay ba mẹ đã chết báo thù rửa hận, thật sự là mười phần châm chọc.

Hách Điều Tuyết cảm thấy bản thân đối với đạo đức của người đàn ông này hoàn toàn không còn chờ mong gì, theo lý thuyết cũng không có thất vọng gì đáng nói, nhưng không biết vì sao, khi mầm móng hoài nghi dần dần mọc rễ dưới đáy lòng, giống như sợi tơ vô hình gắt gao quấn chặt trái tim cô, làm cho cô hít thở không thông đến độ nói không ra lời.....

Nhạc Ân Trạch lần nữa chứng minh năng lực khôi phục của ác ma, lúc gặp chuyện không may, ngày thứ ba đã chuẩn bị làm thủ tục xuất viện.

Nghĩ đến lúc bản thân tỉnh lại, cô gái nhu thuận ngủ bên giường bệnh, về mặt Nhạc Ân Trạch liền trở nên dịu dàng. Anh có thể cảm giác được, lúc đó bản thân gần như lựa chọn tự sát làm cho cô gái luôn luôn phòng bị giống con nhím nhỏ đã thay đổi, cái loại muốn quan tâm lại keo kiệt biểu hiện kỳ quái thật đúng là..... rất đáng yêu.

Bởi vì phải hạn chế Hách Điều Tuyết ra ngoài, hai ngày nay anh đều không cho Hách Điều Tuyết đến thăm bệnh, cho nên ngày thứ ba sau khi vừa làm xong kiểm tra, Nhạc Ân Trạch liền một giây cũng không muốn ở lại, để cho nhân viên đi theo tiến hành thủ tục xuất viện, bản thân thì về khách sạn trước.

Lúc bảo vệ giúp anh lấy xe lăn, đưa anh về khách sạn, bảo vệ nhỏ giọng hỏi anh có đi đến nhà ăn dùng cơm trước hay không, anh lắc đầu, ý bảo trực tiếp trở lại phòng.

Đẩy cửa phòng ra, Nhạc Ân Trạch có chút ngừng lại, cũng không biết nghĩ tới cái gì, khoe miệng khẽ nhếch lên cười, sau đó đẩy cửa phòng.....

Khi Nhạc Ân Trạch đẩy xe lăn vào, nguyên bản Hách Điều Tuyết ngồi trên ghế sofa chậm rãi ngồi thẳng người, trừng mắt bỏ câu nhìn anh, bộ dáng dường như có chút sững sờ.

Nhạc Ân Trạch vẫy tay cho bảo vệ ra ngoài, sau đó nói với Hách Điều Tuyết: “Đến đây, đẩy tôi qua đó.”

Nhưng Hách Điều Tuyết lại giống như tượng đá, không nhúc nhích, cũng không biết đang ồn ào khó chịu cái gì. Nhạc Ân Trạch nhẫn nại đợi một hồi, sau đó tự đẩy xe lăn đi qua. Nhưng không đợi anh qua đến, Hách Điều Tuyết đột nhiên giơ cái bình hoa trên bàn, hung hăng ném về phía anh.

Nếu là bình thường, bình hoa này nhất định không đựng được vào người anh, nhưng hiện tại chân Nhạc Ân Trạch đang bó thạch cao, đối với xe lăn cũng không phải đặc biệt tiện lợi. Bình hoa đập vào trên người anh, nhánh hoa treo đầy trên người, nước bên trong cũng theo óng quắn chảy xuống.

Hách Điều Tuyết nhìn ánh mắt Nhạc Ân Trạch, giống như con rồng hung ác muốn phun lửa, nghiêng răng hỏi: “Đây là cách em hoan nghênh tôi?”

Hách Điều Tuyết không biết anh nguyên bản chờ mong nghi thức hoan nghênh long trọng như thế nào. Trên thực tế cả ngày ngọn lửa giận của cô càng cháy càng mãnh liệt, nếu bên người có lựu đạn, cô cũng sẽ không chút do dự mà ném vào anh.

“Anh rút ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!” Hách Điều Tuyết nắm chặt nắm tay, chỉ vào cửa lớn quát.

Nhạc Ân Trạch lạnh lùng nhìn cô, nhẹ nhàng gõ trên xe lăn “Em có tư cách ra lệnh cho tôi sao? Hách tiểu thư?”

Hách Điều Tuyết không trả lời, cô xoay người cầm một cái bình hoa lớn hơn ở trên bàn chuẩn bị “chăm sóc” long trọng một chút với Nhạc Ân Trạch.

Nhưng vào lúc này, người đàn ông vọt đứng dậy từ xe lăn, một chân bước nhanh ra phía sau lưng Hách Điều Tuyết, vươn bàn tay to ôm lấy cô, đột nhiên quăng cô đến trên giường lớn.

Hách Điều Tuyết giãy dụa muốn đứng lên, nhưng trong lúc này, cô nhìn thấy anh đi vài bước, lại trở ngại vì chân bó thạch cao mà rất không thuận tiện, đi lại tập tễnh.

Nhạc Ân Trạch cầm lấy bình hoa cô chuẩn bị giơ lên, không chút do dự đập vào cái chân bó thạch cao của bản thân. Đập một cái không nát, người đàn ông không ngừng nghi chút nào lại đập cái thứ hai, âm thanh thạch cao vỡ ra làm cho tim người ta đập nhanh.

Hách Điều Tuyết bị hành động điên cuồng của Nhạc Ân Trạch làm cho sợ tới mức ngây người.... Đây chính là một kẻ điên! Kẻ điên nguy hiểm mười phần!

Về mặt người đàn ông không biểu cảm đập thạch cao nát thành từng mảnh nhỏ, vài bước liền lên giường, một tay ấn lại Hách Điều Tuyết đang chuẩn bị đứng lên, nghiêng răng hỏi: “Em cho tôi ngạc nhiên mừng rỡ lớn như vậy, có phải tôi cũng nên thương yêu em một chút hay không?”

Nói xong, anh đưa tay xé rách ga giường, cột hai tay Hách Điều Tuyết con đang giãy dụa vào đầu giường.

Hách Điều Tuyết mang nước mắt phần hận nói: “Tội phạm giết người! Ba tôi đối với anh không tệ, vậy mà anh lại đối xử với ông như vậy! Vô sỉ! Bại hoại! Ban đầu ở sườn núi, tôi nên một cuộc hung hăng đập xuống, cho anh rơi tan xương nát thịt!”

Ánh mắt của Nhạc Ân Trạch sắp bị màu đỏ che lấp, anh cười lạnh lộ răng nanh trắng tinh “Sao tôi có thể chết? Nếu tôi chết, ai tới an ủi bảo bồi tịch mệnh. Mấy ngày nay có phải cảm giác thân thể ngứa ngáy khó nhin? Đừng nóng vội, một hồi tôi liền dứt em ăn no, cho em tin tưởng thân thể hiện tại của mình đã không thể rời xa đàn ông.”

Căn phòng xa hoa, giường lớn lại như Địa ngục, hình ảnh phóng đảng làm cho người ta không mở mắt ra được.

Người đàn ông lửa thể, thân hình cường tráng không có một vết sẹo, cặp mông gầy yếu mà gợi cảm, một chân không bị thương hữu lực nửa quỳ ở trên giường, một chân bị thương khác thì nửa nhấc ở bên giường.

Hai cổ tay Hách Điều Tuyết bị mảnh vải ga giường trói buộc ở trên đỉnh đầu trên đầu giường, tóc dài giống như dải lụa xỏa tung, bộ ngực tròn đầy đặn phập phồng theo hô hấp dồn dập, nụ hoa màu non mềm hồng hồng nở rộ kiều diễm, đẹp không nói nên lời.

Trên bàn tay của người đàn ông còn dính chút nước trong bình hoa, lạnh lẽo giống như rần độc vuốt ve đôi chân thon dài của cô. Đầu ngón tay thô ráp ma sát da thịt non mịn, từ bắp chân rồi thông thả hướng lên trên, vuốt ve hai đầu gối run rẩy của cô. Sau đó lại lần nữa hướng lên trên, chậm rãi âu yếm cặp đùi cân xứng của cô, lại hữu ý vô tình tránh đi mặt địa mềm mại giữa hai chân.

Mà lúc này, trong mặt địa của Hách Điều Tuyết lòi ra một sợi dây điện màu đỏ, chỗ sâu nhất còn bắt chợt truyền ra tiếng vang “ong ong”

“Ừm” Ngực Hách Điều Tuyết càng nhấp nhô lên xuống, không kiềm chế được vận vẹo thân thể. Hai tay bị trói bắt lực nắm thành quyền, khuôn mặt xấu hổ và giận dữ cùng khó có thể nói ra miệng hành hạ thoáng biến thành đỏ ửng.

“Cô gái không nghe lời sẽ phải nhận trừng phạt.” Ánh mắt người đàn ông như nóng, giọng nói lại lạnh như băng giống như vừa ướt qua đá lạnh “Đừng chịu đựng, muốn rên liên rên, tôi thích nghe tiếng rên của em, đặc biệt là thời điểm em khóc cầu xin tôi.”

Nếu có thể, Hách Điều Tuyết nhất định sẽ chửi ầm lên, nhưng hiện tại toàn bộ tinh thần của cô đều vị dị vật bên trong cơ thể đoạt đi rồi.

Trong hành lý của người đàn ông đáng chết này rốt cuộc là còn mang theo bao nhiêu vật tà ác? Vật nhỏ tròn tròn nhìn như ngon miệng này, còn bị anh vẽ loạn một tầng thuốc mỡ thơm ngát. Khi cái trứng rung tình thú bị anh không chút lưu tình đẩy vào, thân thể cô nhất thời như muốn bốc cháy, lúc công tắc cái trứng rung được bật lên càng làm cho cô run rẩy đến cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

“Đừng khóc, phía dưới của em thật ướt, nếu khóc sẽ càng mất nước. . . .” Nhạc Ân Trạch như rót mỳ, ngả ngón vờn bàn tay lau đi nước mắt trên khóe mắt Hách Điều Tuyết, không cho kháng cự chen vào giữa hai chân cô.

“Không cần.” Hách Điều Tuyết liều mạng kiềm chế tiếng rên bên miệng.

“Không cần?” Lòng mỳ Nhạc Ân Trạch như rót cao hơn “Chúng ta có thể thử nhìn xe, đến cùng em có muốn hay không?”

Ngay sau đó, ngón tay người đàn ông cũng gia nhập đội ngũ khiêu khích, cảm giác được thân hình mềm mại dưới thân đã dần dần ướt át mềm nhuyễn, anh nhẹ giọng nói: “Em muốn. . . .”

Nói xong, một bàn tay nắm lấy cầm cô, môi mỏng mút lấy đầu lưỡi cô, truy đuổi càng quấy, mà một bàn tay khác thì chậm rãi duỗi đến phía dưới, kéo mạnh sợi dây điện màu đỏ ra.

Thân thể của Hách Điều Tuyết đã sớm không tự kiềm chế được run rẩy, kẹp chặt dị vật xâm nhập. Lúc này bị lực mạnh kéo ra, tiếng thét chói tai khó có thể ức chế, kèm theo còn có thể nghe được tiếng chất lỏng “xì” ái muội, trứng rung màu hồng bị một tầng chất lỏng trong suốt bao vây bị kéo ra.

Nhưng thuốc mỡ mang theo chất kích thích đã sớm bị đẩy đến chỗ sâu nhất trong thân thể, giống như một cái đuôi rắn nhỏ yêu mị, ẩn núp ở ngọn nguồn dục vọng, ở khe suối dục vọng mấp máy. . . . Loại hành hạ khó có thể mở miệng này, lời kéo đánh lên mỗi một dây thần kinh.

“A. . . .” Hách Điều Tuyết khóc, hỗn hợp cực hạn xấu hổ cùng dục vọng khó có thể ức chế đan vào nhau, biến thành thật sâu tuyệt vọng, giống như ngọn lửa thiêu đốt, nhiệt khí bức người chuẩn bị cắn nuốt cô hầu như không còn. . . .

Người đàn ông tà ác cố ý kéo dài cảm giác hư không giữa đôi cô, ngay tại thời điểm Hách Điều Tuyết không nhin được khóc nức nở, không hề báo trước đẩy mạnh thất lưng rắn chắc hữu lực, vô tận hư không trong nháy mắt bị cự vật to lớn mà nóng cháy lấp đầy.

“Còn nói không muốn?” Một khi Nhạc Ân Trạch xâm nhập liền cuồng mãnh đong đưa thất lưng, loại tàn suất hung ác này cái trứng rung nho nhỏ kia không thể nào so được.

Đôi tay Hách Diêu Tuyết bị trói buộc, không cách nào chống đỡ thân thể, chỉ có thể bị va chạm, đầu đụng vào đầu giường. Tiếng khóc cô càng lúc càng lớn, nhưng kế tiếp càng bị Nhạc Ân Trạch triệt để đắm vào.

Trận trừng phạt này kéo dài liên tục thật lâu thật lâu, vết thương của Nhạc Ân Trạch nghiêm trọng không khác lửa dục của anh, dưới tình hình chân bị thương anh vẫn như cũ làm cô đến hôn mê. Loại đàn ông này mà đi làm diễn viên AV chắc chắn sẽ càng xuất sắc.

Nhìn Hách Diêu Tuyết rốt cuộc nặng nề ngủ thiếp đi, Nhạc Ân Trạch cời bỏ dây vải trói chặt hai tay của cô. Bởi vì bị trói quá lâu, cánh tay cô run rẩy, dù đang nhắm mắt nhưng vẫn nức nở lâm bầm vài tiếng. Nhạc Ân Trạch liền nằm xuống bên cạnh, vuron tay nhẹ nhàng vuốt ve tay cô, thẳng đến khi cô nặng nề ngủ lại.

Anh mới đứng dậy, khắp khiêng mở cửa phòng, phân phó bảo vệ ngoài cửa gọi bác sĩ đến phòng cách vách lần nữa bó lại thạch cao cho anh.

Lúc bác sĩ đến kiểm tra, nhìn thấy cái chân kia của anh thì lắc đầu.

Thời điểm bó thạch cao, Nhạc Ân Trạch gọi đám bảo vệ tới, sau đó hỏi: “Lúc tôi nằm viện, Hách tiểu thư đã tiếp xúc qua người nào?”

.....

Thật ra Hách Diêu Tuyết cũng không ngủ quá sâu, đợi một lát sau, cũng chậm rãi thức dậy. Lúc này cô nhìn thấy Nhạc Ân Trạch đang ngồi trên ghế sofa xem TV..... Nói là xem TV cũng không đúng, màn hình TV rất lớn chỉ hiển thị.... hình ảnh phòng khách, mà cô gái rút chiếc USB đi đến phòng vệ sinh bỏ đúng là cô.

Hách Diêu Tuyết ngồi dậy, cô tức giận nhìn Nhạc Ân Trạch.

Sắc mặt anh càng lạnh hơn, anh hỏi: “Trong USB là cái gì?” Bởi vì vấn đề góc độ của camera, hình ảnh cũng không quay được nội dung trên màn hình máy tính, cho nên anh mới hỏi như vậy.

Nhìn Hách Diêu Tuyết vẫn như cũ quật cường ngồi trên giường, anh đứng dậy, gọi bảo vệ tới, dùng tiếng Anh phân phó nói: “Đến nhà ăn điều tra từng người một đã từng tiếp xúc với đồ ăn của Hách tiểu thư, nếu có nghi ngờ, nên làm thế nào, cậu hẳn là biết rõ.”

Bảo vệ nghe xong gật gù đầu, về mặt nghiêm trang sát khí lui ra ngoài.

Hai mươi phút sau, bảo vệ đã trở lại “Nhạc tiên sinh, trong nhà ăn thiếu một công nhân lao động đơn giản. Người đó được tuyển vào làm việc từ mười ngày trước. Thông tin hắn điền đều là giả, nhưng mà tôi sẽ tiếp tục điều tra.”

Nhạc Ân Trạch nghe xong lời này, sâu xa khó hiểu nhìn về mặt thờ phào nhẹ nhõm của Hách Diêu Tuyết ở một bên, sau đó nói: “Làm thủ tục trả phòng.”

Sau khi tiến hành xong thủ tục trả phòng, Nhạc Ân Trạch mang theo Hách Diêu Tuyết, cả đoàn người đi ra ngoài. Đột nhiên ba chiếc xe màu đen nhanh chóng chạy đến.

Lúc chiếc xe vàng dừng trước cửa khách sạn, cửa sau của hai chiếc xe dài cùng chiếc xe cuối cùng đồng thời mở ra, mỗi bên xe bước xuống hai người đàn ông mặc tây trang đen, đeo mắt kính, tai trái mang tai nghe, dáng người vạm vỡ.

Một người đàn ông cao gần 1m9, mặc tây trang màu trắng, gương mặt anh tuấn xuống xe, sau đó vòng qua bên kia, khom lưng mở cửa xe.

Cửa xe mở ra, đầu tiên là một cái chân thon dài mang giày cao gót màu đen mẫm xà bước xuống, sau đó một người phụ nữ Châu Âu nhìn khoảng bốn mươi tuổi vẫn tóc cao, đôi mắt đen, khí chất cao nhã, bước ra. Bà mặc một chiếc áo khoác da màu trắng, thoát nhìn hòa nhã cao quý. Bà cùng bảo vệ và người đàn ông anh tuấn kia vây quanh đám người Nhạc Ân Trạch vừa đi đến cửa khách sạn.

Lúc bà nhìn thấy Nhạc Ân Trạch ngồi trên xe lăn, khuôn mặt lộ ra vẻ đau lòng, giọng nói mang khẩu âm Đông Bắc, dùng tiếng phổ thông nói: “Trời ạ, Andrew của mẹ, sao con lại bị thương nghiêm trọng như vậy? Nếu không phải viện trưởng Edward gọi điện thoại cho thư ký của mẹ, mẹ đã bị con lừa chẳng biết gì rồi.”

Nhạc Ân Trạch nhìn thấy bà chỉ hơi nhú mày, lạnh nhạt mà khách khí nói: “Bị thương nhẹ thôi, qua vài ngày thì tốt rồi. Mẹ, thật ra mẹ không cần tự mình chạy một chuyến tới đây.”

Hách Diêu Tuyết nghe đối thoại của bọn họ, giật mình mở to hai mắt. Tuy rằng sớm biết mẹ Nhạc Ân Trạch là người Nga, nhưng cô không ngờ mẹ anh lại là phu nhân phong thái mười phần tao nhã này.

Đang lúc này, trên một chiếc xe khác, một cô gái tóc vàng bước xuống. Hách Diêu Tuyết đối với độ tuổi của người ngoại quốc luôn luôn không đoán chuẩn xác, chỉ có thể nhìn làn da cùng dáng vẻ yếu đuối của cô gái này mà đoán chắc cô ấy khoảng hai mươi tuổi.

Sau khi cô gái tóc vàng kia xuống xe, vài bước liền đi đến bên cạnh xe lăn của Nhạc Ân Trạch, khoe mắt rung rung, liên tiếp phun ra tiếng Slavic. Tuy rằng làm cho người ta nghe không hiểu, lại có thể đại khái đoán được là những lời nói nhớ nhung xa cách lâu ngày.

Khi cô gái ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền quét đến Hách Diêu Tuyết đứng phía sau Nhạc Ân Trạch, trong đôi mắt màu xanh nhạt của cô gái nhất thời thoáng qua một tia kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hách Điều Tuyết bị cô gái nhìn chằm chằm trong lòng rất không thoải mái, liền hơi xoay mặt đi. Nhạc Ân Trạch cũng không có ý muốn giới thiệu cô cùng với mẹ mình, xoay ngoài phần phó bảo vệ “Đưa Hách tiểu thư lên xe!”

Chờ sau khi Hách Điều Tuyết lên xe, anh mới xoay người nói với mẹ mình: “Công ty của con có việc, kỳ nghỉ tạm thời kết thúc. Mẹ cùng Irena nếu muốn ở lại chơi một chút, con sẽ cho người an bài hành trình cho hai người.”

Mẹ của anh, Y Lâm phu nhân nhìn bóng lưng Hách Điều Tuyết, cười cười nói: “Nghỉ phép cũng mang theo bạn gái? Mẹ còn tưởng Andrew của mẹ không có hứng thú với phụ nữ.”

Y Lâm phu nhân nói xong câu này, nhìn con trai vẫn là bộ mặt bình tĩnh như lá bài poker, không khỏi thở dài, đưa con trai này của bà quả thật rất không tốt. Dù sao anh cũng không lớn lên bên người bà, có đôi khi nói đùa thì về mặt cũng lạnh băng.

Chỉ là bà ngược lại cũng không để ý Hách Điều Tuyết, bởi vì bà biết con trai mình thích sạch sẽ. Tuy rằng trước kia cũng mang theo bạn gái, nhưng phần lớn vì trường hợp buôn bán xã giao. Vừa rồi lúc xuống xe bà cũng vội vã thoáng nhìn qua, cũng không nhìn rõ ràng, chỉ là cảm thấy cô gái người Trung Quốc này rất xinh đẹp, chỉ là đôi mắt có chút sưng đỏ giống như là vừa mới khóc một trận. Aiz, con trai của bà thật sự không phải là một người dễ hầu hạ, nhưng mà nhìn thấy Hách Điều Tuyết khóc, thật sự là thằng con trai này quá không hiểu thương hương tiếc ngọc rồi.

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Nếu con không vội, ở lại cùng mẹ hai ngày đi. Cũng không cần ở lại khách sạn, đi tới biệt thự bên hồ dưới chân núi chơi một chút được không? Vừa vặn mẹ muốn đến Trung Quốc bàn một hạng mục, đến lúc đó con có thể ngồi máy bay của mẹ trở về..... Andrew, mẹ có chút nhớ con.”

Lúc nói lời này, bà lôi kéo cánh tay con trai, bày ra bộ dáng cầu xin. Bởi vì trong lòng bà biết con trai mình ăn mềm không ăn cứng. Bày ra bộ dáng thiếu thốn tình yêu của con trai vẫn là hữu dụng.

Quả nhiên, Nhạc Ân Trạch bình tĩnh rút cánh tay bị bà lôi kéo, thoáng cứng ngắc một hồi, gật gật đầu, sau đó nói: “Con không thích nhiều người, nếu mẹ muốn tổ chức yến tiệc....”

“Phía Tây biệt thự có cửa vào riêng biệt, con có thể ở bên đó, đảm bảo sẽ không có ai làm phiền.” Y Lâm phu nhân không đợi Nhạc Ân Trạch nói hết lời, lập tức vội vàng cam đoan. Bộ dáng cẩn thận từng li từng tí của bà tuyệt đối làm cho đám bạn của bà mở rộng tầm mắt.

Hách Điều Tuyết ngồi vào trong xe, đối với lời nói của bọn họ ở bên ngoài cũng không rõ ràng. Nhưng mà Nhạc Ân Trạch cũng không giới thiệu cô, thật sự ngoài ý muốn, nhưng nên giới thiệu cô như thế nào? Bản thân bất quá chỉ là chiến lợi phẩm anh chiếm đoạt được mà thôi. Nghĩ vậy, Hách Điều Tuyết cúi đầu nhìn dấu đỏ trên cổ tay của bản thân, dùng sức chà xát.

Nhạc Ân Trạch lên xe liền nhìn thấy cô đang cúi đầu, tóc dài rồi tung buông rơi trên cổ tay, làm nổi bật vết trời đỏ ửng chói mắt.

Anh hơi cúi xuống, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay kéo cổ tay cô qua, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa.

Hách Điều Tuyết muốn rút tay về, lại bị Nhạc Ân Trạch gắt gao nắm chặt “Tôi không thích nghe cái gì, hửn là em biết rõ. Lần sau không cần ở thời điểm tôi tức giận nói những câu châm dầu vào lửa đó nữa.”

Hách Điều Tuyết đè nén giọng nói: “Nếu anh muốn nghe lời dễ nghe, đi phòng trà tìm người kể chuyện nói cho anh nghe, tôi sẽ không!”

Nhạc Ân Trạch đột nhiên vươn tay nắm lấy gáy của cô, bắt buộc cô nhìn anh, sau đó nói: “Tôi không thích giải thích, nhưng lần này cần nói rõ. Trước đó em nói cái gì mà tôi bỏ đá xuống giếng? Tuy rằng không biết người nào đã cho em xem thứ gì, nhưng cái chết của ba mẹ em không liên quan đến tôi. ... Lần sau không cần vì chuyện này mà giận đối với tôi. Tôi không quen nhận tiếng xấu về những chuyện tôi không làm.”

Hách Điều Tuyết bị lời nói ám áp của anh làm cho bình tĩnh lại. Cô đương nhiên biết người đàn ông này đối với việc không hề có lý do bị vu oan có bao nhiêu phản cảm. Thật ra cẩn thận nghĩ lại, lúc còn sống ba Hách cũng không có oán giận Nhạc Ân Trạch cái gì.

“Hiện tại em có thể nói cho tôi biết trong USB kia có cái gì không?”

Hách Điều Tuyết khẽ hé miệng, lại nhất thời có chút do dự. Đúng lúc này, cửa xe lại bị kéo ra, cô gái tóc vàng Irena mở cửa xe nói: “Andrew, em muốn ngồi cùng một chiếc xe với anh.”

Lúc nói xong câu này, cô gái đã ngồi vào trong chiếc Limousine rộng rãi, ngồi đối diện với hai người.

Nhạc Ân Trạch hơi nhũn mảy, cũng không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn Irena.

Tài xế phía trước cũng nhìn thấy được Nhạc tiên sinh đang tức giận, hần không dám lên tiếng cũng không dám cho xe chạy.

Trong lúc nhất thời bên trong xe cực kỳ yên tĩnh, không khí xấu hổ quả thật có thể đẩy cả cửa xe ra. Hách Diêu Tuyết ngồi đối diện cô gái gọi là Irena kia, mắt thấy làn da trắng nõn của cô gái dần dần đỏ lên, vành mắt nhanh chóng hồng, nước mắt quả thực trong khoảnh khắc liền phun trào ra. Bộ dáng đằm đằm đáng yêu dù đều là phụ nữ cũng chọc người triu mến.

“..... Gần đây tôi bị viêm mũi, nước hoa trên người cô quá nồng..... Vẫn là ngồi bên xe của mẹ tôi đi.”

Cuối cùng rốt cuộc cũng do Nhạc Ân Trạch mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc trước mắt, nhưng mà lấy có như vậy cũng tuyệt đối làm cho người ta xấu hổ tới mức muốn mổ bụng.

Mắt thấy Nhạc Ân Trạch lạnh mặt, còn kèm lấy khăn tay bịt mũi nữa thôi. Cuối cùng Irena cũng không nhịn được xấu hổ, nhỏ giọng khó nức nở xuống xe, chỉ để lại một mùi hương thơm ngát nhàn nhạt.

Hách Diêu Tuyết phát hiện, người đàn ông này thật đúng là không phải chỉ nhằm vào một mình cô. Lúc anh không đồng ý, mặc kệ đối phương là ai, anh đều có thể không chừa mặt mũi, làm cho người ta một đường quay cuồng té ngã xuống tầng hầm dưới đất.

Nhưng mà ngược lại phải cảm ơn cô Irena này đã nghĩ thông suốt, như vậy cô có thể tiếp tục thông dong ứng đối câu hỏi trước đó của Nhạc Ân Trạch rồi. Bất luận tin tức kia là thật hay giả, đến cùng cô cũng không thể không dựa vào anh.

Lòng dạ của người đàn ông này quá sâu, mà cô lại còn quá trẻ, không có trải qua kinh nghiệm gì, có một số việc cô còn nhìn không thấu, nhưng để lại một con đường lui cho bản thân vẫn tốt hơn.

Chỉ là Nhạc Ân Trạch cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Anh là một người có thói quen nắm toàn cục trong tay, mà chiếc USB nhỏ nhỏ kia lại có thể qua mặt dưới mí mắt anh, quả thật là khiêu chiến quyền uy của anh.

Loại sĩ nhục này, không phải hai ba câu đơn giản là có thể làm rõ. Dù cho Hách Diêu Tuyết không nói, Nhạc Ân Trạch cũng có biện pháp bắt con chuột sau màn kia ra hung hăng ném xuống đất, một cước nghiền nát huyết nhục mơ hồ.

Chờ đến căn biệt thự bên hồ, vừa xuống xe, ánh mắt liền bị hấp dẫn. Một mặt là núi tuyết, một mặt là đường lớn trải đá cổ xưa theo phong cách Châu Âu, còn có một cái hồ lớn nước xanh lam xinh đẹp. Kiến trúc căn biệt thự bên hồ rất độc đáo, giống như nổi trên mặt hồ.

Cách căn biệt thự 1km còn có tường rào vây quanh, ghi rõ là đất tư nhân. Mà hoàn cảnh sinh hoạt trong đó làm cho người ta có ảo giác xuyên không vào phim Lord of the Rings.

Hách Diêu Tuyết không biết mẹ Nhạc Ân Trạch làm cái gì, nhưng nhìn sản nghiệp ở nước ngoài của bà liền biết, khẳng định không phải là một người giàu có bình thường có thể so sánh, làm cho cô không khỏi sinh ra một chút cảm giác tốt đẹp.

Nhạc Ân Trạch đi đến phía Tây quả nhiên là một mảnh đất trời nhỏ độc lập. Đứng trên sân thượng, thậm chí có thể nhìn thấy mấy con thiên nga đen xinh đẹp trong hồ.

Sau khi đi đến phòng, người đàn ông ngồi trên ghế sofa, nghiêng nằm, cái chân vừa bó lại thạch cao để trên đệm dựa, nhắm mắt dưỡng thần. Hách Diêu Tuyết yên lặng ngồi ở một bên khác, nhắm chán vô nghĩa đọc một quyển tiểu thuyết.

Nhưng đọc mấy dòng đều không vào đầu. Dù cho lời nói của Nhạc Ân Trạch là sự thật, thì những việc tồi qua anh làm, đều không xóa được phần tà ác trong anh.

Cái loại đồ chơi tình thú trong cửa hàng gì đó, thế nhưng bị anh không chút do dự để vào người cô.... Cái cảm giác tê dại sau khi bật công tắc điện, đến bây giờ giống như còn lưu lại trong người, giống như con kiến cắn ngứa ngáy, làm cho cô ngồi trên ghế dựa thập phần không thoải mái.

Nghĩ tới chuyện xấu hổ và giận dữ kia, cô đột nhiên nâng tay ném quyển tiểu thuyết, “bốp” một cái trúng mặt Nhạc Ân Trạch.

Nhạc Ân Trạch cầm lấy quyển tiểu thuyết, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng ngay cả cổ cũng đỏ ửng của cô, khó có được lúc ôn hòa nhã nhặn nói: “Trời còn chưa tối, ngày hôm qua tôi đều không có ngủ, muốn nghỉ ngơi một chút. Cả ngày em đều suy nghĩ đến mấy chuyện này, không tốt lắm.”

Lần này tâm tình muốn nhảy xuống từ ban công xuống bơi cùng với đám thiên nga đen đều có. Cái gì gọi là cô cả ngày đều nghĩ đến mấy chuyện kia? Cảm giác giống như là cô còn chưa thỏa mãn dục vọng, chủ động cầu hoan.

“Anh..... Anh.....” Đứng lúc này, người đàn ông đã đứng dậy đi đến bên cạnh cô, vươn tay ôm lấy cô.

“Trong thuốc mỡ ngày hôm qua có tác dụng kích thích, bây giờ hiệu lực còn chưa có giảm xuống?”

Nói xong, Nhạc Ân Trạch vươn bàn tay to vào trong váy của Hách Diêu Tuyết, tách hai đùi luôn ma sát vừa rồi của cô ra.

“Mới vừa chỉ thấy em luôn kẹp chân, nếu bản thân lén lút ướt át, thật sự là một cô gái dám dấn.”

Lời nói ngả ngón của người đàn ông phun ra, khóe miệng khẽ nhếch lên. Bộ phận mảnh mai mãi cảm như vậy, ngày hôm qua lại chịu đủ tàn phá, làm sao chịu nổi loại châm ngòi đốt lửa này, bỗng chốc liền bật lên nửa ngồi xuống trên người Nhạc Ân Trạch.

“Khốn kiếp! Anh mới là đại sắc ma lúc nào cũng bị tình tròng lên não!” Hách Diêu Tuyết thờ hờn hờn chuẩn bị ngồi thẳng người. Nhạc Ân Trạch lại một bộ nghiêm trang gác lên hai chân cô, tư thế giống như là đỡ em bé đi tiểu, tách hai đùi trắng nõn của cô ra biên độ thật lớn, sau đó dán vào bên tai cô, nói: “Thuốc lưu lại trong cơ thể không tốt, tôi giúp em làm sạch sẽ....”

Trách không được đều nói cho dù thân tàn tật cũng không cần tự trách bản thân, phải biết rằng thượng đế luôn luôn công bằng, một chỗ không trọn vẹn sẽ bù lại ở chỗ khác. Người đàn ông này tuy là chân bị thương nhưng độ biến thái lại càng cao, thân thể không tiện cũng không cách nào ảnh hưởng lực tay của anh.

Ngay cả thất lung cũng không có coi ra, người đàn ông triệt để nghe theo lời dặn của bác sĩ, không cần tham gia vận động kịch liệt. Lợi dụng toàn bộ đầu lưỡi và ngón tay thô to, tiến hành “rửa sạch” tinh tế ti mi đến cuối cùng, phát huy triệt để công dụng của thuốc kích tình kia, không lãng phí một giọt thuốc.

Khi Hách Diêu Tuyết rên khẽ cả cổ họng được đặt trên giường lớn, Nhạc Ân Trạch nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên hàng lông mi ướt nhẹp của cô “Ngủ đi, bảo bối.”

Nói xong anh nhẹ nhàng hôn một cái trên trán cô. Trong lúc mờ mịt buồn ngủ, nụ hôn này cũng trở nên vô cùng dịu dàng mềm mại. Hách Diêu Tuyết gầy dựa không quá muốn ngủ, cảm thấy còn có chuyện gì đó muốn nói với anh, nhưng nhất thời là không nghĩ được trọng điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong chăn một hồi, đột nhiên rầu rĩ hỏi: “Chú Nhạc đâu? Không tới cùng mẹ anh sao?”

Cô cảm thấy bàn tay to đặt trên trán cô hơi ngừng lại, sau đó lại như không có việc gì nâng lên, tiếp tục vuốt ve lọn tóc bên má cô “Ông ấy đã qua đời.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Hách Diêu Tuyết khiếp sợ mở nửa mắt, bỗng chốc con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, đã qua đời? Chuyện khi nào vậy? Vì sao cô chưa từng nghe ba Hách nói qua.

“Lúc công ty của ba em gặp chuyện không may thì ba tôi đã bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Lúc đó ông đang điều trị ở Mỹ, tôi cũng luôn luôn ở bên cạnh ông. ... Lúc đó ba tôi không muốn làm phiền bạn bè, liền không gọi điện thoại cho bác trai. Sau khi tôi xử lý xong hậu sự của ba tôi rồi về nước mới biết công ty nhà họ Hách đã xảy ra chuyện.”

Nghe thế, câu hỏi luôn chôn sâu trong lòng Hách Diêu Tuyết cuối cùng cũng được giải đáp.

Ban đầu lúc công ty ba Hách không đủ tiền vốn, cũng nghĩ đến chuyện xin giúp đỡ từ con trai của ông bạn thân, nhưng sau khi gọi điện thoại xong lại nhận được câu trả lời là Nhạc lão tiên sinh cùng Nhạc tiên sinh đều đang đi nghỉ phép.

Đoạn thời gian đó Hách Trì Quốc ăn hết canh bẻ mồm, nghe qua đủ loại lấy cớ qua loa lấy lệ.

Cho nên khi nghe được thư ký công ty nhà họ Nhạc trả lời như vậy, cũng chỉ cho là ông bạn già tìm cớ từ chối mà thôi.

Ngày đó, cô ở bên cạnh ba Hách, chính tai nghe được mẹ Hách chửi ầm lên cha con nhà họ Nhạc là loại phụ tình bạc nghĩa, ba Hách chỉ thờ dài nói: “Lỗ hồng tài chính của công ty thật sự là quá lớn, cũng khó trách mọi người đều tránh xa. Giúp đỡ là người có tình, không giúp đỡ là an phận. Không thể vì lúc trước ban cho người ta ân huệ, liền mong đợi về sau người ta sẽ vội tới giúp mình chần lỏ châu mai.”

Ba Hách nói rất có lý, nhưng trong lòng Hách Diêu Tuyết vẫn tồn tại điểm khó chịu.

Phải biết ba Hách đối với cha con Nhạc Ân Trạch luôn luôn lễ độ có thừa, thậm chí từng trợ giúp Nhạc Ân Trạch, chuẩn bị thành lập công ty cho ông bạn chiến hữu. Lúc công ty thành lập, tuy là lấy tên là tập đoàn nhà họ Hách, trên thực tế là thuận tiện cho công việc thuế vụ của chú Nhạc, ba Hách không lấy một phần chi phí. Nếu không phải nhờ sự giúp đỡ to lớn của Hách Trì Quốc, Nhạc Ân Trạch anh làm thế nào có thể đoạt được thùng vàng đầu tiên trong cuộc sống?

Đây cũng là vì sao sau khi qua lễ tang ba mẹ cô liền nói lời ác độc với Nhạc Ân Trạch, đơn giản là sâu trong nội tâm của cô, cảm thấy cha con nhà họ Nhạc rất có lỗi với ba Hách.

Trước đây không lâu, Hách Diêu Tuyết còn chỉ trích Nhạc Ân Trạch bỏ đá xuống giếng, nhưng hiện tại suy nghĩ cẩn thận lại, vì lo lắng cho bệnh tình của cha mình, từ đầu anh cũng không biết mấy chuyện trong nước này, càng không thể trong thời gian cấp bách cuối cùng ở bên cạnh cha mình mà đi ngáng

chân công ty nhà cô....

Lúc trước khi tham gia tang lễ của ba Hách, anh cũng như cô vừa mới trải qua đau xót tang cha. Bây giờ nhớ lại những lời nói quá đáng lúc đó của bản thân, Hách Điều Tuyết hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình.

Khó trách ba Hách luôn giáo dục cô, làm người không nên quá mức tin tưởng người khác, cũng không nên nghĩ người khác quá xấu xa.

Những lời chỉ trích chú Nhạc lúc trước, hiện tại từng câu từng câu đều chọc vào trái tim cô.

Nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của Hách Điều Tuyết, Nhạc Ân Trạch dường như đã rõ ràng suy nghĩ trong lòng cô, chỉ nhàn nhạt nói: “Tạo hóa trên người, không nghĩ tới ba cùng bác trai, hai người bạn tri kỷ này đều không thể gặp mặt nhau lần cuối cùng, chỉ mong hiện tại bọn họ có thể gặp lại nhau dưới cửu tuyền.”

Người đàn ông nói ra lời này, ngoài ý muốn thật dịu dàng thấm thiết, thông tình đạt lý. Hách Điều Tuyết cảm thấy rất nhiều, nhỏ giọng nói với anh “Chú Nhạc khẳng định không hy vọng anh đối với tôi như vậy....”

Nhạc Ân Trạch nhíu lông mày “Loại nào?”

“.....” Hách Điều Tuyết không nói ra miệng, tức giận xoay người nằm xuống. Cô cảm giác người đàn ông phía sau còn đang nhìn chằm chằm cô không dời mắt.

Qua hơn nửa ngày, Nhạc Ân Trạch phía lưng cô mở miệng nói: “Tôi cho em một cơ hội. Nếu em không thể thoát khỏi bên cạnh tôi, như vậy không cần hy vọng xa vời về sau tôi có thể buông tay....”

Về việc Nhạc Ân Trạch cho cô cơ hội gì, cũng không nói tiếp nữa.

Bởi vì Y Lâm phu nhân muốn giống trống khua chiêng tổ chức yến tiệc. Tuy rằng Nhạc Ân Trạch không có ý tham gia, nhưng dưới tình huống bà lần nữa đeo bám dai dẳng, rốt cục anh miễn cưỡng gật đầu, đồng ý ở lại thêm mấy ngày chờ sau khi yến tiệc kết thúc rồi mới trở về nước.

Về việc mẹ anh làm cái gì, Nhạc Ân Trạch lời ít mà ý nhiều giải thích là “buôn lậu hai chiều” chuyên môn làm việc mua đi bán lại.

Trước kia lúc Hách Điều Tuyết nghe ba Hách cùng chú Nhạc nói chuyện phiếm, đã từng nghe nói qua, ở Nga, loại “nhà buôn” giống như vậy rất nhiều. Lúc trước khi Xô-viết vừa mới giải thể, vật tư trong nước rất khó khăn, loại buôn bán độc lập này làm rất tốt.

Cuối những năm 80, những tiếp viên hàng không có ấn tượng rất sâu đối với những nhà buôn nhỏ này. Ở trên máy bay buoi móc, phun đóm chính là đám người nước ngoài này. Máy bay trong nước, người Trung Quốc được huấn luyện rất tốt, cho nên đối với đám người nước ngoài phải gọi là làm cho người ta lẹ nóng doanh trình.

Đám “người buôn nhỏ” kia quả thật là một tồn tại làm cho người ta đau đầu.

Mà năm đó, tiếp viên hàng không bước ra từ trong khoang máy bay, tươi cười ngọt ngào quả thật là một loại tồn tại của thần.

Hách Điều Tuyết lại cảm thấy khí chất của Y Lâm phu nhân không giống loại phụ nữ Nga tục tằn, chú trọng cách ăn mặc. Nếu thật sự là loại xuất thân này, dù cho sau này đại phú đại quý cũng không thể che hết bản chất vốn có.

Nhưng Nhạc Ân Trạch cũng không muốn nhiều lời, trên cơ bản trừ phi Y Lâm phu nhân chủ động tìm đến, bằng không anh tuyệt đối sẽ không chủ động tiến hành thời gian mẹ con thân mật này.

Cho nên trợ lý của Y Lâm phu nhân rất khôn khéo mà sắp xếp an bài thời gian trùng hợp cho hai mẹ con này, ví dụ như thời gian bữa sáng tốt đẹp.

Vườn hoa bao quanh, trong phòng thủy tinh, bàn đã được trải sẵn, bị một vòng hoa hồng đỏ tươi đẹp vây quanh, trên chiếc bàn ăn hình chữ nhật bày biện các món điểm tâm Trung Tây kết hợp.

Vì chăm sóc khẩu vị của Y Lâm phu nhân, trên bàn bày một ấm trà Tát Ngõa Nhĩ, phía dưới ấm trà là một cái bếp nhỏ, bỏ than nóng vào trong đó, có thể tùy tiện châm một tách rồi một tách trà nóng hổi. Món cá hồi truyền thống được bày cùng một chỗ, trong bình sứ là sữa chua lên men, phối hợp cùng với trứng cá muối tươi mới thật là hoàn hảo.

Mà bên phía Nhạc Ân Trạch bày đặt chính là bánh rán trái cây, còn có giò cháo quẩy Bắc Kinh, chẳng qua là được trang trí rất tinh tế, trán bên ngoài là lớp trứng ốp la vàng óng ánh, cắn một miếng liền chảy ra dòng nước vàng óng, còn có cháo hải sản ngon miệng, cũng không biết là dùng cái gì nấu thành, hấp một muống, cảm giác mùi gạo thơm nồng được nấu rất nhừ.

Trên bàn ăn ngoại trừ mẹ con Nhạc Ân Trạch, Hách Điều Tuyết, còn có Irena ở bên người Y Lâm phu nhân ngày trước.

Hách Điều Tuyết nghe Nhạc Ân Trạch nhắc qua, cô gái này là con gái nuôi của Y Lâm phu nhân. Từ nhỏ liền nuôi dưỡng bên người, xem như là em gái không cùng huyết thống với Nhạc Ân Trạch.

Vừa nhìn Nhạc Ân Trạch liền thấy anh chính là không có thói quen chung đụng với người em gái này, còn không thân thiết bằng một nửa Diệp Mân.

Chỉ là cô em gái này đối với anh trai lại rất có tình cảm, có đúng cảm bảm lấy núi băng một trăm năm cũng không lay động, ngay cả lúc ăn com cũng tranh thủ ngồi xuống bên người Nhạc Ân Trạch.

Y Lâm phu nhân nhìn đứa con trai núi băng nhà mình, thế nhưng lại lôi kéo cô gái Trung Quốc mang về đẹp cổ điển này cùng ngồi chung trên bàn com cũng rất là kinh ngạc.

Theo lý giải của bà, đồ chơi nhỏ gọi cảm của con trai, hoặc là để trong phòng ngủ, hoặc là trang điểm xinh đẹp một chút để ở phòng khách là tốt rồi. Loại tụ hợp gia đình thế này không cần thiết có người ngoài xuất hiện.

Nếu Nhạc Ân Trạch đã lôi kéo cô gái nhỏ kia đến đây thì bà tự nhiên cũng không tiện nói gì. Bởi vì nguyên nhân con trai từ nhỏ đã không trưởng thành ở bên cạnh bà, bà đối với con trai quả thật là thiên vị cưng chiều, muốn ngôi sao tuyệt đối sẽ không cho mặt trắng, cho nên theo lễ tiết cũng gặt đầu một cái với Hách Diêu Tuyết.

Nhìn con trai chủ động thân sĩ kéo ghế giúp cô, để cô ngồi xuống. Lại càng không ngừng gấp đồ ăn bỏ vào chén cho cô, dù cho là phu nhân có tu dưỡng cực kỳ tốt, cũng kém chút nữa đã phun sữa chua ra đầy bàn.

Trời ạ, đây là Andrew của bà sao? Là Andrew không hợp tình người, đã gần mười lăm năm không gọi bà một tiếng mẹ sao?

Lần này Y Lâm phu nhân ngược lại thật cẩn thận đánh giá cô gái nhỏ này. Tuy rằng rất xinh đẹp nhưng trong đám bạn gái trước kia của con trai cũng không phải không có người hấp dẫn hơn cô, dù có xinh đẹp như hoa cũng không thấy con trai thương hương tiếc ngọc như vậy?

Nhưng nói con trai nuông chiều cô gái nhỏ kia cũng không đúng, vì sao lúc bà nghe lén từ bảo vệ của anh, nghe nói Hách Diêu Tuyết bị con trai bà khi dễ thật sự rất thảm, thường xuyên lên lút khóc lóc?

Y Lâm phu nhân có chút không rõ ràng tình huống, quyết định vẫn nên bình tĩnh một chút, lúc nói chuyện với Hách Diêu Tuyết, gương mặt càng lúc càng ôn hòa.

Hách Diêu Tuyết bình thản tự nhiên, có lẽ phép trả lời từng câu hỏi của Y Lâm phu nhân. Cuối cùng lại là Nhạc Ân Trạch có chút không kiên nhẫn, nâng nửa mí mắt, bình tĩnh nói: “Mẹ, người nói nhiều như vậy, cô ấy liền không kịp ăn com rồi.”

Mặc dù con trai ngắt lời bà chính là hành vi cực kỳ không lễ phép, nhưng trong lòng Y Lâm phu nhân nghe con trai gọi một tiếng “mẹ” đã trở nên phôi phôi. Khắp phòng đều là hoa hồng, nhưng cũng so không bằng đóa hoa nở rộ trên mặt bà lúc này.

Tâm tình cực kỳ tốt Y Lâm phu nhân vội vàng phân phó quản gia ở một bên, chuyển món dưa chuột Hách Diêu Tuyết thích ăn đến gần cô một chút.

Mất thấy cô gái Trung Quốc này không cần tốn nhiều sức liền bắt trọn trái tim của mẹ nuôi cùng anh trai àm thù bình, ở một bên, Irena cắn chặt cái thìa bạc trong miệng.

Cô quyết định phải kéo ánh mắt của anh trai trên người cô gái này về bên cạnh mình. Vì thế cố ý chậm rãi múc muỗng trứng cá muối, bỏ vào trong chén Nhạc Ân Trạch, sau đó nói: “Andrew, ném thử loại trứng cá muối đen này đi, cái trứng thật sự tươi mới no đủ như viên bi....”

Nhưng không đợi Irena nói hết lời, người đàn ông đã vẫy tay phân phó người làm đổi một cái chén khác “Tôi không thích mùi vị này, tự cô ăn đi, không cần gấp đồ cho tôi, tôi không thích người khác làm vậy.”

Mặt của Irena sắp giống y cái trứng cá muối kia rồi. Cô rõ ràng nghe phòng bếp nói điểm tâm buổi sáng ngày hôm qua đưa đến phòng phía Tây, Nhạc tiên sinh cho đổi thành trứng cá muối, bởi vì rất thích ăn cho nên liền tiếp mang lên hai đĩa. Vì thế hôm nay cô mới cố ý dặn đầu bếp chuẩn bị món này, biết anh thích sạch sẽ, cái muỗng múc đồ ăn cho anh cũng là gọi người làm bên người lấy tới....

Nhưng anh trai vẫn không chút lưu tình nào từ chối cô như vậy, trong lúc nhất thời, trong đôi mắt màu lam kia của Irena lại tràn ngập nước mắt, vừa thấy đã thương.

Trong lòng Hách Diêu Tuyết cũng đang gào thét một trận. Không thích ăn? Vậy ngày hôm qua là ai ăn đến hai đĩa?

Tinh thần đồ biến thái này quả nhiên là lợi hại. Cũng trách bản thân hôm qua trong lúc vô ý nói một câu muốn thưởng thức trứng cá muối của Thụy Sĩ một chút, người đàn ông này liền phân phó phòng bếp mang đến. Nhưng căn bản không phải nghiêm túc ăn có được không?

Hai đĩa trứng cá muối đều vẽ loạn trên da thịt trắng tuyết lóa lóa của cô, nói cho hay chính là có công hiệu dưỡng nhan đẹp da, sau đó lại hạ lưu ghê tởm ăn cô ở trên bàn, giống như co ác thú đối mặt một bữa tiệc lớn, dùng đầu lưỡi từng chút từng chút chậm rãi thưởng thức trứng cá muối như bảo vật.

Nghĩ tới đây, Hách Diêu Tuyết đột nhiên cảm thấy trứng cá muối vô cùng ngon ngày xưa quả thật vô cùng khó người.

Người đàn ông này gần như đã thành công phá hủy tất cả những thứ cô từng yêu thích nhất, sau đó giống như là quân vương đại sát tứ phương, giữa một mảnh đất hoang vu xây dựng hình dạng bản thân muốn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Ấn điểm tâm xong, Y Lâm phu nhân lại hưng trí bùng bùng lôi kéo Nhạc Ân Trạch nhìn xem gần đây bà mua được loại hàng tranh vẽ gì.

Bởi vì hai người đều dùng tiếng Nga trao đổi, rõ ràng cho thấy không muốn để cô biết, cho nên Hách Diêu Tuyết liền đứng dậy tản bộ xung quanh vườn hoa. Khó có được trong một lãnh địa tư nhân, bảo vệ cũng không đi theo làm cho cô có thể thả lỏng một chút.

Trong vườn hoa còn có rừng cây xây dựng theo kiểu mê cung, Hách Diêu Tuyết lững thững tiến vào, nhưng vừa mới đi qua vào cái rẽ ngoặt liền cảm thấy có người từ phía sau đi tới.

Hách Diêu Tuyết quay đầu lại, thì ra là Irena.

Đôi mắt to màu xanh lam mềm mại của Irena theo chào hỏi Hách Diêu Tuyết “Xa Tuyết, cô không để ý tôi cùng đi tản bộ chung chứ?”

Đang ở trong mê cung không gian có hạn, muốn tách ra đi cũng có chút khó khăn, Hách Diêu Tuyết chỉ có thể gật đầu.

Vì thế Irena đi tới bên cạnh cô, còn thân thiết kéo cánh tay cô, cùng nhau đi dạo trong mê cung quanh co khúc khuỷu.

“Năm nay cô mười tám tuổi phải không?” Hách Diêu Tuyết bỗng nhiên nghe Irena mở miệng đặt câu hỏi, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Nhất định cô đang buồn bực làm sao mà tôi biết số tuổi của cô chứ gì?” Cô gái tiếp tục cười nói: “Bởi vì đây chính là ham mê của anh Andrew, anh ấy thích nhất là mấy thiếu nữ mười tám tuổi như hoa. Năm đó, lần đầu tiên tôi nằm trên giường anh ấy cũng là mười tám tuổi. Thân thể vừa mới phát dục, được anh trai không biết một môi thương thức. Hiện tại cô hẳn là cũng cảm nhận được sự dũng mãnh của anh ấy lúc trên giường. Thật là đau lòng thay cô.”

Những lời nói này làm cho bước chân Hách Diêu Tuyết dừng lại, không dám tin nhìn Irena đang mỉm cười bên cạnh, có chút không thể tưởng tượng cô gái này lại có thể nói ra những lời không biết hổ thẹn như vậy, lại có thể nói cho một người chỉ mới gặp qua một hai lần.

“Anh trai thích chinh phục thiếu nữ trẻ tuổi, thân thể thanh xuân sẽ làm cho anh ấy hưng trí bùng bùng, nhưng khi đã qua mười tám tuổi. Anh ấy sẽ không còn cảm thấy hứng thú, giống như hiện tại anh ấy chán ghét vứt bỏ tôi, cô cũng không nở mày nở mặt được bao lâu đâu.”

Nói xong, khóe miệng Irena mang theo nụ cười ác độc không hề phù hợp với gương mặt xinh đẹp kia, mỉm cười rồi đột nhiên xoay người tiến vào một lối rẽ khác.

Hách Diêu Tuyết đứng tại chỗ, chỉ cảm thấy cả người đều buồn nôn.

Đàn ông có người phụ nữ khác chẳng phải chuyện lý kỳ gì, chỉ có như vậy mới phù hợp với thân phận cùng địa vị của anh. Nhưng mà, ở bên sườn núi, giây phút anh buông tay cô, trong lòng Hách Diêu Tuyết không phải chưa từng rung động. Dù cho không yêu anh, nhưng cảm giác được người khác quý trọng cũng rất tốt đẹp. Nhạc Ân Trạch đối với cô mà nói đã trở thành một tồn tại phức tạp lại mâu thuẫn, cảm giác đối với anh là tư vị không nói rõ.

Nhưng là hiện tại, cô đối với loại đàn ông “ham mê đối với thiếu nữ mười tám tuổi”, chỉ có một cảm giác chán ghét kinh khủng. Thì ra bản thân cũng chỉ là một trong những thiếu nữ xinh đẹp bị anh bắt được mà thôi.

Đến cùng anh là một ác ma không hề có đạo đức đến mức nào, có thể không hề có chương ngại mà lên giường cùng với em gái vừa mới trưởng thành trên danh nghĩa?

Tưởng tượng đến người đàn ông cường tráng kia đã từng đè ép thiếu nữ tóc vàng ở dưới thân, bừa bãi luật động thất lưng. Hách Diêu Tuyết đột nhiên ngồi trên mặt đất, từng cơn buồn nôn dâng lên.

Thật vất vả ổn định tâm thần, lại phát hiện bản thân làm thế nào cũng không thể thoát khỏi mê cung xanh biếc này. Bước chân bên dưới hỗn loạn, giống như trái tim rối bời của cô hiện tại, không đường để đi.

Qua lại quanh quẩn một hồi, rốt cục cũng ra khỏi mê cung. Hách Diêu Tuyết lại nhìn về phía căn biệt thự phía sau, nghĩ để quan hệ nhơ nhớp bản thù của người đàn ông kia cùng em gái của anh, đột nhiên cô muốn đi ra bên ngoài một chút.

Du lịch ở Thụy Sĩ, thị trấn nhỏ không biết tên thường làm cho người ta có vui mừng ngoài ý muốn. Ít đi những khu mua sắm du khách ra vào như thủy triều, chỉ có núi non sông nước tự nhiên, ẩn ẩn xa rời hậu thế không tầm thường. Hách Diêu Tuyết đi dạo trên đường nhỏ, thường thường nhìn xe cộ chạy qua bên cạnh.

Phong cảnh trấn nhỏ như tranh vẽ, chiếc xe mới vừa chạy qua đột nhiên tăng tốc.

Hách Diêu Tuyết không nhìn xe cộ tới lui nữa, cô thích nhất là đến một xưởng cà phê thủ công nho nhỏ.

Nhưng mà hôm nay, cô lại gặp được người quen ở đó.

Khi bước vào trong quán cà phê, Hách Điều Tuyết nhìn thấy Lục Minh Phong đang uống cà phê cùng hai người Âu Châu. Lục Minh Phong đang muốn đứng dậy tự lấy điểm tâm cho bản thân, liếc thấy Hách Điều Tuyết, nhất thời sững sốt, sau đó lộ ra nụ cười chua xót.

“Điều Tuyết, thì ra em đã đến Thụy Sĩ.” Nói xong câu này, Lục Minh Phong lễ phép nói xin lỗi với hai người Âu Châu xong liền mời Hách Điều Tuyết đến một cái bàn khác.

Hách Điều Tuyết đã có chút không được tự nhiên. Từ lần thổ lộ ở bệnh viện đó, cô đột nhiên không biết làm thế nào đối mặt với người anh trai ngày xưa. Hơn nữa, cô đưa mắt nhìn bảo vệ đứng ở trước cửa tiệm gọi điện thoại, hẳn là hẳn đang xin chỉ thị của cấp trên có nên cho phép cô nói chuyện với người khác hay không đi?

Lục Minh Phong cũng liếc nhìn hành động của bảo vệ, trào phúng cười, sau đó nói với Hách Điều Tuyết “Em gần đây có khỏe không?”

“..... Anh thì sao? Nhạc Ân Trạch có làm gì anh không?” Nghe thế, nếp nhăn trên mặt khi cười của Lục Minh Phong càng sâu “Anh ta? Có bản lĩnh làm gì được anh? Nhưng cũng làm dậy lên một chút sóng gió, làm cho cổ phiếu công ty nhanh chóng trượt dốc, đáng tiếc, muốn làm lung lay nền móng của anh còn kém rất nhiều. Chỉ có mấy em gái nhỏ như em mới bị anh ta dọa sợ, Điều Tuyết, em thật sự cam tâm tình nguyện không danh không phận như vậy ở cùng anh ta hay sao?”

Hách Điều Tuyết biết Lục Minh Phong lo lắng cho cô. Nếu nói bản thân đang yêu đương cùng Nhạc Ân Trạch, tin tưởng người khác đều sẽ không tin. Dù sao tuổi hai người kém quá nhiều, hơn nữa Nhạc Ân Trạch lại là một người đàn ông thành công, bao dưỡng một cô gái nghèo mười tám tuổi, cùng với chuyện nghiêm túc đề cập đến chuyện kết hôn tuyệt đối là hai khái niệm.

“Anh Minh Phong, em.”

“Điều Tuyết, anh vẫn giữ câu nói kia. Chỉ cần em đồng ý, anh sẽ giúp em rời khỏi anh ta, Nhạc Ân Trạch không đáng sợ như trong tưởng tượng của em.”

Trong lòng Hách Điều Tuyết cười khổ, cô làm sao không nghĩ tới? Mỗi ngày đều sống trong trạng thái thân bất do kỷ, cả thể xác và tinh thần của cô đều mệt mỏi.

Có lẽ, thật giống như anh Minh Phong nói, bản thân đã tưởng tượng Nhạc Ân Trạch quá mức vĩ đại không gì không làm được. Mà người đàn ông kia như gần như xa, nhiệt độ thoáng lạnh thoáng nóng chênh lệch, bản thân giống như một con thuyền lá không chắc chắn, không biết sau này sẽ trôi về phương nào. Khoảng thời gian mười tám tuổi tươi trẻ thật sự rất ngắn.

Ba Hách đã từng chỉ vào tin tức một tình nhân được quan viên bao dưỡng mà nói, lấy sắc đẹp hầu hạ người khác không phải là con đường ngay, kết cục cuối cùng của những người phụ nữ đó đơn giản là bị vứt bỏ như giấy rách mà thôi.

Nếu nói cô vốn hy vọng xa vời có thể dựa vào lực lượng của Nhạc Ân Trạch, nhưng mà, người đàn ông như anh cô có thể nắm trong tay sao? Mà đề nghị của Lục Minh Phong chính là có thể làm sao? Bởi vì số tuổi hạn chế, kiến thức của cô không nhiều, nhưng thân sống trong gia đình thương nhân, đạo lý trao đổi đồng giá cô vẫn biết.

Nhạc Ân Trạch muốn đơn giản là thân thể của cô mà thôi, nhưng Lục Minh Phong muốn là cái gì? Là trái tim của cô sao? Đây.... Cô cho không nổi.

Coi như Lục Minh Phong không để ý chuyện bản thân đã từng là người phụ nữ của Nhạc Ân Trạch, nhưng cô làm sao có thể không hề để ý ngược lại lợi dụng một người đàn ông khác vốn bản thân không yêu. Nhưng mà..... giống như Lục Minh Phong nói, cô thật sự muốn tìm cách thoát khỏi bàn tay Nhạc Ân Trạch.

Lục Minh Phong ngược lại nhìn thấu tâm tư Hách Điều Tuyết, anh luôn luôn là người đàn ông ôn nhu chu đáo “Điều Tuyết, sự giúp đỡ của anh là vô điều kiện, em không cần có gánh nặng gì. Sau khi rời khỏi Nhạc Ân Trạch em không cần thiết ở lại bên cạnh anh, chỉ cần em thật sự vui vẻ..... Anh đồng ý làm tất cả mọi chuyện vì em.”

Trong lời nói chứa đựng chân thành. Hách Điều Tuyết ngẩng đầu cảm kích nhìn Lục Minh Phong “Anh Minh Phong, anh muốn làm như thế nào?”

“Em không cần xen vào, anh sẽ thay em an bài tất cả. Em nhìn thấy hai người bên bàn bên kia không? Một người là quan viên bộ ngoại giao của Thụy Sĩ, người còn lại là đại sứ của Anh Quốc. Bọn họ có quen biết với chú anh trong công việc, anh sẽ nhờ bọn họ giúp đỡ. Nhạc Ân Trạch có ngang ngược tới đâu cũng chỉ là một thương nhân mà thôi, nếu thật động tới quan hệ, anh ta cò non lắm.”

Rốt cuộc Lục Minh Phong cũng là một người đàn ông chừng chạc thành thực, sau tang lễ ba mẹ Hách Điều Tuyết sống cuộc sống mơ hồ rốt cuộc cảm thấy có chút an ổn rồi.

Chỉ là Hách Điều Tuyết vẫn đưa ra nghi vấn “Anh Minh Phong, vì sao anh lại đến đây?”

Lục Minh Phong mơ hồ lộ ra tự hào nói: “Anh tới đây tham gia một buổi gặp mặt của những thương nhân giàu có nhất, có các lãnh sự của các quốc gia tham gia, giúp ích rất nhiều đối với việc làm ăn buôn bán. Nếu không nhờ quan hệ của cha anh, anh cũng không có cách nào đi vào.”

Nhưng Hách Điều Tuyết biết ngụ ý của Lục Minh Phong là: Năng lực xã giao của anh ở trên Nhạc Ân Trạch, người không hề có bối cảnh thân phận. Đây là việc làm đàn ông yêu thích nhất, biểu lộ ra bộ mặt đẹp đẽ tài năng nhất của bản thân, dù quá khứ hay tương lai, ai cũng không có ngoại lệ.

Chương 31

Đang lúc này, cửa tiệm cà phê lại có người tiến vào.

Nhạc Ân Trạch mặc chiếc áo len màu xám cổ cao huu nhân, bên ngoài phối hợp một cái áo khoác thon dài, thông dong đi đến. Bởi vì thời gian này tỉnh đường, thạch cao trên đùi đã được gỡ bỏ đổi thành cái nạng, các đốt ngón tay linh hoạt cứng rắn vịn cây nạng, chậm rãi đi tới.

Lúc anh đi vào, không khí trong tiệm cà phê đều giảm xuống thấp một tầng.

“Lục tiên sinh thật có nhã hứng, dường như tùy ý đều có thể nhìn thấy anh.” Nhạc Ân Trạch không cần phục vụ tiếp đón, tự động ngồi xuống.

Cánh tay khoát lên ghế dựa của Hách Điều Tuyết, tùy tiện biểu thị quyền sở hữu công khai.

Muốn độ sức? Nhạc Ân Trạch không chút nào luống cuống, nhất là Lục Minh Phong đã ba lần bốn lượt chạm vào điểm mấu chốt của anh, trắng trợn táo bạo thêm nhỏ dãi người phụ nữ của anh.

Xem ra chút dầy dỏ kia còn chưa đủ. Trong lòng Nhạc Ân Trạch thầm nghĩ, xoay người nhìn về phía Hách Điều Tuyết bên cạnh. Tóc của cô luôn luôn không cắt, hiện tại đã dài đến bên hông, từ nhỏ đến lớn đều không nhuộm tóc, mái tóc đen bóng xinh đẹp lóe sáng dưới ánh mặt trời, làm cho người ta nhìn không được vuron ngón tay ra quần quanh. Mà khuôn mặt trắng nõn cùng một đầu tóc đen thui, không chút nào không đẹp, giống như tiên nữ giáng trần.

Cũng khó trách Lục Minh Phong bị sắc đẹp che mắt. Mùi thịt ngán không được sôi đói, phải có dao mổ cùng chiến đấu xua đuổi.

“Tôi đến Thụy Sĩ công tác, vừa đúng lúc gặp Điều Tuyết ở đây. Thế nào? Nhạc tiên sinh đến đây du lịch?”

Nhạc Ân Trạch lại không có ý định nói chuyện nhảm cùng Lục Minh Phong, vuron tay kéo Hách Điều Tuyết “Một lát chúng tôi muốn đi mua quần áo, không ở lại quấy rầy Lục tiên sinh nữa.”

Hách Điều Tuyết chán ghét à vung cổ tay ra khỏi tay anh “Không nên đụng tôi!” Lời nói của Irena vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, nghĩ đến bàn tay đã từng chạm qua vô số phụ nữ của anh, Hách Điều Tuyết thậm chí hận không thể dùng thuốc tiêu độc rửa sạch bản thân một chút.

Lục Minh Phong cũng đứng dậy, đi đến bên cạnh nắm lấy bả vai của Hách Điều Tuyết, sau đó trầm giọng nói với Nhạc Ân Trạch: “Nhạc tiên sinh, Điều Tuyết không muốn đi với anh, có phải anh nên thoải mái một chút, học cách buông tay?”

Trong nháy mắt Lục Minh Phong đứng lên, có thêm mấy người đàn ông đi vào tiệm cà phê, Nhạc Ân Trạch thậm chí nhìn thấy bên dưới tây trang của bọn họ còn mang theo sung.

Anh liếc mắt quét ngang hai người Âu Châu ngồi ở một bàn khác, đột nhiên hiểu rõ màn diễn hoàn hảo không hện mà gặp của Lục Minh Phong bày ra.

Lục Minh Phong nhất định là nắm rõ lộ trình mấy ngày nay của Hách Điều Tuyết, mang theo người chờ ở đây, cũng có ý tứ chính là hai người quan viên ngoại giao thân phận tôn quý kia. Nếu bản thân ở trước mặt bọn họ có hành động làm bừa nào, bọn họ chính là có sẵn nhân chứng rồi.

Lục Minh Phong muốn hạ mã uy trước mặt anh!

Nhạc Ân Trạch nheo mắt, nhìn Lục Minh Phong lạnh nhạt cười, lại nhìn Hách Điều Tuyết nhanh chóng đứng bên cạnh anh Minh Phong của cô, sau đó hỏi “Lục tiên sinh, anh bây giờ là có ý gì? Dù cho tôi và Tuyết Tuyết có chút không vui vẻ, anh lại huy động lực lượng như vậy, thật dễ làm cho người ta hiểu lầm.”

Lục Minh Phong nắm chắc thắng lợi trong tay, mỉm cười nói: “Hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm anh phi pháp giữ người, uy hiếp an toàn của người thân Điều Tuyết? Nhạc Ân Trạch, ở trong nước anh còn có thể đảm đương chức thủ bá vương một chút, nhưng đây là Thụy Sĩ, dù anh có giữ hộ chiếu của Điều Tuyết không giao ra, tôi cũng có biện pháp bổ sung cho em ấy. Về phần những thương tổn anh đã gây ra cho em ấy, tôi cũng muốn giữ lại để truy cứu trách nhiệm của anh.”

Nhạc Ân Trạch nheo mắt, đột nhiên sửa miệng dùng tiếng Anh nói: “Truy cứu? Anh muốn dùng luật hình nào đến truy cứu tôi? Tôi cùng Tuyết Tuyết đều đã sửa đổi quốc tịch, phiền toái khi Lục tiên sinh tìm luật sư, tìm một người chuyên nghiệp một chút. . .” Tiếp theo anh nói ra tên của một quốc gia Trung Đông nhỏ.

Lời này vừa nói ra, Hách Điều Tuyết cùng Lục Minh Phong đều thay đổi sắc mặt, nhất là trong lòng Hách Điều Tuyết sinh ra một trận nghi ngờ. Chuyện sửa quốc tịch lớn như vậy, nằng thế nào lại không biết?

Nhưng trong lòng Lục Minh Phong cũng hết sức rung động, bởi vì cái quốc gia giàu có thừa thãi dầu mỡ kia rất là hẻo lánh. Hơn nữa nếu nói sửa đổi quốc tịch, thế xanh của quốc gia kia cực kỳ khó xin.... Quan trọng nhất là quốc gia này..... Lục Minh Phong đột nhiên hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của Nhạc Ân Trạch sửa đổi quốc tịch của Hách Điều Tuyết.

Quả nhiên, Nhạc Ân Trạch lại chậm rãi hồn nhiên dùng tiếng Anh nói tiếp: “Hơn nữa, tôi cùng Tuyết Tuyết đã đăng ký kết hôn, cô ấy là người phụ nữ hợp pháp của tôi. Nếu cô ấy trong thời gian kết hôn tự tiện có hành vi gây rối cùng với người đàn ông khác, y theo pháp luật, người chồng có quyền lấy tội thông dâm nam nữ loạn côn đánh chết. Vừa vặn bây giờ còn có nhiều người làm chứng như vậy, Lục tiên sinh, anh muốn mang bà xã hợp pháp của tôi rời đi trước mặt tôi hay sao?”

Nói xong, Nhạc Ân Trạch lấy hai tờ giấy chứng nhận từ trong túi quần ra, đúng là giấy chứng nhận kết hôn ở quốc gia Trung Đông của anh và Hách Điều Tuyết.

“Nhạc Ân Trạch! Tôi khi nào thì gả cho anh! Anh quả thực là nói hươu nói vượn!” Thân thể Hách Điều Tuyết hơi hơi lay động, may mắn Lục Minh Phong kịp thời đỡ lấy. Cô nhìn lại hai tờ giấy chứng nhận kết hôn, đột nhiên nhớ lại trước kia Nhạc Ân Trạch đã từng kêu cô ký một phần văn kiện mà chữ trên đó cô xem không hiểu là của nước nào..... Chẳng lẽ.....

Nhạc Ân Trạch bước đi tới, vươn tay đoạt lại Hách Điều Tuyết trong tay Lục Minh Phong “Lục tiên sinh, anh và tôi đều là người làm ăn buôn bán, nên hiểu rõ ra tay trước thì chiếm được lợi thế cùng tầm quan trọng việc giữ lấy hợp pháp. Đáng tiếc, anh luôn luôn đến chậm một bước....”

Mấy bảo vệ sau lưng Lục Minh Phong muốn đi lên cướp người, nhưng Lục Minh Phong lại nhìn đến hai đại sứ chậm rãi lắc đầu, sau đó trước sau đứng dậy rời đi.

Dù sao tình hình mỗi quốc gia không giống nhau, pháp luật buru hân của quốc gia sa mạc phiến vàng óng ánh cùng xã hội văn minh một xu quan hệ đều không có. Bọn họ không cần vì loại chuyện nhà này mà cuống vào vòng thị phi phi lý, đương nhiên là phải bo bo giữ mình, miễn cho máu thịt tanh hôi dính đến bản thân.

Sau khi nhìn thấy đại sứ rời khỏi, Nhạc Ân Trạch cũng phát phát tay, gọi đám bảo vệ của mình vào.

“Lục tiên sinh, văn đầu anh không đầu lại, nếu muốn vỡ đầu, tôi cũng xin tiếp, cũng không biết báo chí trong nước ngày mai sẽ có tin tức giật gân gì? Dù sao lãnh đạo thường xuyên lộ mặt trên báo, có một người cháu không hiểu chuyện, bởi vì chuyện không quang vinh gì....”

Lục Minh Phong giận đến kém chút nữa cắn nát răng. Anh biết Nhạc Ân Trạch đang lấy danh dự của chú anh áp chế anh.

Nghĩ tới đây, Lục Minh Phong nắm chặt nắm tay, áy náy nhìn Hách Điều Tuyết “Điều Tuyết, em không cần lo lắng, nếu anh ta tự ý sửa đổi quốc tịch của em, anh nhất định sẽ tìm cách tra ra rõ ràng phán định quan hệ vợ chồng trên pháp luật của em không có hiệu quả....”

Đáng tiếc Lục Minh Phong còn chưa nói xong, Hách Điều Tuyết đã bị Nhạc Ân Trạch ôm vào trong ngực, thô lỗ bước ra khỏi tiệm cà phê tiến vào trong xe.

“Lục tiên sinh làm thế nào? Có cần chúng tôi.....” Không đợi bảo vệ phía sau nói xong, Lục Minh Phong đã tức giận đá cái bàn, sau đó đi nhanh ra ngoài.

Nhạc Ân Trạch này rốt cục là có lại lịch gì? Anh ta có thể một tay che trời hả? Cuộc đời Lục Minh Phong có thể nói là luôn luôn thuận buồm xuôi gió, nhà anh có bối cảnh hiển hách, cha mẹ anh bình thường khuyên bảo anh làm việc phải khiêm nhường một chút, nhưng khiêm nhường cũng không có nghĩa là phải chịu người khác khinh bỉ.

Nhưng mà, Lục Minh Phong thật lòng thích Hách Điều Tuyết, lại thành thứ xa xỉ bản thân cầu mà không được, càng không chiếm được, càng là một nốt ruồi chu sa trong lòng. Khoảnh khắc nhìn thấy Nhạc Ân Trạch ôm cô vào lòng, Lục Minh Phong cảm thấy như có một mũi tên nhọn đâm vào trái tim anh.

Anh sẽ buông tay!

Hách Điều Tuyết cũng không biết lúc này Lục Minh Phong đang sa sút tinh thần, cô đã bị lửa giận của Nhạc Ân Trạch bao phủ chặt chẽ.

“Chỉ một chút không nhìn thấy, em liền bỏ chạy đi hẹn gặp người đàn ông khác. Lúc trước chẳng qua vì tiện việc mua bán dầu mỡ mà sửa đổi quốc tịch, mà sau khi sửa quốc tịch, gần nhất lại tùy tiện tiến hành thủ tục không tề, không nghĩ tới, có thể buộc một sợi xích trên cổ sừng vật của tôi dùng rất tốt....” Người đàn ông giận quá hóa cười, vươn tay bóp chặt cổ Hách Điều Tuyết.

“Khôn kiếp! Buông tay! Ai cho phép anh thay tôi sửa đổi quốc tịch? Anh đây là phạm tội, ai muốn gả cho anh chứ? Không biết xấu hổ!”

Nhạc Ân Trạch liền dùng thêm chút lực, kéo Hách Điều Tuyết vào lòng “Đương nhiên tiểu công chúa của tôi mê người như vậy, làm sao có thể dễ dàng coi trọng người khác chứ? Nhất định là bởi vì thời gian gần đây tôi bị thương văng vể em, làm hai em xuân tâm nhộn nhạo muốn đi tìm người đàn ông khác. Không sao, trở về tôi liền cho em ăn no, cho em không còn khí lực trèo lên giường người đàn ông khác.”

Nhạc Ân Trạch chẳng biết xấu hổ lên án, làm cho cả người Hách Điều Tuyết lạnh lẽo “Em gái bên cạnh anh không ít đi, đi tìm cô ta tốt lắm, đừng tới quấy rầy tôi. Mười tám tuổi qua rất nhanh, anh nhanh đi tìm con mồi kế tiếp đi!”

Nhạc Ân Trạch nở nụ cười, một bàn tay vói vào trong quần áo của Hách Điều Tuyết vuốt ve “Không giả, vẫn thật là tươi mới, nhiều chất lỏng, dù sao tôi

vẫn còn chưa hưởng dụng hết đâu.”

Bản lĩnh nói chuyện, Hách Điều Tuyết liền cảm thấy một ngón tay khớp xương cứng cáp tiến vào hoa nguyệt khí khao, không để ý đè ép cùng ngăn cản liền ngang nhiên tiến vào.

“A. Khốn kiếp!”

“Nhìn xem, hồi lâu không dùng liền nhanh như vậy, bảo bối của tôi nhất định là dói đến muốn hỏng rồi. . . .” Chỗ tài xế ngăn cách với không gian đằng sau xe, người đàn ông không chút khách khí tách hai chân cô gái ra, ngay sau đó liền không hề có bước dạo đầu, thẳng tắp tiến vào. . . . Hách Điều Tuyết đau đến hút khí, ngay cả khí lực kêu lên cũng không có.

Nhưng Nhạc Ân Trạch căn bản không nhìn ra đau đớn của cô, đè cô xuống ở ghế sau, không chút khách khí đem đưa thất lưng rắn chắc, dùng sức nghiền nát hoa nguyệt khí chặt của cô.

Ngón tay của ah nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi của cô, “Kêu ra tiếng đi, tôi không nghe thấy. Thân là bà xã hợp pháp của tôi, đương nhiên phải học như thế nào lấy lòng ông xã. Phải biết rằng, về mặt pháp luật tôi có thể cưới đến bốn người vợ, nếu em hầu hạ tôi không tốt, ly hôn cũng không cần, liền trực tiếp đưa em vào lãnh cung mà ngay ngốc đông lạnh trong đó.”

Trong xã hội mới lại nghe được chuyện ngược tâm còn sót lại trong xã hội phong kiến, Hách Điều Tuyết rốt cuộc biết, người đàn ông này có thể khiêu chiến tâm lý cực hạn của cô như thế nào rồi.

Hồi tưởng mười tám năm tuổi trẻ tươi đẹp, Hách tiểu thư chưa từng nói qua một chữ thô tục, bị Nhạc Ân Trạch áp dưới thân, ghen đỏ mặt, rốt cục bộc phát ra một câu rất có sáng ý “Thúi lắm! Anh là đồ cận bã! Ba anh lúc trước nên mạng anh tới bồn cầu, xả nước một cái cho cuốn trôi đi.”

Lời này vừa nói ra, trong xe nhất thời yên tĩnh trở lại, trên ngực Hách Điều Tuyết phập phồng, bị Nhạc Ân Trạch kích thích con tức giận cùng đánh vào thần kinh huyết Thái Dương.

Ánh mắt của người đàn ông âm trầm giống như tia chớp bắn ra trong mây đen dày đặc, qua nửa ngày, anh mới lộ ra răng nanh, cười nói: “Vậy em nói xem, một hồi muốn anh bắn tới chỗ nào?”

“.”

Lúc xe rốt cục trở lại biệt thự, hai chân Hách Điều Tuyết đã nhuyển như mì sợi, xụi lơ, được Nhạc Ân Trạch dùng áo khoác dài bao lấy ôm trở về phòng.

Sau đó anh lại phân phó người làm lấy túi chườm đá, đắp lên đôi mắt sưng đỏ của cô.

“Buổi tối có tiệc, em cùng tôi tham dự.”

Hách Điều Tuyết vô lực ngồi ở trên giường, hữu khí vô lực nói: “Không đi!”

Nhạc Ân Trạch ngồi trên ghế sofa xoa xoa ần ần bấp đùi hơi đau, sau đó nói: “Em là nhân vật chính, làm sao lại không đi? Thiếu em, màn diễn này khó xem tiếp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Hách Điều Tuyết không muốn phản ứng đến anh, quán chặt bản thân trong chăn. Gần đây, lúc Nhạc Ân Trạch tức giận, cô thích trốn trong chăn không đi ra, giống như lớp chăn thật dày co thể ngăn cách mọi thứ. Một lát sau chăn bị người khác lột bỏ, Nhạc Ân Trạch cứng rắn đưa ly nước đến bên miệng cô “Còn không uống nước sẽ bị mất nước.”

Hách Điều Tuyết kỳ quái quay đầu, Nhạc Ân Trạch vừa phát hỏa xong, thái độ hiện tại có thể nói là cực kỳ dịu dàng “Ngoan ngoãn, uống nước xong, một hồi ở trong yến tiệc, em có thể gặp được người em luôn muốn gặp.”

Hách Điều Tuyết mở to hai mắt đăm lẹ, có chút chần chờ “Anh nói là.”

“Anh họ của em, Hách Vĩ Ba cũng tới, đừng làm cho tôi thay đổi chủ ý.” Nhạc Ân Trạch đặt ly nước lên chiếc tủ cạnh giường, đứng dậy, sau đó lẳng lẳng nhìn cô.

Hách Điều Tuyết im lặng một hồi, chậm rãi xốc chăn lên, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh mở nước lạnh rửa mặt, sau đó nói: “Anh ấy thật sự sẽ đến phải không?”

Nhạc Ân Trạch nhắc cái chân bị thương lên, tiếp tục bình tĩnh đọc sách trong tay.

Yến tiệc Y Lâm phu nhân tổ chức cách biệt thự không xa, cử hành ở trong hồ đảo.

Mỗi một khách nhân đến đều được thuyền gỗ đặc chế Venice đưa đến trung tâm hồ đảo, lúc đến trung tâm, sẽ có một người phục vụ dẫn vào hội trường.

Cả hội trường lộ thiên được bố trí cực kỳ trang nhã, hoa màu tím nhạt cùng đóm đóm xinh đẹp. Mấy tấm gỗ hồ đảo được mài vô cùng bóng loáng tạo thành những chiếc bàn lớn, mặt trên bày các món đồ ăn tinh xảo.

Khách khứa tốp ba tốp năm tụ lại một chỗ, thấp giọng nói chuyện với nhau. Lục Minh Phong cùng hai người trẻ tuổi đứng chung một chỗ, hai người này đều là người thừa kế tập đoàn tài chính cao nhất, địa vị ngang nhau.

Trong hồ, tiếng mái chèo nhẹ nhàng khua, một con thuyền nhỏ nhẹ nhàng cập bờ. Một người đàn ông thân hình cao lớn bước xuống thuyền, lại vươn tay đỡ một cô gái yêu kiều lên bờ, là Nhạc Ân Trạch và Hách Diêu Tuyết.

Nhìn hội trường cách đó không xa đã tụ tập rất nhiều người, Hách Diêu Tuyết nóng lòng nhìn thấy anh họ, giẫy không ra bàn tay người đàn ông đang nắm tay cô, nhìn không được bước nhanh lướt qua Nhạc Ân Trạch, ngược lại kéo tay anh đi trước. Ánh mắt anh đảo qua trên người cô, không nói gì, tùy ý cô kéo đi.

Hách Diêu Tuyết đi đến bên trong hội trường, quay đầu nhìn chung quanh tìm kiếm anh họ. Tìm vài vòng đều không nhìn thấy, quay đầu hỏi: “Vì sao không thấy anh họ, khi nào thì anh ấy tới?”

Gương mặt Nhạc Ân Trạch không biểu cảm nhìn cô “Thời điểm nên tới tự nhiên sẽ tới.”

Hách Diêu Tuyết hiểu rõ tính tình anh, biết có hỏi cũng không được gì. Nhạc Ân Trạch kéo cô, nói: “Chúng ta đi dạo đi.”

Trong hội trường, khác khứa người nào người nấy đều ăn mặc sang trọng, một đám người nhìn qua đều là tinh anh thượng lưu. Hách Diêu Tuyết lúc đầu nóng vội, không chú ý, lúc này phát hiện trong số khách nhân, có vài người thể nhưng là những lão đại tinh anh thường xuyên lên báo Wall Street.

..... Rốt cục mẹ Nhạc Ân Trạch mua đi bán lại cái gì? Vòng giao thiệp của bà so với tương tượng của cô còn bí hiểm hơn rất nhiều.

Đi một hồi, Hách Diêu Tuyết đột nhiên phát hiện Lục Minh Phong đang tán gẫu cùng hai người ngoại quốc có số tuổi xấp xỉ anh ở cách đó không xa.

Chần chờ một chút, Hách Diêu Tuyết kéo Nhạc Ân Trạch xoay người đi sang hướng khác. Nhạc Ân Trạch biết hôm nay Lục Ân Trạch sẽ xuất hiện ở đây, cũng từ lúc cô phát hiện đã nhìn thấy Lục Minh Phong rồi. Nhìn thấy cô chủ động đi sang hướng khác, khoe miệng anh hơi nhếch lên một chút, lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Lúc này Lục Minh Phong vừa vận ngón đầu, bỗng nhiên bắt gặp bóng lưng quen thuộc, trong lòng sùng sốt, cảm thấy rất không có khả năng, nhưng mà nhìn kỹ, quả thật rất giống Hách Diêu Tuyết. Anh vội vàng nói xin lỗi hai người bạn ngoại quốc, sau đó đuổi theo, cũng gọi tên của cô.

Hách Diêu Tuyết nghe Lục Minh Phong gọi tên cô, biết tránh không khỏi, đành phải quay đầu lại, khẽ cười nói với Lục Minh Phong đang từ xa bước tới “Anh Minh Phong, anh cũng tới rồi, không nghĩ lại gặp được anh ở đây.”

Sau khi Lục Minh Phong nhìn thấy bóng lưng Hách Diêu Tuyết, trong mắt cũng chỉ có một mình cô, vẻ mặt kinh hi bước lại. Thẳng đến khi Hách Diêu Tuyết cùng Nhạc Ân Trạch xoay người, anh mới phát hiện còn có Nhạc Ân Trạch, vẻ mặt sùng sốt, bước chân cũng ngừng lại.

Nhạc Ân Trạch nhìn lướt qua Lục Minh Phong, không nói gì.

Lục Minh Phong trước vui mừng, sau kinh ngạc, nghĩ đến bản thân cũng không có tư cách mang theo người nhà đến tham dự yến tiệc, mà người đàn ông dựa vào thủ đoạn hèn hạ chiếm lấy Hách Diêu Tuyết chẳng những có thể tới tham gia, lại có thể dẫn người vào. Cảm giác giống như nuốt phải một con ruồi, nhìn thấy vẻ mặt không coi ai ra gì của Nhạc Ân Trạch, trong lòng càng tức giận “Hừ, đây là yến tiệc cao nhất, đáng tiếc chủ nhân đối với xã hội thượng lưu của Trung Quốc không quen thuộc, mới làm cho một tên nhà giàu mới nổi thật giả lẫn lộn cũng có thể vào được.”

Nhạc Ân Trạch khẽ nhủ mảy, mang theo hơi thở lạnh nhạt của nhà giàu mới nổi riêng biệt, sâu xa khó hiểu nhìn đứa cháu trai của lãnh đạo trung ương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mãnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

“Nhạc tiền sinh, anh thật đúng là âm hồn không tan, ngay cả nơi này anh cũng có thể tiến vào, ngược lại là tôi đã coi thường anh rồi!”

Nghĩ đến chuyện ban ngày, anh vội vàng gọi điện thoại về nước, nhưng lại có được tin tức trả lời không thuyết phục về việc di dân của Hách Diêu Tuyết.

Lúc này gặp lại bộ dáng Nhạc Ân Trạch ôm lấy cô, kích thích lên ý chí chiến đấu dâng trào khi đàn ông gặp phải cường địch.

Nhạc Ân Trạch này quả thật có chút bản lĩnh. Nghĩ vậy, Lục Minh Phong dời ánh mắt về phía Hách Diêu Tuyết.

Đây là cô gái làm anh nhất kiến chung tình, hiện tại càng trở thành một người phụ nữ thành thực quyến rũ, chỉ là trên mặt treo lên một chút ưu thương không gạt bỏ được, làm cho người ta nhìn không được muốn ôm cô vào lòng. ...

Đang lúc này, một người đàn ông, mỗi hành động giơ tay nhất chân đều lộ ra dáng vẻ quý tộc đi đến phía trước yến tiệc, cầm microphone trong tay nói: “Buổi tối tốt lành các quý bà, quý ông.” Mọi người dừng nói chuyện, xoay người nhìn về phía người đàn ông. Nhìn thấy đã hấp dẫn được sự chú ý của mọi người, người đàn ông nói tiếp: “Hôm nay là Y Lâm phu nhân có ý chuẩn bị yến tiệc này vì mọi người, hiện tại xin mời Y Lâm phu nhân xinh đẹp bước ra.”

Khách quý được mời tới hiển nhiên là biết rõ Y Lâm phu nhân là người nào, không hề keo kiệt mà vỗ tay. Trong tiếng vỗ tay “đôm đốp” nhiệt liệt, một dáng người cao gầy, thoát nhìn là một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi đi tới. Bà không có lắc eo lung tung, nhưng lại tự nhiên toát ra một tầng quyến rũ, không thể nghi ngờ mà phô bày sự quyến rũ của phụ nữ, làm cho người ta nhìn không được nhẹ nhàng chuyển tầm mắt về phía trên chiếc eo dong đưa kia.

Còn chưa nói chuyện, bà liền lộ ra một nụ cười mê người “Rất vui vì hôm nay có cơ hội ở cùng một chỗ cùng các quý bà, quý ông tình anh, thành công đến từ các quốc gia, cũng cảm ơn chủ nhà, Mike. Nhân viên camera hào phóng chuyển máy quay đến chỗ mọi người hội tụ. Buổi yến tiệc này thứ nhất là vì muốn gặp đám bạn cũ cùng một số người bạn tôi đã ngưỡng mộ từ lâu; thứ hai là muốn giới thiệu con trai tôi để mọi người biết mặt.”

Trong đám người lập tức truyền đến một trận tiếng xì xầm bàn tán. Mọi người thấp giọng thăm hỏi nhau về chuyện này. Phần đông khách quý tham gia yến tiệc đều biết Y Lâm phu nhân, số ít người còn chưa gặp qua cũng biết bà là một người phụ nữ Nga có bản lĩnh cao cường, nhưng lại chưa từng nghe nói bà đột nhiên lại xuất hiện một đứa con trai.

Tiếp theo, ánh mắt bà nhìn về phía nào đó trong đám người, nói: “Andrew, đến đây chào hỏi mọi người đi.”

Ánh mắt đám khách khứa theo bà cùng nhau di chuyển, quét về phía một người đàn ông trong đám người, mà đám người bên cạnh anh lại lui ra mấy bước, triệt để bày ra vị trí của anh trước mặt mọi người.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều trở nên phát sáng.

Đây là một người đàn ông cả dáng người hay khí chất đều rất xuất sắc, thật sự là nhìn thế nào cũng cực kỳ tuấn tú. Huống chi anh lại là con trai của Y Lâm phu nhân, liền đại biểu cho tương lai anh s~ thừa kế đế quốc buôn bán giàu có sung túc của mẹ anh.

Đứa con của trời, cũng chỉ có thể dùng từ ngữ như vậy để hình dung người đàn ông này.

Nhạc Ân Trạch vẫn là bộ mặt nhạt nhẽo, lạnh lùng ngàn năm không đổi gật đầu chào mọi người, sau đó nhẹ nhàng nắm tay Hách Diêu Tuyết, đi đến trước mặt Y Lâm phu nhân.

Y Lâm phu nhân cười ôm anh một cái, thấp giọng nói: “Con trai của mẹ, đây là vũ đài mẹ có ý chuẩn bị cho con, tiếp theo con có thể tận tình phơi bày bản thân.”

Nhạc Ân Trạch lại hơi nhíu mày, sau đó liền giãn ra, xoay người nhìn về phía khách nhân, dùng tiếng Anh lưu loát nói: “Xin chào mọi người, tôi tên là Nhạc Ân Trạch, rất hân hạnh được gặp các vị tiền bối.” Lại là một trận tiếng vỗ tay, tiếng vỗ tay ngừng, anh lại tiếp tục nói: “Hôm nay bà xã của tôi, Hách Diêu Tuyết, cũng rất hân hạnh được gặp mọi người. Hy vọng về sau lúc các vị đến Trung Quốc, có thể liên lạc với tôi, tôi nhất định sẽ làm một chủ nhà hào phóng, tiếp đãi các vị khách quý.”

Lời ít mà ý nhiều, sau khi nói xong liền vươn tay nắm lấy cô gái bên cạnh, gật đầu chào mọi người một chút, liền chuẩn bị xuống đài.

Từ lúc ánh mắt tân khách bắt đầu chú mục vào Nhạc Ân Trạch cùng cô, Hách Diêu Tuyết cũng có chút sợ ngây người. Cô thật không ngờ anh đột nhiên lại biến thành tiêu điểm của mọi người, cũng đặt cô vào trong ánh hào quang, điều này làm cho cô rất không quen, chỉ có thể máy móc bị anh kéo đi, đến bây giờ còn chưa phản ứng kịp.

Nhưng mà, anh đã nói cái gì? Bà xã?..... Bà xã? Bản thân khi nào thì biến thành bà xã của anh. Hách Diêu Tuyết như người trong mộng mới tỉnh, vừa định há miệng nói chuyện, Nhạc Ân Trạch liền tăng thêm lực đạo nắm tay cô.

Lúc này, cô đột nhiên phát hiện anh họ đang đứng phía sau cùng trong đám tân khách, đang vẫy tay với cô, phía sau là hai người đàn ông vạm vỡ. Anh họ nhìn thấy cô phát hiện bản thân, giống như có chút hưng phấn, miệng đang nói gì đó, nhưng còn chưa nói xong, hai người đàn ông vạm vỡ đứng phía sau đã kẹp hai bên trái phải anh họ giống như đang kẹp một con gà con, xoay người bước nhanh tiến về một cái phòng nhỏ cách hội trường mười thước. Anh họ bị kéo đi, một bên cố gắng quay đầu nhìn cô. Trong lòng Hách Diêu Tuyết chợt trầm xuống, cô biết đây là cảnh cáo của anh đối với cô. Cô há miệng thở dốc, cuống cùng cũng không lên tiếng nói thêm gì. Cô không chú ý Y Lâm phu nhân đứng bên cạnh khi nghe được hai chữ “bà xã” đã nhíu mày, liếc nhìn cô một cái.

Yến tiệc kiểu này bình thường không có chủ đề gì, đều là các khách nhân tự do nói chuyện với nhau. Y Lâm phu nhân hiển nhiên tuyệt đối là nhân vật chính trong yến tiệc, phút chốc đã bị mọi người vây xung quanh. Mà Nhạc Ân Trạch lộ ra thân phận trước mặt mọi người, cũng lễ phép chào hỏi, đã hoàn thành sứ mệnh của bản thân. Anh cũng vui vẻ thoải mái, mang theo Hách Điều Tuyết lướt qua đám người, đi vào căn phòng nhỏ có anh họ của cô.

Trong đám người Lục Minh Phong hiện tại rất không tốt. Anh bị thân phận đột nhiên thay đổi của Nhạc Ân Trạch làm cho hôn mê rồi.

An không rõ, rõ ràng chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, ngoài phá của cùng dòng máu lai tạp chủng, thế nào đột nhiên lại ra một người mẹ có quyền có thế, trong nháy mắt biến thành một người đàn ông cao phú soái?

Nhớ lại anh từng ở trước mặt người đàn ông kia bộc lộ ra một chút cảm giác về sự ưu việt, bây giờ đều biến thành giọng điệu cay độc phản kích.

Lục Minh Phong vẫn luôn tin tưởng chỉ có tài năng cùng bản lãnh của bản thân mới có thể săn sóc cho Hách Điều Tuyết, cũng chỉ có tài năng cùng bản lãnh của bản thân mới có thể cho cô hạnh phúc chân chính. Tuy Nhạc Ân Trạch chiếm được cơ hội đến trước, nhưng anh vẫn tin tưởng có thể đoạt lại cô. Nhưng mà, tình huống hiện tại làm cho anh không còn tin tưởng được nữa, chỉ có thể mất mát nhìn Nhạc Ân Trạch bá đạo kéo Hách Điều Tuyết ra khỏi tầm mắt của anh.

Đi vào phòng nhỏ, Hách Điều Tuyết liếc mắt một cái liền nhìn thấy anh họ đang ở trước một cái bàn ăn rộng lớn bày đầy các loại đồ ăn tinh xảo, thịnh soạn lại cầm lấy một ít nhét vào trong miệng.

Cô cảm thấy mũi ề ề, mấy ngày nay anh họ đã chịu bao nhiêu đau khổ, nhìn tướng ăn chật vật này, giống như dân chạy nạn vừa được thả ra từ trong doanh trại.

“Anh...” Hách Điều Tuyết kêu một tiếng, rốt cục không thể tiếp tục được nữa, kích động nhào qua vươn tay ôm lấy anh họ.

Lúc trước Hách Vĩ Ba bị đánh bị tím cả người, bây giờ đã biến mất không sai biệt lắm, chính là lúc đang vui vẻ ăn uống lại bị em gái đột nhiên ôm chặt lấy, nhất thời nghệt thở, trợn mắt vươn tay lấy ly nước trái cây há mồm to uống ực một ngụm, xem chút nữa là bị ghen.

“Aiz, bà cô, ôm ấp của mỹ nhân đúng là anh không thể tiêu thụ nổi. Lần này kém chút nữa em ôm chết anh rồi.” Hách Vĩ Ba trải qua trắc trở lần này thế nhưng cũng không có gì thay đổi, vẫn là đức hạnh cả lợ phát phơ như trước kia.

Hách Điều Tuyết giận đến mức đưa tay đâm vào ngực Hách Vĩ Ba, sau đó nói: “Anh thật đúng là muốn làm cho người ta sợ chết. Lúc trước anh thế nào không mang theo nã, như thế nào lại đảm đương nhiệm vụ gián điệp buồn bán? Này tính là cái gì... Nếu anh có chuyện gì, bảo em.... còn có ba mẹ anh sống như thế nào đây?”

Hách Vĩ Ba lại chẳng hề để ý “Em gái, lại coi thường anh họ có phải không? Nói cho em nghe, chỉ còn kém một chút, chỉ một chút xíu nữa thôi anh liền có thể tra ra được toàn bộ chi tiết của đối phương. Đảm ngáng chân chú anh, hại cho các người tan nhà nát cửa, anh sẽ cho tên tiểu nhân này chịu không nổi.”

Đoạn đối thoại của Hách Vĩ Ba giống như một chậu nước lạnh từ từ tưới lên người cô làm cho trái tim cô đóng băng. Cô nhớ lúc trước anh họ là đi nằm vùng trong công ty của Nhạc Ân Trạch, mà hiện tại lời lên án xác thực của anh họ không phải nói đầu số hại chết ba mẹ Hách là Nhạc Ân Trạch hay sao?

Đúng lúc này, Nhạc Ân Trạch đã đi tới, vươn tay theo thói quen định đặt lên bờ vai Hách Điều Tuyết. Hách Điều Tuyết liền xoay mạnh người, giáng một bạt tay lên trên mặt anh, trong lúc nhất thời căn phòng nhỏ cực kỳ yên tĩnh. Hách Vĩ Ba chuẩn bị tiến công một phần sữa đặc, kết quả bị một bạt tay của cô làm cho sợ tới mức đánh rơi sữa đặc lên giày. Anh không thể tin được Hách Điều Tuyết luôn luôn là một tiểu thư khuê các lại sẽ ra tay đánh người, mà đối tượng bị bạt tay lại là Nhạc Ân Trạch?

Sắc mặt Nhạc Ân Trạch trước sau như một rất bình tĩnh, một chút cũng không nhìn ra đáng về thẹn quá thành giận sau khi bị đánh. Nếu không phải trên mặt còn có dấu bạt tay, gần như làm cho người khác nhìn vào liền nghĩ chuyện bạt tay vừa rồi chỉ là ảo giác. Anh còn chậm rãi buông cánh tay vừa đưa về phía cô, lẳng lặng nhìn cô, trong ánh mắt toát lên hương vị nói không nên lời.

Hách Vĩ Ba cẩn thận dè dặt nói: “Em gái, tuy rằng tên nhóc Ân Trạch này có chút chuyện không nói ra, anh bị bắt trời đánh cả nửa ngày, cậu ấy mới tiến vào cứu anh ra, nhưng mà cũng không đến mức phải ăn bạt tay chứ?”

“Cái gì?” Hách Điều Tuyết quay lại nhìn anh họ của mình “Không phải anh ấy bắt anh đi sao?”

Hách Vĩ Ba bị cô hỏi có chút ngốc “Làm sao có thể? Anh cùng Ân Trạch từ thời trung học đã là anh em chí cốt. Lúc trước anh đi Vanda nằm vùng, Ân Trạch cũng không biết, sau khi biết liền kêu anh rút lui, đáng tiếc lão tử tham lớn, kết quả bị lộ tẩy, bị bắt, vẫn là Ân Trạch cứu anh. Nhưng mà tên nhóc này vẫn nên bị đánh, sau khi cứu anh, cậu ấy không lập tức thả anh xuống, thế nhưng còn lấy điện thoại ra chụp hình. Mẹ nó, chuẩn bị dựng thành phim ngăn tham gia giải Oscar sao?”

Hách Điều Tuyết nghe anh họ nói xong, mới biết bản thân đã hiểu lầm Nhạc Ân Trạch, trong lòng có chút áy náy. Nhưng mà nghe anh họ nói anh còn chụp hình anh họ, cô bỗng nhiên phản ứng kịp.... Đây không phải là hình ảnh lúc trước anh mang ra uy hiếp cô phải mặc trang phục người hầu cho anh xem à?

Thì ra anh vốn đang lừa gạt cô!

Nghĩ đến bản thân bị khuất nhục lúc đó, lửa giận của Hách Điều Tuyết liền bùng lên, giơ tay chuẩn bị cho Nhạc Ân Trạch thêm một cái tát. Đáng tiếc

lúc này, cổ tay trắng mịn của cô bị anh chặt chẽ nắm giữ.

Người đàn ông lạnh như băng nói: “Nếu em cảm thấy chịu thiệt, anh có thể cho người treo anh họ em lên, thật sự đánh một trận, cũng không uổng cái tát này của em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Ở một bên Hách Vĩ Ba cũng mặc kệ “Làm sao vậy? Vợ chồng hai người cãi nhau, còn muốn lôi theo tôi vào? Nhưng mà Ân Trạch, cậu.”

Lời của anh còn chưa nói xong, Nhạc Ân Trạch đã lôi Hách Diêu Tuyết chạy lấy người rồi.

Hách Vĩ Ba không biết trong thời gian này hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà nghĩ đến chuyện hai người đã kết hôn, thì cũng là chuyện đầu giường ấm i cuối giường hòa, đối với chuyện nam nữ anh chỉ đành lắc đầu, tiếp theo cúi đầu tiếp tục ăn uống.

.....

Nhạc Ân Trạch lôi kéo Hách Diêu Tuyết cũng không có trở lại hội trường, mà là đi tới một vườn hoa nhỏ yên tĩnh bên ngoài hội trường.

Không khí trong vườn hoa mang theo nồng đậm mùi thiên nhiên, Hách Diêu Tuyết cũng chậm rãi yên tĩnh trở lại. Cô trở tay nắm ngược lại cánh tay của anh, ngăn cản anh tiếp tục đi tới, sau đó nói: “Vì sao anh lại muốn gạt tôi?”

Nhạc Ân Trạch quay đầu lại, cúi đầu nhìn cô gái trước mặt, hơn nửa ngày mới lên tiếng “Nếu lúc trước tôi nói ra sự thật tôi cứu anh họ em, em sẽ như thế nào?”

Hách Diêu Tuyết nói: “Tôi đương nhiên sẽ hết sức cảm ơn anh trọng nghĩa cứu giúp.”

“Sau đó thì sao?” Anh lại hỏi tiếp.

“.” Sau đó thì có thể làm gì? Lấy thân báo đáp? Trong lòng Hách Diêu Tuyết biết, chuyện này không có khả năng. Cô đối với tình yêu có chút thụ động, nhưng lại tin tưởng chắc chắn vào tình cảm thuần khiết. Là lần đầu tiên mắt nhìn thấy liền có cảm giác tim đập thình thịch, không mang bất kỳ điều kiện gì vào. Đối với anh trai ngày xưa, trước kia chưa từng có cảm giác rung động yêu thương, như vậy về sau cũng không thể có rồi. Nếu nói bởi vì anh ra tay giải cứu hoàn cảnh nghèo túng của bản thân, liền yêu anh, như vậy tình yêu này không phải đã trở thành sự vũ nhục cùng thương tổn đối với cả hai hay sao?

Hách Diêu Tuyết không rõ ràng, nhưng Nhạc Ân Trạch lại hiểu rất rõ cô, khoe miệng trào phúng càng thêm đậm “Tình yêu sâu đậm của tôi không đủ cao thượng, không học được cách đối xử tốt với người khác vô điều kiện. Đã giúp đỡ em, luôn muốn được lại chút lợi ích gì đó, nếu em không chịu cho, tôi chỉ còn cách tự bản thân nghĩ cách lấy, dù sao. Tôi không phải là anh Minh Phong của em, tình yêu thâm thiết mà không cần hồi báo, tình thánh không phải là người mà ai cũng có thể làm”

“Anh.” Lời nói thực tế đến tàn khốc, thật sự rất phù hợp với tác phong làm người của Nhạc Ân Trạch “Anh hận tôi bao nhiêu? Vì sao luôn dùng giọng nói cao cao tại thượng nói chuyện với tôi? Chẳng lẽ chỉ có đáp tôi một cước vào trong bụi gai, tùy ý anh giẫm đạp, mới không làm thất vọng sự trọng nghĩa cứu giúp của anh sao?”

Nhạc Ân Trạch nghe xong lời này, hơi hơi cúi đầu, đôi môi hơi lạnh, nhẹ nhàng đụng chạm vào cô, giống như nỉ non nói: “Bởi vì em quá mức thuần khiết, giống như là tiên nữ ai cũng không thể nhúng chìm. Nhưng mà một khi có cơ hội đến, đàn ông nào cũng muốn hung hăng kéo em từ trên mây xuống, kéo rách quần áo của em, bẻ gãy đôi cánh của em, làm cho mỗi một tác da thịt trên người em đều lấy dính hơi thở tình dục.”

Khi nói chuyện, Nhạc Ân Trạch đã đẩy cô đến bàn đu dây trong vườn hoa, chiếc váy lễ phục đã bị kéo đến bên hông, cặp đùi trắng nõn thon dài tỏa sáng dưới ánh trăng.

“Nhưng mà, tôi sẽ không cho người đàn ông khác cơ hội như vậy, bởi vì đời này em nhất định chỉ có thể là vợ của Nhạc Ân Trạch.”

Câu nói sau cùng biến mất ở giữa môi lưỡi quấn quýt, môi anh lạnh như băng, nhưng mà nụ hôn mãnh liệt của anh lại nóng rực. Hách Diêu Tuyết giống như ngày trước, rất nhanh đã bị nụ hôn cuồng nhiệt của anh cắn nuốt.

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng bước chân, hình như là có người tới.

Trong hội trường đang tiến hành biểu diễn đặc sắc, hoặc bị vây trong lễ tiết, hoặc thật sự dung nhập vào trong đó, tất cả mọi người đều hưng trí bùng bùng thường thứ, căn bản không có người nửa đường bỏ ra ngoài đi đến cái vườn hoa nhỏ hẻo lánh này. Nhạc Ân Trạch đã tới đây, không cần nhân viên phục vụ dẫn đến đây. Anh không nghĩ tới thế nhưng cũng có người giống bản thân, thành thạo đi đến chỗ này.

Trong lòng nghĩ, không đợi Hách Điều Tuyết đi ra, Nhạc Ân Trạch đã nhanh chóng kéo váy cô xuống, ôm cô lên, nhanh chóng chuyển khỏi xích đu tới phía sau bức tường hoa hồng.

Dù sao cô bị anh hôn đến hai gò má ửng hồng, bộ dáng thẹn thùng này tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy.

Bởi vì vấn đề ánh sáng, phía sau bức tường hoa hồng sẽ không bị người ngoài nhìn thấy, nhưng Nhạc Ân Trạch có thể xuyên qua các nhánh hoa nhìn thấy rõ ràng từng hành động của bọn họ bên ngoài.

Hách Điều Tuyết váy áo xốc xếch được anh ôm vào ngực, miệng cũng bị nhẹ nhàng che lại, chỉ có thể mở to mắt trong suốt nhìn xem bên ngoài.

Đi tới là một đôi nam nữ, cô gái mặc một thân lễ phục màu trắng, mái tóc màu vàng búi thành một kiểu tóc Hy Lạp cổ điển, trang điểm xinh đẹp. Mà người đàn ông thoạt nhìn đã hơn bốn mươi tuổi. Tuổi hai người này chênh lệch giống như là cha và con gái.

Hách Điều Tuyết nhìn rõ ràng, cô gái kia chính là em nuôi, Irena, của Nhạc Ân Trạch. Mà người đàn ông trung niên kia, cô không biết.

Lúc này bọn họ đi tới chiếc ghế dài trong vườn hoa, người đàn ông trung niên ngồi trên ghế vô cùng thân thiết ôm lấy Irena, một bàn tay nhanh chóng luồn vào dưới váy của Irena.

Irene cho người ta cảm giác luôn luôn thẹn thùng vô tội, nhưng mà cô lúc này, dưới ánh trăng chiếu rọi, giống như thay đổi thành một người khác. Đứng trước mặt người đàn ông trung niên kia, chẳng những không né tránh hành động gây rối của ông, ngược lại còn gác một cái chân dài lên trên ghế, phóng dăng mở rộng hai chân, mặc cho người đàn ông trung niên kia tùy ý chơi đùa.

“A. chú John, bên dưới nóng quá. . . .” Cùng hành động phóng dăng mà lớn mật bất đồng, giọng nói của cô gái vĩnh viễn mang theo một tia thẹn thùng. Giống như là cô gái trong sáng không biết gì đang ném thử trái cấm.

“Không sao, tiểu Irena của chú, chú sẽ giúp con.” Nói xong, người đàn ông trung niên xốc váy của Irena lên, chui vào dưới váy, tiếng mút liếm “chậc chậc” chui thẳng vào màng tai người khác.

Irene phập phồng thở gấp, càng dời vị trí giữa đùi mình gần sát miệng người đàn ông trung niên, miệng lại nói: “Chán ghét, chú, chú khi dễ người ta.”

Người đàn ông trung niên càng vội vã. Loại hành động yêu đương vụng trộm này ở trong yến tiệc có thể so với thức kích dục. Thật sự rất kích thích. Ông đứng lên, ấn Irena đến trên băng ghế dài, lại cởi bỏ quần của bản thân, không chút do dự nhanh chóng tiến vào.

“Tiểu đề tiện, chú biết con thích nhất là như vậy mà. Làm cho chú cho cái miệng nhỏ nhắn bên dưới ăn no. . . . Nhanh như vậy. . . . Không phải hôm qua con cùng George cùng con trai ông ta ngủ cùng nhau sao? Thế nào vẫn chặt như vậy? Thật sự là báu vật trời sinh. . . .”

Hách Điều Tuyết căn bản không nghĩ tới, hành vi của Irena cư nhiên lại lớn mật như vậy, quả thật là giống như gái điếm. Cô không khỏi nhớ lại lời nói của Irena lúc trước. người đàn ông phía sau cô là người đã mở ra kinh nghiệm không kiêng nể gì của Irena sao?

Phía sau, Nhạc Ân Trạch không chút động tĩnh gì, giống như không hề có chút để ý người phụ nữ từng là của bản thân bị người đàn ông khác xâm phạm.

Rất nhanh, màn kịch tình bên ngoài bức tường hoa hồng đã kết thúc, Irena vừa sửa sang lại quần áo vừa cười nói: “Chú John, chuyện chú đồng ý với con trước đó ngàn vạn lần không được đổi ý đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

John kéo dây thắt lưng lại, nói với Irena “Yên tâm đi, tiểu đề tiện, chú sẽ giúp con giải quyết chuyện này. Nhưng mà, con không sợ anh trai cùng mẹ con điều tra ra là con ra tay hay sao? Bản lĩnh của con không quá lớn, Y Lâm có thể một mình tạo ra sản nghiệp lớn như vậy, khôn khéo của bà ấy không cần phải nói. Mà anh trai con, theo hiểu biết của chú, cũng không phải là một mặt hàng hơn giả. Một khi bọn họ tra ra con là người giờ trò quý, đời này của con liền xong rồi. Dù sao, bọn họ cũng không phải là những người thương nhân bình thường tuân thủ quy cũ.”

Irene cười duyên nói: “Không sao, anh trai đáng yêu của con chính là một kẻ đáng thương bị tình yêu làm choáng váng đầu óc. Năm đó mẹ thân ái của con đến đón đưa con riêng này đi, nhưng anh ấy nói gì cũng không chịu đi, chỉ muốn đi theo người cha nghèo túng đã xuất ngũ kia. Hình như là bị một cô gái Trung Quốc làm mê mẩn thần hồn điên đảo, nghe nói bị vu hãm thành kẻ trộm, sau đó bị đánh đến trọng thương. Còn chạy tới trường học của cô gái kia muốn giải thích với cô ta, kết quả thất hồn lạc phách trở về, hẳn là bị cô gái kia nhục nhã một trận.

Hiện tại anh ấy thế nhưng lại ở cùng một chỗ với cô gái trước đó, đàn ông như vậy, không đủ gây sợ. Mà người mẹ này của con, tình nhân trẻ bà bao dưỡng kia cũng là người của con, tùy thời giúp con mặt báo. Chỉ cần tay chân nhanh nhẹn một chút, hẳn là không có vấn đề. Dù sao người ta chính là đứng phía sau màn, sau kỳ hạn giao hàng, chân chính làm việc đều là người khác. Chờ mẹ cùng anh trai phát hiện không ổn, cũng không thể tìm ra

nguyên nhân chân chính.”

John nói: “Được, con đã suy tính xong, chú cũng yên tâm. Chỉ là đến lúc đó, con cần phải báo đáp chú thật tốt đó.”

Nói xong, hai người trước sau rời khỏi vườn hoa.

Hách Diệu Tuyết nghe Irena nói Nhạc Ân Trạch mê nấn “cô gái” kia mà chấn động, cảm thấy nghĩ đến: Cô gái kia chẳng lẽ là cô sao? Làm sao có thể? Cô rõ ràng chỉ là con mồi anh săn được mà thôi. Đây là sự thật sao?

Hách Diệu Tuyết nhớ lại từ lần đầu tiên gặp Nhạc Ân Trạch đến bây giờ, không thể không thừa nhận, tuy biểu hiện của anh rất lạnh lùng, rất hung dữ, bình thường đều “khí dễ” cô. Nhưng anh chưa từng làm chuyện gì thương tổn cô, ngược lại luôn luôn trợ giúp cô.

Đội đến lúc người đàn ông trung niên cùng cô gái trước sau rời khỏi vườn hoa, Nhạc Ân Trạch mới chậm rãi bỏ tay che miệng cô ra.

Hách Diệu Tuyết lại nhất thời không quay người lại được. Irena muốn ăn cắp gia sản là chuyện mà Y Lâm phu nhân cùng Nhạc Ân Trạch phải đau đầu, nhưng mà. Irena nói anh từng kéo thân thể còn bị thương đến gặp cô nhưng lại bị cô nhục nhã. Kết quả là xảy ra chuyện gì?

Khi đó. Hình như là trường học đang tổ chức hoạt động gì đó. Là thành lập đội cổ động viên cổ động cho đội bóng đá, cho nên cô nghĩ chuyện của Nhạc Ân Trạch đành tạm hoãn lại. Cô là đội trưởng đội cổ động viên, đương nhiên mỗi ngày tan học đều phải ở lại luyện tập. ... Đúng rồi, khi đó có người trêu chọc cô cùng anh trai dạy dỗ tức yêu sớm, mà công trường học cũng bị một hồi ồn ào huyền ảo. Bản thân hình như là tức giận cãi nhau với người khác ở một góc sân thể dục. Có thể tranh cãi về chuyện gì, đại khái hẳn là “Tôi không có yêu sớm, người kia chỉ là do ba tôi mời đến dạy tôi tiếng Pháp, mắt nhìn của tôi sẽ không kém như vậy.”

Đối với tuổi còn nhỏ như cô lúc đó, bị người khác nói đang yêu đương cùng một người con trai lớn hơn mình thật là chuyện làm cho người ta xấu hổ, nói ra những lời gì đó quả đáng cũng không phải không thể.

Nhưng lúc đó Nhạc Ân Trạch kéo theo thân thể bị thương cũng ở trong một góc hẻo lánh nào đấy trong trường, nghe hết những lời của cô nói hay sao? Cho nên thời điểm cô đến thăm bệnh, anh mới có thể có phản ứng lạnh lùng như vậy?

Hách Diệu Tuyết vẫn không thể quay người, ngược lại Nhạc Ân Trạch vươn tay xoay người cô lại. *Ddd//Đđđ//Lll~”Qqq”~Đđđ* Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mày anh đang nhíu lại, cũng không biết là vì con chuột trộm gạo xuất hiện trước mặt mà không vui, hay là vì Irena vạch trần chuyện trước kia của bản thân mà thẹn quá thành giận.

“Irene muốn đối phó với mẹ anh sao?”

“Đó là chuyện của mẹ tôi, không cần thiết quan tâm” Nhạc Ân Trạch giống như cũng không bởi vì phản bội ngày xưa của cô mà thẹn quá thành giận.

“Khi đó. Tôi.” Hách Diệu Tuyết không biết nên nói thế nào. Nghĩ đến người anh trai đã từng ôn nhu săn sóc quần băng gạc, nghe bản thân tâm sự những chuyện đau lòng, vô luận là ai cũng không thể chấp nhận đúng không? Có phải bởi vì điểm này, anh mới keo kiệt thu hồi những săn sóc đã từng dành cho cô, cũng sau nhiều năm, bây giờ không chút lưu tình nào làm thương hại cô hay không?

“Có nhiều người bản thủ như vậy, tiếp tục tham gia yến tiệc cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta đi trước đi.” Nói xong, Nhạc Ân Trạch cời áo khoác tây trang của mình ra, bao lại bờ vai đơn bạc của Hách Diệu Tuyết, sau đó lôi kéo cô đến bến tàu nhỏ, ngồi trên thuyền trở về biệt thự.

Nhưng dọc theo đường đi, đầu óc Hách Diệu Tuyết không ngừng lập đi lập lại suy nghĩ câu nói kia “Anh ấy yêu si mê cô gái kia.” Anh yêu cô sao?

Đây là lời nói điên cuồng nhất cô nghe được trong mấy ngày nay, những chuyện anh đã làm với cô, điểm nào giống như đang theo đuổi phụ nữ chứ?

Hồi tưởng lại những người theo đuổi cô từ nhỏ đến lớn, từ nhà trẻ đến tiểu học, ai cũng biết tặng bạn nữ mình thích kẹo, còn có đồ chơi yêu thích của bản thân, tùy tiện lại nói “Chiếc váy này thật là đẹp.” khen ngợi.

Nhưng Nhạc Ân Trạch ngay cả đứa trẻ còn mặc tả lót cũng không bằng. Bộ dáng ác ma mặt lạnh là muốn cho ai xem?

Cô mà đi thích loại đàn ông bản chất ác ma này mới là lạ!

Cũng không biết là tại sao, tâm tình ừ dột một ngày tự nhiên trở nên tốt đẹp, thậm chí cả ngày cũng không biết cái bụng bị đói đang lên tiếng kháng nghị.

Lúc này Nhạc Ân Trạch ngược lại cúi đầu xuống, cười như không cười nhìn Hách Diệu Tuyết. Cô chỉ có thể quay đầu nhìn tầng tầng sóng nước dao động bên ngoài thuyền, giả bộ cái gì cũng không biết.

Lúc trở lại biệt thự, ngoại trừ người giữ cửa cùng làm vệ sinh, những người khác đều đang ở yến tiệc giúp đỡ. Bởi vì không nghĩ tới hai người sẽ về sớm như vậy, trong lúc nhất thời quán gia ở lại có chút trở tay không kịp. Trong phòng bếp không có sẵn thức ăn, vốn định gọi khách sạn gần đó đưa đến, nhưng Nhạc Ân Trạch lại nói không cần, cũng cho quán gia đi xuống nghỉ ngơi sớm.

Sau đó anh lại lôi kéo tay cô mà nói: “Em làm cho tôi ăn đi.”

Hách Diệu Tuyết nghe xong có chút há hốc mồm. Từ nhỏ đến lớn ngay cả chiên trứng cô cũng chưa chiên qua, nấu cơm? Cô càng không biết làm!

“Sức ăn của anh họ em rất lớn, thời gian này bởi vì tránh né kẻ thù, thuận tiện chiếu cố thím em mà chuyển viện tới Mỹ, cậu ta cũng đi theo. Tiêu phí của hai người cũng không ít, tôi kêu em làm một bữa cơm không quá đáng đi?” Nhạc Ân Trạch ngồi vào trên bàn cơm, hỏi: “Hay là... Ngay cả nấu cơm đơn giản em cũng không biết?”

Hách Diêu Tuyết bị anh khinh thường có chút tức giận. *D><’Đ’>

Nhưng bởi vì quán gia cùng nữ đầu bếp rất chuyên nghiệp, tủ lạnh lớn như vậy đều là đồ ăn tươi mới cùng thịt sống, một chút đồ ăn không tốt cho sức khỏe cũng không có.

Hách Diêu Tuyết tuần tra nửa ngày mới lấy ra một hộp trứng, còn có một túi gạo thơm được đóng gói chân không.

Cô muốn làm cơm chiên trứng. Trước kia hình như có xem qua bảo mẫu trong nhà làm, sau khi nấu chín cơm, chiên cùng trứng một chút hình như xong rồi.

Hai chân Nhạc Ân Trạch bắt chéo, nhìn Hách Diêu Tuyết không hề vo gạo đã cho vào nồi cơm điện, sau đó dùng ly nước, một ly tiếp một ly đổ vào trong nồi, đầy nắp, ấn công tắc.

Tiếp theo chính là đánh trứng, ngón tay thon dài trắng nõn không hề có chút mỹ cảm nào mà thô lỗ tách vỏ trứng ra, sau đó lòng trắng tinh mịn cùng lòng đỏ vàng óng ánh chảy ra, ngay cả vỏ trứng cũng bị lấn vào trong, toàn bộ chảy vào chén.

Hách Diêu Tuyết cẩn thận dùng cái nhíp nhỏ nhặt vỏ trứng ra, tìm thấy một cái cháo bắt lên bếp, nghiêng cứu nửa ngày, bật bếp lên, sau đó đổ chén trứng vào trong cháo.

Kỳ quái, trước kia nhìn bảo mẫu làm rõ ràng là trứng chiên rất đẹp mắt, nhưng khi bản thân cô chiên lại thành ra trứng bị dính vào đáy chảo. Hách Diêu Tuyết luống cuống tay chân, lật chuyển chiên xào, liên vội vàng vòng trở về, chuẩn bị xem cơm đã chín chưa. Nhưng khi mở nắp nồi ra, ngay cả một chút khí nóng đều không có toát ra, nhìn lại, nước là nước, gạo là gạo, nồi cơm điện vốn còn chưa cắm điện....

Lúc này, cái cháo trứng chiên cũng không khách khí, khói đen phun trào, trứng chiên tuyên bố bị trắng bỏ mình.

Hai gò má Hách Diêu Tuyết phát sốt, từ nhỏ đến lớn tự nhận là mọi việc đều hoàn mỹ, lần đầu tiên nhận thức sâu sắc bản lĩnh không tới đâu của bản thân. Coi như cô không thích Nhạc Ân Trạch, nhưng loại cảm giác tế nhị trong lòng của phụ nữ, vẫn hy vọng duy trì hình tượng hoàn mỹ trước mặt người đàn ông yêu thích mình.

Thì ra, bản thân ngay cả cơm chiên trứng đơn giản cũng không biết làm, ngoại trừ lúc nhỏ thiếu niên ngây thơ bởi vì dư thừa hormone nên sinh ra cảm giác yêu thích, về sau đủ loại hiểu lầm, hơn nữa vì thân phận cùng tuổi tác khác biệt, tình yêu sâu đậm cùng tài năng mãi mãi không thay đổi cùng nhau cả đời?

Nếu như nói, người đàn ông trước kia luôn dùng ánh mắt si mê nhìn về phía tiểu công chúa kiều ngạo. Nhưng mà bản thân hiện tại, hoàn toàn là cô bé lẹm đáng thương tội nghiệp nhặt vỏ trứng trong phòng bếp. Cái kia gọi là hoàng tử mang theo người phụ nữ dâm đảng đi tìm một công chúa ăn mặc thời thượng, có thể buông tha cô hay không, làm cho cô im lặng sinh hoạt!

Nghĩ tới đây, Hách Diêu Tuyết bùng lên nồi cơm điện lạnh lẽo, “ầm” một cái đặt trên bàn cơm, giọng điệu hung dữ nói: “Ăn đi!”

Nhưng cùng loại khí phách ngạo nghễ lại là tiếng bụng kêu “ùng ục” không tương xứng... Cho cô một cây kiếm Nhật Bản, cô muốn tự mổ bụng mình.

Nhạc Ân Trạch bật cười, dù sao cũng nhịn thật lâu. Anh đứng dậy, lôi kéo cô ngồi xuống, sau đó đứng dậy tắt bếp, rửa cháo. *D@@@Đ^? ^L!!!Q~::~Đ* Lại lấy ra nguyên liệu nấu ăn từ trong tủ lạnh, sau khi rửa đồ sạch sẽ, cầm dao lưu loát cắt, chỉ chốc lát trong phòng bếp liền toát ra mùi thơm bốn phía.

Lúc Nhạc Ân Trạch bùng lên hai đĩa rau xào thơm ngào ngạt lên bàn, cũng chỉ dùng không đến nửa tiếng. Anh lại lấy từ trong lò nướng một cái bánh mì đã nướng hoàn hảo, cắt thành từng lát bùng lên, bữa tối đơn giản liền làm xong.

Nhạc Ân Trạch tự mình gấp một đĩa cần tây xào thịt bò vào trong chén Hách Diêu Tuyết “Ăn đi, bé con ầm ĩ”

Loại xung hô này quả thực có thể làm cho máu trong lỗ chân lông cô trào ra. Hách Diêu Tuyết cúi đầu, hung hăng cắn một miếng thịt, trong lòng lần đầu tiên cảm nhận một loại cảm giác gọi là “tự tử” x lạ.

Sau khi cho Hách Diêu Tuyết ăn no bụng, Nhạc Ân Trạch rất tự nhiên cho cô ăn no, sau khi tắm rửa xong, cô trở nên mềm mại phần nộn liền trở thành bữa đại tiệc có thể no bụng anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Nhạc Ân Trạch có chút gấp gáp khó nhìn đề Hách Điều Tuyết trên giường, cô xoay vặn thân thể không cho anh được như ý nguyện.

“Ban ngày không phải anh đã làm qua hay sao....” Hách Điều Tuyết nói có chút không rõ ràng. Cô thật sự là không tiện mở miệng, người đàn ông tràn đầy tình lực không biết nó thật sự là làm cho cô ứng phó không nổi.

“Đó là phần buổi sáng, hiện tại tôi lại đói bụng.” Nói xong, Nhạc Ân Trạch lại phủ lên người cô, vươn đầu lưỡi treu chọc chiếc khăn tắm trên người cô.

Cảm thấy nhiệt độ khác thường, Hách Điều Tuyết hơi rụt lại, nhưng thân thể đã bị anh chặt chẽ đè lại. Nhạc Ân Trạch thành thạo gặm cắn da thịt tươi mới của cô giống như động tác nấu ăn khi nãy. Đầu lưỡi ấm nóng xâm nhập vào khoang miệng, ngón tay càng dùng sức chà xát hai bên ngực đầy đặn. Anh hung hăng không ngừng gọi lên lửa dục trên người cô, nghe thấy tiếng rên hàm hồ thoát ra từ miệng cô, cực vật dữ tợn cũng xâm nhận được chất dịch ẩm ướt giữa hai chân cô.

Nhờ chất dịch ẩm ướt, Nhạc Ân Trạch không chút phí sức trượt vào bên trong cô.

Rất nhanh, âm thanh va chạm nhỏ vun không ngừng vang lên. Trong bóng đêm vô tận, anh hết lần này đến lần khác muốn cô, toàn thân Hách Điều Tuyết mỗi một khớp xương đều có cảm giác giống như bị nghiền nát.

“Em là của tôi. Về sau cũng không thể rời khỏi tôi, tốt nhất là em nên nhận rõ điểm này, bảo bối của tôi.” Hách Điều Tuyết nghe lời anh nói nhỏ bên tai cô, rốt cuộc không chịu được nữa, mí mắt khép lại tiến vào mộng đẹp.

Nhưng giấc ngủ ngọt ngào mang theo mệt mỏi không kéo dài được lâu lắm, Hách Điều Tuyết rất nhanh đã bị tiếng la khóc bên ngoài biệt thự làm tỉnh.

Cô hoang mang mở mắt ra, phát hiện Nhạc Ân Trạch đã không còn ở bên cạnh, vươn tay lấy áo khoác phủ thêm vào. Lúc này đã sắp rạng sáng, đám khách quý cũng đều nghỉ tạm trong biệt thự trên đảo, không biết là ai đang kêu khóc ở bên ngoài.

Cô lững thững chạy đến phía cửa sổ, nhìn thấy hai người bảo vệ vạm vỡ đang dắt Irena đi ra ngoài.

Irena dùng tiếng Nga không ngừng gọi “mẹ”, gào thét, khóc lóc nức nở cầu xin tha thứ.

Lúc này mưa phùn đang rơi xuống ngoài cửa sổ, trên người Irena vẫn mặc bộ lễ phục buổi tối, nhưng đã bị vấy nước bùn trên đường. Cô ta bị kéo tới sau xe, rất nhanh đã bị đưa đến ngoài cửa lớn của biệt thự, hẳn là về sau rất khó có thể bước vào khu vực tư nhân đã từng là nhà này rồi.

Còn có một người đàn ông trẻ tuổi, chính là “trai bao” trước kia thường xuyên đứng bên cạnh Y Lâm phu nhân, đãi ngộ của hắn đương nhiên càng thê thảm hơn so với Irena. Khuôn mặt đã từng anh tuấn nay lại biến thành bầm tím nhìn không ra hình dạng, bị ném lên một chiếc xe Jeep màu đen, cũng không biết chuẩn bị đưa đến nơi nào.

Từ ban công nhìn xuống, rất dễ dàng nhìn thấy mẹ con Nhạc Ân Trạch đang đứng trước cửa.

Lúc này biểu cảm trên mặt hai người cực kỳ nhất trí, đều là vẻ lạnh lùng khó nén cùng sự lãnh khốc cao cao tại thượng.

Hai mẹ con chảy cùng một dòng máu, đối với người phản bội sự tin tưởng cùng tình cảm của bản thân, chỉ càng thêm áp bức cùng chèn ép vô tình.

Hách Điều Tuyết không khỏi nhớ lại lời nói thì thầm trước khi ngủ của Nhạc Ân Trạch, không quan tâm cô có đồng ý hay không đồng ý, cô đã bị người đàn ông này chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay....

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, vẫn là thời gian mẹ con tình thân, bị đưa nhỏ dường dục lâu như vậy phản bội, theo lý thuyết là khó có thể bình phục cảm xúc, nhưng trên mặt Y Lâm phu nhân vẫn không nhìn ra cảm xúc gì, vẫn giống như lúc trước thân thiết tiếp đón cô cùng Nhạc Ân Trạch dùng bữa.

Mà ở phía sau bà, lại xuất hiện một khuôn mặt anh tuấn xa lạ, thay thế người đàn ông trẻ tuổi ngày xưa cùng bà đi khắp nơi.

Người trẻ tuổi này thoát nhìn càng cao lớn khỏe đẹp, vẫn là người Trung Quốc, qua đó có thể thấy Y Lâm phu nhân có đặc thù yêu thích cùng chấp nhất đối với đàn ông Đông Phương. Hơn nữa, Hách Điều Tuyết dần dần nhìn ra, vô luận là người đàn ông này hay là người đàn ông trước kia, khuôn mặt mờ hồ đều có bộ dáng giống với Nhạc Ân Trạch.... Không đúng, là giống với chú Nhạc đã mất.....

Loại xem đàn ông như quần áo, tùy thời lấy ra mặc một bộ, cũng chỉ có người phụ nữ đứng trên đỉnh cao quyền lợi mới có thể làm được đi?

Sau khi dùng cơm xong, Y Lâm phu nhân đẩy ghế dựa ra, tiếp theo nói: “Điều Tuyết, có thể cùng đi tản bộ với bác không?”

Nhạc Ân Trạch giương mắt nhìn mẹ của mình, Y Lâm phu nhân lập tức bày ra bộ dáng ủy khuất nói: “Tâm tình mẹ không tốt, con trai cũng không biết san sẻ cùng mẹ. Cho nên, mẹ chỉ có thể đề cho Điều Tuyết dịu dàng đáng yêu cùng với mẹ một chút.”

“.....” Có thể thấy Nhạc Ân Trạch không hề có sức chống đỡ với chuyện mẹ anh làm nũng.

Vì vậy sau khi ăn xong, liền biến thành thời gian giải sầu của phụ nữ.

Hách Điều Tuyết không biết nên nói gì với người phụ nữ có xuất thân cùng bối cảnh thần bí này, chỉ có thể yên lặng đi theo bên cạnh bà.

Y Lâm phu nhân mỉm cười lôi kéo tay Hách Điều Tuyết, nói: “Tuy rằng con đã cùng Andrew kết hôn, nhưng cũng không cần sửa miệng. Andrew rất là

tùy ý, thật đúng là giống bác, gặp được người mình thích liền không từ thủ đoạn mà bắt người tới tay. Khí phát đàn ông này mà đặt vào sự nghiệp thật sự rất tốt, nhưng mà dùng để theo đuổi phụ nữ thì hơi kém một chút....”

Xem ra Y Lâm phu nhân hoàn toàn biết con trai mình ác liệt, nhưng mà trong giọng nói lại lấy sự bá đạo của con trai mình làm hành diện đắc ý, thật là có chút vi diệu rồi.

“Bác gặp ba của Andrew là trong cuộc rối loạn ở Cambodia, khi đó Trung Quốc phái quân nhân bí mật đến đây đóng quân, mà bác đang ở Cambodia xử lý nghiệp vụ của gia đình, vì thế liền gặp nhau. Ông ấy cho rằng bác chỉ là một thương nhân bình thường, hoàn toàn anh hùng cứu mỹ nhân, đàn ông Đông Phương Trung Quốc là con người rắn rỏi cũng không thiếu ôn nhu, bây giờ nghĩ lại, trái tim của bác vẫn còn cảm giác run động ấy.

Đáng tiếc, chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, hơn nữa lúc đó bác lại vì gia tộc mà tiến hành cuộc hôn nhân quan hệ hữu nghị, tuy rằng không có tình cảm gì với chồng, lại nhất thời không thể ly hôn, tự nhiên không cách nào ở cùng với ông ấy. Nhưng chính là trong một tuần ngắn ngủn tốt đẹp kia, bác đã có tiểu Andrew. Bác đương nhiên sẽ không muốn bỏ đứa bé kết tinh tình yêu của mình và ông ấy, vì thế ngay sau khi sinh ra, đã để cho ông ấy ôm trở về Trung Quốc nuôi nấng.... Đáng tiếc, sau khi chồng bác mất đi trong một tai nạn ngoài ý muốn, bác lại đi tìm ông ấy, ông ấy cũng không đồng ý quay lại cùng với bác....”

Hách Diêu Tuyết cư xử lễ phép, thật sự là không có cách nào châm chọc, nhưng cô có thể tưởng tượng được tâm tình buồn bực ngu ngơ bị biến thành Tiểu Tam của chú Nhạc. Đàn ông Đông Phương Trung Quốc thật sự là con người rắn rỏi lại không thiếu ôn nhu, nhưng bị lừa gạt ngủ cùng vợ người khác, giống như chú Nhạc bị biến thành Tiểu Tam, thử thách này nhất định sẽ khiến bất kỳ đàn ông nào cũng muốn phun ra một ngụm máu não. Huống chi là loại phụ nữ giàu có nứt vách này, thấy thế nào đều là chú Nhạc bị lừa dối. Ông ấy cũng không phải là loại mặt trắng nhò dựa vào phụ nữ kiếm miếng ăn, sau khi biết được đương nhiên sẽ ôm con trai mà kính trọng từ xa rồi.

“Khụ, cho nên hiện tại bác cùng Andrew cũng không phải đặc biệt thân thiết, nhưng mà hiện tại bác biết được, người thúc đẩy Andrew trở về bên cạnh bác là con. Làm một người đàn ông muốn có được bảo vật trân quý, lại phát hiện bản thân không cách nào có được là một chuyện thật sự mất tinh thần. Cho nên khi đó Andrew đã chậm rãi liên lạc với bác, bắt đầu học tập buôn bán như thế nào, công ty mậu dịch của ba Andrew cũng quá nhỏ, Andrew làm sao có thể thỏa mãn chứ, mà bác lại cung cấp cho tài chính cùng vùng trời lớn hơn nữa. Tiểu Andre không hổ là đứa nhỏ chảy dòng máu gia tộc Y Lâm trong người, ngắn ngủn vài năm liền sáng tạo ra kỳ tích buôn bán làm cho người ta chú ý.”

Nói đến đây, Y Lâm phu nhân dừng bước, mỉm cười nhìn Hách Diêu Tuyết “Tuy rằng là người thừa kế duy nhất của gia tộc Y Lâm, con trai bác có rất nhiều lựa chọn, nhưng Andrew lại chọn con, con sẽ làm tốt nghĩa vụ người vợ. Gia tộc Y Lâm không dễ dàng tha thứ cho những người phản bội.”

Câu nói cuối cùng mới là trọng điểm mà Y Lâm phu nhân muốn nói.

Nhưng Hách Diêu Tuyết lại bối vì lời nói của bà mà lửa giận bốc lên “Phu nhân, tôi biết con của phu nhân là một người cực kỳ ưu tú, nhưng mà phiên gia tộc Y Lâm u tú của các người bỏ nhiều công phu vào chương trình học cách theo đuổi người yêu một chút. Dù sao tình yêu chân chính không phải dựa vào lừa gạt cùng cướp đoạt là có thể có được. Chẳng lẽ trên đời này mọi người đều là theo tâm ý của các người mà sinh ra hay sao?”

Y Lâm phu nhân đối với tức giận của cô gái nhỏ Hách Diêu Tuyết không hề có chút phần nộ ngược lại rất rộng lượng. Bà mỉm cười khoan dung, không nhìn thấy chút nào sự lạnh lùng bạc tình khi đuổi cô con gái nuôi đã dưỡng dục lâu năm lúc sáng.

“Dĩ nhiên không thể làm được người người đều theo tâm ý của mình, cho nên, bác thường xuyên giáo dục Andrew. Muốn thuận phục người khác có rất nhiều loại: Kẹo cũng được, roi da cũng được, có thể đổi về sự thật lòng của người khác là tốt nhất. Nếu toàn thân trả giá mà không đổi về được sự hồi báo ngang hàng, vậy thì phải học cách buông tay, ném người đó ở trong bụi bặm, rơi xuống tầng lớp thấp nhất, dùng cuộc sống tiện nghi nhất làm lễ rửa tội cho người đó.

Thỉnh thoảng có rãnh, lại đi trong khu ổ chuột nhìn xem một chút quần áo người đó có đủ che thân hay không. Ngồi trong nhà rách mà đón khách, như vậy lúc trước không có được cảm giác mặt mũi liền nhận được sự thỏa mãn cùng an ủi lớn nhất rồi...”

Giọng điệu nói chuyện mặc dù tràn ngập cảm giác vui đùa, nhưng Hách Diêu Tuyết lại biết bà ấy không phải đang vui đùa.

Người phụ nữ trường kỳ đắm mình trong đế quốc quyền lợi cùng tiền tài mang theo hơi thở nữ vương ngỗ nghịch, liên tưởng đến một màn tối hôm qua, Y Lâm phu nhân hiển nhiên đã tự bản thân chấp hành hình phạt riêng dành cho tình nhân. Hơn nữa mười mấy năm qua chú Nhạc đều cô đơn một mình, ngay cả ba Hách giặt dây giới thiệu vài đối tượng khá tốt, cũng bị chú Nhạc một lời từ chối. Bây giờ nghĩ lại, hẳn là vì có ký lòng đố kỵ của Y Lâm phu nhân đi?

Người đàn ông yêu thích không thể đặt ở bên cạnh hưởng dụng, nhưng cũng tuyệt đối không để cho những người phụ nữ khác nhúng chàm..... Loại giáo dục gia phong này, cũng khó trách Nhạc Ân Trạch hiện tại lại phát triển đến mức ác liệt như vậy.

Chuyến tản bộ nặng nề lần này, cuối cùng cũng kết thúc. Hách Diêu Tuyết cũng không quay đầu lại liền bước nhanh trở về biệt thự. Nhạc Ân Trạch đã phân phó quần gia sắp xếp xong hành lý, bọn họ chuẩn bị về nước.

“Mẹ của tôi thích nói đùa, bà ấy nói cái gì em cũng không cần để ý.” Lúc ngồi xuống máy bay tư nhân chuyên dụng, Nhạc Ân Trạch nói với Hách Diêu Tuyết luôn luôn trầm mặt.

Hách Diêu Tuyết nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Ông xã không cách nào cự tuyệt. Mẹ chồng bu rầu hẳn cực có hành động bạo lực. Người như vậy sinh cách mười tám tuổi thật sự rất xa vời. Sinh hoạt của bản thân tựa như đám mây ngoài cửa sổ, hư vô mờ mịt giống như vừa đụng vào liền tan ra.

Nhạc Ân Trạch rời khỏi nước đã một đoạn thời gian, một đồng công việc tích tụ từng chút một đang chờ xử lý, chuẩn bị sau khi xuống máy bay liền trực

tiếp mang theo Hách Điều Tuyệt tới công ty.

Nhưng thời điểm máy bay sắp hạ xuống, Nhạc Ân Trạch đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, là Diệp Khai gọi tới. Sau khi anh nhận điện thoại, liền trực tiếp phân phó phi công điều khiển thay đổi đường bay, trực tiếp bay về phía đế đô.

Hách Điều Tuyệt có chút buồn bực, hỏi xảy ra chuyện gì.

Mặt Nhạc Ân Trạch cứng ngắt nói: “Đồng Khải xảy ra tai nạn xe cộ, bị đụng văng ra khỏi đường dây cách ly.”

Bởi vì chuyện của ba mẹ Hách, cô đối với bốn chữ “tai nạn xe cộ” cực kỳ miễn cảm. Nghe thế trong lòng không khỏi “lộp bộp” một tiếng. Cô đột nhiên nhớ lại Nhạc Ân Trạch để Đồng Khải điều tra chuyện tiền đen trong song bạc, chẳng lẽ.....

Lái xe đến bệnh viện, Diệp Khai đứng trước cửa, trên mặt mang theo biểu tình vô cùng lo lắng, nói: “Cậu trở lại rồi, Đồng Khải còn đang cấp cứu.”

“Bảo vệ bên người cậu ta đâu? Lúc gặp chuyện không may không đi cùng sao?” Nhạc Ân Trạch hỏi thẳng

Diệp Khai lắc đầu một cái: “Tên nhóc này gần đây quen một mình tinh, sợ đám chó săn đi theo nên tự mình đi trước..... Lúc đó bên cạnh cậu ấy mang theo một túi công văn, bên trong là danh sách gian tề thủ hạ cậu ấy vừa mới viết tay, còn chưa kịp cất giấu liền xảy ra chuyện. Nhưng sau đó, túi công văn kia lại không thấy nữa.....Mới vừa rồi lúc Đồng Khải còn thanh tỉnh, để cho thủ hạ của cậu ấy chuyển đạt một câu với cậu, nói: “Vị sau lưng kia đã cảm nhận được, bắt đầu hạ độc thủ.....”

Nhạc Ân Trạch gờ tay bảo Diệp Khai không cần nói thêm gì nữa, sau đó xoay người phân phó bảo vệ “Đi, đưa Hách tiểu thư đến biệt thự trong đế đô của tôi. Một hồi tôi sẽ trở về.”

Hách Điều Tuyệt biết, người đàn ông này không muốn cho cô biết được nội tình. Hiện tại bạn tốt của anh bởi vì chuyện của cô mà xảy ra chuyện như vậy, cô càng không có lý do gì làm khiếu, chỉ có thể yên lặng rời đi trước.

Đến lúc đêm rất khuya, Nhạc Ân Trạch mới từ bệnh viện trở về.

Hách Điều Tuyệt hỏi: “Đồng Khải như thế nào?”

Nhạc Ân Trạch cũng chỉ đơn giản trả lời “Đã thoát khỏi nguy hiểm rồi.” Bộ dáng không muốn nói nhiều.

Hách Điều Tuyệt hít một hơi thật sâu, lại hỏi: “Anh ấy gặp nguy hiểm có phải có quan hệ với cái chết của ba mẹ tôi hay không?”

Nhạc Ân Trạch cúi xuống, giương mắt nhìn Hách Điều Tuyệt “Em đã biết được những gì?”

“Tôi biết ba mẹ tôi không phải tự nhiên mà chết, cuối cùng là người nào muốn đẩy ông vào chỗ chết?”

Nhạc Ân Trạch nhún mày, bộ dáng giống như không quá vui vẻ “Việc này em không cần nghĩ nhiều, mọi chuyện đã có tôi, em chỉ cần đến trường đi học là tốt rồi.”

Loại lời nói lừa gạt trẻ con này thật sự làm cho trong lòng người ta không thoải mái.

Hách Điều Tuyệt chỉ có thể ghen tức tiếp tục nói: “Tôi cũng có quyền được biết sự thật.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Nhạc Ân Trạch nâng mắt lên: “Biết được sự thật thì em có thể làm gì?”

Hách Điều Tuyệt vốn định nói sẽ đi báo án, đưa hung thủ ra đòi lại công lý, nhưng không cần mở miệng cô cũng biết suy nghĩ của bản thân có bao nhiêu ngây thơ. Đối phương có thể hạ độc thủ với Đồng Khải, có thể biết trong chuyện này nước có bao nhiêu sâu.

Nếu như chỉ có mình cô, cô thật sự không có cách nào.

Nhạc Ân Trạch không để ý đến sự mù mờ của Hách Điều Tuyệt, ở một số phương diện nào đó, tư tưởng chủ nghĩa đàn ông của anh tương đối lớn.

Nếu đã cho rằng chuyện này không nên để Hách Điều Tuyệt nhúng tay vào, liền không cần nhắc tới nữa, thật sự là một người keo kiệt.

Hách Điều Tuyệt cũng tức giận, lúc đi ngủ lưng đưa về phía anh.

Có lẽ là ban ngày ở bệnh viện quá mệt mỏi, cộng thêm Đồng Khải vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, Nhạc Ân Trạch nhanh chóng ngủ thiếp đi. Chỉ còn một mình Hách Diêu Tuyết đau khổ trừng to mắt trong bóng đêm, gần như một đêm không ngủ.

Buổi sáng mới vừa ngủ thiếp đi một chút, người đàn ông bên cạnh không biết đã rời đi khi nào.

Hách Diêu Tuyết bị cái lạnh bên gối làm cho tỉnh giấc, rốt cuộc không thể ngủ nổi nữa.

Bình thường lúc này, Hách Diêu Tuyết sẽ nghĩ ra một vài việc cần làm: đọc sách, đánh đàn piano, nghe nhạc.... Nhưng hôm nay chuyện gì cũng không làm được, trong lòng buồn chán nên cô dứt khoát thay quần áo chuẩn bị đi dạo Bắc Kinh. Khi ra khỏi cửa có hai bảo vệ đi theo hộ tống, một người lái xe, người còn lại thì ngồi ở vị trí ghế lái phụ. Đây là Nhạc Ân Trạch cố ý quy định sau chuyện tai nạn ngoài ý muốn của Đồng Khải, mặc kệ ở nơi nào, cũng không thể để cô ở một mình.

Hôm nay là một ngày tốt hiếm có ở Bắc Kinh, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, còn có những đám mây xinh đẹp. Trên đường người đến người đi, càng ồn ào náo nhiệt, người người giống như con kiến ra ra vào vào. Nhìn đường cái náo nhiệt, Hách Diêu Tuyết ngược lại càng nôn nóng buồn bực. Đi dạo như công chúa vương tử đang cười ngửa xem hoa trên đường phố Trường An. Hai người bảo vệ theo sát sau cách cô hai thước, thỉnh thoảng nhìn chăm chú vào đám người xung quanh.

Đi dạo xong phía Tây, Hách Diêu Tuyết đột nhiên có ý tưởng, muốn đi dạo phố Tú Thủy nổi danh. Đối với cô đã đến Bắc Kinh nhiều lần mà nói, phố Tú Thủy vẫn là một chỗ còn chưa được khai phá.

Nhưng khi bảo vệ nghe cô nói muốn đi phố Tú Thủy, đầu lập tức ơ ơ “Hách tiểu thư, phố Tú Thủy có rất nhiều người, là một khu mua sắm đông đúc hỗn tạp, chúng ta vẫn không nên đi thì hơn.”

Hách Diêu Tuyết cố tình bị lửa giận trào lên, chỉ cảm thấy mấy người bảo vệ này đúng là thủ hạ do người đàn ông kia dạy dỗ, giọng điệu giáo huấn cô cũng giống anh như vậy.

Vốn là ý nghĩ muốn đi phố Tú Thủy không đặc biệt mãnh liệt, cố tình lửa giận cả đêm lại bùng phát vào lúc này.

Bảo vệ vừa thấy không ngăn được, hơn nữa buổi sáng Nhạc tiên sinh đã căn dặn, phải cùng Hách tiểu thư giải sầu, cũng chỉ có thể kiên trì mang theo một trăm phần trăm tinh thần cẩn thận ứng phó.

Thật ra thì đến phố Tú Thủy, Hách Diêu Tuyết cũng có chút hối hận. Trời sinh cô không thích ra dáng đại tiểu thư làm khó người khác như thế này. Xe lái một đường, trong lòng cũng bình tĩnh lại, nhìn dòng người xa lạ tập nập bên ngoài xe, quả thật dù khoảng cách xa cũng có thể ngửi thấy mùi mồ hôi bản người người chen lấn nhau.

Một lát liền trở về đi, niềm cho về mặt đám người bảo vệ này như đang lâm đại địch. Nghĩ như vậy, vừa đi vài bước trên đường phố Tú Thủy, phía trước liền xuất hiện hai người đi đường đột nhiên vô duyên vô cớ ra tay đánh nhau. Một người cao giọng ồn ào thách đối phương ra tay, một người khác thì luôn miệng nói nếu hấn ra tay thì người kia có thể làm thế nào?

Thói quen thích xem náo nhiệt gần như đã dung nhập vào trong gen của con người rồi.

Hai người anh một câu tôi một câu ồn ào, còn chưa xác định bắt đầu đánh nhau, bên cạnh đã vây đầy người. Hách Diêu Tuyết cùng bảo vệ cũng bị cuốn vào trong đám người. Hai người bảo vệ vội vàng chen lấn đến gần bên người Hách Diêu Tuyết. Từ đầu liền không chú ý bên ngoài đám người vài thước có một người mang khẩu trang đội nón, che miệng nói gì đó với năm sáu tên côn đồ, lại đưa một xấp tiền mặt. Tên côn đồ cầm đầu tóc xanh lá nhận tiền, nhìn hai người bảo vệ trong đám người, gật gật đầu liền mang đám côn đồ chen lách vào trong đám người. Rất nhanh đi đến bên cạnh hai người bảo vệ, vây bọn họ lại, không cho tiếp cận Hách Diêu Tuyết.

Hách Diêu Tuyết nhìn thấy đám người vây quanh có chút không rõ, sau khi bình tĩnh lại liền cố tránh khỏi đám người. Mới vừa thoát khỏi đám người, một người đàn ông mang khẩu trang đội nón đâm đầu đi tới, đột nhiên vươn tay bịch một cái khăn tay trước mũi cô. Hách Diêu Tuyết ngửi thấy một mùi nhàn nhạt gay mũi, đầu óc nhất thời choáng váng, không còn biết gì nữa. Người đàn ông mang khẩu trang ôm cổ Hách Diêu Tuyết, kéo cô đi vài bước. Một chiếc xe ô tô nhỏ ngừng lại bên người hấn, chờ người đàn ông mang khẩu trang cùng Hách Diêu Tuyết lên xe, liền yên lặng lái xe rời khỏi không thấy bóng dáng.

Hai người bảo vệ phát hiện không đúng, vội vàng đẩy mấy tên côn đồ lao ra khỏi đám người, chỉ nhìn thấy bóng lưng của chiếc xe ô tô.

.....

Trong biệt thự, mặt Nhạc Ân Trạch âm trầm, nghe bọn bảo vệ báo cáo lại tình hình. Trong tay cầm một chậu hoa nhỏ quý hiếm được đưa từ nước ngoài về, gần xanh cũng nổi hết lên. Chậu hoa bé nhỏ này vốn là chuẩn bị làm quà tặng đặt lên đầu giường cho cô gái nhỏ kia, lúc này bị anh tức giận đột nhiên ném xuống đất vỡ nát.

“Có biết ai thuê đám côn đồ kia hay không?”

Hai người bảo vệ liếc nhìn nhau, một người trong đó nói: “Không biết. Người kia mang khẩu trang đội nón, nói tiếng phổ thông, cho đám côn đồ ba ngàn đồng, kêu bọn họ ngăn chân chúng tôi khoảng hai phút.”

“Hai người đi đường đánh nhau thì sao? Có manh mối gì không?”

Một người bảo vệ khác lên tiếng: “Bọn họ là tới Bắc Kinh làm công, cũng được một người mang khẩu trang đội nón cho hai ngàn đồng, kêu bọn họ nhìn theo dấu hiệu tay của hắn mà làm âm ỉ khoảng mười phút.”

Nhạc Ân Trạch lạnh lùng nói: “Ra tay thật hào phóng, thế nhưng dùng năm ngàn đồng xử lý bảo vệ lương bốn mươi vạn một năm tôi mời đến.”

Hai người bảo vệ cúi đầu, không dám nhìn Nhạc Ân Trạch.

.....

Sau khi lên xe mấy phút đồng hồ, Hách Diêu Tuyết giầy dựa mở mắt ra, cảm thấy đầu óc choáng váng, trước mắt mờ mờ ảo ảo, cả người không có một chút sức lực. Nếu không phải bên cạnh có người phụ nữ mang kính râm đỡ cô, thì cô ngay cả ngồi ngay ngắn cũng không thể, cũng không nói ra lời. Hách Diêu Tuyết biết bản thân bị một người đàn ông không biết mặt bắt cóc, trong lòng sợ hãi, nhưng cả người lại không dùng được một chút sức.

Xe vòng vo mấy vòng, không lâu sau đó liền dừng trước một khách sạn xa hoa, cao hơn mười tầng. Người phụ nữ mang kính râm đỡ Hách Diêu Tuyết đi vào khách sạn, người đàn ông mang khẩu trang cũng đi theo bên cạnh.

Nhưng vào lúc này, Hách Diêu Tuyết miễn cưỡng mở mắt, liền nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc.

Chỉ thấy Lục Minh Phong đang mang theo trợ lý, đứng ở trước cửa khách sạn chờ xe.

Ba ngày trước Lục Minh Phong đến Bắc Kinh, giúp đỡ xét duyệt một hạng mục đang thi công trong thành phố. Hôm nay Lục Minh Phong mời trưởng phòng phụ trách hạng mục đến khách sạn Bắc Kinh ăn cơm, cùng đại biểu bàn bạc chuyện hạng mục. Hai bên nói chuyện rất vui vẻ, theo nhu cầu của bản thân mà đạt thành hiệp nghị cơ bản.

Lục Minh Phong tiến bước trưởng phòng cùng đại biểu xong, vừa đi ra khách sạn Bắc Kinh liền nhìn thấy một người phụ nữ mang kính râm đỡ Hách Diêu Tuyết đi vào. Hách Diêu Tuyết hình như không thoải mái, cả người đều dựa vào người người phụ nữ kia. Lục Minh Phong lấy làm kinh hãi, vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa hỏi: “Diêu Tuyết, em làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Người phụ nữ mang kính râm cùng người đàn ông mang khẩu trang bỗng chốc đứng ngăn người tại chỗ. Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới đến khách sạn Bắc Kinh giao nhiệm vụ lại trùng hợp gặp được người quen của cô gái bị bọn họ bắt cóc. Sau khi nghĩ ra một lúc, Lục Minh Phong lập tức liền cảm thấy không thích hợp.

Thân thể Hách Diêu Tuyết quả thật đều dựa vào trên người người phụ nữ kia, vừa nhìn thấy chính là bộ dáng mất đi tri giác, nhưng lại cố tình nhìn về phía hai mắt anh lại lộ ra lo âu, một bộ muốn nói lại không nói nên lời.

Lục Minh Phong trầm mặc, nghiêm mặt hỏi người phụ nữ kia: “Các người đang làm cái gì?”

Người phụ nữ kia vừa nhìn liền biết Lục Minh Phong không phải người dễ chọc, lại là người quen của Hách Diêu Tuyết. Bất chấp nhiệm vụ, hai người buông tay đẩy ngã Hách Diêu Tuyết trên mặt đất, xoay người bỏ chạy về phía chiếc xe ô tô còn chưa chạy xa.

Lúc này Lục Minh Phong cũng biết hai người kia có vấn đề, chạy nhanh tiếp được Hách Diêu Tuyết kém chút nữa là ngã sấp xuống đất, lại phân phó trợ lý đuổi theo hai người kia. Hách Diêu Tuyết lúc này đã miễn cưỡng có thể nói được vài câu, nhìn Lục Minh Phong, nói: “Không cần lo cho em, anh Minh Phong, mau bắt lấy hai người kia.....”

Lục Minh Phong dán sát lỗ tai vào gần miệng cô, nghe cô nói chuyện. Nhưng hai người kia chạy quá nhanh, nhảy lên một chiếc xe, chỉ chớp mắt đã bỏ chạy không thấy bóng dáng.

Lục Minh Phong ôm Hách Diêu Tuyết lên, lập tức quay trở về phòng trong khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Hách Diêu Tuyết có chuyện lại nói không nên lời, chỉ có thể trở mặt nhìn hai người kia chạy trốn, trong lòng sốt ruột, chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

Trong mơ màng, Hách Diêu Tuyết cảm giác bản thân biến thành bộ dáng một đứa bé, nằm trong lòng mẹ. Mẹ ôm cô chậm rãi đi tới, vừa đi vừa đóng cửa cô trong lòng ngực. Trong lòng mẹ ấm áp như vậy, hoài niệm như vậy, nhưng mà hai mắt của cô lại làm thế nào cũng không mở ra được, càng nói không ra lời. Hách Diêu Tuyết rất muốn nhìn khuôn mặt hiền lành của mẹ một chút, muốn làm nũng với bà, nói đôi lời, nhưng vô luận cô cố gắng như thế nào cũng làm không được. Rốt cục Hách Diêu Tuyết dùng hết tất cả một tia khí lực cuối cùng, lớn tiếng gọi to: “Mẹ!”, hai mắt cũng đồng thời mở ra. Trước mặt cũng không có mẹ, nơi nào cũng không có. Đúng vậy, mẹ đã mất, trên đời này chỉ còn một mình cô. Hách Diêu Tuyết nhắm hai mắt lại, nước

mất nhin không được chảy xuống.

Một hồi lâu, cô mới lại mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường đôi rộng lớn, trên người là chiếc chăn mỏng, bên phải là cửa sổ hình tròn. Nhìn cách trang trí không giống như khách sạn, mà bản thân đang lác lư lên xuống với biên độ rất nhỏ.

Hách Điều Tuyết nhớ lại tình cảnh lúc bản thân té xỉu, cô bị bắt cóc ở Bắc Kinh, sau đó gặp Lục Minh Phong, được anh ấy cứu. Đáng tiếc, không bắt được hai người kia, bằng không liền có thể biết được người ra tay ác độc phía sau màn hại chết ba mẹ Hách rồi. Đây là đâu? Anh Minh Phong đâu? Xốc chân lên, Hách Điều Tuyết ngồi dậy, phát hiện quần áo trên người vẫn giống lúc trước. Cô xuống đất, cảm giác tất cả đều bình thường, chỉ là cực kỳ suy yếu, trên người mềm nhũn không có một chút khí lực. Không biết bản thân đã hôn mê bao lâu? Nhạc Ân Trạch hiện tại chắc sẽ rất lo lắng? Hách Điều Tuyết nghĩ, chậm rãi đi đến trước cửa phòng.

Không đợi cô đi đến trước cửa phòng, tay nắm cửa vừa chuyển động, “rắc rắc” một tiếng mở ra, Lục Minh Phong đi vào.

Nhìn thấy Hách Điều Tuyết đứng trên mặt đất, gương mặt Lục Minh Phong hiện lên vẻ vui mừng, ôn nhu cười, đi lại đỡ cô “Điều Tuyết, em tỉnh rồi? Sao lại tự mình đứng lên. Mau, lại đây anh đỡ em ngồi xuống, em đã hơn một ngày chưa ăn gì, thân thể rất yếu. Bác sĩ có ý dặn em phải nghỉ ngơi cho tốt.” Vừa nói vừa đỡ Hách Điều Tuyết đến ngồi trên giường.

“Anh Minh Phong, em đã hôn mê bao lâu? Đây là chỗ nào?”

Lục Minh Phong ngồi xuống bên cạnh Hách Điều Tuyết, cẩn thận đỡ cô, điều chỉnh tốt góc độ, để cho cô ngồi thoải mái một chút, mới mở miệng nói: “Em đã hôn mê một ngày rưỡi. Đây là thuyền chờ khách định kỳ.”

“Thuyền chờ khách định kỳ?..... Chúng ta đang ở trên biển?” Hách Điều Tuyết sững sốt, chậm rãi hỏi.

“Đúng, một nam một nữ kia rõ ràng là muốn bắt cóc em. Lúc đó em hôn mê bất tỉnh, anh lo lắng có người gây bất lợi cho em, liền mang em rời khỏi Bắc Kinh, đi đến Thiên Tân. Anh muốn ra nước ngoài làm chút việc, vừa vận thuyền chờ khách định kỳ cập bến, anh liền mang em lên thuyền. Ở trên biển sẽ không còn nguy hiểm.”

“Anh Minh Phong, cảm ơn anh.” Hách Điều Tuyết bình phục lại trong khiếp sợ, nhẹ nhàng nói.

Lục Minh Phong cười cười, vươn tay vuốt tóc của cô “Nói cảm ơn gì chứ, em là bạn tốt nhất của Minh Bình, giống như em gái của anh vậy. Vô luận ai muốn động đến em, anh đều không cho phép. Bằng không Minh Bình cũng sẽ không tha cho anh.”

Trong lòng Hách Điều Tuyết cảm động, chần chờ một chút vẫn lên tiếng “Anh Minh Phong, em muốn quay lại Bắc Kinh.”

“Không được, vậy quá nguy hiểm.” Lục Minh Phong thẳng thừng từ chối.

“Anh đã liên lạc người điều tra chuyện em bị bắt cóc, chờ có kết quả điều tra, bắt được những người đó, anh mới có thể đưa em quay trở về. Hiện tại tuyệt đối không được.”

Trong lòng Hách Điều Tuyết do dự một chút. Do dự muốn nói ba mẹ Hách là bị người ta mưu sát hay không. Cô đã thiếu Lục Minh Phong cùng Lục Minh Bình rất nhiều, không muốn liên lụy bọn họ. Hơn nữa người ác độc phía sau màn đã bắt đầu hành động, thật sự có khả năng mang đến nguy hiểm cho bọn họ. Nhưng mà, không nói cho Lục Minh Phong biết, anh ấy sẽ không để cho cô quay trở về. Do dự mãi, Hách Điều Tuyết vẫn nói tình hình thực tế với Lục Minh Phong, sau đó cầu xin “Anh Minh Phong, cầu xin anh đưa em quay trở về. Lần này hung thủ hại chết ba mẹ em rất cực cũng hành động, chỉ cần em trở về, hung thủ nhất định sẽ lại hành động. Nhạc Ân Trạch có thể truy tìm ra nguồn gốc của hắn. Đây là cơ hội tốt nhất em có thể báo thù cho ba mẹ.”

Sau khi Lục Minh Phong nghe Hách Điều Tuyết nói xong thì lâm vào trầm tư, cúi thấp đầu. Một hồi lâu, anh mới nói: “Điều Tuyết, em hẳn là nên nói sớm với anh, anh sẽ không để em một mình gánh vác chuyện nghiêm trọng như vậy. Một lát nữa anh sẽ liên lạc với cha anh nhờ ông ấy giúp đỡ điều tra chuyện của ba mẹ em. Nhưng mà, anh vẫn không tán thành chuyện em quay lại Bắc Kinh.”

Hách Điều Tuyết hơi kinh ngạc nhìn Lục Minh Phong, không rõ cô đã nói rõ ràng như vậy vì sao anh còn phản đối.

“Điều Tuyết, em có nghĩ người bắt cóc em lần này không phải là hung thủ hại chết ba mẹ em, mà là những người khác?”

“Điều Tuyết, trong tay em không có tiền, cũng không có người có thể đi thăm dò tin tức về hung thủ, đều là do Nhạc Ân Trạch xử lý chuyện này. Em có biết đã điều tra đến bước nào hay không? Em biết được những manh mối nào? Cái gì em cũng không biết, như vậy hung thủ bắt cóc em có lợi gì chứ? Em bị bắt cóc sẽ làm Nhạc Ân Trạch không điều tra nữa sao? Sẽ không. Chỉ có thể kích thích anh ta càng tăng mạnh điều tra, hơn nữa chuyện bắt cóc sẽ để lại dấu vết cho Nhạc Ân Trạch điều tra. Anh cảm thấy hung thủ sẽ không thể ngay cả điểm đó cũng nhìn không ra.”

Hách Điều Tuyết cẩn thận suy nghĩ một chút, không thể không thừa nhận Lục Minh Phong nói rất có lý.

“Em chỉ là kẻ thù của hung thủ, nhưng Nhạc Ân Trạch thì sao? Anh ta có thể tron vài năm ngăn ngừa mà đạt được địa vị như vậy từ hai bàn tay trắng, bên trong đã làm bao nhiêu chuyện, phá hủy bao nhiêu gia đình, lại có bao nhiêu người bị tổn thất? Có thể nói địa vị của anh ta cao bao nhiêu, kẻ thù của anh ta càng nhiều bấy nhiêu. Mượn việc bắt cóc em để trả thù Nhạc Ân Trạch, thoạt nhìn càng giống chuyện kẻ thù của anh ta gây nên.”

“Nhưng mà Đồng Khải vừa xảy ra tai nạn xe cộ, tư liệu điều tra được cũng biến mất?”

Lục Minh Phong nhàn nhạt nở nụ cười “Khả năng này cũng rất nhiều. Anh biết Đồng Khai, là một người rất có năng lực, nhưng là kẻ mê rượu háo sắc, bản sắc thương nhân thâm thấu vào trong từng tế bào của hắn, là một người không lợi không làm. Anh đến Bắc Kinh mới vài ngày đã nghe thấy hắn ta đang theo đuổi đến mấy minh tinh. Ai biết hắn điều tra như thế nào? Có thể hắn không điều tra ra được gì, thậm chí không có đi điều tra. Hiện tại Nhạc Ân Trạch đến Bắc Kinh, hắn sợ không có cách nào báo cáo kết quả công tác, cho nên tự diễn màn kịch tai nạn xe này cũng không chừng. Bằng không, tư liệu quan trọng như vậy dù thế nào hắn cũng nên xem trước một chút, dù cho có đánh mất thì không thể cái gì cũng không nói được. Hoặc là, tai nạn xe cộ của hắn lần này là bị phụ nữ trả thù. Hoặc là, hành động theo đuổi minh tinh của hắn đã chọc giận ai đó.”

“Tóm lại, anh không muốn em quay trở về. Nếu thật sự là hung thủ bắt cóc em, việc em mất tích không chỉ bảo vệ bản thân, còn có thể để cho Nhạc Ân Trạch tiến thêm một bước điều tra. Nếu không phải hung thủ làm, em lại càng không cần phải quay về.”

Nói đến đây, Lục Minh Phong đột nhiên cầm lấy tay cô vuốt ve, nhiệt độ theo bàn tay to truyền đến, Hách Diêu Tuyết nhất thời không thể rút tay ra được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Lục Minh Phong hình như không ngờ giọng điệu của cô lại kiên quyết như vậy, thoáng do dự một chút rồi nói: “Được rồi, em đã kiên trì như vậy, thuyền ngừng ở trạm kế tiếp anh sẽ đưa em về.”

“Anh Minh Phong, anh có giúp em liên lạc với Nhạc Ân Trạch được không? Anh ấy nhất định cho rằng em còn trong tay bọn bắt cóc, em không muốn anh ấy lo lắng.”

Lục Minh Phong cười nói: “Yên tâm, chút nữa anh sẽ gọi điện thoại cho anh ta.”

Mấy ngày kế tiếp, Lục Minh Phong ở cùng với Hách Diêu Tuyết, cùng nói chuyện trong phòng, xem TV, lên boong tàu tắm nắng...

Nhưng Hách Diêu Tuyết thủy chung vẫn cảm thấy không thoải mái. Thật sự, Lục Minh Phong rất là thân sĩ, cũng không làm mặt lạnh hay thoáng lạnh thoáng nóng giống như Nhạc Ân Trạch. Nhưng không hiểu vì sao, từng ngày trôi qua, luôn sẽ có vài lần xuất thần nghĩ đến người đàn ông kia bây giờ đang làm gì? Khẳng định sẽ tức giận, nhưng càng nghĩ càng suy nghĩ bản thân có bị thương hay không đi?

Một tuần lễ sau, thuyền chở khách định kỳ cuối cùng cũng cập bến tàu Cát Long.

Hách Diêu Tuyết cho là sau khi lên bờ, Lục Minh Phong sẽ mua vé máy bay đưa cô trở về. Nhưng mà Lục Minh Phong lại gọi xe đưa cô ra vùng ngoại ô bến tàu Cát Long. Lục Minh Phong giải thích là anh ta có chỗ ở đây, hãy đi trước nghỉ ngơi một chút, ngày hôm sau sẽ đưa cô trở lại Bắc Kinh. Tuy rằng trong lòng Hách Diêu Tuyết sốt ruột, nhưng cũng không dám thúc giục.

Sau mấy tiếng, xe đi đến một mảnh đất trên sườn núi. Khắp núi đều nở rộ những bông hoa màu đỏ, màu vàng, màu trắng. Xa xa còn có một thôn trang nhỏ. Đứng lúc chạng vạng tối, rơi xuống một mảnh thực vật nhiệt đới, có thể nhìn thấy khói bếp từng nhà bay lên, một khung cảnh thật là bình yên. Trên sườn núi đứng sừng sững một biệt thự bốn tầng phong cách Âu Châu thời trung cổ, đối lập hoàn toàn với phong cảnh rực rỡ Đông Nam Á bốn phía xung quanh.

Hai bên biệt thự là nửa hình vòng tròn, nhô ra bên ngoài. Nóc nhà vừa tròn vừa cao. Từ dưới sườn núi nhìn lên, Hách Diêu Tuyết cảm thấy tòa biệt thự này rất thú vị, đi đến gần thì phát hiện nó có thể có niên đại lâu đời, rất nhiều hồ trên mặt tường đã bị bogn tróc.

Biệt thự tuy chỉ có bốn tầng, nhưng lại rất cao, cả tòa biệt thự mang màu nâu, có loại cảm giác cô tịch cùng âm trầm lâu ngày không có người ở, giống như muốn áp ở trên thân người, làm cho Hách Diêu Tuyết có cảm giác hết hồn.

Đi tới cửa, Lục Minh Phong gõ “cốc cốc” vài cái bằng cái vòng tròn bằng đồng lên cánh cửa gỗ, gõ một hồi, “két” một tiếng, cửa gỗ mở ra. Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, làn da ngăm đen, dáng người thấp bé, đi ra, cúi đầu với Lục Minh Phong, miệng nói thứ tiếng gì đó, Hách Diêu Tuyết đoán là tiếng Mã Lai. Trong biệt thự, thang lầu vừa hẹp lại có hình xoắn ốc, dưới sự giúp đỡ của Lục Minh Phong, Hách Diêu Tuyết có chút cố hết sức đi lên. Đến tầng ba, trước mắt Hách Diêu Tuyết sáng ngời. Bên trong là đại sảnh bố trí xa hoa, một cái đèn thủy tinh lỏng lánh treo trên trần nhà, bên dưới sàn là lớp thảm da thú màu vàng, mấy cái ghế dựa cùng bàn bằng gỗ đặt ở tường nhà phía Tây. Ngọn đèn sáng trưng, chiếu rọi đại sảnh trắng lè.

Đi qua đại sảnh, Lục Minh Phong đẩy một cánh cửa phía bên phải hành lang, quay đầu cười nói với Hách Diêu Tuyết: “Đây là chỗ ở sau này của em, nhìn xem có thích không?” Hách Diêu Tuyết cảm thấy Lục Minh Phong cười có chút cổ quái, đi vào liền nhìn thấy, có chút giật mình phát hiện thế nhưng lại là một căn phòng thủy tinh. Tất cả mọi thứ bên trong đều làm bằng thủy tinh, phòng được một mặt tường thủy tinh chia ra thành hai nửa.

Hách Diêu Tuyết dừng chân lại, một bước cũng không dám tiến vào căn phòng xinh đẹp có chút siêu thoát khỏi hiện thực này.

Đúng lúc này, người đàn ông da đen đưa một cái điện thoại đến, ý bảo có cuộc gọi quan trọng.

Lục Minh Phong để Hách Điều Tuyết ở trong phòng tùy ý nghỉ ngơi một chút, anh ta cầm lấy điện thoại đi ra khỏi phòng.

Hách Điều Tuyết tùy ý quan sát căn phòng, thuận tay đẩy cửa sổ sát đất trong phòng ra, đi ra ngoài ban công.

Kiểu ban công mở này liên kết với gian phòng cách vách, Hách Điều Tuyết đi vài bước về phía bên kia, đột nhiên phát hiện cửa sổ phòng bên kia cũng không có đóng, hơi hơi mở ra một khe nhỏ, có tiếng người nói chuyện như có như không truyền ra. Xuyên thấu qua tấm rèm che cô nhìn thấy, phòng bên cạnh là phòng sách, mà Lục Minh Phong đang đưa lưng về phía cửa sổ nói chuyện điện thoại.

“Nhạc Ân Trạch cũng có đủ bản lĩnh, thế nhưng đã tra đến rồi... Nhưng mà, chú, người yên tâm, khoảng tiền kia hẳn sẽ không tra ra được, sổ sách đã bị con thiêu hủy rồi.... Vâng, hẳn đã hoàn nghi cái chết của Hách Trì Quốc, không sao, con sẽ xử lý tốt....”

Mấy lời ít ỏi, làm cho mạch máu Hách Điều Tuyết đều đóng băng. Cô dùng một bàn tay gắt gao che miệng mình, mới không hét to lên.

Liên ở trong nháy mắt đó, trong đầu cô đã thoáng qua rất nhiều suy nghĩ nhất thời không thể liên kết được. Ngay tại lúc Lục Minh Phong cúp điện thoại đi ra, Hách Điều Tuyết cấp tốc chạy trở về trong phòng, khép lại cửa sổ, vòng hoa trước cửa lại móc vòng tay của cô rơi xuống đất. Cô cũng bất chấp nhặt lên, thời điểm Lục Minh Phong vào phòng, cô vừa mới ngồi xuống ghế sofa.

Lúc Lục Minh Phong đi tới, trên mặt vẫn treo nụ cười cô quen thuộc, nhưng Hách Điều Tuyết lại cảm thấy người đàn ông này đáng sợ giống như thú dữ, lũ lệt. Cô cố gắng tự mình bình tĩnh, nói: “Anh Minh Phong, em không muốn trì hoãn thời gian, xin anh đưa em trở về đi.”

“Hiện tại là mùa du lịch thịnh vượng, nếu em muốn ngồi máy bay trở về, phải chờ vài ngày. Em muốn đi chơi đâu hay không? Khó có được ra ngoài, đi cùng với anh vài ngày đi?”

Hách Điều Tuyết cố gắng đè nén giọng điệu nói: “Anh Minh Phong, anh cũng bận bịu nhiều việc, không cần tốn tâm tư theo em. Em chủ yếu sợ chương trình học của trường học cho nhiều bài tập, sắp cuối học kỳ rồi, em cũng phải chuẩn bị ôn tập.”

Lục Minh Phong nhìn chằm chằm về mặt của Hách Điều Tuyết. Cuối cùng cũng là một cô gái mười tám tuổi, dù có suy nghĩ gì trong lòng, thì khác thường trên mặt vẫn nhìn ra được.

Lục Minh Phong đứng dậy, chân dài bước đi, thuận tay đẩy cánh cửa sổ sát đất ra, sau đó đi ra ngoài.

Hách Điều Tuyết nháy mắt cứng đờ, khoảnh khắc Lục Minh Phong cúi người nhặt vòng tay dưới đất lên, cô nhanh chóng đứng dậy vọt ra ngoài cửa.

Nhưng mới vừa chạy tới bên ngoài cửa, vài bảo vệ đã xuất hiện ngăn cản cô. Mà Lục Minh Phong lại vững vàng đứng sau lưng cô, cười nói: “Điều Tuyết, em chạy cái gì? Chẳng lẽ anh Minh Phong sẽ ăn em hay sao?”

Nói xong, Lục Minh Phong hơi tiếc nuối nói: “Cũng không đến mức này, anh ngược lại đã quên phòng sách liên kết với ban công của phòng ngủ này. Làm sao bây giờ? Đường như em đã nghe được cái gì đó không nên nghe rồi.”

Hách Điều Tuyết nghe thấy tiếng răng nanh va chạm truyền đến màng nhĩ, cô nhìn chằm chằm vào Lục Minh Phong, hỏi: “Ba mẹ tôi.... là do anh hại chết?”

Lục Minh Phong mỉm cười như cũ, nhưng ý cười lại không tới đáy mắt “Là do ông ta không thức thời, vốn mượn công ty của ông ta rửa tiền, là loại chuyện cả hai bên đều có lợi. Nhưng trong công việc ông ta khắp nơi chặn đường cũng thôi, nể mặt em, tôi có lòng tốt muốn đề cập đến đám hỏi, cũng cho công ty ông ta vay một khoản lớn, nhưng ông ta lại thẳng thừng từ chối, nói con gái của ông ta sẽ không gả cho một người đàn ông đã ly hôn....”

Hách điều Tuyết bị phản thét to một tiếng, gợn tay tán về phía gương mặt cười lạnh của Lục Minh Phong.

Nhưng Lục Minh Phong lại đưa tay nắm lấy cổ tay của cô “Điều Tuyết, em không trở về được.”

Giọng nói âm trầm làm cho người ta không nhận được rằng mình một cái.

“Anh thế mà lại là một tiểu nhân hèn hạ như vậy! Cũng bởi vì cái này, anh lại hại chết ba của tôi hay sao?”

“Điều Tuyết, anh cũng không ngờ, là ba em không biết suy nghĩ, thế nhưng bí mật thu thập chứng cứ muốn tố giác chú của anh.... Vốn nghĩ trước lạnh lùng với em một chút, cho đại tiểu thư em nhấm nháp một chút cuộc sống khó khăn, sau đó anh sẽ thuận lý thành chương đón em tới đây. Hách Trì Quốc không phải ghét bỏ anh không xứng với con gái của ông ta hay sao? Được thôi, anh liền biến con gái của ông ta trở thành tình nhân của anh, tình nhân tùy thời đều có thể hưởng dụng. Không ngờ, Nhạc Ân Trạch kia thế nhưng lại không tiếng động ngăn cản, ăn đồ có sẵn.”

Nói đến đây, ánh mắt Lục Minh Phong nhất thời lấy nhiễm tia muốn giết người “Hắn chạm vào người phụ nữ anh muốn, thì phải trả giá lớn tương ứng. Điều Tuyết, em trở về không được, ngoan ngoãn đứng bên cạnh anh đi.”

“Thúi lắm! Tôi muốn giết chết anh!” Nước mắt Hách Điều Tuyết đã chảy đầy gương mặt. Cô hận không thể cầm dao trong tay, đâm vào trái tim Lục Minh Phong, đồ nguy quân tử này. Thế nhưng che giấu sâu như vậy. Lần bắt cóc này anh hẳn là người ác độc đứng sau màn rồi.

Lục Minh Phong lại lắc lắc đầu, vờn tay vuốt ve gò má Hách Điều Tuyết “Quả nhiên em đi theo cái đồ tạp chủng con người Nga kia không học cái gì tốt, bây giờ nói chuyện càng thô lỗ, nhưng mà không sao....” Cái tay của Lục Minh Phong vuốt ve bên má cô đã dôi xuống, giữ chặt cánh tay của cô, đầu đến mức Hách Điều Tuyết nhăn mày.

Luôn luôn lộ ra vẻ mặt ám áp trên mặt đột nhiên lộ ra ý cười không rõ hàm xúc “Điều Tuyết, độc của người đàn ông kia, anh sẽ giúp em loại bỏ.”

Còn chưa dứt lời, Lục Minh Phong đã ôm lấy Hách Điều Tuyết, đi về phía trong phòng.

“Lục Minh Phong, anh muốn làm gì? Buông tôi ra!” Hách Điều Tuyết liều mạng giãy dụa, nghĩ muốn tránh thoát người đàn ông này. Nhưng hai tay của Lục Minh Phong lại giống như cây ma cuốn chặt cô không buông, cũng làm cho ngực cô buồn nôn.

Khi ném Hách Điều Tuyết đến trên giường, hai tay của cô bị công ra phía sau, hai chân cũng bị gắt gao buộc chặt tại chân giường. Ngay lúc đó, Lục Minh Phong vươn tay kéo rách áo trước ngực Hách Điều Tuyết, lộ ra áo lót màu trắng bên trong. Váy dưới chân cũng bị kéo tuột, bắp đùi trắng mịn hiện ra trước mắt Lục Minh Phong.

Lúc này đầy mắt người đàn ông tràn ngập thú tính, Hách Điều Tuyết cực kỳ rõ ràng. Người làm ra chuyện không thể tưởng tượng được lại là anh Minh Phong ngày xưa, đây là chuyện cô tuyệt đối không ngờ.

Lúc này, ánh đèn flash sáng lên, Lục Minh Phong dùng di động chụp lại bộ dáng chật vật không chịu nổi này của Hách Điều Tuyết. Thậm chí còn ép buộc cô tách hai chân ra, lộ ra bộ dáng phóng đảng của chiếc quần lót giữa hai chân.

“Nếu không phải là chuyện không thể xử lý qua loa, anh nhất định sẽ hung hăng làm em mấy ngày mấy đêm. Nhạc Ân Trạch chiều cổ em lâu như vậy, phải cho hắn ta chút quà đáp lễ, không biết bộ dáng em nằm trên giường của người đàn ông khác, hắn có cảm thấy hài lòng hay không?”

Nói xong, Lục Minh Phong cúi đầu hôn lên môi Hách Điều Tuyết, hung hăng nắm lấy cảm cô, không để cho cô khép miệng lại, tận tình thưởng thức mùi vị trong miệng cô, sau đó cười lớn ra khỏi phòng.

Nước mắt Hách Điều Tuyết bắt lực rơi trên giường lớn. Trong đầu cô nhớ lại một đoạn đối thoại ngắn trước kia với Lục Minh Bình. Lúc trước khi Lục Minh Phong ly hôn, chị dâu Tiền Nhâm của cậu ấy đã từng lên lúc tìm Lục Minh Bình. Đại ý là cầu xin Lục Minh Bình cầu xin Lục Minh Phong buông tha chị ấy.

Lúc ấy Lục Minh Bình có chút khinh miệt nói: “Rõ ràng là chị ấy đề nghị ly hôn, thật không biết vì sao còn bày ra bộ dạng người bị hại này.”

Người đàn ông giả nhân giả nghĩa này, sợ là ngay cả người nhà cũng giấu giếm giọt nước cũng không lọt. Nhưng người vợ Tiền Nhâm hẳn là biết bộ dáng đáng sợ của anh ta, mới có thể lên lút đi tìm Lục Minh Bình đi? Lúc trước, mỗi lần đến nhà họ Lục làm khách, Lục Minh Phong đều luôn đứng lúc xuất hiện, biểu hiện nhiệt tình bất thường. Bây giờ nghĩ lại, người anh trai nhiệt tình trước kia, rõ ràng là ánh mắt sói đói nhìn chăm chăm con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mãnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Lục Minh Phong cũng không ở lại Cát Long quá lâu. Anh rời khỏi khoảng chừng một tuần lễ. Trong một tuần lễ này chỉ có người làm da đen còn có một người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi người Trung Quốc chăm sóc cô.

Hách Điều Tuyết bị nhốt ở trong phòng, cửa sổ cũng bị khóa chặt, căn bản không có cách nào liên lạc cùng với người bên ngoài.

Mỗi ngày cô chỉ có thể ngồi trên ghế sofa, suy nghĩ không biết lúc này Nhạc Ân Trạch có phát hiện hành tung của cô hay chưa?

.....

Giương mặt Nhạc Ân Trạch lạnh lùng nhìn văn kiện bưu điện vừa chuyển phát đến, từ bên trong đồ ra là mấy tấm ảnh Hách Điều Tuyết xinh đẹp bắt lực bị trói trên giường. Không thể không thừa nhận, người chụp hình cùng hình ảnh được chụp ra đều có kỹ thuật rất tốt, không có chỗ nào là không đẹp.

Nhạc Ân Trạch nắm chặt hai tay, phản xạ có điều kiện vò nát mấy tấm ảnh, hít sâu một hơi, chại chậm rãi thả mấy tấm ảnh ra. Phản phó người lấy kính lúp, cẩn thận nhìn hoa văn đặc thù trên ga giường Hách Điều Tuyết nằm, sau đó lấy hoa văn kia lên mạng tra xét.

Mẹ của anh có quan hệ tốt với một quản lý tình báo một nước lớn, thường xuyên qua lại với nhau, rất nhanh chóng liền có được kết quả. Đây là một loại ký hiệu cầu phúc ở Cát Long, dân bản xứ thường hay thêu hoa văn này ở trên chăn gối để cầu xin an khang.

Loại vu thuật này có rất ít người, tuy rằng không loại trừ khả năng người bản xứ mang người rời bến, nhưng xác suất Hách Điều Tuyết đang ở Cát Long là rất lớn.

Ngày đó sau khi Hách Điều Tuyết mất tích, Nhạc Ân Trạch gần như lật ngược Bắc Kinh lên mấy lần, nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng Hách Điều Tuyết. Về sau, Đồng Khải rốt cục vượt qua kỳ nguy hiểm.

Trời sanh trí nhớ siêu quần, Đồng Khải có thể thuận lợi sao chép lại một tờ trong số tài liệu kia. Tuy rằng không đủ chứng cứ để tố giác, nhưng toàn bộ chứng cứ đều chỉ hướng một người, đó chính là chủ của Lục Minh Phong, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Là nhân viên quan kế toán quan trọng nắm giữ kinh tế, cũng là một nhân vật có nền tảng thâm hậu. Chỉ là không nghĩ tới lòng tham rắn nuốt voi, ông ta thế nhưng với bàn tay xa như vậy. Nếu sổ sách là thật, như vậy tài sản ông ta trộm chuyển ra nước ngoài dù có bán chết mười lần cũng không đủ.

Nhạc Ân Trạch lần nữa cầm theo ảnh chụp, mặt sau có một dòng chữ: Dừng tay lại, bằng không tự gánh lấy hậu quả!

Người này xem ra thật sự hiểu anh rất rõ, lời nói uy hiếp lại viết trên ảnh chụp Hách Diêu Tuyết bị nhục nhã, anh tự nhiên sẽ không đồng ý cầm nó đi báo cảnh sát.

Thật ra thì Lục Minh Phong không cần phải làm như vậy. Bởi vì anh không tính toán báo cảnh sát. Làm như vậy chẳng phải rất tiện nghi cho bọn họ rồi sao?

Bởi vì Nhạc Ân Trạch mệnh lệnh cho thủ hạ trong công ty tiếp tục hành động. Trong lòng Lục Minh Phong nóng nảy chỉ huy “đập lửa”. Hiện tại bản thân ở tổng công ty bên Thượng Hải, bày ra bộ dáng không liên quan đến mình, nhưng Nhạc Ân Trạch mười phần khẳng định, Hách Diêu Tuyết hiện tại đang ở ngay trong tay hắn ta.

Anh liều mạng kiểm chế bản thân, không thêm nghỉ thời gian này cô đã gặp phải những gì. Dù sao tranh thủ thời gian là việc làm trước tiên, anh phải nhanh chóng cứu được cô.

Ngựa không ngừng gió bí mật chạy tới một khách sạn vùng ngoại ô ở Cát Long. Nhạc Ân Trạch chấp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ nhìn đồng ruộng xa xa, miệng nhếch lên cũng không biết đang nghĩ cái gì. “Cốc cốc” trên cửa truyền đến tiếng gõ, cửa vừa mở, một người đàn ông trung niên người Mã Lai đi vào, đi thẳng tới sau lưng Nhạc Ân Trạch. Anh xoay người trở lại, nói: “Chú Hồng, có tin tức gì không?”

“Tìm được. Lục Phong có một căn biệt thự trên sườn núi ở phía Tây Nam vùng ngoại ô ở Cát Long, cách nơi đây hơn 100km.

Biệt thự này bình thường chỉ có người làm, rất vắng vẻ, thời gian gần đây thường xuyên có người mua đồ ăn đưa vào, hẳn là có người vào ở.

Lục Minh Phong ở trong nước vẫn là bộ dáng khiêm tốn, bất quá ở đây hoàn toàn phô bày ra. Hắn ta chẳng những hối lộ quan lớn, còn có liên hệ với phản quân của nước láng giềng. Gần biệt thự có nuôi dưỡng lực lượng vũ trang của bản thân, nghiễm nhiên ra dáng một vị hoàng đế một cõi.”

“Biết bọn họ có bao nhiêu người không?”

“Tôi điều tra được bình thường trong biệt thự có mười mấy người, đều là những tên hung ác có tiếng ở Cát Long. Lục Minh Phong mỗi lần đến đều sẽ triệu tập một nhóm người đi lại bảo vệ, phòng chừng có hai mươi đến ba mươi người. Chung quanh biệt thự đều có thiết bị dò xét tự động cùng bảo vệ công kích an toàn. Bên người bọn họ cũng có thiết bị, một khi người ngoài tiến vào khi vực cảnh giới sẽ phát ra cảnh báo chuẩn bị công kích.”

Mặt Nhạc Ân Trạch không đổi lắng nghe, nói thẳng “Phương diện người tôi sẽ chuẩn bị, chú đánh tiếng với đám người cục cảnh sát trước. Không cần nói rõ địa điểm, chỉ cần nói buổi tối có tiếng bắn nhau thì trong vòng một tiếng đồng hồ phải đến. Phương diện tiền bạc phóng khoáng một chút, tốt nhất là nhét cho bọn họ nuốt không trôi là tốt nhất. Đêm nay chúng ta phải đi san bằng hang ổ của Lục Minh Phong.”

Rạng 4 giờ sáng, chính là khoảng thời gian tối tăm trước bình minh, đường nhỏ đi lên núi đột nhiên truyền đến một trận chấn động, chỉ chốc lát một chiếc xe việt dã, một chiếc GMC cùng mấy chiếc xe tải cấp tốc chạy qua.

Vì để tránh cho bị phát hiện, xe không mở đèn, tài xế xe đều mang kính nhìn ban đêm, dưới ánh trăng mờ tối nhìn rất rõ ràng con đường phía trước. Vì giảm nhỏ âm thanh, động cơ xe đều bị a-mi-ăng thật dày bao lại, ngoài ba thước gần như không nghe được tiếng động. Im hơi lặng tiếng, mấy chiếc xe đã đến gần biệt thự.

Cửa xe mở ra, Nhạc Ân Trạch cùng chú Hồng bước xuống, tiếp theo là mười mấy lính đánh thuê da trắng cường tráng. Không gian bên trong xe cũng không lớn lập tức có vẻ trống trải, chỉ có hai người da đen vừa ốm vừa cao ngồi ở chỗ kia, trong tay mỗi người nâng một cái máy tính xách tay loại nhỏ.

Nhạc Ân Trạch gật đầu về phía chiếc xe việt dã bên kia. Một thiếu niên bản địa tóc dài, khuôn mặt có chút lạnh lùng, bước xuống xe việt dã, từ trong lòng ngực lấy ra một cái mắt kính cẩn thận mang vào, lại điều chỉnh nút áo, sau khi chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa liệ giống như một con mèo cúi đầu nhẹ nhàng tiến về phía biệt thự.

Lộ tuyến của người thiếu niên tóc dài rất quái dị, một hồi đi thẳng, một hồi rẽ ngoặt, một hồi đi vòng vèo, di chuyển không theo quy tắc chung quanh biệt thự, giống như một đứa bé tùy tay vẽ chơi trên tờ giấy. Đồng vòng Tây vòng. Mười phút sau, thiếu niên tóc dài trở về, dùng tiếng Trung không quá lưu loát nói với Nhạc Ân Trạch “Tổng cộng có trang bị mười hai thiết bị cảnh giới, tôi đều phủ thứ anh đã cho tôi lên bên trên rồi.”

Nhạc Ân Trạch gật đầu, không nói gì.

Trong buồng xe, hai người da đen lập tức tiến hành công việc, mười đầu ngón tay linh hoạt tung bay trên bàn phím cao cấp, chỉ nghe thấy tiếng gõ “tạch tạch” cùng tiếng bàn phím vang lên. Năm phút sau, một người da đen hung hăng vung nắm tay xuống, Nhạc Ân Trạch lập tức ngẩng đầu nhìn chăm chú hắn. Chú Hồng tiến vào trong xe nói vài câu tiếng Mã Lai với hắn, sau đó xuống xe nhẹ giọng nói với Nhạc Ân Trạch “Hacker đã thu phục, cảnh báo cùng công kích tự động đã bị tê liệt rồi.”

Nhạc Ân Trạch không nói gì, nhìn chú Hồng đi đầu vọt về phía biệt thự, vài lính đánh thuê theo sát phía sau.

Lúc chú Hồng vọt tới trước cửa biệt thự, đột nhiên tăng tốc, “ầm” một tiếng, thân thể đánh mạnh vào cửa gỗ nặng nề, cửa gỗ chấn động một chút. Ông lắc mình một cái tránh ra vị trí, tiếp theo vài lính đánh thuê cũng đập mạnh vào cửa.

Cửa gỗ mặc dù dày cộm nặng nề, nhưng cũng chịu không được va chạm như vậy. Lúc Nhạc Ân Trạch lại đập vào “ầm” một tiếng bị khai phá. Nhạc Ân Trạch dẫn đầu đi trước vọt vào trong.

Lục Minh Phong mời đến đám bảo vệ Mã Lai, bởi vì nhiều năm không có việc gì làm nên có phần buông lỏng, phần đông đều đã đi ngủ, chỉ còn năm người ở lại trực đêm. Nhưng mà khi Nhạc Ân Trạch phá cửa bọn họ đều đã bình tĩnh. Đám người này đều là tội phạm chạy trốn chân chính, mấy năm nay được Lục Minh Phong cung phụng, lần này gặp xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, một đám ngay cả quần áo cũng chưa mặc, cầm lấy vũ khí, thân thể trần truồng liền vọt ra ngoài.

Chú Hồng vừa mới xông lên bậc thang thứ năm, liền gặp được một tên bảo vệ theo dõi chạy đến. Bảo vệ vùng cơn, từ trên cao sử dụng lực bỏ mạnh xuống trần của đối phương.

Tốc độ của chú Hồng vốn đã rất nhanh, lúc này lại đột nhiên tăng tốc, nhảy vào trong lòng bảo vệ, tay trái chặn lại cơn trong tay bảo vệ, tay phải bỏ vào hầu kết của đối phương. Bảo vệ lập tức toàn thân vô lực, té lộn trên mặt đất. Ông đoạt lấy cây côn, vượt qua bảo vệ, một hơi vọt tới lầu hai.

Lúc này bốn người bảo vệ theo dõi khác cũng chạy tới, ở lầu hai triển khai một hồi kịch chiến.

Nhạc Ân Trạch dưới sự bảo vệ của mấy lính đánh thuê, đá văng mấy người bảo vệ chặn đường, đi theo phía sau chú Hồng. Chú Hồng mang theo hai người vọt bỏ triển đấu cùng đám bảo vệ, chạy về phía trên lầu. Nhưng thời điểm chạy tới trước cửa, đã từng là cộng sự cùng ba Nhạc Ân Trạch ở nước ngoài, ông liền lập tức cảm thấy không đúng.

Ông tay mắt nhanh lẹ ngăn lại cánh tay chuẩn bị đẩy cửa của lính đánh thuê, dán lỗ tai vào nghe động tĩnh phía sau cửa “tích tắc” âm thanh xuyên thấu vào cánh cửa đánh thẳng vào màng tai.

Con người chú Hồng lập tức co rút lại, trong không khí tỏa ra khí nitrát nhân nhạt, hơn nữa âm thanh “tích tắc” càng chứng minh suy đoán chợt hiện ra của ông vừa rồi.

“Không được! Ân Trạch đi mau! Nơi này có bẫy!”

.....

Lúc này trên biển ánh sao tán lác, có vẻ cực kỳ lạnh lạnh, một chiếc du thuyền theo gió biển cùng tiếng sóng lơ lửng trôi nổi trên biển, cũng không có khởi động động cơ thuyền chạy đi, giống như đang cố chờ đợi cái gì đó.

Vốn nên tại Thượng Hải xử lý công việc, Lục Minh Phong một thân quần áo màu trắng hàng ngày tao nhã, ngồi trên ghế dựa ở boong tàu. Bên cạnh hắn là Hách Diêu Tuyết bị dây trói chặt, lúc này cô bị ép buộc thay bộ bikini màu trắng, dây thừng màu đỏ trói buộc tràn ngập ý tứ chiếm đoạt, phô bày đường cong cùng bộ ngực no đủ của cô càng rõ ràng.

Lục Minh Phong ngửa đầu uống một ngụm rượu, sau đó vươn tay kéo Hách Diêu Tuyết qua, nắm cầm cô, mớm rượu vào trong miệng cô.

Hách Diêu Tuyết bị nồng độ cồn cao trong rượu làm cho ho khan, khuôn mặt đỏ ửng.

Mà Lục Minh Phong lại mỉm cười xoay đầu cô nhìn về phía bọn họ vừa rời khỏi.

“Biết lúc này, Nhạc Ân Trạch đang làm cái gì không? Hắn giống như con chó đói người được mùi thức ăn, tự cho rằng đã tìm được anh, còn cố ý ngáng chân anh ở Thượng Hải, lại chẳng biết đã lọt vào cái lồng bắt chó của anh. Muốn theo anh thoát?”

Vì một ngày này, anh đã nhìn rất lâu, vì muốn cho hắn ta ngay cả hài cốt cũng không còn.” Nói xong, cầm lấy điều khiển từ xa, nhẹ nhàng mà ấn vào cái nút màu vàng bên trên.

Trong khoảnh khắc, tại phương hướng căn biệt thự bọn họ vừa rời khỏi, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ thật lớn, lửa bốc lên tận trời trong màn đêm hết sức chói mắt.

Trái tim Hách Diêu Tuyết trong khoảnh khắc tiếng nổ truyền ra liền thất lại. Bởi vì trước đó cô nghe được Lục Minh Phong nói điện thoại. Trong điện thoại người đàn ông bên đầu dây kia nói với Lục Minh Phong, Nhạc Ân Trạch đã rơi vào bẫy, đã vọt vào trong biệt thự trang bị thuốc nổ.

Vốn là cô còn tồn tại một tia may mắn, hy vọng thời điểm bomb nổ mạnh Nhạc Ân Trạch có thể rời khỏi. Nhưng sau khi nghe Lục Minh Phong nhận điện thoại, lập tức khởi động thiết bị điều khiển, không hề lưu lại bất kỳ cơ hội chạy trốn nào cho người bên trong.

“Không ——!” Hách Diêu Tuyết bị phần hét lên. Cô vốn nghĩ rằng sau khi ba mẹ qua đời, bản thân liền không còn có cảm xúc bị thương như vậy.

Nhưng mà nghĩ đến người đàn ông cao ngạo kia lúc này bị tạc tan xương nát thịt, Hách Diêu Tuyết chỉ cảm thấy có một bàn tay to hung hăng bóp lấy trái tim của cô, có cảm giác hít thở không thông.

Cô vốn tưởng rằng bản thân cực kỳ hận người đàn ông bá đạo lãnh khốc kia, nhưng từ khi bản thân bị bắt cóc, không lúc nào không nghĩ đến Nhạc Ân

Trạch khi nào có thể xuất hiện. Thì ra, người đàn ông này bất tri bất giác đã mang lại cho cô cảm giác an toàn mười phần. Thậm chí, cô vừa hiểu ra, vì sau lúc trước nghe được lời em gái nuôi của anh nói, bản thân sẽ tức giận như vậy. Thì ra, sớm trong lúc bất tri bất giác, bản thân đã động tâm với người đàn ông này.

Năm đó, lúc bị anh đuổi khỏi bệnh viện thì khóc đến thương tâm muốn chết như vậy, có phải khi đó bản thân đã thích người anh trai ôn nhu sẵn sóc kia hay không?

Nhưng mà, hiện tại nghĩ lại tất cả, đã không còn ý nghĩa gì nữa. Người đàn ông đã vì cô mà tán thân trong biển lửa, đã không cách nào xuất hiện trước mắt cô nữa rồi.

Hách Điều Tuyết rốt cuộc không thể khống chế được nữa, nghẹn ngào khóc lớn lên.

Lục Minh Phong vươn tay nắm lấy cô, nhẹ nhàng mà nâng cằm cô lên, vuốt ve môi cô, nói: “Thế nào? Khóc rồi hả? Xem ra em thật sự động tâm đối với cái đồ tạp chủng kia. Chỉ là không sao, không cần lo lắng không có đàn ông thương tiếc em. Tuy rằng anh nghiêm túc tuân thủ lễ nghi của người Trung Quốc, không chạm vào phụ nữ có chồng, nhưng em hiện tại đã trở thành quả phụ trẻ tuổi, tịch mịch khó nhin. Anh cũng không để ý em đã bị tên Nhạc Ân Trạch tạp chủng kia làm bẩn, chỉ cần em ngoan ngoãn, về sau mỗi buổi tối, anh đều sẽ dùng tình dịch của anh rót đầy cơ thể của em, rửa sạch dơ bẩn trên người em. Đến lúc đó, anh sẽ cho phép em sinh một hai đứa nhỏ cho anh, để cho em có thể triệt để ghi nhớ, chồng của em là ai.”

Lời nói tà ác của Lục Minh Phong làm Hách Điều Tuyết ghê tởm. Cô liền há miệng cắn ngón tay đang duỗi ra của hắn.

Đáng tiếc còn chưa sử dụng lực, Lục Minh Phong đã tay mất nhanh nhẹn kìm cầm của cô lại, nặng nề ném cô lên trên ghế dựa.

Không biết vì sao, một cảm giác khô nóng ứ chế chậm rãi xâm nhập vào thân thể Hách Điều Tuyết, rung động khôn kể làm cho cô liễu mạng kẹp chặt hai chân trắng nõn.

Lục Minh Phong hả hê đứng dậy, nhìn không chuyển mắt hai gò má đỏ ửng, phần nộn như đào mật, cùng thân thể hơi vận vẹo của Hách Điều Tuyết. Cảm giác thoải mái khi đánh bại kẻ thù lâu năm, có thể so với thuốc tráng dương. Hiện tại phối hợp với “pháo hoa” trắng lệ cách đó không xa, một cuộc hoan ái vui vẻ nhiệt tình càng là phương thức ăn mừng tuyệt hảo.

Mà hắn sẽ thay Nhạc Ân Trạch yêu thương vưu vật trước mắt này thật tốt. Nghĩ vậy, Lục Minh Phong ním cười ôm lấy Hách Điều Tuyết đang vận vẹo, đi về phía phòng ngủ xa hoa trên thuyền.

Tài sản Lục Minh Phong sở hữu cơ bản đã bí mật chuyển ra nước ngoài, trên đại dương màu lam, thậm chí hắn còn mua một hòa đảo. Tuy rằng chủ mấy ngày gần đây không được tốt, nhưng cây đổ thì bầy khi tan rã, cũng không ngã trên thân hắn, dù sao ngay cả quốc tịch hắn cũng đã sửa đổi rồi.

Vì cô gái trước mắt này, Lục Minh Phong thật là không từ thủ đoạn. Hách Điều Tuyết chính là có một loại ma lực khó diễn tả bằng lời, ánh mắt đầu tiên hắn nhìn thấy cô, liền khát vọng biến cô thành của riêng mình.

Hối hận duy nhất của Lục Minh Phong là chọn con đường làm một anh trai ôn nhu, không bằng giống như Nhạc Ân Trạch cứng rắn nuốt vào như vậy mới tốt.

“Đáng giận, anh. Anh cho tôi uống cái gì?” Lúc này dây thừng trên người Hách Điều Tuyết đã được cởi bỏ, nhưng sắc mặt ửng hồng nằm sấp trên giường hoàn toàn không có chút sức lực. Cô chỉ có thể trở mặt nhìn Lục Minh Phong chậm rãi cởi bỏ quần áo, lộ ra khuôn ngực cường tráng.

Lục Minh Phong tháo mắt kính xuống. Ngày thường lịch sự tao nhã, phút chốc trên mặt hiện lên nụ cười quỷ dị “Đây chính là thuốc hoàng thất Trung Đông chuyên dùng để điều giáo nô lệ, có phải rất chờ mong hay không?”

“Không. Khốn kiếp.”

Hách Điều Tuyết từ trong ánh mắt đầy tơ máu của Lục Minh Phong, đoán được chuyện sắp xảy ra, liễu mạng vận vẹo thân mình trốn về phía mép giường. Nhưng bất đắc dĩ cả người vô lực, mặc cho cô giãy giụa đến mức đai an toàn của bikini tuột ra, cũng không thể thoát khỏi phạm vi chiếc giường lớn, lại làm cho hai bầu ngực phô bày càng thêm sinh động.

Có lẽ là kịch liệt vận động làm tăng tốc độ phát huy của thuốc, Hách Điều Tuyết dần dần cảm thấy sức lực tay chân càng nhỏ, gần như là dựa vào bản năng mà động đậy thân thể. Tệ hơn chính là, bộ phận trong cơ thể dấy lên ngọn lửa khô nóng khó nhin, cảm giác kỳ quái vừa thẹn vừa si nhục bắt đầu dâng lên từ bụng, hơn nữa theo mỗi lần vận vẹo mà sát, thế nhưng lại truyền tới cảm giác thoải mái khó diễn tả bằng lời. Cô muốn cắn đứt đầu lưỡi, lấy cái chết trốn tránh chuyện xảy ra sắp tới, nhưng mà lại phát hiện, ngay cả sức cắn lưỡi tự sát cô cũng không có.

“Nhạc Ân Trạch. Cứu em!” Miệng Hách Điều Tuyết không tự giác hét lên cái tên đã không còn tồn tại kia, hai mắt dần dần mê ly, nhưng lại vì cái tên vừa kêu ra mà rơi lệ.

Thế nhưng âm thanh nhỏ vụn kia, rất nhanh đã bị dòng điện đột nhiên lan tràn trong cơ thể kích động sạch sẽ, hơi động một chút đều sẽ làm cho cô nhin không được phát ra tiếng rên khẽ. Hách Điều Tuyết lúc này chợt phát hiện lý trí vẫn như cũ rõ ràng, nhưng thân thể cô lại bị cảm giác thống khổ mãnh liệt khống chế, khó có thể tự chủ.

Lục Minh Phong đã lột sạch quần áo, lộ ra hung khí dữ tợn, nhanh chóng bước về phía giường lớn, vươn tay sờ về phía bộ ngực mềm mại của Hách Điều Tuyết.

Chương 41

Mặc dù bị thuốc không chế thân thể, nhưng Hách Điều Tuyết vẫn liều mạng cắn nát đầu lưỡi bản thân, dựa vào đau đớn thanh tỉnh, chính xác giờ chân đá Lục Minh Phong.

Thế nhưng giống như bọ ngựa đá xe, như thế nào có thể ngăn cản người đàn ông hung ác như hổ? Lục Minh Phong điên cuồng hôn mắt cá chân trắng mịn của cô, thân thể cũng nặng nề đè ép lên trên.

Mất thấy tâm nguyện mơ ước bấy lâu rốt cục có thể thành hiện thực, làm cho hắn xem nhẹ động tĩnh bên ngoài khoang thuyền.

Xuyên thấu qua khe hở khoang thuyền, một đôi mắt đỏ rực thu hết cảnh xuân kiều diễm trước mắt vào đáy mắt, thật sự là trong mắt nổi lửa, nhiễm màu đỏ khát máu, trán nổi gân xanh, một cước liền đá văng cửa phòng, tốc độ giống như con báo, nhanh chóng vọt vào. Lục Minh Phong bị đánh một quyền ngã xuống đất.

Hách Điều Tuyết cố sức giương mắt, ngay sau đó triệt để ngất ngẫn cả người. Bởi vì người vừa xông vào phòng không phải là ai khác mà chính là người hắn là tăng thân trong biển lửa, Nhạc Ân Trạch.

Hách Điều Tuyết còn chưa kịp nhận rõ anh là người hay là quỷ, thì Nhạc Ân Trạch lại vung chân hung hăng đá vào người Lục Minh Phong đang nằm ngửa dưới đất.

Người phía sau muốn cùng theo vào, lại bị Nhạc Ân Trạch quát một tiếng ngăn ở bên ngoài.

Anh lại hung ác đập Lục Minh Phong một cước, lúc này mới cời bỏ dây thừng trói chặt trên người Hách Điều Tuyết, nắm lấy ga giường bao bọc lại thân thể gần như nửa trần trụi của cô.

Hiện tại Hách Điều Tuyết đã triệt để bị thuốc không chế, được Nhạc Ân Trạch ôm lấy, không tự chủ được cọ sát cơ ngực cường tráng của anh.

Lúc cảm nhận được bộ ngực mềm mại của cô, sắc mặt Nhạc Ân Trạch xanh mét, nói vậy mới vừa rồi cô cũng cọ sát với Lục Minh Phong như vậy?

Nghĩ như vậy, lúc ra đến trước cửa phòng, lại hung hăng đập một cước trên người Lục Minh Phong đã hấp hối, bộ mặt toàn là máu.

Đợi đến lúc đi ra, Hách Điều Tuyết chỉ cảm thấy gió thổi bên cạnh, bên cạnh du thuyền là một quân thuyền còn lớn hơn nữa, bên trên có rất nhiều thủy quân người nước ngoài. Theo tấm ván giữa hai thuyền liền đi tới quân thuyền.

Hách Điều Tuyết không để ý bên cạnh còn có người khác, gắt gao nắm lấy quần áo của Nhạc Ân Trạch, khổ sở nhỏ giọng khó nức nở.

Nhạc Ân Trạch vỗ nhẹ sau lưng cô, nhỏ giọng nói: “Không sao, đã không có việc gì rồi.” Nói xong, bước nhanh đi vào trong một căn phòng dưới khoang thuyền.

Khi anh đóng cửa phòng lại, lại đặt Hách Điều Tuyết lên trên giường. Làn da cô vốn trắng nõn nay lại ứng lên một tầng hồng phấn. Sau khi anh cời trói, cô lại bỏ nhào vào trong lòng anh, vòng lấy cổ anh, khẩn thiết hôn lên.

Hách Điều Tuyết nhiệt tình như vậy từ trước đến nay anh chưa từng nhìn thấy. Nhưng người đẹp trong ngực, anh lại nghĩ đến, nếu như bản thân tới không kịp, hưởng thụ hết thái hân là người đàn ông khác, mà cô cũng sẽ dưới sự chi phối của thuốc mà nhiệt tình chủ động như vậy sao? Nghĩ đến điểm này, cũng cảm giác được trái tim tràn đầy lửa giận như ngọn lửa khi căn biệt thự bị bomb nổ tung vậy, đau đớn vô cùng.

Anh cũng không đáp trả sự nhiệt tình của cô, chỉ là cúi đầu hỏi: “Anh là ai?”

Đầu óc của Hách Điều Tuyết đã trở nên mê mang, trước truy vấn của anh mơ mơ màng màng đáp lại: “Nhạc Ân Trạch. Anh là Nhạc Ân Trạch.”

Lời còn chưa dứt, môi đã bị đầu lưỡi của anh hung hăng mút vào. Ngay sau đó, bàn tay to lớn hoạt cời bỏ bikini, sau đó để cô nằm ngửa trên gối, cời bỏ thắt lưng, không chút do dự vọt đi vào.

Nếu như bình thường, loại tiết mục không hề có khúc dạo đầu này nhất định sẽ làm Hách Điều Tuyết đau đến la to. Nhưng mà hiện tại, dưới tác dụng bá đạo của thuốc, phía dưới của cô không cần trâu chọc cũng sớm ướt át. Lực đạo hung mãnh vừa lúc thỏa mãn khó chịu ở chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Hách Điều Tuyết nhịn không được cao giọng rên rỉ, đôi chân dài trắng mịn tự động quăn lên thắt lưng cường tráng của Nhạc Ân Trạch.

Nhạc Ân Trạch giống như đang nện vậy, không chút lưu tình bày ra tư thế tấn công, đồng thời lại cúi đầu hỏi: “Biết hiện tại người đang ở trên người em là ai không? Nói! Anh là ai?”

Hách Diêu Tuyết hoàn toàn đắm chìm trong tiết tấu của anh, làm sao có thể trả lời? Bị đánh sâu vào chỉ có thể phát ra tiếng rên khóc mông manh, bất lực cảm nhận Nhạc Ân Trạch một lần lại một lần đánh sâu vào cơ thể. Mặc cho giác quan trên cơ thể bị tình dịch nóng bỏng như dung nham núi lửa tiềm ẩn, chết đuối....

Thời điểm tá dụng mạnh mẽ của thuốc rốt cục bắt đầu tan, Nhạc Ân Trạch đã không biết làm bao nhiêu lần rồi. Từ sau khi Hách Diêu Tuyết bị bắt cóc, tình lực tích góp từng chút một triệt để phát tiết ra giữa lòng đỏ kỳ hừng hực, cho tới khi anh rút ra hưng khí còn không có xu hướng suy giảm, chất dịch màu trắng xỉ xào theo hoa môi sưng đỏ của cô chảy ra, tích thành một bãi ở giữa thân.

Hách Diêu Tuyết mệt đến mức không mở mắt ra được, nhưng hai tay vẫn theo bản năng sờ hướng bên cạnh, xác định anh vẫn còn ở đây.

Nhạc Ân Trạch vươn tay nắm giữ bàn tay trắng mịn của cô, thấp giọng nói: “Ngủ đi!”

Nhưng Hách Diêu Tuyết không hề có cảm giác an toàn vẫn cố chấp phải ôm thắt lưng anh mới bằng lòng ngủ. Loại làm nũng ngây thơ giống như trẻ con này, làm cho một phần lửa giận cuối cùng trong anh triệt để bị dập tắt.

Nhạc Ân Trạch kéo Hách Diêu Tuyết vào lòng, khẽ hôn lên hàng lông mi cô, trấn an sau lưng cô, thẳng đến lúc hô hấp cô đều đều, tiến vào trong giấc mơ ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Sau đó Hách Diêu Tuyết mới biết được, thì ra trước lúc bomb bị kích nổ anh đã kịp thời phát hiện, nhảy ra từ cửa sổ lầu hai kịp thời tránh thoát một kiếp. Cũng đúng lúc phát hiện du thuyền ở trên biển của Lục Minh Phong mới nhanh chóng đuổi tới.

Khi Hách Diêu Tuyết mở mắt ra thì phát hiện bản thân đã về đến nhà, đang nằm trên chiếc giường lớn có ga giường màu hồng nhạt quen thuộc của cô. Cô mới vừa đứng dậy, dì giúp việc ngoài cửa liền bung một chén nước muối nhạt đến, để cho cô làm sạch hệ tiêu hóa một chút.

Sau khi Hách Diêu Tuyết uống được nửa chén, hỏi: “Nhạc.... tiên sinh đâu?”

Dì giúp việc trả lời: “Nhạc tiên sinh có công việc ở công ty. Ngài ấy đã đi trước xử lý, dưới lầu đã chuẩn bị đồ ăn rồi, có muốn bung lên cho cô hay không?”

Hách Diêu Tuyết gật đầu một cái. Sau khi ăn cơm xong, cô đứng bên chiếc điện thoại, nghĩ nghĩ, bấm gọi dãy số của Nhạc Ân Trạch.

Bên kia điện thoại vang mấy tiếng mới kết nối.

“Alô....” Giọng nói trầm thấp của Nhạc Ân Trạch truyền tới. Hách Diêu Tuyết phát hiện bản thân không biết nói chuyện với anh như thế nào. Sau một lúc lâu, người đàn ông bên kia điện thoại cũng rất nhẫn nại, cũng không nói lời nào chờ cô.

Sau một lúc im lặng xấu hổ, Hách Diêu Tuyết rốt cục gian nan lên tiếng “Anh... Hôm nay khi nào về?”

Nhạc Ân Trạch lại trầm mặc một hồi mới nói: “Đêm nay có thể phải làm thêm, em không cần chờ anh, tự mình ngủ trước đi.”

Nói đến đây liền trống rỗng không còn gì để nói tiếp. Sau khi để điện thoại xuống, Hách Diêu Tuyết chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã.

Hồi tưởng những chuyện đã trải qua mấy ngày nay, Hách Diêu Tuyết có loại cảm giác không quá chân thật. Cô từng ba lần bốn lượt vì chuyện của Lục Minh Phong mà phát sinh khó chịu với Nhạc Ân Trạch. Hiện tại bản thân lại đem con sói ác độc che giấu thật kỹ trở thành anh trai tri âm, dù cho Nhạc Ân Trạch không nói lời châm chọc khiêu khích, bản thân cũng không còn đường sống phản bác.

Chỉ là rốt cục sự thật cái chết của ba mẹ được phơi bày, vẫn có loại cảm giác nhẹ nhàng thờ ơ. Hách Diêu Tuyết cảm thấy bản thân vô luận như thế nào cũng phải giáp mặt nói một tiếng cảm ơn với Nhạc Ân Trạch.

Nghĩ như vậy, con buồn ngủ gần như cũng bị xua tan. Đến buổi tối, Hách Diêu Tuyết vẫn luôn ngồi ở đầu giường chờ đợi Nhạc Ân Trạch trở về.

Nhưng đến nửa đêm, cửa biệt thự như trước vẫn yên tĩnh, căn bản không hề có xe trở về. Hách Diêu Tuyết rất thất vọng, nghĩ khoảng thời gian này nhất định anh đã bị chậm trễ không ít công việc, tăng ca cũng là chuyện khó tránh khỏi.

Nhưng cho đến một tuần lễ sau, Hách Diêu Tuyết vẫn không nhìn thấy mặt Nhạc Ân Trạch, lúc này cô mới mơ hồ hiểu ra..... Nhạc Ân Trạch vốn không muốn nhìn thấy cô.

Cũng đúng, nghĩ lại trong khoảng thời gian này, hai người ở cùng nhau cũng không vui vẻ gì. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, trong thời gian này bản thân bị Lục Minh Phong bắt cóc, theo người khác, bản thân nhất định không còn trong sạch gì rồi.

Nhạc Ân Trạch là một người đàn ông có tính sạch sẽ nghiêm trọng. Lúc trước nhất định là cố nén mà phát sinh quan hệ với cô vì cô bị hạ thuốc thôi?

Mà sau đó không bao giờ bằng lòng gặp mặt cô nữa, có phải hay không rồi cục anh cũng ghét bỏ, phiền chán cô rồi?

Nghĩ tới đây, Hách Điều Tuyết đột nhiên cảm thấy trong lòng nhói lên, ần ần cảm giác sâu sắc làm cho người ta ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Cô biết bản thân không hẳn là yêu Nhạc Ân Trạch. Không nói đến hai người là bắt đầu trong không thoải mái, dù cho hiện tại trong nhà không phát sinh biến cố gì, như trước vẫn là tiểu thư cao cao tại thượng. Nhạc Ân Trạch cũng không nhất định lựa chọn cô.

Dù sao trước mặt người đàn ông này vẫn còn một rừng rậm rất lớn, đứng ở trên cao một đồng thức ăn cao cấp sao có thể chỉ chuyên tâm ăn một loại thức ăn chứ?

Sau khi thỏa mãn tiếc nuối thời thiếu niên, anh hẳn là có thể thoải mái mở lòng đi nhăm nháp càng nhiều thứ tốt đẹp trên đời?

Nhưng càng nghĩ như vậy trong lòng càng khó chịu, cuối cùng Hách Điều Tuyết quyết định tự mình đi tìm Nhạc Ân Trạch. Dù sao, mặc kệ như thế nào, cũng phải gặp mặt hỏi một chút kết cục của Lục Minh Phong, cùng với công việc xử lý.

Sau khi tìm được cái có, Hách Điều Tuyết liền chuẩn bị thay quần áo ra cửa.

Bình thường Hách Điều Tuyết luôn là rất tùy tính mà từ trong tủ quần áo phối hợp tốt quần áo, nhưng hôm nay lại tốn hơn một tiếng đồng hồ lựa chọn quần áo.

Sau khi thu thập sẵn sàng, Hách Điều Tuyết phân phó tài xế chuẩn bị xe đến công ty.

Lúc ra cửa, Hách Điều Tuyết phát hiện, ngoại trừ một người bảo vệ trên xe, cư nhiên còn có một chiếc xe việt dã màu đen đi theo.

Loại phương thức ra cửa long trọng như vậy, làm cho người ta có chút không thích ứng. Nhưng nghĩ đến đây là an bài của Nhạc Ân Trạch, hẳn là còn để ý bản thân. Từng thống hận sự bá đạo của anh, nhưng hiện tại cô lại nhìn không được cảm thấy ngọt ngào.

Đi được nửa đường, tài xế gọi điện thoại cho trợ lý của Nhạc Ân Trạch báo cáo một lát bọn họ sẽ đến. Nhưng không được một lát, trợ lý lại gọi điện thoại lại nói Nhạc tiên sinh đang chuẩn bị ra cửa, bảo bọn họ không cần đến công ty.

Sau khi Hách Điều Tuyết nghe được lời này, trong lòng có chút trầm xuống, cô nói: “Nhưng mà đã đi rất xa, liền đến công ty một chuyến đi.” Kết quả còn chưa đến cửa công ty, liền nhìn thấy bóng dáng Nhạc Ân Trạch đang chuẩn bị lên xe.

Anh vẫn như trước cao lớn mạnh mẽ, trên thân là bộ trang phục tây trang, càng xứng với người phụ nữ bên cạnh anh.

Chỉ thấy học tỷ Diệp Mân, mặc một bộ đầm đỏ thắm ngực, trang điểm xinh đẹp đứng bên cạnh Nhạc Ân Trạch. Lại vô cùng thân thiết kéo ống tay áo của anh, vuốt son môi đỏ tươi, thân mật hôn một cái trên mặt anh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Hách Điều Tuyết chỉ cảm thấy cánh tay có chút run lên, các loại cảm xúc trào dâng trong ngực, đến cuối cùng, chỉ có ngồi ở trong xe, bàn tay do dự trước nắm cửa.

Cô muốn xông ra ngoài, nhưng đột nhiên lại phát hiện bản thân không hề có lập trường gì đáng nói. Tuy cô là người vợ trên luật pháp của Nhạc Ân Trạch, nhưng lại vĩnh viễn không cách nào đứng tình hợp lý đứng trước mặt người chồng trên danh nghĩa kia chứng tỏ quyền lợi của bản thân.

Trong lòng ngực cuộn trào không thờ được, một lúc lâu sau, gần đến cuối cùng, cô cũng chỉ có thể hữu khí vô lực nói một tiếng với tài xế “Trở về đi.”

Đường trở về cực nhanh, dù sao cũng không phải giờ cao điểm. Chiếc xe nhanh chóng chạy băng băng trên đường cái, Hách Điều Tuyết cũng không biết vị trí của bản thân lúc này là ở nơi nào.

Trở lại trong biệt thự, theo thường lệ, Tiểu Đậu vô cùng nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng chú chó nhỏ run đuôi đặc ý lại không được nữ chủ nhân rù lòng thương xót. *Dienn><Đann>:

Đến buổi tối, Tiểu Đậu phát hiện nam chủ nhân rất lâu không thấy mặt thể nhưng đã trở lại.

Chỉ là nữ chủ nhân vẫn luôn mong ngóng nam chủ nhân trở về lại không nhiệt tình lắm.

Hách Diêu Tuyết thật sự không còn chút nhiệt tình. Lúc này toàn thân Nhạc Ân Trạch vô ý tản ra dấu hiệu “vượt tường”, thậm chí có thể ngửi được mùi nước hoa gay mũi trên người anh, hơn nữa..... Bộ quần áo trên người căn bản không phải là bộ tây trang màu đen nhìn thấy lúc ở công ty, mà là chiếc áo khoác ngắn màu vàng nhạt.

Hách Diêu Tuyết không suy nghĩ sâu xa trong việc quần áo thay đổi này, liếc mắt nhìn qua một cái, liền thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục xem sách.

Vốn mang nét đẹp giống như mỹ nhân cổ điển, mặt sa sầm xuống càng làm cho người khác có cảm giác xa cách.

Nhạc Ân Trạch ngồi xuống bên cạnh cô, cảm giác được thân thể Hách Diêu Tuyết rõ ràng cứng ngắt.

Khuôn mặt anh cũng trở nên có chút cứng ngắt, một lát sau mới hỏi: “Giữa trưa em tìm anh có chuyện gì sao?”

Rõ ràng là người đàn ông đã kết hôn rồi, lại không hề có ký ố ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt. Không biết sau khi hôn mê cùng người phụ nữ khác có tiêu độc sạch sẽ hay không. Nhưng bản thân là vợ chính thức lại không hề có lập trường. Hôn thú Trung Đông đáng chết, cũng không biết có giới hạn số lượng vợ được cưới hay không.

Hách Diêu Tuyết chỉ có thể tự nói với mình: Thua người không thua trận. Miệng đầy chua sót lại nuốt xuống, cố gắng giả vờ bộ dáng không chút để ý nói: “Chỉ là muốn hỏi một chút án kiện của ba mẹ tôi tiến hành tới đâu rồi. Nếu biết các người vội như vậy, tôi sẽ không đi quấy rầy anh rồi.”

Nhạc Ân Trạch nhìn chằm chằm nửa bên mặt của Hách Diêu Tuyết, đột nhiên chắc chắn hỏi: “Em ghen?”

Lúc này Tiểu Đậu đột nhiên kêu thảm một tiếng, thì ra nữ chủ nhân không biết thế nào, xê dịch chân, đập trúng đuôi của nó.

Hách Diêu Tuyết bị Nhạc Ân Trạch hỏi có chút hoảng hốt, một cước đập trúng đuôi của chú chó yêu. Cô lập tức xoa người ôm nó lên, đau lòng xoa xoa đuôi nhỏ. *D~!!Đ@!@L/?Q++Đ* Nhưng cũng bởi vì vậy mà có thể bình ổn lại cảm xúc, tối thiểu thời điểm cô ngừng đầu, có thể lạnh nhạt thông dong cười nói: “Ghen? Tôi vì sao lại phải ghen?”

Khuôn mặt Nhạc Ân Trạch có chút tối tăm, vọt đứng dậy, chỉ nhàn nhạt nói: “Em nghỉ ngơi sớm đi.” Liền xoa người ra khỏi cửa.

Hách Diêu Tuyết nghe tiếng xe truyền đến từ ngoài cửa, biết Nhạc Ân Trạch lại đi ra ngoài, khóe mắt đột nhiên có chút lên men, nhưng trong lòng lại phi nhỏ bản thân không có tiền đồ!

Người đã từng không để người đàn ông kia vào mắt là ai? Hách Diêu Tuyết rất muốn tìm lại tiết tháo, nhưng người đàn ông kia đi rồi, cô lại không không chê được mà nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Đáng tiếc chiếc xe nhanh chóng vọt đi không chút nào dừng lại.

Cô có thể cảm thấy hiện tại Nhạc Ân Trạch lạnh nhạt đối với bản thân, không tính là vô lễ, nhưng lại loại cự ly lạnh đến thấu lòng người này làm cho người ta đóng băng.

Đợi đến khi chiếc xe khuất bóng, cô mới chuẩn bị đứng dậy chuẩn bị xuống phòng khách uống một ly nước trái cây.

Người còn chưa đi xuống, chợt nghe thấy chỗ góc cầu thang có hai người làm gần đây mới mướn đang cùng nhau lặng lẽ tán gẫu.

“Chuyện gì xảy ra à? Nhạc tiên sinh thế nào ngay cả nhà cũng không về?”

“Cô đều nhìn không thấy hay sao? Vị trên lầu kia bị người ta bắt cóc đến Đông Nam Á lâu như vậy, cô nói thử xem, bộ dáng xinh đẹp như vậy bị bắt cóc mấy ngày thôi có thể còn nguyên vẹn hay sao? Phỏng chừng là bị Nhạc tiên sinh ghét bỏ rồi...”

“Câm miệng! Nhạc tiên sinh tốn tiền mướn các người tới đây không phải để nói nhảm, các người là ai giới thiệu tới? Như thế nào tố chất tối thiểu cũng không có?” *D>>>Đ<<

Nhưng..... Trần quân gia xoa người lo lắng nhìn Hách Diêu Tuyết còn đang đứng trên bậc cầu thang, sắc mặt trắng bệch giống như tờ giấy, vừa định mở miệng an ủi vài câu, cô đã bước nhanh lên lầu.

Nếu đã làm cho người ta phiền chán, còn không bằng thức thối một chút, tự mình rời đi, để lại chỗ này cho người mới có thể dọn đến.

Nghĩ như vậy, cô xoa người đi đến trước máy tính, đánh ra một bản thỏa thuận ly hôn, cũng kí tên của bản thân lên trên, chuẩn bị đợi đến khi Nhạc Ân Trạch trở về sẽ đưa cho anh kí tên.

Nhưng mà lại nửa tháng trôi qua, Nhạc Ân Trạch thậm chí ngay cả một cuộc gọi cũng keo kiệt không chịu gọi cho cô. Hách Diêu Tuyết biết, cô quả nhiên là bị ghét bỏ rồi.

Vì vậy hít sâu một hơi, bấm số điện thoại của Nhạc Ân Trạch, không đợi đối phương lên tiếng, cô chỉ nói một câu: “Nhạc Ân Trạch, chúng ta ly hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Bên kia điện thoại im lặng một thời gian dài. Nếu như là bình thường, Nhạc Ân Trạch chỉ sợ đã sớm âm thầm uy hiếp nói: “Không cho phép rời đi!”, nhưng lần này Hách Điều Tuyệt nín thở chờ đợi cũng chỉ được lại một câu khô cứng “Em đã nói như vậy, anh sẽ an bài người làm thủ tục.”

Dự đoán anh sẽ một lời từ chối, cũng đã sớm chuẩn bị lời nói thỏa đáng cãi lại, nhưng lại giống như bông vải ma luyện hồi lâu trước ngọn gió, lại không có đất dụng võ.

Đến cuối cùng, Hách Điều Tuyệt chỉ có thể nhân lúc anh còn chưa dứt lời mà dùng sức dập điện thoại.

Nếu như là một tháng trước, như vậy câu trả lời của anh đủ để cho cô vui mừng đi? Nhưng mà hiện tại rốt cuộc chiếm được tự do cô mơ ước đã lâu, nhưng sao lại có loại xúc động muốn nhào lên giường khóc lớn một trận chứ?

Quả nhiên quả nhiên việc bỏ rơi người vợ làm người ta phiền chán là một chuyện có động lực. Ngày hôm sau, thư ký đưa tới văn kiện cho cô ký tên.

Hách Điều Tuyệt lên tinh thần xem xét từng mục phân chia tài sản trên văn kiện.

Người đàn ông sắp trở thành chồng trước của cô quả nhiên là một người hào phóng, chẳng những hoàn trả lại biệt thự nhà họ Hách cho cô, thậm chí ngay cả cổ phần công ty đã chiếm lấy của ba Hách cũng hoàn trả toàn bộ.

Phải biết, thời điểm Nhạc Ân Trạch vừa mới tiếp nhận, đó là một công ty sắp phá sản, nợ nần chồng chất, mà hiện tại tài chính đã ổn định, công ty cũng được cải cách, biến thành một con gà mái đẻ trứng vàng.

Sau khi Hách Điều Tuyệt cẩn thận xem xong văn kiện, hỏi: “Nhạc Ân Trạch đâu?”

“Tổng giám đốc Nhạc phân phó, nếu Hách tiểu thư có điều gì không hài lòng đối với điều khoản bên trên, có thể nói với tôi. Tôi sẽ điều chỉnh lại, sau khi kí tên rồi, không cần lo gì cả, chúng tôi bên này có luật sư thay tiểu thư sắp xếp.”

Có thể xử lý việc ly hôn đến giọt nước cũng không rì, thật sự nên giờ ngón tay cái khen ngợi một tiếng: Nhanh nhẹn!

Hách Điều Tuyệt nhẹ nhàng thả lại văn kiện lên trên bàn, sau đó gần từng tiếng nói: “Mời anh trở về chuyển lời với Nhạc tiên sinh. Tôi hồ đồ kết hôn, nhưng khi ly hôn cũng muốn làm rõ ràng. Hy vọng anh ta có thể bớt chút thời gian tự mình đến xử lý.”

Luật sư nhận lương cao, tự nhiên làm hết phận sự chuyển lời lại.

Thế nhưng lúc này Nhạc Ân Trạch đã bay ra nước ngoài xử lý công việc.

Hách Điều Tuyệt nhận được tin tức đơn giản là: “Nhạc tiên sinh không ở trong nước, chờ ngài ấy trở về lập tức liên hệ với Hách tiểu thư.”

Nửa tháng sau, Nhạc Ân Trạch rốt cục bớt chút thời gian xuất hiện trước cửa biệt thự.

Hách Điều Tuyệt trong lúc rảnh rỗi không việc gì làm, ngồi ở trong phòng đánh đàn. Một khúc “Tuyệt đầu mùa”, giai điệu hòa hoãn mà lại bi thương, giống như tuyết đọng tan rã, trong khe núi hẹp hòi chật chội rơi xuống giọt nước mắt, tiếng đàn vang vọng trong căn phòng trống rỗng.

Khi cô buông xuống một nốt cuối cùng, vừa quay đầu lại liền phát hiện thân hình cao lớn của Nhạc Ân Trạch đang nghiêng người dựa bên cạnh cửa, cũng không biết đã đến từ khi nào.

Trong tay anh cầm một cái hộp nhung đen nhỏ, nhìn thấy Hách Điều Tuyệt quay đầu, mới đưa tới: “Cũng không biết mang gì đến cho em thì tốt, liền xem như để làm cảnh cho vui đi.”

Không cần mở ra, cũng có thể đoán được bên trong là đồ trang sức quý báu. Ở phương diện này, anh thật sự luôn luôn rất hào phóng. Nhưng lúc này Hách Điều Tuyệt ngay cả tâm tình mở ra xem cũng không có.

Cô ngồi ngay ngắn, tiếp nhận chiếc hộp cầm trong tay, lại không biết nên nói gì với anh.

Ngược lại Nhạc Ân Trạch lại mở miệng trước “Khu phía Đông thành phố mới mở nhà hàng gia đình Thượng Hải, đầu bếp trong đó tay nghề rất tốt, muốn cùng đi ăn thử một chút hay không?”

Trực giác Hách Điều Tuyệt muốn cự tuyệt, nhưng lời nói thốt ra lại là: “..... Được.”

Khi Nhạc Ân Trạch nắm tay cô ngồi trên xe, trong lòng Hách Điều Tuyệt mơ hồ nghĩ: Ăn một bữa cơm chia tay cũng tốt, không thể sống chung, vậy thì chia tay là tốt rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Đến nhà hàng, thế nhưng khung cảnh lại là Giang Nam cổ xưa. Nghe nói bà chủ ra giá cao thu mua, rồi cho người đến thu sửa, phá bỏ phía Bắc xây dựng một cái hồ nhân tạo phong cảnh hợp lòng người, chỉ giữ lại kiến trúc cổ xưa này, ngồi ở đây cho dù không có sơn trần hải vị cũng là giá trị xa xỉ rồi.

Khó được chính là, bà chủ tự mình mang thức ăn lên, nhìn như bình thường nhưng lại làm cho người ta vui mừng ngoài ý muốn. Ngay cả thịt bò nướng than cũng cực kỳ ngon. Nghe nói sở dĩ có mùi vị thơm mềm như vậy, là vì đầu bếp dùng cái nhíp nhỏ nhỏ sạch hết lông bên trên da, loại phương pháp chế biến công phu như vậy thật sự là ăn một lần liền nghiện.

Nhưng đối mặt với thức ăn ngon như vậy, Hách Diêu Tuyết cũng nuốt không trôi cơm. Cô nhìn vẻ mặt như thường của người đàn ông trước mặt, gấp đồ ăn cho cô, tri kỷ đến trình độ nhìn không ra tình trạng hôn nhân tan vỡ không vui cùng ngại ngùng.

“Chúng ta lúc nào thì làm thủ tục?” Cô không còn cách nào tiếp tục bình tĩnh, đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Đôi đũa của Nhạc Ân Trạch dừng lại, sau đó lại gấp một đũa măng xào bỏ vào chén Hách Diêu Tuyết “Thủ tục đều đã chuẩn bị xong, chỉ cần kí tên là được. Nhưng em chuẩn bị đi học trường đại học kia, cần phải suy nghĩ thật kỹ, gần đây khí hậu phương Bắc không được tốt lắm, em lại luôn ho khan. Nếu không muốn ra nước ngoài, học đại học phía Nam cũng không tồi....”

Loại lời nói thâm thía này, tận tình khuyên nhủ cùng suy nghĩ chu đáo, là giọng điệu anh trai quan tâm em gái. Nhạc tiên sinh chẳng những quyết đoán sát phạt trên thương trường, cũng tuyệt đối là một diễn viên ưu tú, tự do quẹo cua mà sắc mặt không hề thay đổi. Đột nhiên người phụ nữ khác, đối với chồng trước quên hết ân oán trước kia, giống như bạn bè mà quan tâm hẳn là trong lòng rất là cảm kích?

Dù sao khi hôn nhân đi đến đường cùng, mặc dù không trở thành oan gia, nhưng giống như người lạ mới là tốt nhất. Mà Nhạc Ân Trạch lại hóa oán hận thành yêu thương, hóa giải sự lúng túng khi ly hôn như là cơn mưa phùn lo lắng trong lòng.

Theo lý thuyết, Hách Diêu Tuyết nên học theo Nhạc Ân Trạch khéo léo đưa đẩy.... Nhưng tức giận đè nén hồi lâu trong cô lại bỗng chốc bùng nổ.

“Bốp” một tiếng, đôi đũa hung hăng văng vào mặt Nhạc Ân Trạch “Nhạc Ân Trạch, Anh là thượng đế sao? Dựa vào cái gì tôi phải nghe theo an bài của anh? Khi muốn kết hôn, thậm chí còn không hỏi đến tôi, thời điểm ly hôn, thậm chí giao phó tất cả cho thư ký. Hại tôi gián đoạn bài vở chính là anh, hiện tại bày ra bộ dáng quan tâm chuyện học hành của tôi là muốn cho ai xem?”

Đang khi nói chuyện, cô tức giận vọt đứng dậy, gần từng tiếng và phía anh “Sau khi chúng ta ly hôn, tôi không hy vọng lại nhìn thấy anh, thậm chí ngay cả tên anh cũng không muốn nghe đến.”

Nói xong Hách Diêu Tuyết xoay người rời khỏi nhà hàng, chạy đến bên ngoài nhà thủy tạ, nước mắt đã không thể kiềm nén mà chảy xuống.

Sáng sớm khi nghe tin tức anh muốn trở về, cô đã nghĩ như thế nào tới? Vốn nghĩ muốn ở chung cùng anh thật tốt, thậm chí không quan tâm mặt mũi muốn hỏi anh một chút. Đoạn hôn nhân không thoải mái này sau khi trải qua nhiều khó khăn khúc chiết như vậy, có thể tiếp tục duy trì hay không.....

Lúc này, Hách Diêu Tuyết vô cùng xấu hổ và giận dữ lên án mạnh mẽ bản thân si tâm vọng tưởng.

Anh rõ ràng đã bày ra bộ dáng rộng lượng, thậm chí còn lo lắng thích đáng như thế nào đẩy bản thân ra xa, không cần lại xuất hiện cản trở cuộc sống về sau của anh.

Lúc chạy đến trên đường, hai mắt cô đã đầm lệ. Hách Diêu Tuyết nhìn hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, cô phân không rõ phương hướng, không biết tương lai nên đi về đâu.

Ngay tại lúc cô mờ mịt đứng trên đường, phía sau truyền đến tiếng bước chân vững vàng. Trên mặt Nhạc Ân Trạch vẫn là vẻ thông dong, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, nói: “Đi thôi, đi làm thủ tục, về sau.... Anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa.”

Nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối là mỹ đức của Nhạc Ân Trạch.

Kể từ sau khi làm xong thủ tục ly hôn, một tháng sau đó, Hách Diêu Tuyết không có nhìn thấy mặt hoặc là nghe bất kỳ tin tức nào của anh.

Dù sao tập đoàn nhà họ Nhạc đã mở rộng đến nước ngoài, người cầm lái tập đoàn hàng năm sống ở nước ngoài cũng là chuyện phù hợp lẽ thường. Cuộc sống của Hách Diêu Tuyết bỗng chốc trở về quỹ đạo ngày xưa, người đàn ông đã từng bá đạo làm gọn sống trong lòng cô đã triệt để biến mất trong sinh hoạt của cô.

Thậm chí có lúc Hách Diêu Tuyết vừa ngủ dậy, có thói quen vươn tay sờ sờ người bên cạnh, trong lúc nửa mê nửa tỉnh có thể đụng đến một thân thể ấm

áp quen thuộc. Nhưng cánh tay sờ đến một mảnh lạnh như băng làm cô trở lại hiện thực. Cô, hiện tại độc thân.

Hách Diêu Tuyết chưa từng trải qua ước sống một mình chân chính. Nhưng mà hiện tại, cô rốt cuộc đạt thành ước nguyện rồi.

Ban đầu lúc ly hôn, luật sư của Nhạc Ân Trạch nói nếu người làm trong nhà dùng thuận tay, tiền lương của bọn họ, Nhạc tiên sinh sẽ tiếp tục chi trả.

Nhưng Hách Diêu Tuyết lại kiên định từ chối, cũng cho tất cả người làm nghỉ việc, thậm chí còn tự thu thập hành lý bản thân, thuê một căn phòng nhỏ gần bên cạnh trường đại học cô theo học.

Trong căn biệt thự này có quá nhiều chuyện cô không muốn nhớ lại. Cũng là lúc cô nên đối mặt với cuộc sống tự lập một mình. Vừa mới bắt đầu, lần đầu tiên ứng phó với củi gạo dầu muối, làm cho mười đầu ngón tay không dính chút nước trở nên luống cuống tay chân, chật vật không chịu nổi.

Bởi vì bếp gas không có lửa, gọi điện thoại báo cho công ty cung cấp hơi gas, kết quả đợi đến khi công nhân tới, nhẹ nhàng vận một cái liên phụt lên ngọn lửa màu lam. ... Còn rất nhiều chuyện tương tự như vậy ừng ừng kéo đến.

Nhưng Hách Diêu Tuyết cần bận rộn như vậy, chỉ có như vậy, mới có thể dùng những việc lông gà vò tòi, bao giấy vệ sinh, lấp đầy suy nghĩ của cô, mới có khả năng ngăn cản tình triều gần như sắp đề nên không được muốn trào ra trong cô.

Phương diện tình cảm, cô hình như biết được quá muộn, loại cảm giác nhớ nhung đơn phương vô vọng chồng trước giống như lên men tích tụ đến trình độ vỡ òa.

Tưởng nhớ mãnh liệt như vậy, thậm chí dọa đến chính cô.

Cô không biết xử lý tình cảm quá mức xa lạ này như thế nào. Cái loại cảm giác đau khổ dày vò, trong lòng lại bốc hơi, liền ngay cả một đối tượng để phát tiết cũng không có.

Đại học xa lạ, hoàn cảnh xa lạ, Hách Diêu Tuyết hữu ý vô tình tạo ra bức tường chắn ngăn cản mọi người. Người đẹp vừa xinh đẹp lại lạnh như băng, vĩnh viễn là đối tượng hoàn mỹ đối với những người trẻ tuổi chờ đợi tình yêu trong vườn trường.

Dù là người đẹp bằng sương lạnh lùng, cũng không dọa được những thiếu niên khát vọng âu yếm.

Khương Khải là sinh viên khoa máy tính, tự nhận là chàng trai cao đại soái, rất sớm liền nhắm vào hoa khôi hệ Trung văn này. Mỗi ngày hắn đều canh giữ bên đường nhỏ cô ngày ngày đi qua, chuẩn bị tạo một cuộc gặp gỡ tình cờ.

Mất thấy người đẹp ôm một chồng sách chậm rãi đi tới, đứng ở bên đường nghỉ chân một lát, Khương Khải liền giả vờ đi quá nhanh, đột nhiên đụng ngã chồng sách trong tay người đẹp, lại vội vàng xin lỗi, ân cần nhặt lên sách vở phân tán trên đất. Nhưng thời điểm hắn ngẩng đầu lên, mới phát hiện người đẹp từ đầu đã không chú ý đến sự tồn tại của hắn, mà là nhìn chăm chăm vào tờ báo đăng tin mục tài chính và kinh tế.

Phía trên cũng không có chuyện đại sự quốc gia gì, đơn giản là tổng giám đốc tập đoàn tài chính nào đó bị tai nạn xe cộ mà vào viện cấp cứu. Nhưng vì sao sắc mặt của người đẹp bỗng chốc trở nên tái nhợt như tờ giấy vậy? Thậm chí ngay cả sách vở cũng không cần, xoay người liền mạng chạy đi?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tai nạn xe cộ.

Khi bốn chữ này xông vào màng nhĩ Hách Diêu Tuyết, cô chỉ cảm thấy đầu óc của mình giống như là bị cái gì đó hung hăng nghiền qua.

Bởi vì chuyện của ba mẹ, tai nạn xe cộ đã trở thành bóng ma khó có thể xóa bỏ trong lòng cô.

Mà bây giờ, vận rủi đáng sợ lại phủ xuống. trên người người đàn ông kia sao?

Không! Hách Diêu Tuyết cự tuyệt suy nghĩ tiếp, vội vã chạy đến cổng trường bắt một chiếc taxi, phân phó tài xế chạy về phía công ty của Nhạc Ân Trạch.

Lúc ngồi trên xe, tay cô run run bắt đầu bấm số gọi điện thoại cho anh. Bên kia điện thoại là tiếng nhạc chuông liên tục vang lên, khúc nhạc rất quen thuộc, là bản nhạc cô cùng anh nhảy trong ngày lễ thành nhân mười tám tuổi của cô.

Khi đó, cô cảm thấy khúc nhạc này sao lại đáng chết dài như vậy, mà hiện tại cũng là đáng chết làm cho người ta nôn nóng khó nhịn.

Khi bản nhạc kết thúc, xuất hiện từng tiếng âm “tít tít”, vẫn không có người trả lời. Thật giống như trong lúc hỗn loạn, chiếc điện thoại này đã bị người ta

lặng quên trong một góc yên lặng.

Đầu óc Hách Diêu Tuyết bỗng chốc yên tĩnh. Cô cũng không biết bản thân nghĩ đến cái gì, chỉ cảm thấy tiếng nhạc giống như vẫn đang kéo dài, mà đôi bàn tay to mạnh mẽ kia vẫn còn gắt gao kìm tại thắt lưng cô, không ngừng xoay tròn phía trên boong tàu.

Đến công ty thì từ thư ký của Nhạc Ân Trạch biết được tin tức anh vẫn còn nằm trong bệnh viện. Hách Diêu Tuyết thậm chí không biết có nên thờ phào nhẹ nhõm hay không. Cô thậm chí không có dũng khí đến hỏi, thương thế anh đến cùng là như thế nào rồi.

Sau khi lấy được số phòng bệnh của anh, thư ký chu đáo phái tài xế đưa cô đến bệnh viện.

Đi trên hành lang phòng bệnh VIP sang trọng đặc biệt của bệnh viện, Hách Diêu Tuyết liếc mắt nhìn như nhũn ra đi tới trước cửa phòng bệnh, lấy hết dũng khí, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Cô liếc mắt nhìn bản thân nên dừng cảm một chút, vô luận sau cánh cửa này là tình cảnh gì, cô cũng muốn dừng cảm đôi mắt.

Chỉ là.

Ai có thể nói cho cô biết, người vốn nên bị băng gạc bao lấy, sinh mệnh bị đe dọa, vì sao nhìn thật an nhàn, lông tóc không hao tổn gì nằm trên giường bệnh, một bên thích ý ăn đồ ăn người đẹp trong ngực anh đúc cho?

Lúc Nhạc Ân Trạch hơi hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp mà thâm thúy quét mắt về phía Hách Diêu Tuyết đang đứng ngây ở cửa, khóe mắt hơi nâng lên một chút, giống như không tiếng động hỏi cô đến đây làm gì?.....

Hách Diêu Tuyết ngây ngốc nhìn người phụ nữ xinh đẹp trong lòng chồng trước, nũng nịu hỏi: “Cô là ai?” Lúc đó, trong đầu cô chỉ có một ý niệm: Vì sao anh không bị đụng chết?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Hách Diêu Tuyết xoay người liền muốn rời khỏi, vừa đúng lúc đụng phải trợ lý công ty đang đẩy xe lăn đến.

Đi theo tổng giám đốc Nhạc lâu như vậy, trợ lý đương nhiên nhận biết Hách tiểu thư. Sau khi lịch sự lễ độ gật đầu chào, trợ lý nói với Nhạc Ân Trạch trên giường: “Tôi đã mang xe lăn tới cho ngài, hiện tại ngài muốn đi hoa viên hít thở không khí sao?”

Thân thể Nhạc Ân Trạch hơi cứng ngắc, cũng không nhìn mọi người trong phòng, tầm mắt chuyển đến ngoài cửa sổ, sau đó gật gật đầu. Người phụ nữ xinh đẹp kia lập tức vươn tay xốc tấm chăn lên, lộ ra vết thương chồng chất trên hai chân.

Hách Diêu Tuyết nhìn hai chân bị băng bó giống như chá giò hun khói, hít vào một miệng lạnh khí.

Người đàn ông kiêu ngạo như vậy. . . . Hiện tại phải dựa vào xe lăn sao? Vốn muốn tông cửa xông ra ngoài, Hách Diêu Tuyết nhất thời dừng lại.

Sau khi Nhạc Ân Trạch cố hết sức được chuyển lên xe lăn, tùy ý trợ lý đẩy anh tới cửa, lúc đi ngang qua người Hách Diêu Tuyết, dừng lại một chút, sau đó chậm rãi hỏi: “Hôm nay nếu em không có chương trình học, cùng anh đi dạo hoa viên một chút đi.”

Anh ngồi trên xe lăn, không giống như trước kia, cao cao tại thượng làm cho người ta phải ngẩng đầu nhìn. Hiện tại, Hách Diêu Tuyết chỉ cần cúi đầu, liền có thể nhìn thấy gương mặt tuấn tú cô đã từng hận thấu xương.

Loại chuyển đổi kỳ diệu này, thế nhưng làm cho lời từ chối theo bản năng của cô nghẹn lại trong cổ họng, tự động chuyển đổi, lời nói ra đơn giản là: “...Được.”

Khi Hách Diêu Tuyết đẩy xe lăn mang theo Nhạc Ân Trạch đi tản bộ tại hoa viên, người phụ nữ xinh đẹp cùng trợ lý đều biến mất không thấy nữa. Hoa viên này thuộc bệnh viện, chỉ có người bệnh trong phòng bệnh VIP mới có thể tiến vào, tư mật lại yên tĩnh. Lúc đi tới một chỗ trên hành lang dài, Hách Diêu Tuyết phát hiện người đàn ông luôn luôn im lặng không tiến động, đột nhiên thân thể hơi run rẩy, bàn tay to run run vuốt ve đầu gối.

Đó là quán tính lúc bị đau sau khi thân thể bị thương.

“Thế nào? Có muốn tôi gọi bác sĩ hay không?” Hách Diêu Tuyết lập tức ngồi xổm người, vươn tay sờ đùi Nhạc Ân Trạch, cố tình thật khéo, bàn tay hai người đặt cùng một chỗ.

Nhạc Ân Trạch không biến sắc im lặng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại kia, chậm rãi nói: “Không có gì, nhin một chút liền qua, bác sĩ đến đơn giản cũng là tìm một mũi thuốc giảm đau mà thôi.”

Hách Diêu Tuyết cũng muốn hỏi anh, đôi chân này có phải đã bị què rồi hay không, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt vào.

Nhạc Ân Trạch sẽ phải ngồi trên xe lăn trôi qua nửa đời còn lại hay sao? Đây hoàn toàn là hình ảnh không thể tưởng tượng được.

Sau đó, Hách Diêu Tuyết vẫn đến hỏi bác sĩ phụ trách, lại được câu trả lời lập lờ nước đôi của bác sĩ. Đơn giản là sau khi khỏe lại cũng có khả năng sẽ để lại di chứng, nhưng Nhạc Ân Trạch bị thương rất nặng là không thể nghi ngờ rồi.

Trong lòng Hách Diêu Tuyết tự nói với bản thân, người đàn ông kia cực kỳ giàu có, dù cho thật sự bị què, cũng không thiếu trợ lý dịu dàng yên tĩnh hầu hạ bên cạnh. Nhưng không biết vì sao, vẫn không tự chủ được nấu một chút canh hầm đồ bổ mang đến trước giường bệnh cho anh.

Nhưng mà chính là, chồng trước đối với số lần thường xuyên đến thăm của vợ trước vẫn tỏ ra thân nhiên, cũng không có lời nói chế nhạo, chỉ đơn giản yên tĩnh chờ cô mở hộp giữ nhiệt đổ ra nước canh hầm trắng trắng, lại uống một hơi cạn sạch, mỗi lần sửa sang lại hộp giữ nhiệt đều phát hiện anh uống hết toàn bộ tuyệt đối không thừa.

Cho đến sau khi Nhạc Ân Trạch xuất viện, Hách Diêu Tuyết mới không có lại quấy rầy. Cô nhắc nhở bản thân, dù sao cũng đã ly hôn, cũng không nên đến nhà anh. Nhưng mỗi ngày lần qua lộn lại, vẫn đáng chết nhớ đến thương thế của anh, có đôi khi ở trong phòng bếp bất tri bất giác bận rộn nửa ngày, phát hiện bản thân lại đang nấu canh hầm đồ bổ, không khỏi lại lâm vào cái vòng lẩn quẩn từ chán ghét bản thân.

Cho đến khi Nhạc Ân Trạch gọi điện thoại tới, Hách Diêu Tuyết mới phát hiện, bản thân đã thuộc lòng dãy số của anh. Trong lòng rung động, thế như có lại giống như thiếu nữ lâm vào mối tình đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

“Người làm trong nhà có việc, trợ lý của anh lại rất bận... Canh hầm hôm trước em làm ngon lắm, không biết...”

Trong điện thoại, giọng nói Nhạc Ân Trạch có chút do dự, kiểu nói lấp bắp hoàn toàn là có việc nhờ người khác nên khó mở miệng, chỉ làm cho người ta nghe thấy cảm giác không đành lòng “Vừa vặn tôi đang nấu com, làm hơi nhiều... Nếu không tôi mang đến cho anh.”

Khi Hách Diêu Tuyết cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy mệt nhọc trong phòng bếp cả ngày, ngay cả bả vai cũng cảm thấy thoải mái hơn. Đổ canh hầm vào hộp giữ nhiệt xong, Hách Diêu Tuyết nhanh chóng mở tủ quần áo ra, tìm quần áo một lát mặc ra ngoài. Màu đỏ thì quá mức nóng bỏng, màu da cam thì không đủ dè dặt, màu trắng lại quá mức nhạt nhẽo, một người vừa mới xuất viện chắc sẽ phiền chán màu sắc này.

Chọn chọn lựa lựa hồi lâu, cả tủ quần áo cũng không có một bộ thích hợp, thật vất vả tìm được một cái áo trơn cổ màu xanh da trời, vội vã thay, trái phải soi gương, cảm thấy màu áo rất làm tôn lên làn da bản thân, lại phối hợp một cái quần màu trắng, chuẩn bị xong xuôi rút cục có thể ra khỏi cửa rồi.

Gọi xe taxi, rất nhanh liền đi đến nhà Nhạc Ân Trạch. Ấn chuông cửa lại không có người mở cửa, gọi điện thoại, dưới sự chỉ dẫn của anh tìm được chiếc chìa khóa giấu bên cạnh bồn hoa. Mở cửa ra, một đường đi đến lầu hai, rút cục trong một đồng hồ tìm được Nhạc Ân Trạch đang tay chân luống cuống.

Anh ngồi trên xe lăn, bộ quần áo màu xám mặc ở nhà đều là nước đọng, ly nước thủy tinh vỡ nát dưới đất, hình như lúc anh xoay người tìm điện thoại không cẩn thận làm vỡ. Trong lòng Hách Diêu Tuyết căng thẳng “Đừng nhúc nhích!” Cuống quýt tìm thuốc khử trùng cùng băng gạc, ngồi xổm trước mặt anh xử lý miệng vết thương. Nhạc Ân Trạch ngoan ngoãn ngồi vẫn không nhúc nhích, mặc cho cô dùng băng gạc từng vòng từng vòng quấn trên lòng bàn tay, lại dùng khăn lông lau khô nước đọng trên quần. Cô đẩy anh đến trước bàn ăn, dọn từng món ăn trong hộp giữ nhiệt ra.

Bởi vì tay bị thương, việc đút thức ăn đương nhiên cũng trở thành công việc của cô, chỉ có thể dùng muỗng từng muỗng từng muỗng đút anh.

Ăn com xong, Hách Diêu Tuyết nhìn thấy tinh thần anh rất tốt, giúp anh đi tới đi lui trong phòng “Mệt chưa? Nghỉ ngơi một chút đi.” Nhạc Ân Trạch luôn trầm mặc ít lời lên tiếng.

“Không sao, tôi lại đẩy anh đi một vòng.” Hách Diêu Tuyết lo lắng anh nằm trên giường bệnh ở bệnh viện quá lâu, sợ anh không muốn nằm bất lực trên giường.

“Anh cũng có chút mệt mỏi, em đỡ anh đến trên giường đi.”

Mở cửa phòng ngủ ra, hơi thở đàn ông đập vào mặt. Hách Diêu Tuyết có chút thở hổn hển, trực giác trợ lý của anh rất cầu thả, trong phòng đã lâu không có mùi người giúp việc ỉn dụn dụn.

Phòng ngủ rất đơn giản, nhưng một chút cũng không có mùi hôi của đàn ông đã lâu không dọn dẹp hay đồ đạc lung tung. Một cái giường, một cái tủ, một cái bàn nhỏ. Chăn đệm trên giường cũng không có xếp lại mà chất đống ở trên giường. Hách Diêu Tuyết giúp đỡ Nhạc Ân Trạch vào phòng ngủ, dùng hết khí lực đỡ anh lên giường. Do dự một chút, Hách Diêu Tuyết cúi đầu bắt đầu cởi áo giúp anh. Cô cũng không biết, chiếc áo bảo thủ lúc cô cúi đầu, liền phô bày phong cảnh xuân sắc bên dưới cổ áo.

Nhạc Ân Trạch không biến sắc, chỉ là bàn tay vịn ở cột giường chậm rãi dùng sức nắm chặt.

Tận chức trách làm một bảo mẫu tạm thời tuyệt quần của anh đến dưới gối, lúc nhìn đến hai bắp đùi cường tráng quen thuộc, mặt Hách Diêu Tuyết có chút đỏ lên. May mắn quần lót bên trong không bị dính nước. Nhạc Ân Trạch xoay vặn thân mình, cái mông ưỡn lên.

“Thế nào, khó chịu chỗ nào sao?” Hách Diêu Tuyết nhẹ giọng hỏi.

“Không có, anh rất khỏe.” Nhạc Ân Trạch đáp. Một lúc sau anh lại truyền ra tiếng hô hấp thâm trầm, giống như đang ngủ. Hách Diêu Tuyết dời một cái ghế từ phòng ăn lên, cầm một quyển sách, ngồi ở bên giường.

Qua một chút, Nhạc Ân Trạch đột nhiên mở mắt ra, ở trên giường bất an quay tới quay lui, Hách Diêu Tuyết bước lên phía trước hỏi anh thế nào.

Ánh mắt anh thâm trầm, chau đầu mày, bộ dáng khó có thể mở lời. Trong lòng Hách Diêu Tuyết sôi ruột, sau khi sờ sờ đầu anh không thấy giống như phát sốt, liền vén chăn lên, muốn nhìn một chút thân thể có chỗ nào không thoải mái, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chỗ quần lót của anh giống như có chút không yên ổn....

Khuôn mặt Hách Diêu Tuyết phụt một cái đỏ bừng, vừa muốn trừng Nhạc Ân Trạch đáng chết bị què, anh lại gian nan mở miệng “Anh.... muốn đi vệ sinh một chút.”

Thì ra là bởi vì nghẹn tiểu.... Hách Diêu Tuyết tìm được một cái xô đơn giản trong nhà vệ sinh, đưa cho anh. Anh vươn cái tay bị băng gạc quấn kín mít, lại như thế nào cũng không cầm được cái xô.

Cần răng, thực thi quá trình tiến Phật tiến tới Tây Thiên, cô cầm cái xô đưa ra ngoài, chuẩn bị giống như y tá vậy, không mắc cỡ xấu hổ giúp thân hình người lớn lại giống như đứa trẻ này giải quyết vấn đề sinh lý.

Tín niệm thiên sứ áo trắng kiên định, nhưng quá trình thực hiện lại có rất nhiều khó khăn. Đợi đến khi sắp xếp chuẩn bị tất cả xong xuôi, Hách Diêu Tuyết quay đầu, lại hồi lâu không nghe được tiếng nước “xuyt xuyt”. Cô không khỏi buồn bực quay đầu lại, lại nhìn đến đôi mắt dị sắc của Nhạc Ân Trạch vẫn luôn không nhúc nhích nhìn chăm chăm cô “Tuyết, anh nhớ em.”

Giọng nói của anh thâm trầm, lúc chạm vào tai cô, giống như đang chạm vào trái tim cô vậy. Hơn nữa giờ phút này tư thế của hai người lại quý dị như vậy, cũng kiềm chế không được nhịp tim dần dần tăng tốc.

Không biết lúc nào thì, bản thân bị cánh tay hữu lực của anh kéo lên giường. Cũng không biết lúc nào thì chiếc áo trơn đầu màu xanh da trời bị ném trên mặt đất. Cái xô không có đất dụng võ vô dụng lăn qua lăn lại trên mặt đất, mà Hách Diêu Tuyết thì lại khó có thể kiềm chế tiết tấu cùng hơi thở thô gấp khăng định: Đàn ông có ba chân, trong đó một cái là tuyệt đối dũng mãnh!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Hách Diêu Tuyết không biết nam nữ khác ly hôn như thế nào, nhưng sau khi nhất thời tình cảm mãnh liệt làm tình cùng chồng trước, bản thân cũng khó có thể không chế xấu hổ.

Lúc này đã gần tới buổi chiều, ngoài phòng sắc trời đã chuyển sang màu ráng đỏ choáng váng, Nhạc Ân Trạch còn đang ngủ, chính là cánh tay cường tráng vẫn luôn ôm chặt Hách Diêu Tuyết. Cô muốn rời giường, lại tránh không thoát trói buộc của anh, hơi dùng sức một chút, anh đã tỉnh dậy. Vừa mở mắt, liền thu hết bộ dáng lúng túng của cô vào trong mắt.

Ý cười trong đáy mắt ban đầu cũng chậm rãi rút đi, cánh tay cũng chậm rãi thu hồi, đôi môi mỏng khê nhúc nhích, giống như muốn nói gì đó.

Hách Diêu Tuyết mở miệng trước nói: “Mới vừa rồi là ham muốn bình thường của nam nữ trưởng thành, chúng ta liền xem như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra....”

Nhạc Ân Trạch vốn cho là bản thân vừa rồi quá vội vàng làm cho cô không vui, nhưng chuyện vừa phát sinh khi này giữa hai người tuyệt vời cỡ nào, nước sữa hòa nhau, không chứa bất kỳ thứ gì khác, cực kỳ tốt đẹp.... Nhưng hiện tại đến trên miệng cô, lại giống như ăn một gói mì ăn liền, chỉ dùng để thỏa mãn dục vọng cơ bản của con người mà thôi.

Đôi mắt màu hổ phách nhất thời trầm xuống, sau đó nhàn nhạt nói: “Anh hiểu, sẽ không hiểu lắm cái gì.” Trong giọng nói nhạt nhẽo thật sự làm cho lòng

người lạnh lẽo.

Trước đó là bởi vì cô nhanh miệng không lựa lời mà nói ra loại lời nói “mì ăn liền”, nhưng khi nghe anh cũng suy nghĩ như vậy, trong lòng liền nổi lên tức giận.

Cô rầu rĩ đứng dậy mặc quần áo, cũng không để ý tới người đàn ông hành động không tiện kia, ngơ ngác ngồi.

Nhạc Ân Trạch tự nhiên có thể cảm nhận được cô không vui, liền hỏi: “Sao vậy?”

Cảm xúc bị khơi dậy, rốt cuộc kiềm nén không được, nước mắt Hách Diêu Tuyết như vỡ đê trào ra, nghẹn ngào nói: “Rõ ràng là anh nói nhớ tôi... Chẳng lẽ chỉ là muốn gạt tôi lên giường hay sao?”

Chỉ nói một câu, nước mắt cũng ràn rụa, từng giọt từng giọt rớt xuống, lăn trên má trắng nõn của cô, giọt nào cũng làm người ta đau lòng.

Nhạc Ân Trạch nhún màu nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn đến gương mặt tươi cười như đào mặt đã ướt một mảnh, nghĩ đến nguyên do cô đau lòng, trong lòng cuộn cuộn kích động mừng như điên. Chẳng lẽ cô đối với anh.

“Anh đương nhiên muốn giữ em thật chặt trong ngực.... Nhưng càng muốn em ở lại bên cạnh anh. Chúng ta cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nằm trên ghế sofa lười biếng nhìn ngoài cửa sổ, cái gì cũng không làm, cùng nhau. Muốn cùng em làm rất nhiều chuyện, nhưng anh biết, bản thân đã không còn tư cách này rồi. Tuyết, anh hỏi em một lần cuối cùng, anh còn tư cách ở bên cạnh em hay không?”

Đôi môi Hách Diêu Tuyết giật giật. Nếu là trước kia, cô thật sự sẽ nói: Anh không còn tư cách này! Nhưng sau khoảng thời gian hai người ly hôn, đã làm cho cô cảm nhận được câu nói “buông tay” của anh cỡ nào kiên quyết chấp hành, cô. luyến tiếc.

Thì ra là đã sớm yêu cái người đàn ông bá đạo ngang ngược này rồi, chỉ là trong lòng cô chưa bao giờ thẳng thắn thừa nhận.

Tại sao anh chưa bao giờ giống như người khác theo đuổi cô, làm từng bước một chứ? Điều này tác động lên cảm xúc của cô, làm cho lòng cô chột cao chột thấp, chắc là sẽ rất thú vị?

Nhạc Ân Trạch chỉ thấy sau khi bản thân đưa ra câu hỏi, cô công chúa trước mặt đã ngừng nức nở, nhưng lại thất thần nhìn anh, cũng không trả lời. Ngay tại lúc trong lòng anh bắt đầu không yên, cô mở miệng hỏi: “Anh cùng Diệp Mân.”

“Lần trước em nhìn thấy là do anh cố ý.... Vốn tưởng sẽ nhìn thấy bộ dáng ghen tuông của em, không ngờ lại làm đổ ly rượu bản thân cực khổ nhường.” Nhạc Ân Trạch lại rất thẳng thắn, gương mặt trấn định nói về hành động trẻ con của mình “Cô ta vừa bị người nhà đưa ra nước ngoài, trong vòng vài năm khó có thể trở về.”

“Tốt. Vậy anh đến theo đuổi em đi.”

.....

Gần đây trước cổng trường đại học E đều có một chiếc xe việt dã sản phẩm trong nước ngừng lại chờ, mỗi khi lớp học kết thúc, đến lúc tối, nó sẽ đứng giờ xuất hiện đối diện trường học.

Vừa mới bắt đầu, đám sinh viên còn không quan tâm, thẳng đến khi bọn họ nhìn thấy hoa hậu giảng đường trong trường ngồi lên chiếc xe không hề có chút danh tiếng nghèo nàn ngang rồi đi, mới có chút ồn ào bàn tán.

Trời ạ! Hoa khôi hệ Trung văn chẳng lẽ quen biết bạn trai ngoài trường? Lấy khuôn mặt cùng khí chất của Hách Diêu Tuyết, thế nào cũng hẳn là quen một người giàu có, thế nào lại là cái loại xe trong nước này?

Thường xuyên qua lại, trong lòng của đám nam sinh ngưỡng mộ Hách Diêu Tuyết có chút căm giận, quả thật là kém xa quá rồi.

Khương Khai luôn luôn mắt cao hơn đầu, cho tới bây giờ đều là nữ sinh theo đuổi hắn, khó có được một người bản thân hợp nhãn, muốn theo đuổi lại liên tiếp gặp phải trắc trở. Hách Diêu Tuyết kia sẽ không mất kém như vậy chứ? Làm sao có thể coi trọng một người như vậy?

Cô nhất định là không biết bối cảnh của hắn, thân là công tử độc nhất của đồng sự trường tập đoàn nhà họ Khương, có thể coi trọng một nữ sinh mỗi ngày ngồi xe bus đến trường, không thua gì cô bé lọ lem mang được giấy thủy tinh, chỉ cần hắn chủ động xuất kích, nhất định người đàn ông không thức thời kia phải rút lui.

Ôm tự tin như vậy, tại thời điểm chiếc xe việt dã kia lại một lần nữa đến, Khương Khai lái một chiếc xe thể thao Ferrari dừng ở bên cạnh, một thân quần áo England phụ trợ dáng người cao lớn tràn đầy hơi thở thanh xuân của hắn.

Khương Khai mở cửa xe ra, bày ra tư thế tự nhận là đẹp trai dựa vào cạnh cửa xe, thật tự nhiên chào hỏi với Hách Diêu Tuyết đang chạy tới.

“Hi! Không nhớ tôi sao? Sách của em còn đang ở chỗ của tôi đó.” Nói xong liền quay lại tìm lục đồng sách hôm đựng vào Hách Diêu Tuyết làm rớt, đưa cho cô.

Hách Diêu Tuyết đã sớm quên, đồng sách này mấy hôm trước Nhạc Ân Trạch đã cùng cô đến nhà sách mua lại rồi.

Mấy ngày nay, thương thế Nhạc Ân Trạch phục hồi gần như lúc ban đầu, thế nhưng còn phải chống gậy. Nhưng Hách Diêu Tuyết biết người đàn ông kiêu ngạo này không muốn người khác nhìn thấy bộ dáng anh chống gậy đi đường, cố ý lựa chọn buổi tối ít người hẹn gặp.

Anh cũng biết bản thân đang sống trong một hoàn cảnh mới, bắt đầu tính toán, cũng không có đi xe sang trọng số lượng có hạn, mà bảo tài xế lái một chiếc xe bình thường đến đón Hách Diêu Tuyết.

Sau đó tài xế sẽ chở bọn họ đi bờ sông tản bộ, hai người giống như đôi tình nhân bình thường, ăn quán ăn ven đường, mua xoài ướp lạnh, ngồi ở bờ sông trên quảng trường nhìn một đám nhỏ luyện tập trượt patin. Thỉnh thoảng Hách Diêu Tuyết sẽ trốn học, hai người chọn một bộ phim điện ảnh xem trong buổi sáng một ngày làm việc nào đó. Lúc đó, Nhạc Ân Trạch luôn mua sẵn đồ ăn vặt, hai người ngồi trong rạp chiếu phim ít người, cô dựa đầu trên bờ vai anh, có thể một bên xem phim một bên không kiêng nể gì ăn khoai tây chiên, phát ra tiếng nhai “rôm rốp.”

Hình thức chung đụng như vậy, từ trước đến nay cả anh và cô đều chưa từng trải qua. Tuy rằng bình thân nhưng lại ngọt ngào ngoài ý muốn. Thỉnh thoảng, vào lúc không người, Nhạc Ân Trạch sẽ gút gao ôm cô vào trong ngực, dùng đôi môi lửa nóng của anh trần trọng hôn lên trán cô, chóp mũi, còn có đôi môi kiều diễm.

Sau mỗi một lần ôm hôn ngọt ngào, anh sẽ nhịn không được mà không ngừng nói: “Anh yêu em, bảo bối!”

Mặc dù không phải là lần đầu tiên được nghe, nhưng mỗi lần nghe xong, lại giống như là mới tình đầu, trái tim có cảm giác như muốn nổ tung.

Hôm nay, trong điện thoại anh nói muốn mang cô đến một nơi đặc biệt, cho nên sau giờ học, cô liền nhanh chóng thay chiếc đầm màu lam nhạt trong ba lô, lại đổi một đôi giày cao gót lộ mũi chân, thả tóc buộc đuôi ngựa xuống, dùng kẹp tóc trong ba lô duỗi thẳng phần tóc bị cong, làm cho mái tóc mềm mại rũ xuống, nhẹ nhàng bồng bênh.

Mỗi lần gặp anh, bước chân của cô đều trở nên nhẹ nhàng dị thường, đôi mắt bỏ câu chuyện chú nhìn về phía chiếc xe việt dã, từ đầu đã không chú ý Khương Khải tự ảo tưởng đứng một bên tạo hình.

Cho nên khi Khương Khải chào hỏi, cô nhất thời sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mạnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Chàng trai trước mặt thật như ánh mặt trời, nhưng mà.... Đây là ai? Cô không nhớ rõ trong hệ Trung vẫn có người này?

Vừa nhìn thấy bộ dáng ngây ngẩn của Hách Diêu Tuyết, sắc mặt Khương Khải nhất thời trầm xuống. Hắn rõ ràng thấy được Hách Diêu Tuyết không nhớ rõ hắn là ai, nhưng mà không sao, qua hôm nay, hắn sẽ khắc sâu tên bản thân vào trong đáy lòng cô gái mảnh mai xinh đẹp này.

“Diêu Tuyết, tôi là sinh viên cùng khóa của em, tôi tên là Khương Khải. Ngày mai khoa máy tính của tôi có buổi tiệc tình bạn hữu nghị, không biết có thể mời em cùng đi hay không?”

Nếu như nói lúc trước còn không biết hắn là ai, bây giờ nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn, Hách Diêu Tuyết lập tức liền hiểu rõ ý tứ của Khương Khải.

Hách Diêu Tuyết nhìn cửa sổ xe việt dã đã hạ xuống một chút, trong lòng có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn khách khí nói: “Thật xin lỗi, ngày mai tôi còn có việc, không thể tham gia, cảm ơn bạn.” Nói xong liền xoay người chuẩn bị đi.

Nhưng còn không đợi cô đi, cánh tay đã bị Khương Khải kéo lại “Em có thể lưu lại số điện thoại của em cho tôi hay không? Khoa chúng tôi gần đây muốn tập kịch bản “Giấc mơ mùa hạ” có chút chỗ cần thỉnh giáo sinh viên tài năng hệ Trung vẫn.”

Trong lòng Hách Diêu Tuyết quỳnh lên, hơi nhúu đôi mày thanh tú muốn tránh khỏi bàn tay của Khương Khải.

Đúng lúc này, có người bước xuống từ chiếc xe việt dã.

Khương Khải ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng hơi căng thẳng. Khí chất của người đàn ông vừa bước xuống thành linh bất ngờ làm cho người ta hít thở không thông, hơn nữa.... là người đàn ông có dòng máu lai cao ráo đẹp trai. Ngũ quan anh tuấn, đôi mắt màu hổ phách càng thêm thâm thúy yên lặng lộ ra hơi thở tao nhã mà nguy hiểm.

Chỉ là.... Lại là một người què! Khi thấy người đàn ông kia chống gậy bước đi khập khiễng, Khương Khải lập tức an ổn lại.

Một người đàn ông bị què! Có tư cách gì có được người đẹp Hách Diêu Tuyết? Cô nhất định là tuổi trẻ không hiểu chuyện, bị người đàn ông tàn tật này lừa gạt rồi.

Vì vậy Khương Khải khiêu khích như đang xem kịch vui nhìn Nhạc Ân Trạch, nâng mà nói: “Chú, xin chào, xin hỏi chú là người thân của Diêu Tuyết

sao?”

Nhạc Ân Trạch khẽ cười lạnh, từ đầu đã không quan tâm nam sinh không biết lượng sức mình này, chỉ vươn tay kéo Hách Điều Tuyết tránh thoát khỏi trong tay Khương Khải, sau đó nói: “Chúng ta đi thôi!”

Khương Khải vừa thấy bản thân thế nhưng bị xem thường, lập tức cau chặt mày. Nam sinh tuổi trẻ, cuộc sống sung sướng, không hiểu cái gì gọi là thất bại cũng không nên làm, vung cánh tay lên ngăn cản đường đi của hai người.

“Điều Tuyết, tôi thích em đã lâu, có lẽ em còn không biết tôi là người như thế nào, nhưng xin em hãy cho tôi một cơ hội, tôi tin bản thân so với người đàn ông tàn tật này, càng có thể mang lại càng nhiều hạnh phúc cho em....”

Hách Điều Tuyết cảm thấy người đàn ông bên cạnh bởi vì hai chữ “tàn tật” mà thân thể cứng đờ, khó có được cùng người khác cãi nhau, mặt cô thế nhưng đỏ bừng, trừng mắt nhìn nam sinh không biết ở đâu chạy ra mà ác độc buông lời đã thương người khác, quát: “Câm miệng! Anh ấy là bạn trai của tôi, chỉ là vì đoạn thời gian trước xảy ra tai nạn xe cộ mà bị thương thôi, qua một thời gian anh ấy sẽ hồi phục hoàn toàn, bạn dựa vào cái gì mà vũ nhục bạn trai tôi là người tàn phế?”

Lúc này, bên ngoài cổng trường dần dần xúm lại đầy người, chỉ trở về phía bên này. Khương Khải cảm thấy mặt mình có chút không nhìn được rồi, nghẹn khí nói: “Dù không phải là người tàn phế thì thế nào? Tôi tự nhận so với người đàn ông này ưu tú hơn nhiều. Đầu năm nay người đi xe sản phẩm trong nước mà còn giả mạo cao phú soái? Tôi cho em cơ hội, em cũng không nên không biết phân biệt, không thì lỡ mất...”

Đúng lúc này, ba chiếc xe Cayenne đột đường dừng ngay bên cạnh bọn họ, từ bên trong bước xuống hơn mười người được huấn luyện nghiêm chỉnh, tây trang màu đen, dáng người vạm vỡ, vừa nhìn liền biết là người làm công việc bảo vệ, cung kính nhìn về phía Nhạc Ân Trạch, hỏi: “Tổng giám đốc, như thế nào? Có phải gặp chuyện gì nguy hiểm hay không?”

Thì ra bảo vệ luôn luôn xem chừng Nhạc Ân Trạch từ phía xa, sợ bọn họ gặp phải phiền phức gì. Vừa nhìn thấy tổng giám đốc xuống xe, lại giống như đang phát sinh xung đột cùng người nào đó, lập tức liền lái xe lại, vây quanh cái người tên Khương Khải kia kín mít.

Đám người đứng vây xem đều kinh ngạc “woa” một tiếng, người biết nhìn xe tự nhiên biết xe bọn người bảo vệ kia ngồi có giá trị xa xỉ bao nhiêu.

Cái gì gọi là nhà giàu khiêm tốn? Hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt rồi. Xe trong nước thì thế nào? Vạn nhất người ta chính là người yêu nước thì sao?

Sắc mặt Khương Khải một hồi xanh đen, chỉ hận không có một cái lỗ chui vào.

Nhạc Ân Trạch nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, kéo Hách Điều Tuyết lên xe việt dã, tài xế xoay bánh xe một cái liền nghênh ngang rời đi.

Hách Điều Tuyết cũng không biết Nhạc Ân Trạch muốn dẫn cô đi đâu. Xe chạy thật lâu, thế nhưng chạy đến nông trường khi Nhạc Ân Trạch còn là thiếu niên sống tạm cùng với bà.

Chỉ là căn nhà đơn sơ đã hoàn toàn đổi mới, khắp nơi trang trí bong bóng, hoa tươi. Trên thảm phủ kín hoa hồng, một con vẹt đáng yêu ở trong chiếc lồng Nhạc Ân Trạch tự chế, lớn tiếng gọi: “Gà cho anh! Gà cho anh!”

Mà nhóm bạn bè tốt của ba mẹ ngày xưa cũng tốp năm tốp ba tụ hội ở trong này, anh họ cũng mỉm cười ở một bên nhìn cô. Trong lòng Hách Điều Tuyết có chút dục cảm, có chút không biết làm sao nhìn Nhạc Ân Trạch.

Luôn luôn là người đàn ông trầm tĩnh nội liễm, lúc này khó có được sắc mặt có chút đỏ ửng, anh lấy hết can đảm, ném cây gậy chống trong tay xuống, quỳ một gối trên thảm sàn nhà, trong tay giờ một chiếc nhẫn, nói với người con gái bản thân yêu sâu đậm “Tuyết, em đồng ý một lần nữa gả cho anh không?”

Người chung quanh ríu rít nín thở, nhìn Hách Điều Tuyết giống như đang do dự, thật lâu không phát ra một tiếng động.

Tay cầm hộp nhẫn của Nhạc Ân Trạch rịn ra chút mồ hôi, đầu gối cũng bởi vì quỳ xuống quá trọng lực mà mơ hồ có chút đau đớn. ... Nhưng anh biết, nếu cô không muốn, anh sẽ nhẫn nại chờ, chờ đến khi cô đồng ý. Lúc này đây, anh có đủ nhẫn nại cũng có đủ tình yêu đợi đến một khắc khi cô cam tâm tình nguyện gặt đầu. ...

Nhạc Ân Trạch từ từ đóng lại cái hộp, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, không có thương lượng trước cùng em. Nếu em không muốn, cũng không sao, anh nguyện ý chờ...”

Nhưng đúng lúc này, chiếc hộp trong tay lại bị Hách Điều Tuyết hung dữ đoạt trở về “Này, Nhạc Ân Trạch, anh thật quá đáng, đợi lâu một chút cũng không chịu. Nói cho anh biết, em đeo lại cái nhẫn này, sẽ không bao giờ tháo ra nữa. Dù là muốn ly hôn, cũng chỉ có thể do em đề xuất, anh đã không còn cơ hội rồi.”

Sau khi Nhạc Ân Trạch sững sờ, mới phản ứng kịp, kích động ôm lấy cổ cô, tha thiết hôn lên đôi môi anh đào của cô, cúi đầu níu non nói: “Lần này, chúng ta ai cũng không được buông tay!”

Đúng lúc này, trong đám người truyền ra tiếng hoan hô, cười nhìn đôi nam nữ cực kỳ xứng đôi này. Bọn họ có lẽ không biết đường tình khó khăn khúc chiết của hai người, nhưng lại chính mắt chứng kiến hai người tâm ý tương thông.

Ở nơi này, trong nông trang cánh hoa tung bay, ảm áp thật lâu không tiêu tán.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Phải Một Mảnh Tuyết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.